

*MASTER
NEGATIVE
NO. 92-80643-4*

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

SOPHOCLES

TITLE:

TRACHINIAE,
RECOGNOVIT ET ...

PLACE:

HALIS SAXONUM

DATE:

1833

Master Negative #

92-80643-4

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88SW
IE33

Trachiniae. 1833.

Sophocles.

Trachiniae, recognovit et adversariis enarra-
vit Ioannes Apitzius ... Halis Saxonum, in
Libraria Orphanotrophei, 1833.
xii, 340 p. 24½ cm.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm

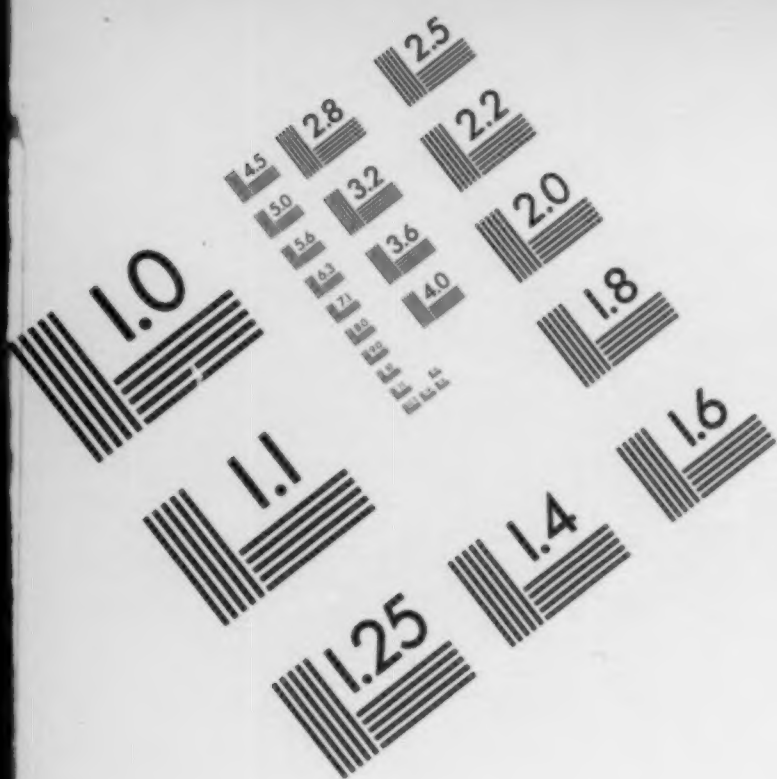
REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 7/16/92

INITIALS RL

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

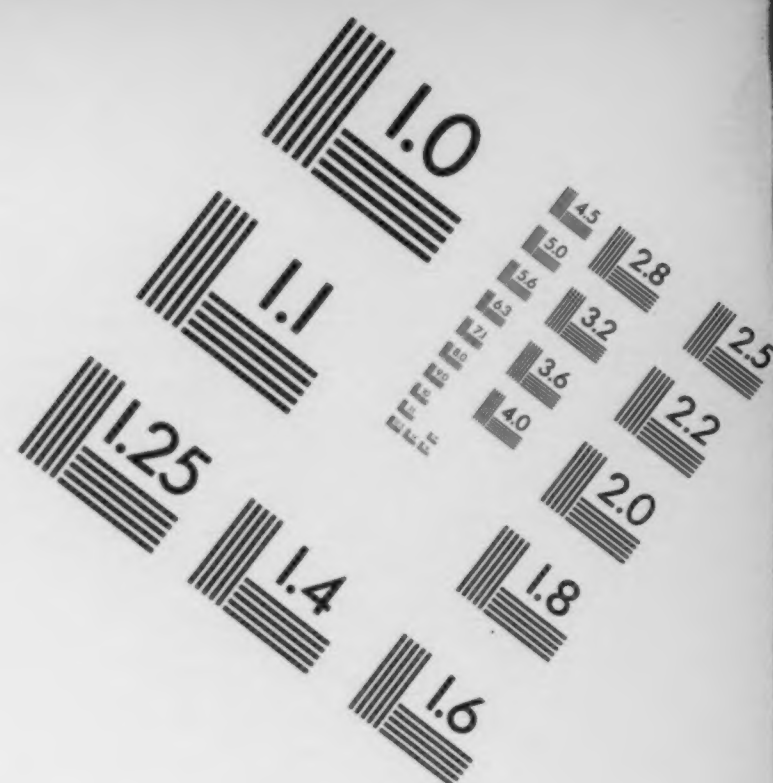

AIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

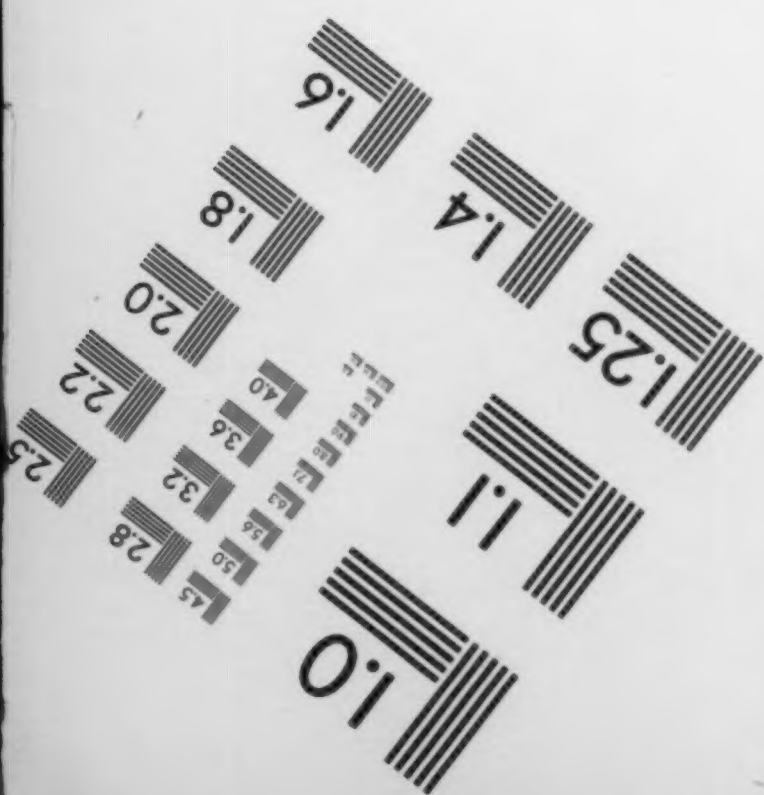
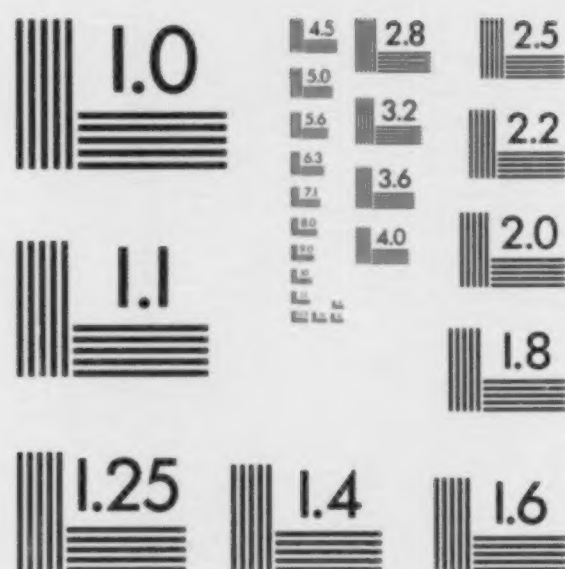
301/587-8202

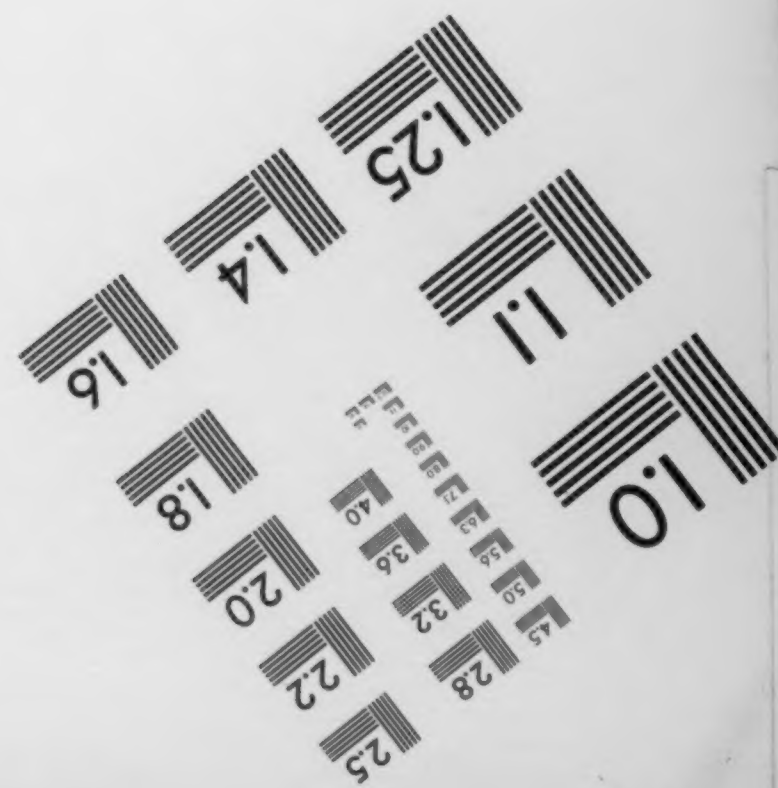
Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

+

IE33

•

BORN 1864-DIED 1905

*

3

Κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι
θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν.

SOPHOCLIS
TRACHINIAE.

D U M V I R I S

ILLUSTRISSIMIS, EXCELLENTISSIMIS

T. S C H W A R Z

MONASTERIENSI,

H. T I E F T R U N K

H A L E N S I

HASCE

LITTERARUM PRIMITIAS

D. D.

NEPOS.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

SOPHOCLIS
TRACHINIAE.

RECOGNOVIT
ET
ADVERSARIIS ENARRAVIT

IOANNES APITZIUS,
PH. DR. AA. LL. M.

HALIS SAXONUM
IN LIBRARIA ORPHANOTROPHEI.

MDCCCXXXIII.

885W
IF33

L. S.

Neglectam propemodum atque multis adeo nomini-
bus castigatam fabulam cur ego recognoscere atque
illustrare aggressus sim, qui mirentur, fortasse non
deerunt. Sed hos velim equidem commonitos, ne
Aug. Guil. Schlegelii praeiudicatae opinioni,
spuriam esse Trachinias ac suppositam, quidquam
tribuamus, a VV. DD. egregie praecautum esse. ¹⁾
Ac scire utique cupio, cur tandem Trachinias fabu-
lis ceteris postponamus, cur tandem vel ingenio So-
phoclis abiudicemus, id quod neque expositum a
quoquam est, neque unquam, spero, exponetur.
Etenim omnem istum errorem non auctori, sed le-
ctori debemus, quem re, de qua agitur hac fabu-
la ²⁾, nequaquam perspecta perversum fecisse iudi-
cium minime mirandum est.

Etiam si autem neque ego Trachinias, tum quod
ad dictionem, tum quod ad rerum attinet dispo-
sitionem, opus dixerim mirabile visu caela-
tumque novem Musis, ceterarum tamen fa-

¹⁾ Iacob. Quaest. Soph. I. p. 260. sqq. Herm. Praef. ad Trachin.
p. VI. sqq.

²⁾ Vid. ad vers. 7. et Solg. Praef. ad Soph. p. XX. sq.

bularum paucis exceptis nullam existimo praestantior. Namque hoc si spectaveris, iuvabit te finem Aiacis contendere³⁾; illud autem si attenderis, cave exsistas morosior.⁴⁾ Quodsi e. g. tenuitatem carminis, quod gravem excipit et ponderosam Hylli orationem⁵⁾, reprehensurus es, eorum non debes oblivisci, quae dixerunt iam antiquiores⁶⁾, veluti ὁ μὲν Σοφοκλῆς πολλάκις ἐκ πολλοῦ τοῦ μεγέθους εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων, οἷον εἰς ἰδιωτικὴν παντάπασι ταπεινότητα κατέρχεται — et ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτι μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἄλλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀνθρώποις.

Atque haec quidem sufficiant, ut nostram de Trachiniis sententiam omnino cognoscas. Transimus iam ad rationem, quam in conscribendis adversariis sequuti sumus, declarandam. Quid praestare voluerimus, vel libri index edocere te potest, nempe perfectam omnibusque numeris absolutam explicationem nec volumus, nec potuimus conficere. Huc accedit, quod eam auctoris illustrandi viam vehementer laudamus utilemque habemus quam maxime,

3) Vid. ad vers. 1014. sqq. Herm. ad Aristot. A. Poet. X. p. 122.

4) Schleg. Vorlesungg. über dram. Kunst u. Litt. I. p. 175. sq.

5) V. 803. sqq.

6) Longin. II. T. Sect. XXXIII. Plutarch. de Audit. T. II. p. 45. B. Dionys. Hal. Iudic. Scriptt. p. 69.

Quod semper volui, nunquam potui, ut **VOBIS, DUUMVIRI NOBILISSIMI**, publice testificarer sinceros sensus animi gratissimi, hoc mihi nunc contigit. Summo igitur defungi iam licet pietatis officio, nam **VOS** estis, qui me per longum vitae spatium insigni favore amplexi, qui me vel parentum instar tam eximiis prosequuti estis beneficiis, ut, si vox infragilis, pectus mihi firmitus aere, pluraque cum linguis pluribus ora forent: non tamen idcirco complecterer omnia verbis, materia vires exsuperante meas.

Quae quum ita essent, non diffiteor, me semper haesisse anxium, quo tandem modo iustam VOBIS persolverem gratiam. Atque eadem vel etiamnunc teneor animi haesitatione, quum quas VOBIS offero primitias, leves modo et TANTIS VIRIS non satis dignas egregie intelligam. Verum quae est VESTRA humanitas, AVUNCULI EXCELLENTISSIMI, vel exiguum, quod posui NOMINI VESTRO, monumentum VOBIS leve saltem grati animi documentum fore, non spero, sed confido equidem. Valete et favete!

PRAEFATIO.

x1

qua legentibus nos duces potius et comites, quam imperatores ⁷⁾ praebeamus, quorum est illud sic volo, sic iubeo, stat pro ratione voluntas. Itaque factum est saepius, ut magis traderem, quam docerem; ut magis monstrarem, quam enuclearem, id quod lectori permisi exercitando. Qua in re ut interdum brevior fuerim, quam par videri possit, invenient tamen, quid equidem voluerim, quorum caussa adversaria nostra edita sunt. Quamobrem minime negamus imbecilliolem ingenio minusque a doctrina instructum hisce schedis aut parum aut nihil profecturum esse, sed eidem censemus etiam ex legendis Tragicorum scriptis nullum omnino redundaturum esse emolumentum. At vero res immiscui etiam minoris momenti, atque institui adeo eiusmodi disputationes, verum id ideo partim exsequutus sum, ut lecturos a levioribus traducerem ad graviora; partim quod leve illud, de quo agitur, nondum accurate illustratum cognoveram atque id iis non ingratum fore arbitror, qui penitus perspectum habent, nec bonum interpretem, nec probabilem criticum quaestionum tenuitate supersedere posse. ⁸⁾

Accessi autem ad provinciam meam non instructus novis quibusdam subsidiis, quare iis, quae

7) Wolf. Praef. ad Muret.

8) Herm. de aëros pron. init.

omnino habemus, prout digna videbantur esse, diligenter excussis recognovi fabulam et, sicubi copia fuit, emendavi. Sed de his aliisque iudicium erit penes peritiores.

Quidquid autem praestiti, id non possum, quin acceptum referam cum SCHUETZIO et REISIGIO, tum GODOFREDO BERNHARDY, cuius haud vulgarem aequae doctrinam atque sagacitatem non est, cur laudibus hic efferam. Atque HUIC quidem gratias agenti quam maximas eorum simul suppetit memoria, qui me antehac instituerunt gnaviter. Dico autem FRANC. SPITZNERUM, VITEBERGENSEM, et GUIL. NITZSCHUM, KILIENSEM, quibus si pro egregiis de me meritis debitam persolvero gratiam,

sublimi feriam sidera vertice.

Scribebam

Ioannes Apitzius.

Halis Saxonum

m. Martio a. MDCCCXXXIII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟ-
ΘΗΚΗΣ *).

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυ-
γατέρα Διϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν
γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρω, πε-
ριέκλασε τὸ ἕτερον ¹⁾ τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Διϊάνειραν
γάμει, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δούς ἀντὶ τούτου
τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμαλθεῖα δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ,
ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύνα-
μιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν ²⁾, ὅπερ ἂν εὖξαι-
τό τις, παρέχειν ἄφθονον ³⁾. στριτεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ
Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοῦς, καὶ πόλιν ἐλὼν Ἐφύραν, ἣς
ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστιόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν,
πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων εὐωχού-
μενος παρὰ Οἰνεί, κοινὸν παῖδας ἀπέκτεινεν Εὐνομον,
τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ χειρῶν δίδόντα· συγγενὴς δὲ
οὗτος ⁴⁾ Οἰνέως. καὶ ⁵⁾ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκουσίου

* Libr. II. 7. 5.

1) Turneb. Steph. τὸ ὀριστερόν τῶν κεράτων.

2) Turneb. ὥστε ἢ ποτὸν ἢ βρωτόν. Steph. ὥστε βρωτὸν ἢ
ποτόν.

3) Ald. Iuntl. ἄπονον. Steph. ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον.

4) Turneb. οὗτος ἦν.

5) Turneb. ἀλλ'.

γενομένου τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμένοι· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον γενῆν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ δὴ ἔγνω ⁶⁾ πρὸς Κήρυκα εἰς Τραχίνα ἀπέναι. ἄγων δὲ Ἀηϊάνειραν εἰς ποταμὸν Εὐήγον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμενε μισθοῦ ⁷⁾, λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν ⁸⁾ οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Ἀηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέτρψε Νέσσω διακομίζειν ⁹⁾. ὁ δὲ πορθμεύων ¹⁰⁾ αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης ¹¹⁾ αἰσθόμενος ἔξελθόντα Νέσσοι ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Ἀηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλιαν ¹²⁾ ἔχειν, τὸν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ἔνδον ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίζας δέδωκεν ¹³⁾. ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' ἐαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Ἀρνούπῳ χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαιτίσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ ¹⁴⁾ σφάζας ἐδώχετο ¹⁵⁾. ὥς δὲ ἔκεν εἰς Τραχίνα πρὸς Κήρυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Ἀρνούπας κατεπολέμησεν. αὐθις ἐκείθεν ¹⁶⁾ Αἰγυμῖον βασιλεῖ συνεμάχησε Λωρῆων ¹⁷⁾. Λα-

6) Turneb. καὶ διέγνω.

7) Vulg. διεπόρθμενε, μισθὸν κ. τ. λ.

8) Turneb. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Ἡρακλῆς.

9) Br. κομίζειν.

10) Turneb. διαπορθμεύων.

11) Turneb. ἀνακραγούσης.

12) Turneb. φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα. Br. πρὸς Ἡ. φ.

13) Br. ἰδωκεν.

14) Turneb. om. λύσας καί.

15) Turneb. ἐδώχετο.

16) Turneb. αὐθις ἐκείθεν ὁρμηθεὶς. Br. αὐθις δὲ ἐκείθεν ὁρμηθεὶς.

17) Turneb. Λωρῆων συνεμάχησε.

πίδαι γὰρ περὶ γῆς ὕρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώ-
νον ¹⁸⁾ στρατηγούντως. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο
Ἡρακλέα βοιθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρα-
κλῆς ¹⁹⁾ ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ²⁰⁾ ἄλλων, καὶ τὴν
γῆν ἅπασαν ἐλευθέρων ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν
μετὰ τῶν παίδων, βασιλεῖα Ἀρνούπῳ, ἐν Ἀπόλλωνος τε-
μένει, Λαπιθῶν σύμμαχον ²¹⁾. παριόντα δὲ Ἴωνα εἰς
μονομαχίαν προῦκαλεῖτο ²²⁾ αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεος καὶ Πε-
λοπίας· συστάς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὥς δὲ εἰς Ὀρ-
μένιον ²³⁾ ἔκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶασε μεθ'
ὀπλων παρῆναι, καλυόμενος δὲ παρελθεῖν καὶ τοῦτον
ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχίνα στρατιᾶν ²⁴⁾ ἐπ'
Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτιον τιμωρήσασθαι θέλων. συμ-
μαχοῦντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ καὶ Μηλῆων τῶν ἐκ Τραχί-
νος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν
παίδων Εὐρυτιον ²⁵⁾, αἶρετ' τὴν πόλιν, καὶ θάψας τῶν σὺν
αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἰππασον τὸν
Κήρυκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλαντα, τοὺς ²⁶⁾ Λακωνίου
παῖδας, καὶ λαμβραγωγίσας τὴν πόλιν, ἔκεν ἰόλην αἰχμᾶ-

18) Turneb. in marg. Κόρον et Κόρον pto seq. Κόρωνον.

19) Turneb. ὁ Ἡρακλῆς.

20) Ald. Brukb. μετὰ ἄλλων. Turneb. μετὰ καὶ ἄλλων.

21) Editt. vet. ἀπέκτεινε δὲ καὶ Ἀλλαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλεῖα Ἀρνούπῳ, ἐν Ἀπ. τ. Α. ο. Turneb. ἀπέκτεινε δ. κ. Α. μ. τ. τέκνων αὐτοῦ, β. Ἀρ. ἐν Ἀπ. τ. δαινύμενον. ἔβραστον ὄντα καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. Br. Λαγόραν ex emend.

22) Turneb. προκαλεῖται.

23) Vett. editt. cum Apollod. et Eudoc. Ὀρχομένιον. Vesseling. Ὀρμένιον ex emend.

24) Vulg. στρατιᾶν. Br. στρατιᾶν e corr.

25) Ald. Iunt. pr. omitt. τῶν Ἐπικν. καὶ ἰ. τ. Εὐρ. Iunt. sec. τὰ τῶν παίδων.

26) Ald. Iunt. τοῦ Λακ. κ.

λωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτη-
ρίῳ Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἰδρύσατο. μέλλων δὲ ἱεροσχεῖν
κῆρυκα ²⁷⁾ ἐπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷστον. παρὰ τοῦ-
του δὲ ²⁸⁾ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Ἀγιάνεια πυθομένη, καὶ
δείσασα μὴ πάλιν ²⁹⁾ ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀλη-
θείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ὅθεν αἷμα τοῦ Νέσσου, τοῦτο τὸν
χιτῶνα ἔχρισεν. ὥς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς
τῆς ὕδρας ἤσθιετο ³⁰⁾, τὸν μὲν Αἶχαν κατέβωλεν, εἰς Τρα-
χίνα δὲ ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Ἀγιάνεια δὲ ἀχθεσθεῖσα ³¹⁾
ἐαυτὴν ἀνήγειρεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ἰλλῶ, ὃς
αὐτῷ ἐκ Ἀγιάνειας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀν-
δρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος ³²⁾ εἰς Οἶτην, ὃ ἐστὶν
ὄρος Τραχίνος, πυρὰν ³³⁾ ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβάς ὑψ-
άπειν. τοῦ ³⁴⁾ δὲ μὴ θέλοντος Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτη-
σιν ποιμνίων ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν.
καιομένης δὲ τῆς φλογὸς ³⁵⁾ λέγεται νέφος ὑποστάν μετὰ

27) Vulg. εἰς Τραχίνα Αἶχαν τὸν κῆρυκα. Iunt. sec. exhibet ni-
hil nisi κῆρυκα. pro quo Ald. et Iunt. pr. εἰς Κῆρυκα. Vid.
ad vers. 178.

28) Turneb. παρὰ δὲ τούτου.

29) Turneb. μὴ ἐκείνην μάλλον.

30) Turneb. ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρωτὰ ἔσθιει. Br. τοῦ χρωτὸς
καθῆπτετο. Pro seqq. Turneb. τὸν μὲν Αἶχαν τῶν ποδῶν
ἀράμενος κατηκύντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας· τὸν δὲ χιτῶνα
ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεισπύοντο δὲ καὶ αἱ
σάρκες αὐτῷ· τοιαύτη δὲ συμφορὰ κατασχεθεὶς, εἰς Τραχίνα
ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Br. Erf. εἰς τὴν θάλασσαν pro ἀπὸ τῆς
Βοιωτίας.

31) Turneb. Ἀγιάνεια αἰσθομένη οὖν τὸ γεγονός. Steph. Ἀγιά-
νεια δὲ αἰσθομένη τὸ γεγονός.

32) Vulg. παραγενόμενος δὲ.

33) Turneb. ἐκεῖ πυρὰν.

34) Turneb. μηδενὸς δὲ τούτο πράττειν ἐθέλοντος.

35) Ald. Iunt. pr. φλογὸς. Iunt. sec. πύρας. Cell. πύρας.

βροντῆς αὐτὸν ³⁶⁾ εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι ³⁷⁾. ἔνθα τυχὼν
ἀθανασίας, γήμας Ἡβην, τὴν Ἡρας θυγατέρα, ποιεῖ ποῦ-
δας Ἀλεξιμάχην καὶ Ἀνίκητον ³⁸⁾.

ΛΟΛΟΙ· ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ *).

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Λεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυάχενον ὤλεσεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσεν, τέταρτον.
Ἡέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Ἐκτον, Ἀμαζονίδος κόμισεν ἑωστῆρα φαινόν.
Ἑβδομον, Ἀργείον πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
Ὀγδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασεν ταῦρον.
Ἐκ Θρήκης, ἕνατον, Λιομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Ἐννέον, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἐρυθείης.
Ἐνδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Αἴδου.
Ἰσδέκατον δ', ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα.
Θεστίω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἄθλος.

36) Editt. vett. omitt. αὐτόν. Restituit Turneb.

37) Iunt. sec. ἀποπέμψαι.

38) Turneb. ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγῆς Ἡρας, τὴν
ἐκείνης θυγατέρα Ἡβην ἔγημιν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιμάχης
καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο. Item Br. Erf.

*) Br. prim. edid.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΛΑΙΝΑ.

ΤΑΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΙΧΛΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων γυνεῖς,
ὥς οὐκ ἂν αἰὼν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνοι τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἰ τῷ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Αἰδοῦ μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν· 5
ἥτις πατὴρ μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσιν ἐν Πλευρώνι νυμφείων ὄκνον
ἁγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω,
ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατὴρ, 10
γοιτῶν ἐναργὲς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δοράκων ἐλκτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
βούκρανος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερρῶνιοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προςδεδεγμένη 15
δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμεν,
πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε·
χρόνον δ' ἐν ὑστέρω μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζητὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης 20
ἐκλέταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεάς, ὃδ' ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25

τέλος δ' ἔθιγε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς· λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ἔυστιάσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέγω,
 κείνου προκηραίνουσα· νῦν γὰρ εἰσάγει,
 καὶ νῦν ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
 κἀγὼ σάμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε
 γήτης ὕπως, ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
 σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἡπαξ.
 τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἐπεμπε λατρεύοντά τω.
 νῦν δ', ἥνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφη,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας ἔχω.
 ἔξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἰφίτιον βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῆδ' ἀνάστατοι
 ξένῳ παρ' ἄνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὅπου
 βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἔμοι πινακὰς
 ὠδίνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πένη' ἀκήρυκτος μένει.
 κάστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἔμοι
 δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρωμαίη πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ.

δέσποινα Ἀγάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
 τὴν Ἡρακλείου ἔξοδον γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
 γνῶμαισι δούλαις, καμὲ χρὴ φράσαι τόσον·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύνεις, αἰτῶ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά;
 μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκός, Τάλλον, εἰ πατρὸς
 τέ μοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν.
 ἰγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρετίπους θρώσκει δόμους,

30

35

40

45

50

55

ὥστ', εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τάνδρ' ἰ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

60

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καὶ ἀγεννήτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνὴ
 δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΤΑΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μήτερ, εἰ διδακτὰ μοι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

σέ, πατρὸς οὕτω δακρὸν ἐξηλωμένον,
 τὸ μὴ πεθεσθαι, ποῦ σ' ἔστιν, αἰσχύνῃν φέρει.

65

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῶσθαι χθονός;

ΤΑΛΟΣ.

τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
 Ἀνδρῇ γυναικί φασὶ νιν λάτρην ποιεῖν.

70

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πάν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτιγ, κλύοι τις ἄν.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' ἐξαγεῖται τοῦδέ γ', ὥς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν γ' ἀγγέλλεται;

ΤΑΛΟΣ.

Εὐβοῖδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν εἶναι.

75

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὥς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι;

ΤΑΛΟΣ.

ἰὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὥς ἡ τελευταῖα τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον εἰς τὸν ὕστερον,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐγὼ οὖν ῥοπή τοιᾶδε κειμένη, τέκνον,
οὐκ εἴ ξυνέρξων, ἢνίκ' ἡ σεσώσμεθα *)
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα;

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' εἰμι, μήτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βῶξιν κατ' ἰδὴ τῶνδε, κἂν πύλαι παρῇν·
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότιμος οὐκ εἶα πατρός
ἡμᾶς προτιαβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
νῦν δ', ὥς ξυνίημι, οὐδὲν ἑλλείψω τὸ μὴ
πῦσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

χώρει νυν, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑστέρω τὸ γ' εἶ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολὺ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὅν αἰόλα νῦν ἐναριζόμενα
τίχτει κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Ἄλιον, Ἄλιον αἰτῶ,
τοῦτο καρῶσαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖ,

*) Post vers. 83. legitur vulg.

ἢ πίπτομαι, σοῦ πατρός ἐξολωλότου.

ναίει ποτ', ὦ λαμπρῇ στεροπῇ γλῆγέθων.

ἢ ποτιῖας ἀλλόωνας, ἢ
δισπαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς,
εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα.

ποδοιμένα γὰρ φρενὶ πνιθάνομαι

τὰν ἀμφινηκτῇ Ἀχιλλέειαν ἀεὶ,

οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,

οὔ ποτ' εὐνάσειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'

ἐμνηστικὸν ἀνδρὸς δέσμα γέρονταν ὁδοῦ

ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀγαν-

δρώτοισι τρήχεσθαι, κακὰν

δύστανον ἐλπίζουσιν αἶσαν.

πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα τις

κύματ' ἂν εὐρεῖ πόντιω βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,

οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ

τρέγει, τὸ δ' αὖξει βιότου

πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος

Κρήσιον, ἀλλὰ τις θεῶν

αἰὲν ἀναμπλάκηντι Ἄϊδα σφε δόμων ἐρύκει.

ὦν ἐπιμεμφομένα σ' αἰδέα μὲν, ἀντία δ' οἶσω.

φραμί γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν

χορῆναί σ'. ἀνάγκη γὰρ οὐδ'

ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς

ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.

ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ

πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στρογάδες κέλευθοι.

μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα

νῦν βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες,

οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ βέ-

βακε· τῷ δ' ἐπέρχεται

χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.

ἂ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω

τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε

τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

100

ἀντ. α.

105

στρ. β'.

110

80)

85)

90)

95)

115

ἀντ. β'.

120

ἐπιωδ.

125

130

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρε
 πάθημα τοῦμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,
 μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, τῶν δ' ἄπειρος εἶ.
 τὸ γὰρ νεῦρον ἐν τοιοῖσδε βόσκειται
 χώροις, ἵν' αὐτοῦ καὶ νιν οὐ θάλλῃς θεοῦ,
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 ἥτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
 τότε ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πράξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὐπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερχῶ.
 ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἀναξ
 ὠρμαῖτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότε ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἔξιων, οὐπω γράσσει.
 ἀλλ' ὡς τι δράσων εἴρπε, κοῦ θανούμενος.
 νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν, λέχους ὃ τί
 χρεῖν μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ', ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι,
 χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἦν· ἂν
 χώρας ἀπείη κἀννιεύσιος βεβῶς,
 τότε ἢ θανεῖν χρεῖν σφε τίθδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
 τὸ λοιπὸν ἴδῃ ζῆν ἀλυπτήν βίην.
 τοιαῦτ' ἐφραῖς πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
 ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν ἀνδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρεται συμβαίνει χρόνου

135

140

145

150

155

160

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρείων.
 ὡςθ' ἡδέως εὐδουσαν ἐκπηδᾷ ἐμὲ
 φύβῳ, φίλῳ, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
 πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

165

ΧΟΡΟΣ.

εὐφημίαν νῦν ἴσῃ· ἐπεὶ καταστεγῇ
 στεῖχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Ληάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
 ὄκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
 καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, καὶ μάχης
 ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

170

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίν' εἶπας, ὦ γεραίε, τύνδε μοι λόγον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάχ' εἰς δόμους σοὺς τὸν πολυζήλον πόσιν
 ἦξεν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

175

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πόλος θροεῖ,
 Αἴχας ὃ κήρυξ, ταῦτα. τοῦ δ' ἐγὼ κλύων
 ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε
 πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῶμιν χάριν.

180

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
 κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεύς ἄπας λεῶς

χοίρει παραστίας, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν, ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων,
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἰδομένην κλύειν.
οὕτως ἐκείνος οὐχ ἔκων, ἔκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὅφει δ' αὐτὸν ἀντίκ' ἐμφανῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὅς λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
γωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἱ τ' εἴσω στέγης,
αἱ τ' ἐκτὸς ἀλλῆς, ὥς ἄελπτον ὄμμι' ἐμοὶ
γίμης ἀνασχὼν τῆςδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀνολοῦξαι δόμοις
ἐφ' ἐστίοις ἀλαλαῖς
ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
ἴτω κλαγγά, τὸν εὐφραδέτῳ
Ἀπόλλωνα προστάταν·
ὁμοῦ δὲ παιᾶνα, παιᾶνα
ἀνάγειτ', ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
Ἀρτεμιν Ὀρνυγίαν, ἑλαγαβόλον, ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε Νύμφας.
αἰέρομ', οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλόν, ὃ τίρηνε τὰς ἐμὰς φρενός.
ἰδοῦ μ' ἀναταράσσει
εὐδοῖ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βαχχεΐαν
ἡποστρέφων ἄμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιᾶν·
ἴδε, ἴδ', ὦ φίλα γύναι,
τάδ' ἀντίπρωρα δὴ σοὶ
βλέπειν πάρεστι' ἐναργῆ.

185

190

195

200

205

210

ΔΗΙ-

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ὅρῳ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος
φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λείψσειν στόλον.
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προϋννέπω, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα χαρτὸν, εἴ τι καὶ φέρει.

215

ΑΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἔγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτήσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσسونτ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

220

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.

ΑΙΧΑΣ.

ἔγωγέ τοί σφ' ἔλεπον ἰσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα, κοῦ νόσῳ βαρύν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ γῆς, πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

225

ΑΙΧΑΣ.

ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοίης, ἐνθ' ὀρίζεται
βωμοὺς τέλη τ' ἐγκαρπα Κηναίῳ Διί.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἐκταῖα φαίνων, ἢ πὸ μαντείας τινός;

ΑΙΧΑΣ.

ἐκταῖ, ὅθ' ἦρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χῶραν γυναικῶν, ὧν ὀρῆς ἐν ὄμμασιν.

230

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὗται δὲ, πρὸς Θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.

ΑΙΧΑΣ.

ταύτας ἐκείνος, Εὐρύτου πέρας πόλιν,
ἐξεῖλεθ' αὐτῷ κτήμα καὶ θεοὶς κριτόν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἢ καὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβώς ἦν ἡμερῶν ἀντίριθμον;

ΑΙΧΑΣ.

οὐκ· ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὡς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλευθέρος,
ἀλλ' ἐμποληθεὶς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόρον,
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς οἶτον πράττωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χοῦτως ἐδήχθη τοῦτο τούντιδος λαβὼν,
ὡςθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἢ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοῦχ ἠλίωσε τοῦπος· ἀλλ' οὔθ' ἀγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπεβρόθύσε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφουκτ' ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιο πρὸς τόξου κρίσιν·
φρονεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
ἔρριπεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἔκετ' αὐθις Ἴριτος Τίρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἔππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλος αὐτὸν ὄμμα, θῆτερος δὲ νοῦν
ἔχοντ', ἀπ' ἱέρας ἔχε πυργώδους πλακός.

ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ,
ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος,
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
ὁθύνεα' αὐτὸν μόνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
Ζεὺς τᾶν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
αὐτοὶ μὲν Ἰδίου πάντες εἰς οἰκήτορες,
πόλιν δὲ δούλη· τάςδε δ' ἄσπερ εἰσορᾷς,
ἔξ ὀλβίων ἄγχιλον εὐροῦσαι βίον,
χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
ἔγειτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὧν κείνῳ, τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκείνον, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατριῶν Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἦξοντα. τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἡδιστον κλύειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνασσα, νῦν σοὶ τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων τόδε πεπυσμένη λόγῳ

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροίμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ
κλύουσα πράξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή γ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὐ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὐ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἔμοι γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὀρώσῃ δυσπότρους ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοῦμόν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,

μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆςδὲ γ' ἑώσης ἐτι.
 οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάςδ' ὀρωμένη.
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
 ἄνθρωπος, ἢ τεκνοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
 Αἶχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἢ ξένη βροτῶν;
 τίς ἢ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιλύσας πατήρ;
 ἔξειπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλεῖστον ὥκτισα
 βλέπουσ', ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνῃ.

ΑΙΧΑΣ.

τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
 γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν;

ΑΙΧΑΣ.

οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;

ΑΙΧΑΣ.

ἥκιστα· σιγῇ τοῦμόν ἔργον ἦνυτον.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἰπ', ὦ τάλαινα, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σπαντῆς· ἐπεὶ
 καὶ ξυμφορὰ τοι μὴ εἰδέναι σέγ', ἥ τις εἰ.

ΑΙΧΑΣ.

οὐ τάρῃ τῇ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
 χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥ τις οὐδαμὰ
 προῖφηνεν οὔτε μεῖζον· οὔτ' ἐλάσσονα.
 ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος

295

300

305

310

δακρυρρόοι δούστηνος, ἐξ οἴτου πάτρην
 διήγεμον λέλοιπεν. ἢ δέ τοι τύχη
 κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

315

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦδ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
 οὕτως ὅπως ἤδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
 τοῖς οὔσι λύπην, πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην, λάβοι.
 ἄλλος γὰρ ἢ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
 χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὥς σύ θ' οἱ θέλεις
 σπεύδεις, ἐγὼ δὲ τάνδον ἔξαρκῇ τιθῶ.

320

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνας, ὅπως
 μάθης ἄνευ τῶνδ', οὔστινάς γ' ἄγεις ἔσω,
 ὣν τ' οὐδὲν εἰσέχουσας, ἐκμάθης γ' ἂν δεῖ.
 τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

325

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἱ δ' ἐστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βῆσιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σταθεῖς ἀκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
 μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

330

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐθις πάλιν
 καλῶμεν, ἢ μοι ταῖςδὲ τ' ἐξαιρεῖν θέλεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοὶ ταῖςδὲ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ δὲ βεβῶσι, χῶ λόγος σημαινέτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνὴρ ὃδ' οὐδέν, ὣν ἔλεξεν ἀρετίως,
 φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν· ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
 ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
 ἂ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοία μ' ἔχει.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τούτου λέγοντος τᾶνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ
 πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
 ταύτης ἔκαι κείνος Εὐρύτου θ' ἔλοι
 τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, Ἐρως δέ νιν
 μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,
 οὐ τὰπὶ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτός Ἰφίτου μόρος·
 ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
 ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φτυοσπόρον
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
 ἐγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
 ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ἣ *)
 κτείνει τ' ἀνακτα πατέρα τῆςδε, καὶ πόλιν
 ἔπερσε. καὶ νῦν, ὡς ὀρῆς, ἥκει δόμους
 ὡς τοῦςδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκῃ τόδε·
 οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
 δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
 ἄγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,

*) Post vers. 351. legitur vulg.

τῶν Εὐρ τον τῶνδ' εἶπε διαπόζειν θρόνων.

335

340

345

350

355

360

ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἤδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὁμῶς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἷμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμι πράγματος;
 τίς εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἂρ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥςπερ οὐπάγων διώμνυτο;

365

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,
 πατρὸς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
 Ἰόλῃ καλεῖτο, τῆς ἐκείνης οὐδαμὰ
 βλάβεως ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

370

ΧΟΡΟΣ.

ὄλαιντο μήτι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
 λαθραῖ' ὅς ἄσκει μὴ πρόποντ' αὐτῷ κακά.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
 τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πεύθου μολοῦσα τᾶνδρὸς, ὡς τάχ' ἂν σαφῇ
 λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.

375

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' εἰμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μίμν', ὡς ὃδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
 ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.

380

ΑΙΧΑΣ.

τί χρῆ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὥς ἔρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὥς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεὶ μολῶν,
ἴσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.

ΑΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴ τι χρῆσεις ἱστορεῖν, πάρεμι' ἐγώ.

385

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΑΙΧΑΣ.

ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἐξειδῶς κυρῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστίν, ἣν ἔχεις ἄγων;

ΑΙΧΑΣ.

Εὐβοίης· ὦν δ' ἔβλασταν, οὐκ ἔχω λέγειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὗτος, βλέψ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

390

ΑΙΧΑΣ.

σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορῶ.

ΑΙΧΑΣ.

πρὸς τὴν κρατοῦσαν Διάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσω μάταια, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.

395

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' αὐτ' ἔχρηζον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν;

ΑΙΧΑΣ.

δίκαια γάρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἣν εὐρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν;

ΑΙΧΑΣ.

πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλως ἔχεις;

400

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.

ΑΙΧΑΣ.

ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ· πρὶν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.

ΑΙΧΑΣ.

λέγ', εἴ τι χρῆσεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτωσθα δήπου;

405

ΑΙΧΑΣ.

φημί. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρεῖς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σποράν ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολῶν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;

410

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορῇ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσέκουσ' ὄχλος.

ΛΙΧΑΣ.

ναί. κλύειν γ' ἔφασκον· ταῦτό δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν καὶ ἀκριβοῦσαι λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποῖαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

415

ΛΙΧΑΣ.

ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, γῆλη
δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείῃ πῦσα, κοῦχ ἢ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆςδ' ἔρως φανείς.

420

ΛΙΧΑΣ.

ἄνθρωπος, ὃ δέσποινα, ἀποστήτω. τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μὴ, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄχρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιδε τὰνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεί.

425

Ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει
κάμου γε· πῶς δ' οὐ χυτέρας, οἷας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τῷ μῦθῳ, τάνδρ' ἰδὲ τῇ νόσῳ
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθῃσιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὁφθήσῃ κακός.
ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τάλῃθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κῆρ πρόσεστιν οὐ καλὴ,
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται·
πολλοὶ γὰρ, οἷς εἰρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν,
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χυτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγημε δῆ;
κοῦπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
κάρετ' ἐντακεῖν τῷ φιλεῖν· ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
ῥα κτεῖρα δὴ μάλιστα προσβλέψας, ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἐκοῦσα δῶςμορος
ἔπερσε καδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥεῖτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν αἰεί.

430

435

440

445

450

455

ΧΟΡΟΣ.

πεῖθον λεγούσῃ χρηστά, κοῦ μέμψῃ χρόνῳ
γυναικὶ τῇδε, κάπ' ἐμοῦ κτήσῃ χάριν.

ΑΙΧΑΣ.

ἀλλ' ὦ φίλη δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω
 460 θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα,
 πᾶν σοι φράσω τάληθές, οὐδὲ κρύψομαι.
 ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
 ταύτης ὁ δεινὸς ἡμερος ποθ' Ἡρακλῆ
 465 διήλθε, καὶ τῆςδ' οὐνεχ' ἡ πολύσθορος
 καθρέθη πατρὸς Οἰχαλία δορί.
 καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
 οὐτ' εἴτε κρύπτειν, οὐτ' ἀπηνήθη ποτέ.
 ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὺν
 470 μὴ στέρον ἀλγύνοιμι τοῖςδε τοῖς λόγοις,
 ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστας λόγον,
 κείνου τε καὶ σὴν ἔξ ἴσου κοινήν χάριν,
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
 475 οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὡς τᾶλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χερσὶν
 τοῦ τῆςδ' ἐρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσω ἐφν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' ὦδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν,
 κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
 480 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἶσω στέγης
 χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολάς φέρης,
 ἃ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
 χωρεῖν, προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῷ σιόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἃ Κύπρις ἐκφέρειται νίκας αἰεὶ. στρ. 485
 καὶ τὰ μὲν θεῶν
 παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάταςεν, οὐ λέγω,
 οὐδὲ τὸν ἐννυχον Ἄϊδαν,
 ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίης·

ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 490 τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων, τίνες
 πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξήλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
 ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραώρου
 φάσμα ταύρου,
 495 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδῶν· ὁ δὲ Βακχεύς ἄπο
 ἦλθε παλίντονα Θήβας
 τόξα καὶ λόγχης ῥόπαλόν τε τινάσσων,
 παῖς Διός· οἱ τὸτ' ἀολλεῖς
 ἴσαν ἐς μέσον ἰέμενοι λεχέων· μόνα δ'
 500 εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.
 τότε ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
 505 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κερμάτων·
 ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
 πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 ἃ δ' εὐώπις ἀβρὰ
 510 τηλαυγὲ παρ' ὄχθῳ
 ἦστο, τὸν ὄν προσμένονσ' ἀκοίταν.
 ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·
 τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
 ἔλεινόν ἀμμένει·
 515 καπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ἥμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
 515 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσσουσα, χερσὶν ἄτεχνησάμην,
 τὰ δ', οἷα πάσῳ συγκατοικτιομένη.
 κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην
 παρειαδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 520 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὴ οὐσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
 χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,

ὁ πιστὸς ἡμῖν καγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνον.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
525 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνή
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὁρῶ γὰρ ἥβην, τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
530 τὴν δὲ φθίνουσαν· ὣν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθρωπος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἔμῳς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ.
ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
535 γυναῖκα τοῦν ἔχουσαν· ἥ δ' ἔχω, φίλοι,
λυτρίριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρὸς, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
540 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην,
ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐήνον βροτοῖς
μισθοῦ πόρενε χερσίν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς καμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκά στόλον
545 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἥϊός ἐγώ,
χρὴ Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
ἦκεν κομήτην ἰὸν, ἔς δὲ πνεύμονας
550 στέρνων διερρόϊξεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θῆρ
τοσοῦτον εἶπε· παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόδ' ὀνίσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
πορθμῶν, ὀθούνεχ' ὑστάτην ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίδρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
555 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἥ μελαγχόλους
ἔβαιψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσται φρενὸς σοι τοῦτο κλητήριον

τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
σιέρεται γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
560 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλοι, δόμοις γὰρ ἦν
κείνου θανόντος ἐγκεκλεισμένον καλῶς,
χιτῶνα τόνδ' ἔβαιψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείραται τάδε.
κακῶς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
565 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας στυγῶ·
φιλτροὺς δ' ἐὰν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα καὶ θελκτροῖσι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
570 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεύσθαι κακῶς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν
ἐνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρωσαν, ὥς οὐδ' εἰ δοκεῖς
575 ἔχειν, ἔχοις ἂν γινῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἦδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', ὥς σκότι
κἂν αἰσχροῖα πράσσης, οὐποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.

ΑΙΧΑΣ.

τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
580 ὥς ἐσμέν ἦδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βρουδεῖς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Αἶχμ,
 ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις,
 ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐνῆν πέπλον,
 δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρ' ἡμῆς χερὸς.
 585 διδούς δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτιῶν
 κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χρῶϊ,
 μηδ' ὀφεταιῖ νιν μήτε γέγγος ἡλίου,
 μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας,
 590 πρὶν κείνος αὐτὸν φανερός ἐμφανῶς σταθεὶς
 δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρῃ ταυροσφάγῳ.
 οὕτω γὰρ ἠῦγγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
 ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
 στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
 595 θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 καὶ τῶνδ' ἀποισεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς
 σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
 ἀλλ' ἔρπε καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
 τὸ μὴ πιθυμεῖν, πομπὸς ὦν, περισσὰ δρᾶν.
 600 ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
 κάμου ξυνελθοῦς, ἐξ ἀπλῆς διπλῇ γανῇ.

ΑΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
 βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
 τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὥς ἔχει δεῖξαι φέρων,
 605 λόγων τε πίστιν, ὦν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

στείχοις ἂν ἦδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
 τά γ' ἐν δόμοισιν, ὥς ἔχοντα τυγχάνει.

ΑΙΧΑΣ.

ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένον.

ΔΗΙ-

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
 610 προσδέγματ', αὐτὴν ὥς ἐδεξάμην φίλως.

ΑΙΧΑΣ.

ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμόν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δὴτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γάρ,
 μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
 πρὶν εἰδέναι τὰ κεῖθεν εἰ ποθοῦμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

᾽Ω ναύλοχα καὶ πετραῖα
 615 θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους
 Οἷας παρναϊεταόντες, οἳ τε μέσσαν
 Μηλίδι παρ λῆμναν
 χρυσολακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
 620 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
 Πυλάτιδες καλέονται.
 ὃ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν
 625 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
 ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θεῖας
 ἀντίλυρον μούσας.
 ὃ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος
 σεύται πάσας ἀρετᾶς
 630 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἶκους.
 ὃν ἀπόπτολιν εἵχομεν, πάντα
 δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσιν
 χρόνον, πελάγιον, ἴθριες οὐδέν.
 αἱ δὲ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
 635 δυστάλαινα καρδίαν,
 πάγκλαυτος αἰὲν ὦλλυτο.
 νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς
 ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.

στρ. α. 615

620

ἀντ. α.

625

στρ. β'.

630

635

ἀγίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ σταίη
πολύκωπον ὄχημα νῶς αὐτῶ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἐστίαν ἀμείψας,
ἐνθα κλῖζεται θυτήρ·
ὅθεν μῶλοι πανάμερος,
τῆς πειθοῦς παγχρίστῳ
συνκραθεῖς ἐπὶ προφάσει θηρός.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Γυναῖκες, ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρίτως ἔδρων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ, Διάνειρα, τέκνον Οἰνέως;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μάλιστα γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
ἀδελον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ οἴου φοβεῖ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἂν φράσω,
γυναῖκες, ἐμὴν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ὅτ' γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀρίτως
ἔχριον ἀργῇ οἶος εὐείρω πόκῳ,

ἀντ. β'.

640

645

650

655

τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἐνδον, ἀλλ' ἔδεστον ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπινθίδος. ὥς δ' εἰδῆς ἅπαν,
ἢ τοῦτ' ἐπράχθη, μέλρον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρῇ γλωχίνῃ, προῦδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύνειπτον ἐκ δέλτου γραφῆν.
καὶ μοι τάδ' ἦν πρόβόητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτίνος τ' αἰεὶ
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμῇ,
ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμι ποῖ.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῶ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην,
κἄθῃκα συμπτύξας ἀλαμπῆς ἡλίου
κοίλῳ ζυγιάστῳ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
ἔσω δ' ἀποστείχουσα δέρομαι φάτιν
ἄγραστον, ἀξυμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
τῆς οἶος, ὃ προὔχριον, ἐς μέσσην γλῶσσαν,
ἀκτίν' ἐς ἡλιώτιν· ὥς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἀδελον καὶ κατέψηκται χθονὶ,
μορφῇ μάλιστα εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψαις ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προῦκειτ', ἀναξέουσι θρομβώδεις ἀγροῖ,
γλαυκῆς ὁπώρας ὥστε πρίονος ποτοῦ
χρθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα, ποῖ γνώμης πέσω·
ὁρῶ δὲ μ' ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
πόθεν γὰρ ἂν ποί, ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὐνοίαν, ἧς ἐθνησχ' ὕπερ;
οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χορῶν ἐθελγεν. ὦν ἐγὼ μεθύστερον,

660

665

670

675

680

685

690

ὅτ' οὐκέτ' ἄρκει, τὴν μάθῃσιν ἄρνημαι.
μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ πεισθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χῶςπερ ἄν θύγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κινῶδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὕδα
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καῖτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλήσεται,
ταύτῃ σὺν ὀρμῇ κάμει συνθανεῖν ἄμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχετὸν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μὲν ἔργα δαίν' ἀναγκαίως ἔχει.
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χροὶ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾗ ἐκουσίως
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρόπει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἔστ' οἴκοις βαρύν.

ΧΟΡΟΣ.

σιγᾷν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ στυγερῷ· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστιγὴ πατρὸς ὅς πρὶν ὦχετο.

695

700

705

710

715

ΤΑΛΟΣ.

ὦ μητέρα, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμιν
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
ἄλλου κεκλησθαι μητέρ', ἢ λυγρὸς φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

720

ΤΑΛΟΣ.

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνουσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἴμοι, τίς ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΤΑΛΟΣ.

ὃν οὐχ οἶόντε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν,

725

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄσῃλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής;

ΤΑΛΟΣ.

αὐτὸς βαρεῖαν ἔνυμφον ἐν ὄρμασιν
πατρὸς δεδορκώς, κοῦ κατὰ γλώσσαν κλύων.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δ' ἐμπελάσεις τάνδρ' καὶ παρίστασαι;

730

ΤΑΛΟΣ.

εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.
ὅθ' εἶρε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
τίχης ἔργων τροπία κακροθήνια,

ἀκτὴ τις ἀμφίκλυτος Εὐβοίας ἄκρον
 Κήναιόν ἐστιν, ἐνθα πατρὸς Διὶ
 βωμὸς ὀρίξει τεμενίαν τε φυλλάδα·
 οὐ νιν τὰ πρῶτ' ἐξεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
 κίρυσ' ἀπ' οἴκων ἔκετ' οἰκεῖος Λίχας,
 τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
 ὃν κείνος ἐνδύς, ὡς σὺ προὔξεσθαι, σὺ
 ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ' ἐντελείς ἔχων,
 λείας ἀπαρχήν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
 ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῇ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δαίμων ἔλεω φρενὶ
 κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργῶν ἐδαίετο
 φλόξ αἵματι καὶ κἀπὸ πείρας ὀρνός,
 ἰδρὼς ἀνῆι χρωτὶ καὶ προσπύσσεται
 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος
 χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἤλθε δ' ὀστέων
 ἀδωγμὸς ἀντίσπαστος· εἴτα φοινίως
 ἐχθρὰς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαινυτο,
 ἐνταῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίαις ἐνέγκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δῦσμορος, τὸ σὸν μόνης
 δώρημ' ἔλεξεν, ὥςπερ ἦν ἐσταλμένον.
 κακείνος, ὡς ἔκρουσε καὶ διώδυνος
 σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυτον ἐκ πόντου πέτραν·
 κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραιίνει, μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος, αἱματός θ' ὁμοῦ.
 ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κοῦδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,

735

740

745

750

755

760

765

βοῶν, ἰδύον· ἀμφὶ δ' ἐκτύπον πέτραι,
 Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπεὶ δ' ἀπέπτε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 ῥίπτων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
 οἷον κατακτεῖσταιτο λυμαντὶν βίου,
 τότε ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
 ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδ' ἔμ' ἐν πολλῇ στρατιῇ
 δακρυρροοῦντα, καὶ με προσβλέψας καλεῖ·
 ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν,
 μηδ' εἴ σε χορὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
 ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες
 ἐνταῦθ', ὅπου με μὴ τις ὄψεται βροτῶν·
 εἰ δ' οἴκτιον ἴσχεις, ἀλλὰ μὴ ἔκ γε τῆςδε γῆς
 πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
 τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σθε, πρὸς γῆν τρίτ' ἐκέλευσεν μόλις,
 βρυχώμενον σπασμοῖσι. καὶ νιν αὐτίκα
 ἦ ῥῶν' ἐξόψεσθ', ἦ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μήτερ, πατρὶ βουλεύσας ἔμῳ
 καὶ δρῶσ' ἐλίφθης, ὣν σε ποίνιμος Λίχη
 τίσσει· Ἐρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
 πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
 κτείνας, ὅποτον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

770

775

780

785

790

ΧΟΡΟΣ.

τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ καί τοις θ', ὀδοῦν καὶ
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα ἰὼ κατηγόρω;

795

ΤΑΛΟΣ.

εἴτ' ἀφέρπειν. οὐρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλῶς.
 ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν

μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὥς τεκοῦσα δρῶ;
ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τήν δὲ τέρψιν, ἣν
τιῷ μὲν δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴδ' οἶον, ὃ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ
τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφύτου προνοίας,
ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέρει
δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόρων
τιῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τὰδ' ὀρθῶς
ἐμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὃ μὴ λεύσσω
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπιπονῶν ἔχοι
θανῶν λατρείαν;
εἰ γὰρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλα
χρῆει δολοποιὸς ἀνάγκη
πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἔτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
δεινотάτω μὲν ὕδρας προστετακῶς
φάσματι, μελαγχαιῖτα τ'
ἄμμιγ' αἶν αἰκίξει
ἐπὶ φόνια δολόμυθα κέντρ'
ἐπιζέσαντα.
ὣν ἅδ' αἱ τλάμων, ὕκνον
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν, νέων
αἰσούντων γάμων,
τὰ μὲν οὔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς,
ἢ που ὀλοᾷ στένει,
ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
τέγγει δακρύων ἄχραν.
ἃ δ' ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν

800

στρ. α.

805

810

ἀντ. α.

815

820

στρ. β'.

825

830

καὶ μέγαν ἄταν.
ἔρῳγεν παγὰ δακρύων·
κέχυται νόσος, ὃ πόποι, οἶον ἀναρσίων
οὔπω Ἡρακλέους
ἀγκλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός,
ἂ τότε θοᾶν νόμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῆ·
ἃ δ' ἀμφίπολος
Κύπρις ἀναυδος φανερά
τῶνδ' ἐφάνη προάκτωρ.

ἀντ. β'.

835

840

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλέω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμημένον;
τί φημι;

845

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἔχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ
κωκυτὸν εἶσω· καὶ τι καινίζει στέγη.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ξύνες δὲ
τήνδ', ὥς ἀήθης καὶ συνωφρονωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνουσα τι.

850

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὥς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ', ὦ γυναικί, καινοποιθὲν λέγεις;

855

ΤΡΟΦΟΣ.

βέβηκε Ληάνειρα τὴν πανεστιάτην
ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δὴ ποθ' ὥς θανοῦσα;

ΤΡΟΦΟΣ.

πάντ' ἀχέουσα.

ΧΟΡΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τύλαινα;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεύτερον κλύεις.

ΧΟΡΟΣ.

τάλαινα' ὀλεθρία, τίني τρόπῳ θανεῖν σφε γῆς;

860

ΤΡΟΦΟΣ.

σχετλίῳ, τὰ πρὸς γε προῶξιν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ τί μ' ὀφείλεις.

γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴν διήϊστωσε.

ΧΟΡΟΣ.

τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι,
τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνη;

865

ΤΡΟΦΟΣ.

στοιρόεντος ἐν τομῇ σιδήρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ἐπεῖδον, ὥς δὴ πλησία παραστάτις.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἦν; πῶς; γέροντ' εἰπέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

τί φωνεῖς;

ΤΡΟΦΟΣ.

συρηνῇ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν
ἢ νέορτος ἅδε νόμῳ
δομοῖσι τοῖσδ' Ἑρινύν.

875

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ὤκτισας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεῖα κτίσαι;

880

ΤΡΟΦΟΣ.

δείνως γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἵπαι παρηλθε δωμάτων εἴσω μόνη,

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στορνύνθ', ὅπως ἄπορρον ἀντίφῃ πατρὶ,
 885 κρύψας' ἐαυτὴν ἐνθα μὴ τις εἰσίδοι,
 βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', οἷ
 γένοιτ' ἐρήμη, κλαίει δ' ὀργάνων ὅτου
 ψαύσειεν, οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος·
 890 ἄλλη δὲ κἄλλη δωματίων στρωσμένη,
 εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαιεν ἢ δίστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἑξαίφνης σφ' ὄρω
 τὸν Ἡρακλείον θάλαμον εἰσορωμένην.
 895 καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
 φρούρου· ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δαμνίοις
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλονσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 900 καθεῖξεν ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νύματα,
 ἔλεξεν· ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμὰ,
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἐμ' οὐποτε
 905 δέξεσθ' εἴτ' ἐν κοίταισι ταῖςδ' εὐνητρίαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χουσήλατος
 προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπιπεν
 πλευρὰν ἄπασαν ὠλένην τ' ἐνώνυμον.
 910 καὶ γὰρ δρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθαιον,
 τῷ παιδὶ φραζῶ τῆς τεχνωμένης τάδε.
 καὶ ὦ τὸ κείσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὀρώμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγῃ φασγάνῳ
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 915 ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάμειεν τόδε,
 ὅπ' ἐκδιδαχθεῖς τῶν κατ' οἶκον, οὐνεκα
 ἀκουσα πρὸς τοῦ θύρῳς ἐρξείεν τάδε.

κάνταυθ' ὁ παῖς δέστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπει' οὐδὲν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 920 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πληνρόθεν
 πλευρὰν παρεῖς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὡς νιν ματαίως αἰτία βάλοι κακῇ,
 κλαίων ὀθούνεκ' ἐκ θυοῖν ἔσοιθ' ἅμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρσανισμένος βίον.
 925 τοιαῦτα τὰνθάδ' ἐστίν. ὥςτ' εἴ τις δύο
 ἢ καὶ πλεόν τις ἡμέρας λογίζεται,
 μάταιός ἐστιν. οὐ γὰρ ἐσθ' ἢ γ' ἀῆριον,
 πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερα περιστένω,
 πότερα τέλεα περαιτέρω,
 930 δύσκριτ' ἐμοίγε δυστάνω.
 τάδε μὲν ἔχομεν ὄραν δόμοις,
 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
 εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
 935 γένοιτ' ἐπουρος ἐστιώτις αὔρου,
 ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
 τὸν Διὸς ἄλκιμον γόνον
 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
 μούνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
 940 ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις
 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα.
 ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν
 945 προὔκλαιον, ὀξύνωνος ὡς ἀηδών.
 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
 προκηδομένα, βαρεῖαν
 ἄπογον φέρει βάσιν.
 αἰαῖ· ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
 950 τί χρὴ, θανόντα νιν, ἢ καθ' ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

ΤΑΛΟΣ.

ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὃ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἶμοι.

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος·
ἔη γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε δακνῶν
στόμα σόν. 955

ΤΑΛΟΣ.

πῶς γῆς, γέρον; ἦ ἔτι;

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

οὐ μὴ ἔξερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, σιρ. β'.
κακκινήσεις κακαστήσεις
φριτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέω βάρος ἀπλετον ἐμμέμονε φρήν. 960

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γὰρ ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτιῶν
κείμαι πεπονημένος ἁλλήκοις
ὀδύναις; οἶμοι ἐγὼ τλάμων·
ἦδ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ. 965

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ἄρ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;
ἀντ. β'.

ΤΑΛΟΣ.

οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λείψων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Κηναία κρητὶς βωμῶν,
ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι 970
μελέω χάριν ἱνύσω· ὦ Ζεῦ,

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λῶβαν, οἶαν,
ἦν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ῥυφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκλήλιτον 975
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.

τίς γὰρ αἰοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
ἱατρορίας, ὅς τήνδ' αἶψαν
χωρὶς Ζηνὸς κατακλήσει;
θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην. 980

ἔ, ἔ, εἰτέ μ', εἰτέ με δύσμορον εὐνάσαι,
[εἰτέ με δύστινον εὐνάσαι.] σιρ. γ'.

παῖ, πᾶ μου ψιεύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. σιρ. δ'.

ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύση. 985

ἦπταί μου, τοιοτοῖ, ἦδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὦ

πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε θρῖα πάντα καθαίρων,

ᾠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι 990

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει;
ἔ, ἔ, οὐδ' ἀπαράξαι κρατὶ βίον θέλει
μολῶν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ, φεῦ. ἀντ. γ'.

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
ἦ κατ' ἐμὴν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ ὄμμα
ἐμπλεον ἦ δι' ἐμοῦ σώζειν.

ΤΑΛΟΣ.

ψαύω μὲν ἔγωγε· 995
λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραζε
ἔστι μοι ἔξανύσαι βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

παῖ, παῖ, ποῦ ποῖ εἶ;
 τίδ' ἐ με, τίδ' ἐ με πρόσλαβε κονίσις.
 ἔ, ἔ, ἰὼ δαίμον.
 θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία
 διολοῦσ' ἡμᾶς
 ἀποτίβατος ἀγρία νόσος.
 ὦ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, ἰὼ τὸν
 φύσαντ' οἰκτεῖρας, ἀνεπίφθορον εἴρυσον ἔγχος,
 παῖσον ἡμᾶς ὑπὸ κλῆδος, ἀκοῦ δ' ἄχος, ὃ μ' ἐχόλωσεν
 σὰ μάτηρ ἄθεος, ἂν ὦδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
 αὐτῶς, ὦδ' αὐτῶς, ὡς μ' ὤλεσεν. ὦ γλυκὺς Αἰδας,
 ὦ Αἰὼς ἀνθυμῶν
 εὐνασον, εὐνασον ὠκιστέτα μόρῳ
 τὸν μέλεον φθίσας.

στρ. ε.

1000

ἀντ. δ.

1005

ἀντ. ε.

1010

ΧΟΡΟΣ.

κλύουσ' ἐφριζα τάςδε συμφοράς, φίλοι,
 ἄνακτος, οἷος οἷος ὧν ἐλαύνεται

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοῦ λόγῳ κακὰ
 καὶ χειρὶ καὶ νώτοις μοχθήσας ἐγώ·
 κοῦπω τοιοῦτον οὐτ' ἄκοιτις ἢ Αἰὼς
 προὔθηκεν, οὐθ' ὁ στεγνὸς Εὐρύσθεὺς ἐμοί,
 οἷον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη
 καθήψεν ὦμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
 ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ὃ διόλλυμαι.
 πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
 βέβρωκε σάρκας, πνεύμονάς τ' ἀρτηρίας
 ῥοφεῖ ξυνοικοῦν, ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
 πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
 τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
 κοῦ ταῦτα λόγῳ πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενὴς

1015

1020

1025

στρα-

στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήριος βία,
 οὐθ' Ἑλλάς, οὐτ' ἄγλωσσος, οὐθ' ὅσῃν ἐγὼ
 γαῖαν καθαίρων ἐκόμην, ἔδρασέ πω·
 γυνὴ δὲ, θῆλυς οὔσα κοῦ ἀνδρὸς φύσιν,
 μόνη με δὴ καθεῖλε γασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον.
 δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
 εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
 εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης, ὀρῶν
 λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
 ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἰκτερόν τέ με
 πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος
 βέβρωχα κλαίων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτὶ
 τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
 ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμεν κακοῖς.
 νῦν δ' ἐκ τοιοῦτον θῆλυς εὐρημα τάλας.
 καὶ νῦν προσελθὼν στήθει πλησίον πατρός,
 σκέψαι δ', ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
 πέπονθα· δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων.
 ἰδοὺ, θεῶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
 ὀρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
 αἰᾶ, ὦ τάλας, ἔ, ἔ.
 ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὁδ' αὖ,
 διῆξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν
 ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.
 ὦ νᾶξ Αἰδῇ, δέξαι μ'·
 ὦ Αἰὼς ἀκτὶς, παῖσον.
 ἐνσεισον, ὦ νᾶξ, ἐγκατάσκηπον βέλος,
 πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
 ἔνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρεις, χέρεις,
 ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,
 ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λέοντ', ἄπλουτον θρέμμα κἀπροςήγορον,

1030

1035

1040

1045

1050

1055

1060

βία κατειργάσασθε, Λαοναίαν θ' ὕδραν,
 διφυῇ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
 Θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
 Ἐρμάνθιον τε θῆρα, τὸν θ' ὑπὸ χθονὸς
 1065 Ἰδου τρίκρανον σκόλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
 δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τὸν τε χουσέων
 δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγχεσάμην,
 1070 κοῦδεις τρόπαι' ἔστιτε τῶν ἐμῶν χειρῶν.
 ἦν δ' ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερῥακωμένος
 τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
 ὃ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
 ὃ τοῦ κατ' ὤστρα Ζητὸς ἀνδρθεὶς γόνος.
 1075 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
 κἂν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
 χειρώσομαι κακ τῶνδε. προσμύλοι μόνον,
 ἴν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
 καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανῶν ἐτισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλήμον Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ
 1080 ἔξουσιν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλίσεται.

ΤΑΛΟΣ.

ἐπεὶ παρέσχεσ ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
 σιγὴν παρασχὼν κλυδί μου, νοσῶν ὅμως.
 αἰτήσομαι γὰρ σ', ὧν δίκαια τυγχάνειν.
 δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνη
 1085 θυμῷ δύσσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης, ἐν οἷς
 χαίρειν προθυμεῖ, κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰπὼν ὃ χορῆς λῆξον· ὥς ἐγὼ νοσῶν
 οὐδὲν ξυνίημι ὧν σὺ ποικίλλεις πύλαι.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΑΛΟΣ.

τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς γράσων, ἐν οἷς
 1090 τῶν ἐστίν, οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἐκουσία.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὐ
 τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὥς κλέειν ἐμέ;

ΤΑΛΟΣ.

ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

1095

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λέγ'· εὐλαβοῦ δέ, μὴ γανῆς κακὸς γεγώς.

1080

ΤΑΛΟΣ.

λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΤΑΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

1100

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶμοι· πρὶν, ὥς χορῆν, σφ' ἔξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;

ΤΑΛΟΣ.

κἂν σοῦ στραφεῖν θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δαινοῦ λόγον κατήρξας· εἰπὲ δ' ἦ νοεῖς.

ΤΑΛΟΣ.

ἄπαν τὸ χρημὶ· ἤμαρτε, χρηστὰ μωμένη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρηστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, δρᾷ;

ΤΑΛΟΣ.

στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὥς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

ΤΑΛΟΣ.

Νέσσοις πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῶνδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἰοῦ ἰοῦ, δύστηνος, οἴχομαι τάλας,
ὄλωλ' ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἐστὶ μοι.
οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἔν' ἔσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶ σοι.
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὥς τελευταίαν ἐμοῦ
γῆμην πύθυσθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίς
Τίρυνδι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν.
παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ὦν τὸ Θήβης ἄστνυ ναίοντας μάθοις.

ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χροῖ, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦτον· ἐξήκεις δ' ἵνα
φανεῖς, ὅποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
ἀλλ' ὅστις Αἰδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὥς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανάων.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
μαντεῖα καὶνὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρεῖων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς·
ἦ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι. καὶ δόκουν πράξειν καλῶς·
ἰὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ·
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον,
καὶ μὴ ἵπμεῖναι τοῦμόν ὀξύναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμοι
κάλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγον σιάσιν
τοιάνδ' ἐπελθὼν, πείσομαι δ' ἢ σοι δοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐμβάλλε χεῖρα δεξιᾶν πρώτιστά μοι.

ΤΑΛΟΣ.

ὥς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

1150

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστίσεις ἔμοι;

ΤΑΛΟΣ.

ἰδοὺ προτείνω, κοῦδέν ἀντιρρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅμνυ Διὸς νῦν τοῦ με φύσαντος χάρι.

ΤΑΛΟΣ.

ἢ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξευρίσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἢ μὴν ἔμοι τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

1155

ΤΑΛΟΣ.

ὅμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις, πημονὰς εὐχου λαβεῖν.

ΤΑΛΟΣ.

οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὐχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον;

ΤΑΛΟΣ.

οἶδ', ὥς θυτίρ γε πολλὰ δὴ σταθεῖς ἄνω.

1160

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐνταῦθά νυν χρη τοῦμόν ἐξάραντά σε

σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὸν οἷς χρηθεῖς φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρῆϊζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν,
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίστω δάκρυον,
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἰ
τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ
καὶ νέρθεν ὦν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύνς.

1165

1170

ΤΑΛΟΣ.

οἴμοι· πάτερ, τίν' εἶπας; οἶά μ' εἰργάσαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅποια δραστή' ἐστίν. εἰ δὲ μὴ, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι.

ΤΑΛΟΣ.

οἴμοι μάλ' αὖθις. οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
γονεῦ γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

1175

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῖτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὦν ἔχω, παιώνιον
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΤΑΛΟΣ.

καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἄν ἡύμην τὸ σόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τάλλα γ' ἐργασαι.

ΤΑΛΟΣ.

φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενίσκεται.

1180

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἢ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΤΑΛΟΣ.

ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοῦ χαμεῖ τοῦμόν μέρος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

1185

ΤΑΛΟΣ.

εἰ καὶ μακρὰ κάρ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένον;

ΤΑΛΟΣ.

Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάξωιν ἐμέ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγνω. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκίπτω, τέκνον·
ταύτην ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῶων ὀρκίων μεμνημένος,
πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πεῖθου· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ἔγχε' χάριν.

1190

1195

ΤΑΛΟΣ.

οἴμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν·
τὸ δ' ὧδ' ὀρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὥς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω, θροεῖς.

1200

ΤΑΛΟΣ.

τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μὲν
μεταίτιος, σοὶ τ' αὖθις, ὥς ἔχεις, ἔχειν,

τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἔλοιτο; κρεῖσσον καμέγ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

1205

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὥς ἔοικεν, οὐ νέμειν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΤΑΛΟΣ.

οἴμοι· τάχ', ὥς ἔοικας, ὥς νοσεῖς γράσας.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.

1210

ΤΑΛΟΣ.

δεῖλαιος, ὥς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φτεύσαντος κλύειν.

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυσσέβεια, τοῦμόν εἰ τέρψεις κέρ.

ΤΑΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;

1215

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.

ΤΑΛΟΣ.

τοιγάρ ποιήσω, κοῦκ ἀπώσομαι, τὸ σὺν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γάρ ἂν ποτε
κακὸς φανείην, σοὶ γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτῆς, κατὰ τοῖςδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθε, ὥς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἰστρον, ἐς πυρᾶν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε ἀνδρὸς ὑστάτη.

1220

ΤΑΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν εἶργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κάξυναγκάζεις, πάτερ.

1225

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νῦν, πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοήν, ὥς ἐπίχαρτον
τελέως ἀεκούσιον ἔργον.

1230

ΤΑΛΟΣ.

αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων·
οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἐστὼτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
τῷ τήνδ' αἴτην ὑπέχοντι.
λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκων
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ·
κοῦδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

1235

1240

1245

IOANNIS APITZII

A D V E R S A R I A

IN

SOPHOCLIS

T R A C H I N I A S.

ἀναγκαῖον ἐν τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς διατρέβειν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς
καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὀμήρῳ, τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν ποι-
ητῶν, καὶ τὴν τοῦτων διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη
ζηλωτὸν ἐστίν.

Plat. Vol. IV. p. 178. Bip.

A D V E R S A R I A.

Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων γυνεῖς,
ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνοι τις —

Non obscura verborum est sententia, praesertim ab
ipsis veteribus quum satis sit illustrata, veluti a So-
lone, Platone, Aristotele, aliis. (Herodot. I. 29 — 33.
Aristot. Ethic. Eud. II. 1. Nicom. I. 10. Stob. Flo-
ril. CV. Ast. ad Plat. Legg. VII. 10. p. 358. Davis.
ad Cic. de Fin. II. 27. Barnes. ad Eur. Androm. 100.
Musgrav. ad Soph. Antig. 1170. Interpr. ad Oed. R.
extr.) Nihilominus vehementer litigarunt interpretes
de pusilla, quae videri potest, scripturae discrepantia.
Quod nos restituimus ἐκμάθοι pro ἐκμάθοις, hoc proba-
runt suo modo Seidlerus, Matthiaeus, alii. Eidem fa-
vet auctoritas Lb., etsi alteri lectioni Cd. Laur. A. mul-
tum accessit ponderis, praesertim Par. T. Stob. et Suid.
Lb. optimis consentientibus, quamquam horum propter
negligentem versus tertii descriptionem (v. αἰῶνα) nulla
fere auctoritas. Verum ut ἐκμάθοις genuinum sit,
nonne rectius dixerit Sophocles: ὥς οὐκ ἂν ἐκμάθοις
βροτῶν αἰῶνα, πρὶν ἂν θάνοιεν, quum verba haec ad βρο-
τῶν nec vero ad ἐκμάθοις vel ἐκμάθοι pertineant? nam
quis, quaeso, unquam coniunxerit: ἐκμάθοις vel ἐκ-
μάθοι, πρὶν ἂν θάνοι τις, ut idem etiam intelligatur Sub-
iectum? Quare satis mirari nequeo, in mentem venisse

Viro Doctissimo, poetam contra omnium scriptorum consuetudinem haecce enuntiasse: neminem ante, quam mortuus sit, vitam suam recte cognoscere. Talia, medius fidius, vix ipsi concederemus Deianirae, nedum Sophocli. Mirum quantum viro illi impositum est verbis:

ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Αἴδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν.

Atqui hisce profecto non affirmat Deianira, se mortuam quidem vitam suam intellecturam fuisse, sed significat modo, sortem suam iam satis esse exploratam, neque aliis, ut alias, sed sibimet ipsi, etiamsi adhuc inter vivos sit: atque id accidisse praeter consuetudinem, quum mortuorum demum vita recte cognosci soleat ab hominibus. Neque Croesum, ut fortunam suam recte comperiat, Solon exspectare iubet, quoad diem obierit supremum, sed negat modo, eum felicem praedicari posse, quamdiu inter vivos versetur: ἐκεῖνο δὲ τὸ εἶρεός με οὐκ ἔγω λέγω, πρὶν ἂν τελευτήσαντα καλῶς τὸν αἰῶνα πυθῶμαι p. 16. 8. Wess. Plane eadem est Deianirae sententia, quippe duntaxat dictum illud pronuntiat: homines nonnisi mortui fortunam perspicere, namque ἀφάνεια τύχας πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι. Pindar.

Aliorum autem semper intelligenda esse iudicia neque ipsius vita defuncti, incurrit quasi in oculos; neque amplius morandum in perspicue falsis. Missis praeterea Lennepii ludicris (ad Phalar. Ep. LV. p. 182. b.), accedamus ad controversiam atque ambiguitatem omnem, si modo poterimus, dispellendam. Non opus quidem arte quadam recondita, sed promendum modo tale quid est, quod non admodum tritum, non admodum pervulgatum sit. Dico autem ellipsin, si qua est, pronominis τις, quam minus usitatam esse hoc in genere, facile tibi largior, etsi aliter iudicavit Brunckius

ad Soph. Ai. 190. Matth. Gr. Gr. Ampliss. p. 631. sq. Apte vero repetitur ista ex Genitivi notione primaria, quippe qui indicet unde. Ac subtili quidem et subacto Graecorum sensui pronomen illud aut praecedente aut subsequente Genitivo aliquo ultro fere sese obtulit, unde factum est saepius, ut prorsus omitteretur, quod cogitationi obtigit facillime. Nihilominus tamquam adesset, quod nobis saltem addendum est, comparata verborum structura, ita ut Genitivis istis alterutrius numeri personam subiectam animadvertas. Aliena maxime sunt et confusa, quae collegerunt Ast. ad Plat. Legg. IV. 7. p. 218. VI. 3. p. 284. Gronov. ad Arrian. Exped. Al. I. 25. p. 49. Ian. A. Poet. p. 187. namque pleraque eorum satis usitata cognosces. Convenientiora igitur arbitror haecce de Aristoph. Nub. 1126.

καὶ γὰρ ποτ' αὐτός, ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων.

Eur. El. 1234. γαῖνονσί τινες δαίμονες, ἢ θεῶν
τῶν οὐρανίων.

Soph. El. 199. εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

Ai. 190. κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς,
ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς.

Varr. Rer. Human. libr. XXI. ap. Gell. N. A. XIII. 12. Ego triumvirum vocatus a Porcio tribuno plebis non ivi. (ubi v. Iac. Gronov. et Fr. Gronov. ad I. 12. Perizon. ad Aelian. Var. Hist. I. 14. 1.) Neque infitiabitur quisquam, huiusmodi Genitivos cum pronomine tantum cogitato seu mente concepto idem plane valere atque Nominativos; unde Aldus Gell. l. l. exhibet: ego triumvir etc. Quodsi ad hanc normam revocaveris e. g. εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων — verba sic procedunt: εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτός ἦν ὁ ταῦτα πράσσων, nec vero βροτέιος (Herm. de Ellips. et Pleonasm. p. 151.). Atque Trachiniarum

initium resolvat in hanc fere speciem: ὥς οὐκ ἂν αἰῶν ἐκμάθοι βροτός.

Iam vindicata pristina loci integritate fore praevideo, quorum stomacho vox αἰῶνα utpote liberius posita vinculisque fere omnibus soluta minus arrideat, sed hi velim meminerint, istam propriam esse Graecorum structuram, quamquam Romani eadem non abstinuerunt: neque poetarum solum (Erf. ad Soph. Oed. R. 1271.), sed scriptorum est omnium. Lamb. ad Horat. IV. Od. 14. 7. Scalig. ad Varr. R. R. p. 227. Gronov. ad Sen. de Benef. IV. 32. Cort. ad Sall. Iug. 14. 11. Oudend. ad Hirt. B. Afr. 20. Eiusdem generis de graecis post Stephan. de Dial. p. 51. multa a multis collecta sunt atque in his, ut fieri solet, perversa, id quod non animadvertit Wesseling. ad Herod. I. 163. p. 78. 87. Item male haesitant interpretes ad Trach. 610.

ἀλλ' οἷσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
πρὸς δέγματ', αὐτὴν ὥς ἐδεξάμην γίλως.

Hom. Il. β'. 409. γ'. 382. Od. ε'. 373. Aristoph. Acharn. 377. Elmsl. Soph. Oed. Col. 1198. El. 948. Antig. 1242. Trach. 310. 418. 607. 851. Verbis igitur ad indolem nostrae linguae digestis: ὥς οὐκ ἂν ἐκμάθοι βροτός, οὐτ' εἴ τῳ χορηστὸς, οὐτ' εἴ τῳ κακὸς αἰὼν, πρὶν ἂν θάνοι τις — vide, num quidquam tibi resideat impedi-
menti atque duritiae.

Ceterum quod ad versum spectat primum, lubenter Hermannui amplector explicationem: γανεῖς ita est explicandi causa adiectum, ut, quum dixerit λόγος ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων, participium illud cogitatione referatur ad ἀρχαῖος. Repugnat Reisigius (ad Soph. Oed. Col. 504. p. LXXXIV.) vultque γανεῖς significare γανερὸς, sed suus quemque sensus docebit, voculam illud denotantem

tem locum tenere minus commodum. Probarem equidem verborum ordine ita constituto:

γανεῖς μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων λόγος.

Neque religioni potest esse, quod addit ille, sublato participio nihil illis verbis cogitari posse planius. Possemus vero neque tamen debemus eo carere. Aeschyl. Agam. 727. Blf. παλαιῖμος δ' ἐν βροτοῖς γέρον λόγος τέτυκται. Soph. Antig. 621. Quare videat Axtius, qui molestam significationis ambiguitatem reperit, ne quis Diodorum Cronum contra Chrysippum defendat.

πρὶν ἂν θάνοι τις] Laur. A. B. Iunt. 2. Vat. Par. Herm. Stob. Suid. Cd. Leid. πρὶν ἂν θάνῃ, quod reponi voluit Elmsleius (ad Eur. Suppl. 916. Iph. T. 18. Heracl. 959. Med. p. 119.), nec minus praeoptavit Blomfieldius Gl. Aeschyl. Agam. 1410. Eur. Suppl. 160. Iph. T. 1302. Bene vero utimur Optativo et in oratione obliqua et in hypothesi subiectiva. Plat. Phaed. p. 101. D. εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐφ' ἧς ἂν καὶ οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο — ibiq. Heindf. p. 115. et ad Protag. 94., cui perperam obnuitur Stallbaum. ad Plat. Polit. Vol. II. p. 61. Herm. Praefat. Trachin. p. XV. sq. Cave igitur corrigas Eur. Iph. T. 18. πρὶν ἂν κόρη σὴν Ἰριγένειαν Ἀρτεμις λάβοι. Ib. v. 1302. οὐ, πρὶν γ' ἂν εἴποι τοῦτος ἐρμηνεύς τόδε (vid. ad v. 1158.), alia enim ratio obtinet in Trach. 403. Neque obmoveri possunt Eur. Heracl. 181.

τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίῃ λόγον,

πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ.

Aristoph. Vesp. 724. ἢ που σοφὸς ἦν ὅστις ἐφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις. Vid. ad v. 606.

Pergit vero Axtius: deinde — ἀνθρώπων, βροτῶν, τις, τῳ profecto nemini eleganter

eumulata videantur. Etiam si illud non referam inter emblemata, tamen non dubito depravatum Euripidis locum Hec. 486. 7. sic emendare:

ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὄρῳ;

ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι βροτούς —

Vid. Phoen. 449. sq. et ad v. 799. Pariter alteram, quam movet Axtius, religionem equidem nullam plane esse arbitror. Praeter Porsonum consulas imprimis Petrum Elmsleium ad Aristoph. Acharn. 569. Soph. Oed. R. 1100. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 21. Eandem denique elegantiam ne desideres in repetito οὐτ' εἰ, audias Plat. Protag. IV. p. 312. C. ap. Nev. καίτοι εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς, οὐδὲ ὅτῳ παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα, οὐτ' εἰ ἀγαθόν, οὐτ' εἰ κακὸν πράγματι.

V. 5. δυστυχῇ τε καὶ βαρύν] Tum infelicem, tum gravem, cui placeat? inquit Axtius.

V. 6. τίς παρὸς μὲν] Ad illud μὲν respicit νῦν δὲ v. 36. Aeschyl. Pers. 538. 543. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν μὲν Περσῶν — πολλαὶ δὲ — Fit enim interdum, ut res primariae, quibus aut explicandi aut enarrandi causa multa subiiciuntur, longo intervallo per μὲν et δὲ particulas connectantur. Thucyd. I. 36. fin. I. 43. fin.

V. 7. ναίουσιν ἐν Πλευρώνι τυμχαίων ὄκνον
ἀλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.

Laur. A. B. ναίουσ' ἐν. Par. B. ναίουσα δ' ἐν. Par. Herm. cum Vat. ναίουσά γ' ἐν. Vulg. ναίουσ' ἐν. „Sed cascae illae praepositionum formae, inquit Bothius, ut in melicis Tragicorum locis saepius inveniantur, ita in iambicis rarissime.“ Seidl. Dochm. p. 94. Blomf. ad Aeschyl. Agam. 435. 865. Sunt vero ἐνι et εἰν praepositiones iambis prorsus eximendae, nam quae proferri possunt exempla, aut dubia, aut corrupta nituntur scriptura. Lob. Soph. Ai. 614. Seidl. Eur. Troad. 837. Nominum verborumque ionismos locis

stabilire possis quam plurimis. V. ad vv. 1164. 1182. Markland. Eur. Iph. T. 36. A. 1221. Elmsl. Med. 88. 413. Bacch. 320. Soph. Oed. Col. 928. Lob. Phrynich. p. 432. Nihilominus non ausim hoc loco cum Brunckio (Antig. 1241.) ἐνι retinere, quamquam licet ambigenti etiam illud obicere, initium huius fabulae quippe prologo simile eandem habere rationem, quam narrationes nuntiorum. Verum hinc non plus effeceris, quam coniectura Erfurdtii, qui ductus Viti Vinshemii auctoritate rescripsit: ναίουσ' ἔν' ἐν, et interpretibus, qui sequuti sunt, male praeivit. Namque appositio ista futilis solius Viti Vinshemii est.

Apparet autem, iam antiquitus vitium latuisse in versus principio. Quodsi ulla confirmaretur Lb. auctoritate ναίουσά γ' ἐν, lubenter recepissem, quamquam non infitiandum esse confiteor, delectam hanc quaesitamque verborum collocationem minus convenire orationi simplicissimae. Quum Schol. Rom. Cdd. Laur. A. B. ναίουσ' ἐν exhibeant, ex quo natum est ναίουσα δ' ἐν, neque minus ναίουσά γ' ἐν, eam coniecturam duxi verisimillimam, ναίουσιν lectionem fuisse genuinam. Quoties confundantur οὐσιν et οὐσα syllabae finales, nemo nescit; nec mirum, quum eodem utraque scribatur compendio: itaque ναί^σ et ναίουσα et ναίουσιν est, unde male contum ναίουσ', quod unicuique omnium occurrit facillime.

Verbo ναίειν autem usus est Sophocles more Homérico. Ai. 596. 7. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν ποῦ ναίεις — ubi v. Musgrav. 602. et Wesseling. ad Herodot. II. 166. p. 185. 48.

Ceterum solum Sophoclem Deianiram facere Pleuroniam, animadvertit iam Mueller. Doriens. lib. II. Vol. I. p. 417. In consequentibus reservavimus cum Lb.

νυμφείων ὄκνον] Post Stephanum alteram, quam scholiastes refert, lectionem ὅτιον plures adoptarunt, tum quod auctoris menti convenientior, tum quod vox usitatior facilius expellere potuerit rariorem. At haec quidem causa nulla est, dudum enim istam Griesbachii (Prolegom. N. T. p. 62.) observationem VV. DD. labefactarunt, praesertim Eustathio ad Hom. Il. ε. p. 546. frequentem vocis ὄκνος usum apud Sophoclem annotante: ἡ πλείων χοῆσις τῶν μεθ' Ὀμηρον ἐπὶ γόβου τὸν ὄκνον τίθησι. καὶ ἐστὶ πολλὴ ἡ χοῆσις παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ. Primum vero quod attinet, non assequor, quomodo reprehendere potuerit lectionem vulgatam, qui recte attenderit verba: τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδε-δεγμένη κ. τ. λ. Neque enim molestiam, sed metum nuptiarum habebat Deianira maximum, quod Achelous minus belle indutus minusque eleganter ad amorem captandum incedens, omni qua posset vi petebat conubia. Nequaquam ergo nos sequi oportet manum emendatricem, quae imperiti cuiusdam neque Sophoclis fuit. Nam profecto, si quid video, fabula haec nullam, nedum Sophoclis censuram experta est alteram. Cave enim, ne de Sophocle, Tragicorum poetarum haud dubie praestantissimo, male sentias isto ductus opinionis errore, Trachinias curis eiusdem secundis subiectam esse. Quodsi eam fabulam ab ipso poeta emendatam elimatamque habere volueris, quam nunc versamus manibus, de arte ingenioque Sophoclis plane singulari atque insigni permultum detraxeris. Neque minus fallitur, ut hoc attingam, qui fabulam hanc a Sophocle aetate iam profectione profectam esse arbitratur. (Iacob. Quaestt. Soph. p. 285. sqq. — cfr. Oedip. Col.) Etenim si illud, quod opinaris, factum esset, longe limatior, longe politior cum quod ad dictionem, tum quod ad rerum attinet dispositionem, haece esset fabula. Herm. ad Trach. 818. Praefat. p. X. sqq. Est

autem ipsa iuvenis Sophoclis (Plutarch. de prof. virt. p. 294. Herm. Praef. Trachin. p. XII. sq. Mueller. Doriens. Vol. I. p. 411. sqq. Vol. II. p. 463. sqq.) nondum arte sua satis exercitati, ut Rhesus forsitan Euripidis. (Elmsl. Soph. Oedip. Col. p. 333. Hom. Il. ε. — Casp. Barth. Adversar. XXXV. 15. p. 1615.) Tametsi illa mea est sententia, quam qui quaesiverit confirmatam inveniet, tamen non is sum, qui iniuria haeream in ipsa fabulae inscriptione, sicuti Scaligeri, Schlegelii, alii; neque is, qui multum ambigam de argumento fabulae, quod non versari in illustrando Herculis obitu, non versari in perniciosa amoris vi declaranda, ei non erit obseurum, qui Sophoclis Deianiram contenderit cum Medea Euripidis (Aristot. Poet. XXVI. 11. — Suevern. de Schill. Wallenst. p. 164. — 192. 306. — 323. Guil. Hamach. de Soph. Trachin. Berol. 1831.); neque is sum, qui doceam Sophoclem magistrum, quum ab ipso docear; neque is, qui ubique desiderem elegantiam singulasque voces singulasque sententias ad vivum reseceam. Quod qui sectatus est acerrime, fieri non potuit, quin Deianiram rideret philosophantem, quin confusis nostris cum temporibus mythicis Acheloi ornatum exploderet aliaque committeret similia. Bonum vero factum, quod eadem, qua prologus tractatus est, acerbitate censoria non ipsam fabulam excusam habemus. Sed plura infra ad v. 1014.

Quae praeterea, ut revertamur, unde digressi sumus, Hermannus affert argumenta ad suspicionem de duplici Trachiniarum editione confirmandam, haec nihili arbitror pendenda esse. Tales enim scripturae discrepantias, quales in Trachiniis habemus, reperies etiam alias, ubi repetitae scriptionis nemini veniet in mentem. Ac multo cautior Vir Doctissimus alias existit: memineris modo eorum, quae de Euripidis Me-

dea diligenter exposuit. Sed singula, quae hic excitavit, documenta singulis locis perscrutabimur.

V. 8. εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή] Apud Sophoclem deesse solet vox ἄλλος, recte inquit Bergl. ad Aristoph. Plut. 655. Oedip. Col. 734. 1006. 1664. Ai. 488. al. Nihil autem, certe non multum refert, utrum addita vox sit, necne (Heindf. ad Plat. Phaed. 28. p. 42. Gorg. 18. p. 22.), quare expellenda tandem inepta vocabulorum ellipsis, veluti ἄλλος, ἄλλως, ἄλλοθεν. Equis e. g. Plat. Crit. p. 50. C. ἢ ἐροῦμεν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἡδίκηται γὰρ ἡμᾶς ἢ πόλις καὶ οὐκ ὁρθῶς τὴν δίκην ἔκρινε; ταῦτα, ἢ τί ἐροῦμεν; Polit. III. p. 393. C. ἀλλ' ὅταν γέ τινα λέγῃ ὅσιν ὥς τις ἄλλος ὢν, ἀρ' οὐ τότε ὁμοιοῦν αὐτὸν φέρομεν ὅτι μάλιστα τὴν αὐτοῦ λέξιν ἐκάστω, ὃν ἂν προείπῃ ὥς ἐροῦντα; φέρομεν· τί γάρ; et similibus locis innumeris ullum desiderabit supplementum? Nimirum si quid iam adest, aut dictum, aut factum est, interrogantem v. c. ἢ τί χρὴ ποιεῖν, λέγειν, alterum quoddam intelligere sana docet ratio. Aristoph. Vesp. 884. 1018. Eccl. 1122. Eur. Hec. 746. 773. Pors. Troad. 274. Seidl. Sequere igitur Reizium de accent. inclinat. p. 96. sq. neque audies amplius Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 109. Soph. Trach. 390. Oed. Col. 474. Bast. ad Greg. Cor. p. 360. Blomf. ad Aeschyl. Pers. 871. Agam. 991. qui aeque Valekenarium (ad Herodot. VI. 68. p. 469. 43. — Eur. Hippol. 1261.) atque Stallbaumius ad Plat. Pol. I. c. Heindorfium falso excitat auctorem.

Idem ellipsis genus VV. DD. in linguam latinam invexerunt, quibus Fr. Ellendtius ad Cic. Brut. p. 209. iure adversatur hisce: hoc est praecudicatis erroribus adhaerere. Si omnes, quos suarum partium censent esse, locos accurate perpenderimus, ubique unam et veram significationem pronominis indefiniti obtinere videbimus.

V. 9. Ἀχελῷον] Speciosa Hermannii coniectura de veriloquio (diss. de Mus. fluv. Epich. et Eum. p. 17.), qua quidem veterum error recte castigatur. Serv. ad Virg. Georg. I. p. 109. Vol. I. Masv. Lambin. ad Horat. IV. Od. 14. 25. Macrobian. Saturn. V. 18. Eurip. Androm. 167. Bacch. 519. 625. Verum eandem non ausim pro vera venditare, quoniam originem aptius ducimus ab ἄχος et λόω, λούω. Namque θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακά. Soph. Oed. R. 1227. sqq. Schol. Aristoph. Plut. 656. Barth. Adversar. XII. 16. p. 697. Abresch. Misc. Obs. Nov. I. p. 81. Iuvenal. VI. 523. Ovid. Fast. V. 681. Cic. Legg. II. 10. §. 24. ibiq. Turn. Virgil. Aen. II. 720. ibiq. Taubm. IV. 635. ibiq. Serv.

λέγω] Tironum causa allego Valeken. Eur. Phoen. 994. Blomf. Aeschyl. VII. c. Th. 485. Lob. Soph. Ai. 570.

V. 10. ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήμει πατρός] Laur. B. Par. Herm. ἐξήμει.

V. 11. γοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοι' αἰόλος
δράκων ἐλιπτός, ἄλλοι' ἀνδρείω τύπῳ
βούκρανος.

Diodor. Sic. IV. 36. T. I. p. 281. 14. Wess. Strab. X. 2. p. 458. Aelian. Var. Hist. II. 33. Lamb. ad Horat. IV. Od. 14. 25. Erf. ad Soph. Trach. 519. Creuz. Symb. T. IV. p. 132.

ἐναργὴς ταῦρος] Flor. Herm. ιράγος. Oed. R. 535. Herm. nunc aperte taurus i. e. integra tauri specie (leibhaftig). Oed. Col. 321.

ἄλλοι' Hom. II. γ'. 171. Soph. El. 752. Eur. Hec. 28. Pors. ad Orest. 891. Gronov. ad Liv. III. 37.

ἀνδρείω τύπῳ βούκρανος] Strab. ἀνδρείω κύτει βού-
προωρος. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Prometh. 431. Philostr. Imag. 4. Illud in Lb. Sophoclis. Primum quid tandem exquisitius illud sit in Strabonis scriptura

κῆτος, equidem vix assequor, quum utrumque et κῆτος et τύπος exstet apud Tragicos. Illud igitur contra omnes, quod sciam, libros in verborum ordinem recipere VV. DD. dubitare debebant ac multo minus Hermannum oportebat poetae agnoscere manum secundam, sed Strabonis potius interpretis. Quo argumento etiam alteram, quae obtinet apud Strabonem, lectionis diversitatem facile removeris. Neque inepte obiicias Lycophr. Al. 730. λούσει δὲ σῆμα βούκε-
 ρως νασμοῖς Ἰλίου i. e. Ἰσχυρὸς βούκερανος ποταμός — quippe Tragicorum imitator est diligentissimus, sicuti eiusdem vv. 50. 51. spectant ad Trach. 1127. sqq. Quare neque Hesychium gl. βούπερρον· σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον — ad locum nostrum respicere arbitrator neque Philostratum l. c. βούπερρα αὐτῷ πρόσωπα, καὶ γενειάς ἀμφιλαφής, πηγὰς τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου. V. ad v. 212.

V. 13. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος] Hunc et sequentem versum adhibet Suid. v. γενειάς. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 321.

V. 14. χρόνοι διερχαίνοντο κρηναίων ποτῶν] „Praeter aliorum dictum consuetudinem“ inquit Axtius. Non vidit Musgravius: difflebant. Enallage est constructionis: nam proprie ῥαίνεσθαι dicitur id, in quod humor dispersus cadit. Similis enallage occurrit v. 794. (763.) Aliarum vocum exempla vide ad Ai. 376. Oed. Col. 1532. (1462.)“

κρηναίων ποτῶν] Philoct. 21. Aeschyl. Eurip. Lycophr. κρηναίων γένος. Musgrav. Eur. Suppl. 1156. Schaef. Mel. Crit. p. 79.

V. 15. προσδεδεγμένη] ineptum dicit Axtius ob v. 9. nam προσδέχεσθαι significat, inquit, aut accipere, aut excipere, aut expectare, minime naucisci. At vero quis tandem te iussit Musgravium sequi,

cuius adepti, nacta aequae improbandum atque Erfurdii exspectans, προσδοκῶσα.

V. 18. ἀσμένη δέ μοι — ἤλθε] Notissima phrasis. Vide ad Eurip. Phoen. 1075. MUSGR. Similia haec sunt de Hom. Il. γ'. 7. θ'. 487. μ'. 374. Od. μ'. 438. π'. 220. φ'. 209. ψ'. 241. ω'. 400. Admiscuit vero Blomfieldius Gl. ad Aeschyl. Prom. 23. dicendi genus ab usu poetarum paene alienum. Hom. Il. ξ'. 108. Soph. Oed. R. 1356.

V. 20. ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε στυπασὼν μάχης
 ἐκλύεται με.

Virgil. Aen. XII. 598. Infelix pugnae iuvenem in certamine credit extinctum. Schaef. Soph. El. 682. Ai. 1163. V. ad v. 492.

ἐκλύεται με] Auct. π. σολοικ. §. 200. περὶ δὲ χρόνους (σολοικίζουσιν)· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ (Bacch. 704.)

Θύρσον δὲ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέδον,
 ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.

ἀντὶ τοῦ ἐξεπύδῃ. Praeteritum vero post tempus praesens infr. v. 353. Ai. 31. Illud autem saepius animadvertes, quam hoc. Trach. 445. 659. 749. Valcken. ad Eur. Hippol. 34. Schaef. Mel. Crit. p. 116. Heindf. ad Plat. Phaed. 77. p. 123. sq. Interpr. Soph. Phil. 371.

V. 22. οὐκ ἂν διείποιμ'· οὐ γὰρ οἶδ'] Verbum διείπειν explicant per διηγέσασθαι. Soph. Oed. R. 394. 854. Significat accurate, distincte enarrare. Hom. Il. x'. 425. 7. Ast. Plat. Legg. VII. 14. p. 371.

V. 23. θακῶν] Laur. A. θακῶν. MSS. cett. θακῶν. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1166. Eur. Heracl. 994.

ἀταρβής τῆς θείας] Infr. v. 668. Schaef. Mel. Crit. p. 137. Unde pendeat Genitivus, colliges ex annotatis ad v. 499. Non satis caute Matth. Gr. Gr. p. 648. Not. — Molem vero Adiectivorum cum Genitivo coniunctorum

offert lingua latina: insuetus laboris Caes. B. G. VII. 30. invictus operis ac laboris Tacit. Annal. I. 20. 4. Praeter alios adeas Lambin. ad Horat. I. Od. 22. 1. Torrent. ad I. Sat. 9. 11. Cerd. ad Virgil. III. Georg. 289. V. ad v. 951.

Haec sessio, increpat Axtius, bono viro v. 522. (506.) adeo placuit, ut sibi temperare non posset, quin his eam repetéret. Tibi vero unum alterumve Homeri librum commendo, ut falsam agnoscas criminationem. Ac memineris simul eorum, quae exposuit Valcken. ad Eur. Hippol. 1048. Phoen. 704.

ὅδ' ἂν λέγοι] Ai. ὁ δ' vel ὁ δ' secundum praecepta Buttmanni, Hermanni ad Soph. Phil. 87. Male! Antig. 464. ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς ἔσθ', πῶς ὅδ' οὐχὶ καὶ θανάτων κέρδος γέρε; Ibid. 646. ὅστις δ' ἀνωφέλῃσι γιγνέται τέκνα, τί τὸν δ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόρους γῆσαι —

Copiosius infra disseremus ad v. 802.

V. 25. ἐξεύροι ποτέ] Ai. 616. φίλοις μέγα πένθος εὐρηται — ibiq. Musgrav. 621. et ad Oed. R. 120.

ποτέ] absurdum opinatur Axtius, nam certaminis momentum iam iam imminere dicitur. Tu audias Suid. ποτέ λέγεται πρὸς Νῦν κατ' ἄμφω, καὶ κατὰ τὸ παρεληλυθός, καὶ κατὰ τὸ μέλλον.

V. 26. Ζεὺς ἀγώνιος] De Diis, qui praesunt certaminibus, vide praeter alios Spanhem. et Bergl. ad Aristoph. Plut. 1162.

V. 27. λέχος — ξυστῆσα] Schol. ἀντὶ τοῦ συνελθούσα. Soph. Ai. 491. τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον. Similiter Hom. II. α'. 31. λέχος ἀντιώσα. γ'. 411. πορσυνέουσα λέχος. Heyn. II. T. IV. p. 539. De viro infra v. 1195. κήδευσον λέχος. Recte igitur Wakefieldium,

Brunckium (ad Soph. Oed. Col. 251.) post Erfurdium refutavit Hermannus.

V. 29. προκηραίνουσα] Eustath. ad Hom. Od. μ'. p. 1710. 22. γίνεται δὲ ὁ κηρός, οἷα εἰκός, ὡς καὶ τὸ μέλι. ἀπὸ τοῦ κηραίνειν γὰρ, ὃ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται, ὥσπερ ἐκείνο ἀπὸ τοῦ μέλιν· δι' ὧν ἀμφοτέρων τὸ γροντίζειν δηλοῦται. Etsi compositum nusquam legitur alibi (Monk. ad Eur. Hippol. 223.), tamen satis defensum id arbitror poetarum liberiore usu in compositis. V. ad v. 550.

V. 29. νῦξ γὰρ εἰσάγει καὶ νῦξ ἀπωθεῖ διαδεχόμενη πόρον] Trach. 78. 1056. 1218. excitat de sede v. γὰρ Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 115.

„Praeterea, inquit Axtius, prologi scriptor nonnunquam verba prius efflutivit, quam, quae vellet dicere, accurate cogitavit, ita ut enunciatio etiam per se falsa efficeretur. Nam vv. 29. et 30. aegre dispicimus, quomodo nox aerumnas non solum adducat, sed etiam depellat. Quia alia cura subnascitur ex alia scilicet! At fieri potest, ut alia ad aliam accedat! Quidquid igitur erat dictura mulier, non ipsis verbis clare expressit, quid apud se sentiret.“ Advertenti tibi praecedentia non erit obscurum, quid Deianira dixerit. Hom. Od. τ'. 515. Trach. 105. sqq.

αὐτὰρ ἐπὶ νῦξ ἔλθῃ, ἔλθῃ τε κοῖτος ἄπαντας, κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκινὰ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξείαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Eurip. Hec. 584. sqq. Pors. ἦν γὰρ ἄψομαί τινας τόδ' οὐκ ἔξ με· παρακαλεῖ δ' ἐκείθεν αὖ λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς.

Schol. ad Soph. Ai. 866. Reisig. ad Oed. Col. 529. p. LXXXVII. sq., cui addas Hom. II. τ'. 290. item Eur. Androm. 803. Valcken. ad Eur. Phoen. 374. Hippol. 866. Sententiam igitur complectere hocce Euripideo:

οὐκ ἀνάπανσίς ἐστι πόνων i. e. τριχυμία πόνων vel,
ut verbum verbo reddas, νύξ γὰρ διάδοχος πόνων
πόνους.

V. 31. κάρυσσεν δὲ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
γῆτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαιμῶν ἄπαξ.

Vulg. κάρυσσα μὲν δὲ. Illud in Br. Membr. Ald. Laur. A.
Pergit autem Axtius: eodem (quo antecedentia?)
vitio laborant vv. 31. 32. 33. Quod Brunckianam con-
structionem attinet (οὓς κείνός ποτε προσεῖδεν ἄπαξ μό-
νον, ὅπως γῆτης ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν προσεῖδεν αὐτὴν
μόνον σπείρων καὶ ἔξαιμῶν.) primum me offendit insolent-
ior traiectione verborum ἄπαξ et μόνον: nam haec ita
plane praeposterum locum tenent. Deinde illa ipsa,
quae Deianira vv. 34. et 35. subiicit, ab Hercule libe-
ros saepius visos arguunt. Huc accedit, quod omni-
no Hercules liberos suos non semel tantum adspicere
potuit, si eos, velut agricola ille arvom, adspexit.
Nam verbis σπείρων et ἔξαιμῶν aperte duo tempora (ita-
ne?) sunt significata. Sed ipsa verborum collocatio
hanc potius suadet ordinandi viam: οὓς κείνός ποτε
προσεῖδεν, ὅπως γῆτης ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, μόνον
σπείρων καὶ ἄπαξ ἔξαιμῶν (aut μόνον ἄπαξ σπείρων καὶ
ἔξαιμῶν) αὐτὴν προσεῖδεν. Itaque hoc solum discrete di-
cit, Herculem liberos suos aliquando adspexisse; ex
image autem addita, qua ea, quae de Hercule ipso
dicta sunt, suspenduntur (?), conicere licet, virum
prolem suam bis vidisse: nimirum σπείροντα καὶ ἔξαιμῶντα!
At istae quidem purae putae sunt nugae! (Non ne-
gamus!)

Sed agendum comparisonem, ut ita dicam, ad vi-
scera rimemur. Quum eius cardo in universa raro vi-
dendi ratione verti nequeat (?), circumspicienda est
peculiaris quaedam causa, cur agricola potissimum
similitudini aptus sit visus. (Mirare haec! qui-

bus non sine consilio addimus sequentia.)
Aliter enim fieri potuit, ut quilibet conferretur, modo
aeque raro adspiceret rem aliquam, quamvis adeo inter
hanc ipsam rem et hominem, qui eam raro videret,
nulla intercederet necessitudo; ut si Hercules es-
set cum mercatore comparatus, qui quum ipse
in mediterranea regione habitaret, navem possideret
marinam, quam merces imponens solum et exonerans
videret. Nimirum quoniam etiam σπείρειν παῖδας,
τέκνων ἄλοκα, similia dicerentur, segetes autem
quasi liberi agricolae esse viderentur, hic scriptor
σπείρων non modo ad ἄρουραν, sed etiam ad οὓς
referri voluit. Quod enim uterque essent suo modo sa-
tores et sata sua negligerent, haec res comparationi
praebuit ansam. Ita vero Hercules liberos suos nun-
quam adspexerit. (Quorsum igitur ista divi-
natio?) Illud quidem non notabo, ἔξαιμῶν in simi-
litudine plane otiosum esse; hoc tamen silentio non pot-
est praeteriri, πλαστογράφον etiam id commisisse, ut
patri Herculi serentem agricolam, liberis Herculis
agrum conserendum, non segetes satas opponeret,
quum tamen ita maritum Herculem et eius uxorem con-
ferri consentaneum esset. Nam si ἄρουρα hoc loco
segetes significaret, etiam ratione agricolae habita-
id esset ineptissime dictum. Quippe ne hic quidem se-
getes, dum serit, potest adspicere. Praeterea equi-
dem non intelligo, quo iure agricularum, quibus ali-
quod longinquum est, singulorum quorundam singula-
ris inertia (?) ita potuerit in comparatione usurpari,
quasi illa universa sit omnium, qui agrum habeant re-
motum. Ni fallor, certe dici oportuit, Herculem
sic sese gerere, quasi rusticus agrum di-
stantem serens metensque tantum videat:
neve, quandoquidem oratio non sit integra, eam putes
posse eo verbi modo suppleri, quem sententia flagitet,

nam non comparationis verbum finitum cogitatione addendum est, sed illud, quod ad οὗς referatur: talem enim locum tenet verbum, quod ipsum scriptor opposuit.

Anceps quidem oratio in iis, quae reperiuntur coniectura, error vero in iis, quae iam reperta, iam ante oculos posita sunt, aut scribentium, aut non assequentium. Vereor igitur, ne hoc in auctorem cadat illius disputationis. Quae quem in finem conscripta sit, supra iam declaravimus ac nemo non intelligit: quocirca fieri non potuit, quin quaesito prologi auctori et quam plurimae et quam maximae impingerentur ineptiae. Verum quae proceduntur perversitates, hae profecto eiusmodi sunt, ut ne aetatis quidem infimae homini imperitissimo imputari possint. Veluti verba

τοιοῦτος αὐτὸν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἐπεμπε λατρεύοντά τῳ

indicare dicuntur, Herculem liberos suos saepius conspexisse. At vero, ut βιβλιολάθας exstiterit, scriptor eorum immemor, quae modo eloquutus sit, nullus unquam repertus est, ita ut versu statim sequente contraria diceret antecedentibus. Omnino igitur Mauritius ille Axtius ληχέθιον ἀπώλεσεν. Ecquo modo vero nobiscum sermocinari potuit, qui non intellecta Sophoclis verba egregie adeo pervertere debuit? Horum enim neque ea est sententia, quae auctoris esse dicitur, id est, perversa, neque ea, quam ipse proposuit Axtius. Cum interpretibus enim, qui coniungunt: γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν comparationemque efficiunt, qualis hic neque est, neque esse potest, falsus est maximopere. Est vero comparatio simplicissima, de quo genere conferre poteris, quae infra exponemus ad v. 753. Rectius enim, quam hucusque factum est (v. supr.), locum sic distinximus:

οὗς κεῖνός ποτε
γήτης ὅπως, ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
σπείρων μόνον προσεῖδε καὶ ξαμῶν ἄπαξ.

Nimirum constructio haec est: οὗς κεῖνός ποτε γήτης ὅπως σπείρων καὶ ξαμῶν ἄπαξ μόνον προσεῖδε, ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν. Barnes. ad Eur. Iph. T. 3. Troad. 135. Dorvill. Vann. Crit. p. 209. ad Charit. III. 2. p. 345. Lips. Brunck. ad Apoll. Rhod. IV. 807. Ast. ad Plat. Legg. VIII. 7. p. 410.

V. 34. εἰς δόμους τε καὶ δόμων] Par. B. ἐκ δόμων τε καὶ δόμων. Illud in Lb. cett. Inverti talia, inquit Hermannus, iam observavit Priscianus XVII. 9. p. 9. ed. Krehl. Hic vero aptissime inversa sunt. Ab erat enim domo Hercules: unde consentaneum erat id, quod nunc esset, postremum commemorari. Subiectam causam vix cuiquam probabilem malo transire silentio, quam pluribus refellere. (Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 471.) Ac ne verum quidem est, illud ἐκ δόμων significare aedes Herculis; rectius iudicabis collata dictione notissima: γῆν πρὸ γῆς — von Land zu Land. Nostrum igitur εἰς δόμους τε καὶ δόμων vertes: von Haus zu Haus.

V. 36. ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής] Adiectivum insolita vi dictum est ex opinione Axtii. Secundum Hesych. explicabis: ὑπὲρ τὸ τέλος ἄθλων τῶνδε ἀγριζόμενος. V. 1070. Abresch. ad Aeschyl. Ag. 294.

V. 37. ταρβήσας ἔχω] Ab interpretibus et antiquioribus et recentioribus ἔχειν verbum cum Participio coniunctum plerumque abundare dicitur. Schol. ad Eur. Med. 33. Soph. Phil. 1362. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 204. Bergl. ad Eccl. 355. Wesselg. Observatt. I. 24. ad Herodot. I. 37. p. 18. sq. Albert. ad Hesych. T. I. p. 144. Primus rationem iniit rectiorem Valckenarius ad Eurip. Phoen. 712. Herodot.

III. 87. p. 242. 72. VI. 12. p. 444. 52., quamquam eam non censeo ab omni parte probabilem. Neque magis concedi potest, verba εἶναι, γίνεσθαι cum Participio (nam memineris, distinctum esse iam a Platone: ὁ γερόμενός ἐστι et ὁ γέρεται) constructa vice fungi verbi simplicis, quam ἔχειν cum Participio idem valere, quod verbum simplex. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 36. Heindf. ad Plat. Phaed. 113. p. 193. — Munck. ad Hygin. fab. 28. — Quae de latinis proferuntur tanquam similia, non sunt similia, veluti acceptum, relatum, subactum, occultum etc. habere, nam id dicendi genus Romani non debent Graecis, quorum vestigia praeter alios sequutus est Lucret. I. 1067.

Sed vanus stolidis haec omnia sinxerit error,

Amplexi quod habent perverse prima viai.

Id. VI. 898. *quia multa quoque in se*

Semina habent ignis stupae tectaque tenentes.

In universum autem hae dictione conditio vel status potius, quo quid versetur, indicatur, uti etiam loquendi ratione contraria, qua ἔχειν verbi utimur Participio cum verbo finito. De qua multi multa disseruerunt: malequidem Schol. ad Aristoph. Nub. 509., cuius sententiam approbasse videtur Spanhemius. Ambiguum vero videatur cuius de explicatione iudicium: negari enim nequit, enarrandi modum a Stephano propositum (Dial. Att. p. 54. Append. p. 170.) exemplis similibus vel analogia, quae vocatur, satis muniri. Nihilominus alterum, quem suasit Valckenarius (Greg. Cor. de Dial. Att. LXXV.), praefero, quamvis dissentiat Matthiaeus Gr. Gr. p. 1120. c. et recte ex parte. Enimvero ἔχειν non contendam denotare τυγχάνειν, εἶναι, κυρεῖν (Procl. Hesiod. Op. 42.), quippe nostrum est sich halten, verhalten. Hom. Od. τ'. 494. Aristoph. Plut. 127. ibiq. Bergl. Discrimen igitur v. g. inter λη-

ρεῖς

ρεῖς et ληρεῖς ἔχων, ex quo illud est nugaris, hoc vero nugator es, rectissime constituit Hermannus. Bernh. Synt. Gr. p. 476.

V. 38. sqq. ἔξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἰγίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάστατοι
ἕνερ' παρ' ἀνδρῶν ταῖοιμεν, κείνος δ' ὅπου
βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε.

Non eleganter vv. 38. et 40. κείνος repetitum. Axt. Tu conferes Trach. 585. sqq. Oed. R. 261. 263. Oed. Col. 1760. 1763. Ai. 1039. κείνος τὰ κείνου στεργέτω, καὶ γὰρ τὰδε — ita enim legendum esse censeo. Thucyd. II. 7. καὶ Λακεδαιμονίοις μὲν πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις ἔξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας τοῖς τὰ κείνων ἐλομένοις ταῖς ἐπετάχθισαν ποιῆσθαι κατὰ μέγεθος τῶν πόλεων. Ibid. II. 13. citat. a Goell. ὅταν ἐν τῇ γῇ ὁρῶσιν ἡμᾶς δροῦντας καὶ τὰ κείνων φθειρόντας. Stallbaum. ad Plat. Polit. I. 15. Vol. I. p. 55. Heindorf. ad Phaed. 138. p. 236. Ac notum omnino est, aeque ἐκείνος atque ille ad proximum respicere. Trach. 233. Cic. Ep. Fam. VII. II. 2. Consuli quidem te a Caesare scribis: sed ego tibi ab illo consuli malle — ibiq. Cort. et ad Sall. Cat. 52. 2. Quidni igitur ad ipsum referatur Subiectum?

Ἰγίτου βίαν] Vix fugiunt tironem: Virg. Aen. XI. 376. violentia Turni. Horat. II. Od. I. 24. atrox animus Catonis. III. 21. 12. prisci Catonis virtus — ut Scipiadam virtus — sapientia Laeli — Lamb. ad Horat. III. Od. 5. 13. Vid. ad v. 509.

ἀνάστατοι] domo pulsi, exules, a Tyrinthe sc. Peloponnesi urbe, ubi prius habitaverant. MUSGR. Ast. ad Plat. Legg. III. 4. p. 154. Dorvill. ad Charit. III. 7. p. 393. Vid. ad v. 342.

V. 42. ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀπολχεται] Herm. Opusc. I. p. 216. Hom. Od. δ'. 108. 9. Nomen sub-

stantivum ὠδίνες non minus, quam verbum ὠδίνειν, saepissime dicitur significatione translata (Hom. Od. l. 415. Eur. Heracl. 644. Trach. v. 314.) de eo, cui dolor gravissimus est et vehementissimus. Hom. Il. l. 269.

ὥς δ' ὅτ' ἄν ὠδίνουσιν ἔχῃ βέλος ὅξυ γυναικα,
δοιμὸν, τό τε προΐεσι μογαστόκοι Εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδίνας ἔχουσιν·
ὥς ὅξει' ὠδίνει δῶνον μένος Ἀτρεΐδης.

Eur. Iph. Aul. 1234. ἡ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ
νῦν δευτέραν ὠδίνα τήνδε λαμβάνει.

Aeschyl. Agam. 1391. Blf. Theocr. XXVII. 28. Eur. Med. 252. sq. Phoen. 366. Pors. Schol. ad Soph. Ai. 794. Quanti igitur facies Axtii animadversionem: haec mulier pudica parum cautim saltem suspiciosus loquuta videatur? Recte suspiciosus! Tecmessa ap. Soph. Ai. 972.

ἀλλ' ἐμοὶ

λεπὸν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

Eur. Phoen. 1072. Hom. Od. α'. 242. 3. δ'. 812.

καί με κέλει παύσασθαι ὀϊζὺς ἣδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθονσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἡ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα.

Eur. Androm. 370. μετ' ἅλα γὰρ κρίνω τάδε,
λέχους στέρεσθαι.

τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύετ' ἄν πάσχοι γυνή·
ἄνδρὸς δ' ἀμαρτάνουσ' ἀμαρτάνει βίον.

Caveant igitur suspiciosi, ne Iovem habeant suspectum, cui ἀζηγῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θεΐοιο auctore Hom. Il. ο'. 25.

V. 46. καὶ σὺν τι δεινὸν πῆμα] Denique, perorat Axtius, ut vers. 46. πῆμα cum vi repetitum sit (est vero: Schnef. Greg. Cor. p. 985. sq. Fritsch. Quaestt. Lucian. p. 9. sqq. Abresch. Lectt. Aristaen. p. 74. Burm. Ovid. Her. XIV. 55. Goerenz. Cic. Acad. I. §. 2.), hoc tamen negligentius factum esse

haud infitiabere, quod v. 48. eadem vox quamvis diducta forma recurrat. Etēnim πημονῆς ἄτερ λαβεῖν aliud quid sonat atque ex rerum cohaerentia valere intelligitur. Unde tandem? Praeter Blomf. ad Aeschyl. VII c. Theb. 585. vide ad v. 791.

V. 47. δέλτον] Pugillares fuerunt olim figura triangulari ad similitudinem litterae δέλτα comparati. Eustath. ad Hom. Il. §. 169. Ipsum vocabulum δέλτος non est antiquius Aeschylo et auctore Batrachomyomachiae, temporibus Aeschyli, id quod etiam nonnulli ex veteribus viderunt, aequali. Verba sunt Fr. Aug. Wolfii Prolegom. ad Hom. p. LXXXIX., cuius adhibeas disputationem p. LXXXII. sqq.

V. 49. Ἀγάνειρα] Lb. Ἀγάνειρα. Pors. ad Eur. Hec. Praef. p. XVI. ad Med. 6. Illud restituit Brunckius provocans ad Pierson. Moer. p. 300.

V. 50. 51. κατεῖδον ἤδη πανδάκρουτ' ὀδύσματα
τὴν Ἡράκλειον ἐξοδὸν γοωμένην.

Eur. Med. 208. λιγυρὰ δ' ἄχρα μογερὰ βοᾷ τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόννημον. Aeschyl. Agam. 1162. 3. ὕμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι πρῶταρχον ἄτην. Theocr. XIV. 30. Herm. ad Eur. Med. 833. Soph. Phil. 187. 690. Reisig. ad Oed. Col. 508. p. LXXXVI. Quod attinet ad dictionis enarrationem, alii κατὰ ad Accusativum suppleri volunt, alii Dativum pro Accusativo desiderant, alii structuram ex duabus conflata censent. Ex priorē vero ratione fieri non potuit, quin exempla confunderentur diversissima, veluti a Matth. Gr. Gr. p. 745. Nec minus idem accidit modo altero, quod bene perspexit Reisig. ad Oed. Col. 270. p. 225. Ac simile quid idem iam suspicatus est de superiore explicandi via l. supra c.

Removeas autem ineptam istam supplementi machinam quippe per se satis suspectam atque ubique explodendam. Neque tamen in partes Hermannii concedendum est, quia ex eius interpretatione aut impedita, aut quaesita dicendi genus evadit aut obscurius, aut subtilius, quam ut in omnium Graecorum ore versari potuerit. Iam vero nostra lingua nihil nobis simile supplet, ex quo vulgarem Graecorum loquendi consuetudinem enodare possis. Via quidem expeditissima ea est, quam tenuit Porsonus praeunte Ursin. Inst. L. L. p. 282. quid enim impedit, quominus unum verbum diverso respectu duos Accusativos ita regat, ut unus obiectum, alter effectum; vel unus obiectum personale, alter reale signet? V. ad v. 1189.

Linguis vero omnibus appositio quaedam peculiaris fere est, veluti si dicimus: ἀκούω αὐτὸν λέγειν, sententia proprie bipartita ita resolvenda est: ἀκούω αὐτὸν et λέγειν ἀκούω, uti audio eum dicere i. q. audio eum et dicere quidem audio. Perspicue elucet eadem appositio dicendi genere alio, quod habes in hisce: Trach. 56. 7. εἰ πατὴρ νέμοι τιν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν. v. 103. εὐμύστατον ἀνδρὸς δαίμα γέρονταν ὁδοῦ. Neque absimilia haec sunt: Nullas autem consequuntur voluptates, quarum potiendi spe inflammati multos labores magnosque susceperant. Cic. ap. Davis. ad Cic. Fin. II. 29. Tusc. V. 25. Goerenz. Acad. II. §. 128. Stallbaum. ad Rudd. Inst. Vol. II. p. 246. sq. Heinrich. Epimetr. ad Hesiod. p. 73. Alteruter igitur Accusativus, ut ad nostrum transeamus dicendi genus, alterutrius videri posset appositio, quare πανδάκροντ' ὁδύσματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην i. q. γοωμένην τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον ac πανδάκροντ' ὁδύσματα. Verum etsi haec linguae indoles, quamquam minus

animadversa, maxime vulgaris est, nolo tamen ea hic uti. V. ad v. 815. Etenim diligentius attendentem vix fugere potest, diversam esse utriusque Accusativi conditionem, quamquam uterque cum verbo cohaeret. Alter enim a verbo regitur et obiectum, quod vocant, efficit; alter vero ad ipsum pertinet verbum abique in consuetudinem Adverbii. Quod qui fieri possit, docebimus infra ad v. 532. Ceterum conseras annotata ad v. 199.

V. 53. τόσον]. Par. B. Vat. Par. Herm. Laur. A. gl. τὸ σὸν, quod perperam adoptavit Porsonus, praecedat enim: εἰ δίκαιον τοῖς ἐλευθέροις φρενοῦν γνώμασι δούλοις. Illud igitur, recte ab editoribus conservatum, explicandum est per τοσοῦτον. Hom. Od. δ. 204. Eur. Orest. 500. Med. 461. 723. Soph. Oed. R. 570. ibiq. Triclin. et Hutchins. ad Xenoph. Cyr. An. I. p. 29. Terent. Eun. V. 5. 26. Hec. V. 3. 15. Buenem. Lactant. Vol. I. p. 22. Manut. al. ad Cic. Ep. Fam. I. 7. et 8. Caveas vero, ne Valckenariis, Locellis aliisque auctoribus μόνον mente concipias, dudum enim rectius praecepit Fr. Aug. Wolfius ad Demosth. Lept. p. 258. Neque tamen illud τόσον modestiae est aut verecundiae, ut Hermannio visum est, sed officium designat. Eur. Iph. A. 313.

μακροὺς δὲ δοῦλος ὦν λέγεις λόγους; nam δοῦλος πέφυκας, οὐ μέτεστί σοι λόγου ap. Th. Gatak. ad Antonin. XI. 30. Longin. II. τ. XLIV. ibiq. Toup.

V. 54. πῶς παισὶ μὲν τοσοῖςδε πληθύεις] De filiis Deianirae adeas interpr. ad Diod. Sic. IV. 37. Apollodor. II. 7. 8. et h. l.

V. 57. νέμοι τιν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν] Flor. Herm. Harl. Vat. νέμει. Matth. Gr. Gr. p. 651. Eur. Orest. 383. Illud satis munitum cum Hermannio retinimus, praesertim quum idem non sine reprehensione di-

ctum aptius videri debeat, quam νέμει. Matth. Gr. Gr. p. 1022. sq.

τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν] De duplici Genitivo supra modo diximus ad vv. 50. 51. Pro δοκεῖν Par. Herm. δοκεῖ. Erf. ex conji. Herm. οὐ καλῶς πράσσειν δοκοῦν. Saepius tentati sunt plures se excipientes Infinitivi. Xenoph. Cyrop. I. 3. 13. ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι βούλοιο μὲν ἂν ἅπαντα τῷ πατρὶ χαρίζεσθαι, ἄκοντα μὲντοι τὸν παῖδα χαλεπὸν νομίζειν εἶναι καταλιπεῖν. Memor. II. 1. 6. οὐκοῦν δοκεῖ σοι τὸν μέλλοντα ἄρχειν ἀσκεῖν δεῖν καὶ ταῦτα εὐπετῶς γέρειν. Plat. Apolog. 26. C. πότερον λέγεις διδάσκειν με νομίζειν εἶναι τινος θεοῦς. Polit. V. 474. B. διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνες λέγοντες τοῖσι μὲν γὰρ δεῖν ἄρχειν. Eur. Hippol. 920. φρονεῖν διδάσκειν οἷσιν οὐκ ἔνεστι τοῖς. Cic. Rose. Am. XIX. §. 55. legem Remmiam putares aliquid valere oportere. Bornem. ad Xenoph. Memor. I. c.

ῥῶαν] Ald. ῥῶαν. Sed ῥῶα, δασέως, τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας· φιλῶς δὲ, ἡ φροντίς. Ammon. p. 150. Valek. Schaef. ad Dionys. C. V. p. 34. sq.

V. 58. ἀρτίπους θρώσκει δόμοις] Wakef. conji. δόμοις non debbat Erfurdtius recipere. — Suid. ἀρτίπους ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων. Hesych. ἀρτίπους ἄρτιος τοῖς ποσίν, ὑγιόπους. Etym. p. 150. 29. ἄρτιος καὶ ὑγιής ποσί. Hom. II. 4. 505. Od. 9. 310. Herodot. IV. 161. Apud Homerum autem ἄρτι in compositis idem semper valet, quod ἄρτιον; apud auctores vero sequentes et illud et ἀρτίως significat. Elmsl. ad Eur. Med. 289. Dorvill. ad Charit. VII. 3. p. 582. Lob. Phryn. p. 20. Bene igitur se habet Eur. Med. 873. ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβον πλέα — recteque Pseudogregorius: ὡς ἄρτι δακρύσασμι καὶ φόβον πλέα.

V. 60. τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις] Par. Herm. Vat. Par. B. τοῖς ἐμοῖς λόγοις. Herm. conji. τοῖς γ' ἐμοῖς λόγοις. Non est, cur recedamus ab lectione vulgata, quam non re-

prehendendam esse ex dictis, quae antecedunt, bipartitis facile intelliges. Nec magis enim τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις molesta laborat tautologia quam τὰνδρόι.

V. 61. ὦ τέκνον, ὦ παῖ] Soph. Philoct. 260. Eur. Troad. 785. Hec. 169. (Ibid. 414. Troad. 651. Seidl. Iph. T. 472.) Ridet Aristoph. Nub. 1165. Ran. 37. In his et similibus e. g. ὁ Θησέως παῖς, Ἀμάζονος τόκος — Ἀγαμέμνονος παῖ καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον — ὦ τέκνον Νηρῆδος, ὦ παῖ Πηλέως — Viri Docti inesse sinxerunt pleonasmum. Porsonum in tale quid iusto propensio-rem sequutus cum aliis est Matth. Gr. Gr. p. 1310. Etiam si vero τέκνον, τέκος, τόκος, τεκῶν, τίκτειν de masculo dicantur frequentissime, tamen cadunt haec proprie in feminam. Plat. Polit. V. 454. D. Soph. El. 533. Eur. Or. 545. Pors. Nempe pater dicitur φυντεύειν. Phot. Lex. MS. φιντῦσαι· γεννῆσαι. ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθεισιν· ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκ ἔτι, ἀλλὰ γεννῆσαι — Thom. Mag. p. 905. sq. Valeken. Diatr. p. 29. Abresch. ad Aeschyl. Eumen. 661. p. 96. Quodsi in istis, quae attulimus, exemplis dictio servata est propria, noli tamen eandem ubique sectari, nam verborum confusio- nem modo attigimus. Theogn. ὦ ἄνα, Αἰητοῦς νίε, Διὸς τέκος. Qua in re Romani Graecis diligentiores partum raro admodum de viro dixerunt. Quintil. Inst. Or. VIII. 6. 34. Cic. Tusc. II. 8.

V. 61. καὶ ἀγεννήτων ἄρα] Aliud esse ἀγέννητον, aliud ἀγέννητον (v. 725.) vix est, quod commemorem, quamquam discrimen nondum tenuisse videtur Wesseling. ad Diodor. I. 6. p. 10. 53. Hesychius ἀγεννήτων; δυσγενῶν aut huc respicit, aut ad Fragm. Aload. ap. Valek. Diatr. p. 15. Wakefield. ad Eur. Ion. 109.

ἄρα] Schaef. Melet. Crit. p. 67.

V. 63. δούλη μὲν, εἰρηκεν δέ] Infra v. 116. ὦν ἐπι-μεμνημένα σ' ἀδεία μὲν, ἀντία δ' οἶσω. Antig. 1105. μό-

λεις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι. Eurip. Cycl. 501. ap. Herm. πλέως μὲν οἶνον, γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβης. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 199. Boeckh. Pind. T. II. P. II. p. 105. Abresch. ad Aeschyl. Agam. 227.

V. 65. σὲ — τὸ μὴ πνθίσθαι] Nec Valekenarii neque Erfurdii opus est emendatione recteque hic correxit errorem suum ad Soph. Antig. 702. p. 311. s. 706. ed. min. Illum autem σοὶ pro σὲ et γέρειν pro γέρει restituentem post Brunckium sequutus est Schaeferus. Bene iam Wakefieldius verba sic enodavit: τὸ μὴ πνθίσθαι σε. Impeditior paullo verborum structura fefellit etiam Elmsleium ad Eur. Heracl. 657. Tu vide ad v. 716. Similiter haeserunt VV. DD. ad Eur. Iph. T. 902., ubi ad τὸ μὲν pessime desiderant τὸ δὲ, nam verba recte expedita recte se habent. Errarunt etiam, ubi articulus ante nudum legitur Infinitivum, veluti Soph. Antig. 263. κοῦδεις ἐνυργής, ἀλλ' ἔφυγες τῷ μὴ εἰδέναι. (Seidl. ad Eur. El. 657.) El. 363. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα — recte explicuit Hermannus, secus Reisigius, Eur. Ion 632. εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπουμένη. Thucyd. VIII. 48. Abresch. Dilucid. p. 765. Diversum enim illud dicendi genus est, quod hoc loco habemus, nam distingues inter Infinitivum et Accusativum cum Infinitivo praecedente articulo. Illud satis notum, hoc verbis sic dispositis apparebit luculentius: τὸ, σὲ μὴ πνθίσθαι, αἰσχύνην γέρει — uti alias e. g. ὁρῶν γὰρ ἡ παροιμία, τὸ τὰς ἀπάσας μὴ ὁρᾶν εἶναι διαγεύγειν Plat. Soph. 231. C. p. 324. Hdf. Xenoph. Cyrop. I. 6. 16. τοῦ γὰρ ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ σιτῶμα, τοῦτον σοὶ δεῖ μέλειν.

αἰσχύνην γέρει] Wesseling. ad Herodot. I. 10. p. 6. 60. Valeken. ibid. III. 133. p. 265. 86.

V. 67. μύθοις γ' Laur. A. Vat. Par. B. Triclin. μύθοις. Pors. ad Eur. Phoen. 1366. V. ad. v. 73.

V. 68. καὶ ποῦ κλέεις τιν, τέκνον] Vat. Par. B. τέκνον τιν.

κλέεις] significationem Praeteriti habet (ut Soph. Phil. 261. El. 566. Trach. 72. Eur. Ion. 994.), e Praeterito enim et Praesente conflatum est. Namque ἀκούω est ἀκούσας ἐπίσταμαι vel οἶδα. Verba Astii exstant ad Plat. Legg. I. I. p. 9. Heindorf. ad Gorg. 126. p. 181. ed. 2. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1401. p. CLXX. Confer, quae exponemus ad vv. 160. 1124.

V. 70. λάτριν] excitat Valeken. ad Ammon. II. 4. p. 100.

V. 73. ἡ θανάων γ' Vulg. ἡ θανόν. V. ad v. 67. Illud de Vat. Par. B. non ineptum duximus. Male quidem hic Lb. Philoct. 594. Diphil. ap. Athen. VI. p. 238. F.

ἀγροῖς ἐν ταῖς ἀραῖς
οἳ ἔστιν, εἴ τις μὴ γράσει' ὁρῶς ὁδόν·
ἢ πῶς ἐναίσει' ἢ διαφείρει' ὕδωρ,
μέλλοντα δεῖπνεν ἢ γε κολέσαι τινά.

Menand. Fragm. p. 60. Cleric. — Hom. Od. β'. 132. al.

V. 74. Εὐβοῖδα χώραν γασίν, Εὐρύτου πόλιν] Schol. ἐνοί γασι καὶ Θεσσαλίας εἶναι Οἰχαλίαν· οὐδὲν δὲ ἄτοπον συνωνμεῖν. Strab. VIII. 3. Eustath. ad II. β'. p. 298. De forma Εὐβοῖδα Martin. laudat Lob. ad Phryn. p. 39. sq. — Elmel. ad Aristoph. Acharn. 883. Valek. Diatr. p. 144. — Πόλιν] de tota regione. Fragm. Mysorum Soph. 3. Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλέζεται, ξέρε, πόλις δὲ Μισῶν Μυσία προσήγορος. Eur. Ion. 294. Εὐβοί' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις. NEVIUS. Contra civitas imprimis ap. Senecam pro urbs legitur. Benef. II. 16. VI. 31. 32. Abresch. ad Aeschyl. Pers. 117.

V. 78. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγροῶ] Hunc et versum 404. in rem suam vertit Euripides Phoen. 714. Suppl. 577. Vid. Euseb. Praepar. Evang. X. 7. p. 464.

sq. Gell. N. Att. XIII. 18. Valcken. ad Eur. Phoen. 1320. 1628. Seidl. ad Iph. T. 1357. 1395. Purgold. Observatt. Critt. p. 36. sq.

V. 80. εἰς τὸν ὕστερον] Herm. ad Soph. El. 1064. Oed. Col. 1580. ibiq. Elmsl. 1583. 4. Omittitur quidem χρόνος (Schaef. Julian. Or. p. XX. al.), sed iniuria hoc ellipsis genus tribuitur Sophocli. Sensit fortasse Reiskius, qui emendavit: εἰς τὸ γ' ὕστερον. Verum haec coniectura aeque atque lectio vulgata: εἰς τὸν ὕστερον τὸν λοιπὸν ἤδη βίον ἐναίων' ἔχειν, ut haec proba sit, tautologiam continet haud aptissimam. Refer igitur εἰς τὸν ὕστερον ad antecedens deleta post ἀθλον interpunctione.

V. 81. τὸν λοιπὸν ἤδη βίον ἐναίων' ἔχειν] Elmsl. ad Med. 1096. ex MS. Rom. C. affert τὸ λοιπόν. Receperunt Herm. Dindf. al. conferentes v. 158. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλοπύτῳ βίῳ, qui cum sexcentis aliis Lb. scripturam non expellet. Recte Reisigius, male Elmsleius ad Oedip. Col. 1619.

V. 82. ἐν οὖν ὅπῃ τοιᾷδε κειμένῳ] Schol. ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταμένῳ sec. Hom. Il. x'. 173. Aeschyl. Choeph. 870. Soph. Antig. 996. Theocr. XXII. 6. Horat. I. Sat. 9. 74. Valcken. ad Herodot. VI. 11. p. 443. 30. Schol. Phoen. p. 706.

V. 83. οὐκ εἰ ξυνέσμεθα] Infra v. 1090. τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆς γράσων. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 309. Eur. Phoen. 1082. Stallbaum. ad Plat. Polit. VIII. 14. vel potius Ast. ad Legg. IX. 11. p. 456. Eligat ex his Elmsleius ad Eur. Med. 1024. — Plat. Polit. VIII. 550. B. ἡλθε καὶ τὴν ἐν ἐαυτῷ ἀρχὴν παρῑέδωκε. Eur. Phoen. 521. ἐλθόντα — καὶ πορθοῦντα γῆν.

Sequentia in Lb. haec sunt:

ἢνίκα' ἢ σεσώσμεθα
ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα; (.)

Quae quominus probari possint, verborum prohibet et dispositio et significatio, id quod non fugit Vitum Vinshemium, Canterum, Johnsonum. Quare ordo certe versuum mutata ἢ vocula in καὶ immutatus a plerisque est. Alio insuper modo vulgatam scripturam emaculare conatus est Hermannus Ephem. Ien. 1802. p. 143. Nunc duplicem fabulae editionem suspicatus persuadere nobis studet, poetae primogenita esse haec: ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος — deinceps vero edita: κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα — quum viderit Sophocles minus apte dicta esse, quod de Deianira minus grave verbum πίπτομεν, de Hercule autem nimis grave, ἐξολωλότος, idque sine ulla caussa posuerit. Emendavit igitur locum, auctore Hermannō, alio posito versu, qui utroque vitio liber esset, ac potius pro diro aliquo Herculis interitu id commemoraret, quod maxime optabat Deianira.

Haec quam accuratissime relata vix spero vel testibus Sophoclis filiis quemquam pro veris habiturum esse. Quid? resipiscens demum correxerit poeta ἢ σεσώσμεθα, ἢ πίπτομεν? Sic ne iuvenis quidem scripsit; sed ut scripserit, num placet tibi

ἢ σεσώσμεθα,

ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος?

Namque qui verborum delectu orationem splendidam eamque calamistris exornatam reddere voluit, κάλλος κακῶν ὑπουλον procreavit. Verisimile autem est, verba ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος ab eo esse profecta, qui pro ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα propter antecedens ἢ σεσώσμεθα κείνου βίον σώσαντος planiorem desideraret explicationem. Frustra! quorsum enim ἄμα adiectum est? Iam vero non oppones, eodem depravari vitio ἢ σεσώσμεθα et ἢ οἰχόμεσθα,

quo ἡ σεσώσμεθα et ἡ πίπτομεν, scis enim οἰχέσθαι, ἀποίχασθαι (v. 42.) pariter atque οἰχόμενος (Bach. Hermesian. Fragm. p. 118.) idem valere atque Praeteritum: βέβαια δὲ ποτμος, οἰχομαι. Eur. Troad. ἐκπέφενγ', οἴχεται φροῦδος. Aristoph. Acharn. Quod quum nesciret παρεπιγράφων, perperam enarravit: ἡ πίπτομεν. Porson. Misc. p. 218.

V. 85.

εἰ δὲ θεσγάτων ἐγὼ

βάζιν κατῆδη τῶνδε, καὶ πάλαι παρῆν —

V. 878. ibiq. notatt. De simili Latinorum usu consulas Gernhard. in Seebod. Bibl. Philol. 25. f. II. p. 308. sq. — Idem vero, quod ἤλθον, non significat παρῆν. Aristoph. Av. 314. οὐτοσὶ πάλαι πάρεμι κοῦν ἀποστατῶ γῶν. Duker. ad Flor. III. 5. 29. p. 487.

καὶ πάλαι] iam dudum. Philoct. 966. Oed. Col. 1252. Antig. 289. Heindorf. ad Plat. Soph. 7. p. 279. Alias simpl. πάλαι. Hom. Il. i. 527. μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτε νέον γε. Trach. 402. Philoct. 906. 913. 1030.

Haec autem et consequentia sic exstant in libris:

εἰ δὲ θεσγάτων ἐγὼ

βάζιν κατῆδη τῶνδε, καὶ πάλαι παρῆν.

νῦν δ' ὁ ξυνίθης πότμος οὐκ εἴα πατρός

ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

νῦν δ', ὡς ξυνίημι, οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ

πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

Triplex potissimum a VV. DD. tentata via est, qua purgaretur, aut defenderetur oratio. Primum venit in contentionem a Brunckio instituta mutatio:

νῦν δ', ὡς ξυνίημι, οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ

πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ἀλλ' ὁ ξυνίθης πότμος οὐκ εἴα πατρός

ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

qua id certe eum effecisse arbitror, ut absonam satis ineptamque consarcinaret sententiam. Vix enim fore

spero, qui post verba: οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι languidum illud ac frigidum ἀλλ' ὁ ξυνίθης πότμος οὐκ εἴα πατρός ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν recte comprobare possit, etenim acerrimum Hylli studium extenuatur pessime. Longe vero probabiliora proposuerunt alii laudoque inprimis, quod εἴα verbum unice verum restitutum video a pluribus. Elmsl. ad Eur. Med. 55. fin. Nihilominus resident, quae mihi castiganda sunt: quis enim ferat: nunc autem solita patris fortuna non sinebat me metuere: ut vero nunc ex te audio —? Wopkens. Lectt. Tull. I. 4. p. 18. sq. Contra non offendimur Soph. El. 783. 786. Oed. R. 596. 7. Eur. Med. 763. 765. Phoen. 1267. 8. Pors. immo vehementer collaudamus, sed horum locorum ratio est longe alia. Ac liceat quidem (Bentl. Horat. Epod. II. 13. Schaeff. Pors. Hec. Ind. v. Transpositio) etiam hunc locum similiter conformare, ut sententia evadat aptissima eaque gravissima. Fac modo in hanc redigas speciem:

ἀλλ' ὁ ξυνίθης πότμος οὐκ εἴα πατρός

ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

νῦν δ' εἴμι, μήτε· εἰ δὲ θεσγάτων ἐγὼ

βάζιν κατῆδη τῶνδε, καὶ πάλαι παρῆν.

νῦν δ', ὡς ξυνίημι, οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ

πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

Verum versuum quidem, non item verborum concedam commutationem, praesertim quum eiusmodi nobis suppetat explicandi vel emendandi via, quae haud dubie facillima est et expeditissima. En vero quam pusillum illud, quod Virorum Doctorum ingenia magno opere exercuit ac propter ipsam levitatem fugit! Nimirum prava ac perversa post παρῆν interpunctio maxima, qua mutata scripsimus ita:

ἀλλ' εἰμι, μητέρ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, καὶ πάλαι παρῆν·
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴα πατρός
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
νῦν δ', ὡς —

Namque inde a verbis εἰ δὲ usque ad δειμαίνειν
ἄγαν unam habemus sententiam, quae propterea dis-
cerpi nequit, quod inest argumentatio, quam sequens
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος κ. τ. λ. conficit. Hom.
Il. β'. 82.

εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπει,
ψευδὸς κεν γαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' ἴδεν, ὅς μὲν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

Ib. ω'. 223.

εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
ἢ οἱ μάντιές εἰσι, θυσκόοι, ἢ ἱερεῖς,
ψευδὸς κεν γαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
νῦν δ' —

Eur. Iph. Aul. 1214.

εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
πεῖθειν ἐπίδουσ' ὥςθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτραις,
κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὗς ἐβουλόμην,
ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον· νῦν δέ —

Hec. 888.

καὶ γάρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ' —

Soph. Oed. R. 263.

κοιτῶν τε παίδων κοῖν' ἂν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ ὀδυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα·
νῦν δ' —

Oed. Col. 273.

ὥςτ' εἰ γρονθῶν
ἐπρασσον, οὐδ' ἂν ὥδ' ἐγγινόμεν κακός·
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἴν' ἰκόμην —

Ibid. 1352. ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆςδε δημούχου χθονός
μὴ ἴδ' ἔχ' αὐτὸν δεῖρο προσπέμψας ἑμοὶ

Θησεύς, δικαίων ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
οὐτὰν ποτ' ὁμοῦς τῆς ἐμῆς ἐπίσθαιο·
νῦν δ' ἀξιωθείς εἶσι —

Herodot. III. 25. p. 207. 66. εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ
Καμβύσης ἐγνωσιμάχῃ καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ
τῇ ἀρχῇθεν γενομένη ἁμαρτιάδῃ ἦν ἂν σοφὸς ἀνὴρ· νῦν
δὲ οὐδένα λόγον ποιούμενος ἦτε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Hein-
dorf. ad Plat. Theaet. 4. p. 266. Est vero νῦν δὲ no-
strum so aber, lat. atqui. Soph. Philoct. 949. 1048.
Ai. 450. 1060. El. 335. Oed. R. 222. 985.

Luce igitur est clarior ea verborum cohaerentia:
εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατήδη τῶνδε, καὶ πάλαι παρ-
ῆν· νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴα πατρός ἡμᾶς προ-
ταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν. Quibus egregie sese an-
nectunt, quae statim subiecta (νῦν δ', ὡς ξυνήθῃ, οὐδὲν
ἐλλείπω τὸ μὴ πᾶσαν πειθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι)
bene spectant ad θεσφάτων βάξιν: nunc vero, ut
audio, nihil praetermittam, quin omnem exquiram veri-
tatem.

Eorum autem gratia, qui ubique sectantur ele-
gantiam eamque hic fortasse propter diversam vo-
cum νῦν δέ — νῦν δέ — significationem desidera-
turi sunt, subscribam locum de Soph. El. 1331.
sqq.

ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖςδε μὴ ἴκ' οὐκ ἐγὼ
πάλαι φυλάσσω, ἦν ἂν ἔμιν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ἔμιν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθεμν ἐγὼ.
καὶ νῦν ἀπαλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν χαρᾷ βοῆς
εἴσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

Ecquid vero Hermannus eruit: hic quoque nihil
mutandum, sed primae editionis verba
eiicienda esse, satis arguere videtur (?) re-

petitum γὺν δέ. Quod nisi magnopere fallor, illius editionis erant vv. 87. 88. iisque finiebatur Hylli oratio. Sed quum videret poeta, consolationem illam facere, ut Hyl- lus parum sollicitus de patre esse videatur (!), aliam posuit eamque talem senten- tiam, in qua nihil esset, quod quis vitupe- raret.

οὐδὲν ἔλλείπω τὸ μὴ] Brunckii τὸ μὴ οὐ assensum tulit Hermannii. Aeschyl. Prom. 812. Agam. 1142. Blf. Brunck. ad Soph. Oed. R. 1387. Heindorf. ad Plat. Parmen. 41. p. 246. Buttm. Exc. XI. ad Demosth. Mid. p. 144. Herm. Opusc. I. p. 228. sqq.

V. 91. καὶ γὰρ ἑστέρω τὸ γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύ- θοιτο] De voce ἑστέρω non est, quod multum liti- ges. Quod cogitatione addunt χρὸς τω, id satis mirari nequeo (v. ad v. 80.). Est enim illud loquendi genus ex tritissimis, quo et Graeci et Romani Adiectivum vo- cabulorum, quae tempus designant, pro nostro ponunt Adverbio. Perizon. ad Ael. V. H. III. 14. 5. IX. 8. 2. X. 18. 4. Gronov. Observatt. I. 1. fin. Cort. ad Sall. Jug. 38. 1. ut Dorvillium, Valckenarium, alios in re levissima praeteream. Explicandum itaque est ἑστέ- ρω, ἐπεὶ πύθοιτο per serius comperienti et ableganda etiam est ellipsis τις pronominis. Ac multo mi- nus persona altera substitui potest, ut voluit Elmsleius (ad Eur. Med. 188.) in Soph. Ai. 154., qui hic τις desi- derasset, si memor fuisset Ai. 1159. Tertia vero persona, ut hoc attingere liceat, vel sine ulla posita relatione in graeco latinoque sermone non improbanda est. Soph. Ai. 1081. ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ', ἃ βού- λεται, πάρα. Cic. Orat. I. 8. 30. neque vero mihi quidquam, inquit, praestabilius videtur, quam posse dicendo tenere hominum coetus, mentes allicere, vo- luntates impellere, quo velit: unde autem velit, de-

deducere. Buttm. ad Plat. Men. 12. 3. Beier. Cic. Off. T. I. p. 256. T. II. p. 76. Brem. Fin. II. 7. Wopkens. Lectt. Tull. p. 2. ibiq. Hand. p. 3.

εὖ πράσσειν] ne intelligas de recte agendo (Hein- dorf. ad Plat. Charm. 42. p. 114. ed. 2.) prohibeant vv. 57. 182. 282. 3.

V. 93. ὃν αἰόλα νῦν ἐναριζομένα] Respiciunt huc Eu- stath. ad Hom. Il. α'. p. 22. κ'. p. 814. Od. β'. p. 1430. Hesych. Suid. Lexic. in Bekk. Anecd. p. 359. Confe- runt VV. DD. Aeschyl. Prom. 24. Agam. 255. 6. 270. Blf. Athen. X. p. 451. F. — Blomf. Gl. ad Agam. 256.

V. 94. τίχτει κατευνάξει τε] Scil. γεννωμένα, in- quiunt interpretes. Quae sua quemque docet ratio, haec non debent ellipsisibus adnumerari. Horat. Carm. Sacc. 10.

*Alme Sol, curru nitido diem qui
Promis et eclas.*

V. ad v. 635. et Elmsl. ad Eur. Heracl. 131.

V. 95. 96. αἰτῶ, τοῦτο καρῖσαι τὸν] Lb. τοῦτω. Seidl. ap. Herm. adhibet Aeschyl. Choeph. 190. Eurip. Hipp. 1112. Alc. 37. Heracl. 745. Frigere sententiam inter- punctione post τοῦτο posita non inepte animadvertit Hermannus.

πόθι μοι πόθι παῖς] Ald. Laur. A. Harl. πόθι μοι πόθι μοι παῖς. Pors. ad Eur. Hec. 1030. Addend. p. 93. 4. Nev. ad Soph. Ai. 1044. quibus aliena, ut Il. II. leguntur, afferre poteris plurima. (V. ad vv. 656. 7.) Cic. Orat. III. §. 100. concinnam, distinctam, orna- tam, festivam, sine intermissione, sine reprehensione, sine varietate, quamvis claris sit coloribus pi- cta, vel poesis, vel oratio, non posse in delecta- tione esse diuturna.

V. 97. ναίει] Id est διατρίβει, veluti Soph. Oed. Col. 137. ποῦ μοι ποτε ναίει. Seidl. Eur. El. 302.

V. 98. *ποντίας αὐλῶνας*] Vulg. *ποντίους*. Laur. A. ^{ου}
ποντίας. Athen. V. 15. p. 189. D. *καλοῦσι δ' ἄρσενικῶς*
τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 103.)
καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θη-
λυκῶς. Σοφ. Σκύθαις

κορημονίς τε καὶ σίρουγγας, ἣ δ' ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Eustath. ad Hom. Od. p. 1483. Jacobs. ad Philostr. Imag. II. 6. allegatur a Nevio.

V. 99. *δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς*] Laur. A. Harl. Ald. *δισσαῖσιν ἀπείροις*. Br. *δισσαῖς ἀπείροις*. Illud apte Herm. Dici vero Asiam et Europam intelliges ex Wesseling. ad Herodot. II. 16. p. 111. 61. Schaef. Mel. Crit. p. 36. sqq.

κλιθεῖς] Hom. II. ε'. 709. *λίμνη κεκλιμένος Κημισίδι*. Ib. ο'. 740. *πόντῳ κεκλιμένοι ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἰῆς* — Seidl. ad Eur. Troad. 819.

V. 101. *ποθουμένη*] Eustath. ad Hom. II. κ'. p. 806. *ποθουμένη φρενὶ, τῇ κοινότερον ποθοῦσθαι*. V. ad v. 462. Stephan. Dial. Att. p. 65. Quod ad sententiam attinet, contendere iuvat Hom. hymn. in Cer. 69.

ἀλλὰ, σὺ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόρον
αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι,

νημερτέως μοι ἔνισπε, γῆλον τέκος εἴ που ὀπωπας.

et dicta ad v. 135.

V. 104. *ἀδακρύτων*] Vocem hanc a Scholiastis (h. l. et Antig. 881. — Lob. ad Ai. p. 299. Blomf. Gl. Aeschyl. Prom. 905. Nitzsch. ad Hom. Od. α. 20. p. 7. Dissen. ad Pind. Nem. VI. 46.) male explicari per *πολυδακρύτων*, dudum ab Herm. demonstratum est. Falsae vero interpretationis auctorem Eustathium (ap. Seidl. ad Eur. Iph. T. p. 175. — quem vellem respexissent interpr. Phalar. Epist. CXXXVIII.) exstitisse

censet Wexius, quasi *a* illud intendens non aliunde satis innotuerit. Qua de re omnium accuratissime egit Ludov. Doederlinus singulari commentatione (de *ΑΑΦΑ* intensivo sermonis graeci. Erlang. ap. Enk. 1830.) cuius summam, tum quod res est dignissima, tum quod scriptio non admodum pervulgata, hic licet subiicere. Maior, inquit ille l. l. p. 23., pars eorum vocabulorum, in quibus aut vulgo aut quorundam opinione *a* agnoscitur *ἐπιτατικόν*, prorsus eximenda est; ut quae partim *a* habeant non praefixum, sed radicale, ut *ἀγαθός*, *ἀΐσυλος*, *αἴσυλος*, *ἀνέκαθεν*, *ἄρρόθος*, *ἀφέρτερος*; partim *a* *ἀθροιστικόν* (Plat. Cratyl. 405. D.), ut *ἄβρρμοι*, *ἀοσσητήρ*, *ἀοξός*, *αὐταχοί*; partim *a* privativum, sed cuius vis fefellerit interpretes (Lob. l. c.) sive prava vocabuli interpretatione, ut *ἀάατος*, *ἀδάκρυτος*, *Ἀδράστεια*, *ἀθέσφατος*, *ἀμέγαρτος*, *ἄξυλος*, *ἄπιτερος*, *ἄστιαγές*, *ἀτίμητος*, *ἀτρούγετος*, sive falsa interpunctione, ut *ἀπένθητος*, sive corrupta lectione, ut *ἄδηλος*; partim *a* euphonicum sive pleonasticum (Blomf. Gl. Aeschyl. VII c. Th. 47.), ut *ἄβληχρός*, *ἄζησία*, *ἀταρτηρός*, *ἀκιδνός*. Atque in his quidem tam aperte euphonicum est, quam in *ἀμανρός*, *ἀφανρός*, *ἀμαλός* indice ipso accentu, quoniam si haberent *a* privativum vel intensivum, *ἄβληχρος*, *ἀτάρτηρος* scriberentur. Sed in illis quoque quinque vocabulis, quae Buttmannus tanquam certissima *a* intensivi exempla attulit Gramm. ampl. T. II. p. 358., in *ἀτενής*, *ἀχανής*, *ἀσπερχές*, *ἀσκελές*, *ἀκηδής*, quibus accedunt *ἀβλεμής*, *ἄζαλής*, *ἄζεχές*, *ἄζηνεκές*, *ἄζηχής*, *ἀκαρής*, *ἀκριβής*, *ἀσελγής*, nihil obstat, quominus *a* dicamus euphonicum; etenim vel maior pars et quidem antiquissima quaeque ex illis vocabulis, *ἀσπερχές*, *ἄζηχές*, *ἀσκελές*, utpote a duplici consonanti incipientia

tale pronunciationis adiumentum requirunt, vel in hoc adiectivorum genere in ἥς exeunte ne α privativum quidem ullam vim exercet, ut in σαφής, ἀσαφής. Caeterum ambiguum ex his praeter ἀκηδής nullum erat, in quo et ipso diversus usus invaluit saeculorum varietate. Nec nocentior talis ambiguitas videri debebat, quam in Latino immutatus vel infractus.

Sed his exemtis restant non pauca α ἐπιτατικοῦ exempla; inter quae non morabor illa, quae sola grammaticorum auctoritate nituntur, ut ἄβιος, ἄγονος, ἄγύμναστος, ἄεδνος, ἄξειρος, ἄθικτος, ἀκρότης, ἀκύμων, ἄξυνος, ἄσημος, ἀπυρθέεντος, quorum pleraque fortasse, si ipsam scriptoris, unde excerpta sunt, sententiam introspicere liceret, aliter intelligenda esse videremus. Sed agnovi α intensivum in adiectivis Homericis ἀγέρωχος, ἀμυμάχετος, ἄμοτος, ἄσχετος, ἀσύγῃλος, quibus addas sis νηγάτεος, νήδυμος, νωλεμές; in posthomericeis ἄπλετος, ἀπέρωπος, in ἄσχιος Pindari, ἄστονος Aeschyli, ἄτρυντος Sophoclis, ἀχύνετος Nicandri, νηπεδανός Oppiani, νήχυντον Apollonii. In his enim euphonicis α perfugium vereor ne analogiae repugnet; neque enim ullum verbalis adiectivi exemplum extat α euphónico adaucti, et adiectiva σκίοεις, στονόεις, si euphonicum α adsumerent, ex legibus grammaticis evaderent ἀσκίοεις, ἀστονόεις, ut dubium illud ἀμορόεις, non ἄσχιος, ἄστονος. Ergo α illud pro composito haberi debet, non pro appposito. Atqui ne sic quidem ex ἄγαν ortum esse iudico, sed abusu quodam propriam α privativi potestatem infecti aio ad significandam nimietatem; similiter atque in illis vocabulis, in quibus α pro δνς ponitur; nam depravatio rei prope abest a defectu, iterumque nimietas propinqua est depravationi. Itaque et apud Graecos ἀπάλαμον Homerus eum dixit,

qui nullis artibus, Pindarus autem illum, qui malis artibus utitur, et nosmet ipsi *Unlust* privativo sensu, *Unstern* depravativo, *Unthier* exaggerativo vel, ut vulgo dicitur, intensivo usurpare solemus. Atqui si magnitudo, ut hoc utar, media est inter immanitatem et inter parvitatem; immania non minus quam parva iustae magnitudinis laude carent et non magna sunt. Item ἄμοτον μεμαῶτος cupiditas tanta est, cui significandae vis ac notio verbi μάσθαι vix ac ne vix quidem sufficiat. Nec obstat quod quaedam, ut ἀγέρωχος, νηγάτεος, νήδυμος meram laudationem continent; quid enim aliud est, quum ὑπέρδυμος ubique, quum ὑπέρβιος passim in laudem virorum dicitur? quum praesertim peculiare hoc sit Graecorum sermoni et consentaneum Graecae gentis μετριοτήτι, ut vocabulo, quo nimietas proprie denotetur, prorsus careant et tam ἄγαν quam λίαν nunc in laudem, nunc in vituperationem dicant. Nec abhorret ab ullius gentis, opinor, consuetudine, ut cum affectu maiore quam veritate talibus pulcherrima quaeque laudibus extollamus: „das ist gar zu schön!“

Plane eadem nostra erat sententia, antequam scriptionem Viri Doctissimi inspiceremus. Intelligimus potissimum disputationem de α privativo et intensivo, quam missis reliquis (Lex. Darmstad. ap. Bast. ad Gregor. Cor. p. 892. sqq.) quae huc pertineant, breviter confirmemus. Quapropter commemoramus diversam praepositionum ἐκ, ἀπό significationem, veluti in ἔκτιμος, ἔκδικος, ἔκθεσμος (Valeken. Diatr. p. 197. ad Herodot. II. 142. p. 173. 24.) et in ἀποχρησθαι, aliis (Wytttenbach. Plut. S. N. V. p. 43. Abresch. Auctar. Diluc. Thuc. p. 226. Notatt. ad v. 377.) Ac pari modo Latini utuntur praepositione α,

uti in notissimo abuti, quod recte interpretaberis adscito Virgiliano labor improbus (Nigid. ap. Gell. N. Att. XV. 3. X. 5.). Item usurpantur de (Gell. N. Att. VI. 16. Laur. Vall. Elegant. VI. 24. p. 574. sq. VI. 63. p. 644. sq.) in (Bentl. ad Horat. III. Od. 2. 18. il-
laudatus Gell. N. Att. II. 6. Wakef. ad Trachin. 745. infractus Franc. Vavass. de vi et usu quor. voc. p. 162.) per (Laur. Vall. Elegant. V. 31. p. 474. sq.) ex (Casaub. ad Pers. VI. 8. Salmas. Exercitt. Plin. p. 18.) ne (Gell. N. Att. XIII. 22. fin.) ve (Gell. N. Att. V. 12. Davis. ad Cic. Tusc. II. 8.)

Genus autem dicendi, quod hoc habes loco, vel tironibus hodie non ignotum (vv. 229. 479. 680.) fefellit Abreschium in verbis Aeschyl. Agam. 1225. εὐφημοι, ὃ τάλαινα, κοίμησον στόμα — fefellit Coraium (Hippocr. T. II. p. 127.) in Aeschyl. Prom. fin. σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματι πάντων, εἰς ἄλλα στάσιν ἀντίπνοον ἀποδεικνύμενα. Bene Pacuvius: undique omnes venti erumpunt, saevi existunt turbines. Praeterea non dixerim cum Schaefero (Gregor. Cor. Ind. lat. v. adiectiva) istum usum prolepticum, sed potius epexegeticum. Reisig. ad Oed. Col. p. 330. Wunderl. ad Tibull. p. 105. Neque vero ulla est prolepsis, quam vocant, in iis, quae post Bentleium (Ep. ad Mill. p. 470.) ab Hemsterhusiis, Valckenariis, aliis de verbis τρέφειν, παιδεύειν, διδάσκειν exposita sunt, etenim eodem iure etiam alia, veluti τέμνειν, διαιρεῖν μέρη, μοίρας figurae isti, si qua esset, adnumerares. V. ad v. 251.

V. 105. φέρονσαν] Sic Lb, Casaubon. ad Athen. p. 549. emendat τρέφουσιν, ut v. 28. al. Tu vide Oed. R. 93. 863. quos locos adhibet Hermannus.

V. 106. ἐνθρμίοις ἐνναῖς ἀνανδρώτοις] Triclin. ἐνναῖς τ' ἀνανδρώτοις. Schol. ἐνθρμίοις μερμηνητικαῖς, πολυφροντίστοις. Schneid. ad Xenoph. de Rep. Athen. III.

12. Valcken. ad Ammon. I. 19. Herodot. I. 176. p. 190. 5.

V. 107. τρέχεσθαι, κακὰν — ἐλπίζουσιν αἶσαν] Supra iam contulimus Hom. Od. τ'. 517. — Eur. Hel. 1286. Hippol. 146. ibiq. Monk. Aristoph. Acharn. 68.

ἐλπίζουσιν] Li. 605. 6. Suid. v. ἐλπίσας et ἐλπίς. Thom. Mag. v. ἐλπίς ibiq. interpr. Bud. Comment. L. Gr. p. 1411. Duk. ad Flor. III. 1. 1. Buenem. Lactant. II. p. 1073. Plat. Legg. I. p. 644. D. πρὸς δὲ τοῦτοις ἀμφοῖν αὖ δόξας μελλόντων, οἷν κοινὸν μὲν ὄνομα ἐλπίς, ἴδιον δὲ γόβος μὲν ἢ πρὸ λύπης ἐλπίς, θάρσος δὲ ἢ πρὸ τοῦ ἐναντίου. Cic. Tusc. IV. 37. 80. si spes est expectatio boni, mali expectationem esse necesse est metum Reisig. ad Oed. Col. p. CLXIX. Pind. Isthm. VIII. 32. Plat. Polit. I. 330. E.

V. 110. κόματ' ἂν εὐρεῖ πόντη — ἴδοι] Lb. vetf. κόματ' εὐρεῖ. Turn. κόματα εὐρεῖ. Br. εὐρεῖ κόματα. Erf. Herm. κόματ' ἐν εὐρεῖ. Reisig. (Oed. Col. 42. p. 180.) κόματά τ' εὐρεῖ. Praeterea Erf. Herm. ἴδη pro ἴδοι, qua structura Homerum usum esse, nemo nescit, sed abstinuisse poetas Tragicos nemo negabit. (Eur. Bacch. 1065. Hec. 1011.) Neque magis placet Reisigii explicatio lectionis vulgatae, nam supplementum illud εἰ ἴδοι (de partic. ἂν p. 125.) dudum mihi cum Elmsleio, Hermanno, etsi eosdem Reisigii mentem non intellexisse a quodam dici bene novi, displicuit et longe rectius docuit nos Hermannus (de ἂν partic. III. 5.). Recepimus igitur, quod Porsonus suasit (Adversar. p. 174.): infra v. 682. ὥστε πρόϊνος ἐκβρώμοι' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξόλον. Ceterum fons illius comparationis Homerus est II. β'. 394. sqq.

ὥς ὅτε κόμα
ἀκτὴν ἰγ' ἐφ' ἡλῆ, ὅτε κινήσῃ Νότιος ἐλθὼν,

προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὐποτε κόματα λείπει,
παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται.

Ib. ὁ. 4. sqq. λ'. 305. sqq. ν'. 795. sqq. Soph. Antig. 586.
sqq. Virgil. Aen. II. 416. sqq. XI. 297. sqq. Reisig.
Oed. Col. 1736. p. 411.

V. 111. οὕτω δέ] Praeter Schaef. Melet. Crit. p. 59.
satis illustrarunt Bast. lett. crit. p. 187. Heindorf. ad
Plat. Phaed. 46. p. 72. sq. et inprimis Herm. ad Soph.
El. 27.

V. 112. τρέφει, τὸ δ' αὖξει βιότου πολύπονον] Nam
ut quis continuos in mari fluctus videt, ita
quasi Creticus quidam pontus Herculem
habet, augetque eius labores. HERMANN.
Bernh. Synt. Gr. p. 455. Nev. ad Soph. Ai. 8. At
aegre divellas βιότου πολύπονον, ὥς περ πέ-
λαγος Κρήσιον. Quare videtur πολύπονον ca-
sus nom. esse. τὸ δὲ pro nudo δέ: ad El. 219.
NEV. Tu construas sic: οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει, αὖξει δὲ τὸ βιότου πολύπονον ὥς περ πέ-
λαγος Κρήσιον. Eur. Hippol. 372. ibiq. Musgr.
Creuz. Symb. T. II. p. 244. V. ad v. 721.

τὸ βιότου πολύπονον] Vid. ad v. 996. Schaef. Schol.
Apoll. Rhod. p. 235. sq. Buenem. Lactant. Vol. I. p.
871.

V. 113. ὥς περ πέλαγος Κρήσιον] Laur. A. Par. B.
Triclin. ὥς τε πέλαγος. Vat. ὥς περ ιι. Horat. I. Od.
26. 2.

V. 115. ἀναμπλάκητον] Lb. ἀμπλάκητον. Abresch.
Misc. Obs. Vol. V. p. 102. ἀπλάκητον. Camerar. Herm.
de emend. rat. gr. Gr. p. 19. ἀναμπλάκητον. Vide interpr.
Soph. Oed. R. 472. Blomf. Elmsl. ad Aeschyl. Agam.
336.

V. 116. ὧν ἐπιμεγεμένα σ' ἀδεῖα μὲν, ἀντία] Cdd.
ἐπιμεγεμένας. De pron. relativo adhibeas Seidl. ad
Eur. Troad. 301. p. 48.

ἀδεῖα] Buttmannum (Gr. ampl. Vol. II. p. 408.)
Brunckio opitulantem, qui illud pro plurali habuit,
iure refutat Hermannus. Cave te talia irretiant: ἐγὼ
δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δὲ Aristoph. Ach. 501. γλυκὺ
μὲν, προσιστάμενον δὲ λυπεῖ πανταχῇ Mach. Com. ap.
Athen. VI. 10. p. 244. A. ex Eur. Iph. A. 23. Adverte
potius, quod supra legisti: δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύ-
θερον λόγον. Schaef. ad Soph. Ai. 790. cui addas sis
Oed. Col. 166. 360. 420. al.

V. 117. ἀποτρέειν] Suid. ἀποτρέειν. Σοφοκλῆς·
οὐκ ἀποτρέειν ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν χρῆναι σε. ἀνάληπτα
γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεὺς.
Contendit Brunckius Pind. Isthm. VIII. 32.

V. 118. οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε] Tri-
clin. πάντων ex prava correctione uti ἐπέβαλλε, quod ex-
stat in Laur. A. Ald. V. ad v. 487.

Minus recte comparantur talia: ὕβριν γὰρ οὐ στέρ-
χουσιν οὐδὲ δαίμονες. (Monk. ad Eur. Hipp. 1414. notatt.
ad v. 148. 9.) Quare aptiora haec habe: Hom. II. φ'.
401. ἦν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός. Aeschyl. VII c.
Theb. 465. ὥς οὐδ' ἂν Ἀρης σφ' ἐκβάλοι πυρρωμάτων.
Soph. Phaedr. fragm. IV. καὶ τόδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγ-
κρατὴς σθένει Ζεὺς. Eur. Troad. 664. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος —
ἐμδίως ἔλκει ζυγόν. Aristoph. Ran. 944. 1207. Vesp.
506. Av. 9. Cicero autem Tusc. I. 26. 65. quid
inventio? profecto id, quo nec in deo quidquam maius
intelligi potest — non usus est nec pro ne — qui-
dem, nam aut ita explicandum est: nec in ullo
alio, nec in deo (Hom. Od. 9'. 281.) aut rescriben-
dum ne in deo. Est enim discrimen inter auch
nicht et auch nicht einmal, quare emendes Cic.
Acad. I. 2. 7. quod bonum quale sit, negat omnino Epi-
curus sine voluptatibus sensum moventibus ne suspicari (Cic.
Fin. II. §. 7. et §. 30. Aristoph. Vesp. 72. Soph. Electr. 43.

Schneid. Xenoph. T. V. p. 263. Bornem. ad Memor. III. 5. 24.) pro nec suspicari. Benth. ad Horat. II. Sat. 3. 262. Ruhnck. ad Rut. Lup. p. 129. Davis. ad Cic. Fin. I. 6. Duk. ad Flor. III. 17. p. 570. Gell. N. Att. XVII. 2.

V. 121. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν] Triclin. Br. Schaef. κυκλοῦσ'. Explicat Brunckius: ἐπικυκλοῦνται πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ. Rectius Hermannus: κυκλοῦσιν ἐπὶ πᾶσιν — super omnibus circumvolvuntur. Hom. II. σ'. 487. Od. ε'. 273. Similiter Aristot. Problem. Sect. XVII. p. 129. καθάπερ καὶ φασὶ κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Valckenario ad sententiam de Herodoto Sophoclis imitatore (Bernh. Synt. Gr. p. 14. 30.) stabiliendam etiam illa asserere licuit ad libr. I. 207. p. 98. 51. praesertim quum dicta eodem capite τὰ δέ μοι παθήματα — μαθήματα γέγονε exstent quoque in Soph. Trach. 133. μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα. Antig. 926. παθόντες ἂν συγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες (recte Wex. male Herm. ib.) Oed. R. 403. παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἷά περ γρονεῖς.

κυκλοῦσιν] Etsi similiter Latini volventes anni, volventia lustra dictitant, vix tamen aliam formam inveneris. Ian. A. Poet. p. 96. Suppetunt quidem alia haud pauca, quae enumerata exstant tum in Vechn. Hellenol. I. 6. Voss. Analog. III. 3. Gronov. Observatt. II. 7. Cuper. Observatt. II. 20. tum alias. Optimorum autem scriptorum sunt mutare — μεταβάλλειν (Gell. N. Att. XVIII. 12. Gatak. ad Anton. V. 13.); vibrare — πάλλιν (Duk. ad Flor. III. 11. p. 541. Wakef. ad Eur. Ion. 1174.); vertere, convertere — στρέφειν, ἐπιστρέφειν (Benth. ad Horat. IV. Od. 10. 5. Cort. ad Sall. Iug. 85. Buenem. Lact. Vol. II. p. 1249. Hom. II. σ'. 544. 6. Trach. 548.) et quae sunt reliqua. Neque numero complecti poteris verba Graecorum ita usitata, ut recte animadvertit

Dorvillius ad Charit. III. 5. p. 387. Pors. Eurip. Orest. 288. V. Soph. EL 1365. ubi v. 123. iniuria haerent interpretes: v. 187. Notatt. infr. ad v. 806.

V. 126. βέβακε· τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ] Triclin. βέβηκε. In Lb. post πλοῦτος commate, post βέβακε colo distinctum est. Ita βέβακε, inquit Hermannus, ad praecedentia, noctem, infortunium, opes referendum, ἐπέρχεται autem putandum esset sine casu positum esse, τῷ δὲ cum χαίρειν coniuncto, pro ἐπέρχεται δὲ τῷ μὲν χαίρειν, τοῦ δὲ στέρεσθαι. Simplicior Seidlerii sententia est, commate post βέβακε distinguentis et ad βέβακε intelligentis τῷ μὲν, ut sensus sit, ἀλλὰ τῷ μὲν ἄφαρ βέβακε, τῷ δὲ ἐπέρχεται τὸ χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι. „Ipse vero βέβακε ad antecedentia referens interpretatur: sed cito relinquunt et ad alium accedit gaudere privarique.“ Tu longe aliter iudicabis, si memineris notissimi τῷ, quod significat ideo. V. 428.

V. 128. ἃ καὶ σε τὰν ἀνασσαν ἐλπῖσιν λέγω τὰδ'] Hermannus, Nevius, Reisigius (ad Oed. Col. 1286. p. CLVII.) ἃ interpretantur quapropter, quam ob causam referrique volunt τὰδε ad ea, in quibus totum carmen versetur, nempe Herculem salvum redditum esse, id quod satis impeditum mihi videtur. Coniungit vero Bernhardy Synt. Gr. p. 278. ἃ — τὰδε, welches von uns gesagt. Malo equidem ἃ ad chori dicta referre, sed τὰδε cum verbo coniungere, ut significet sic. V. ad v. 532. Erf. ad Oed. R. 265. — Horat. II. Od. 10. 13. sqq.

V. 131. ὥς ἀπεικάσαι] Sic Lb. Hermann. correxit ἐπεικάσαι. „Aeschyl. Choeph. 976. φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὥς ἐπεικάσαι πάθῃ πάρεστιν. Suppl. 252. καὶ τὰλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἔν. Soph. Oed. Col. 17. 147. (16. 152.) In Trachin. tamen πεπνυμένη μὲν, ὥς ἀπεικάσαι, πάρεται, nec citra Cdd. discordiam, qualis et in aliis.“

Wesseling. ad Herodot. IX. 32. p. 767. sq. Dicitur vero ἀπεικάσαι de eo, quod in assimilando versatur et comparando. Eur. Orest. 1290. Ἑλένης τὸ κόκκον ἐστίν, ὥς ἀπεικάσαι. Plat. Polit. III. 404. D. ὅλην γὰρ, οἶμαι, τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ διαίταν τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμοσίῳ καὶ ἐν πᾶσι ὁυθμοῖς πεποιημένη ἀπεικάζοντες ὁρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. Iam quid prohibet, quominus retineamus scripturam vulgatam? Aristoph. Plut. 334. δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος ἀκρόασις τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. Eur. Hercl. F. 713. sqq. Bacch. 1076. Soph. Oed. R. 82. Valet enim εἰκάσαι comparando assequi, coniecere (Ruhnck. ad Tim. p. 95.) quidni eadem vis compositi ἀπεικάσαι? Recte igitur Stephanus in Soph. Oed. Col. 16. ἀπεικάσαι servavit. V. El. 662. 3. et Eur. Or. I. c. Bacch. I. c.

V. 132. θυμοσφορῶ] Excitat Eustath. ad Hom. II. ε'. p. 575.

V. 133. νῦν δ' ἀπειρος εἶ] Pro παθοῦσα Br. Membr. Ald. Harl. Flor. Herm. παθοῦσα ex correctione, ut videtur, de v. 131. huc tralatum. (Cratin. in Bekk. Lex. Seg. p. 129. 13.) V. ad v. 121. Hom. II. ε'. 32. v'. 198. Hesiod. Op. 216. Plat. Sympos. 222. B. Aeschyl. Agam. 170. 241. Eurip. Suppl. 590. γνῶσει σὺ πάσχων. νῦν δ' εἶ εἰ ρεανίας. — Pro νῦν δ'. Harl. νῦν τ', quod receperunt Schaef. Matth. Elmsl. ad Eur. Med. 431. Soph. Oed. Col. 367. 422. Male! Iuncta enim sunt, quae non iungenda erant, et si iungi potuissent, recte se haberet νῦν δ'. V. ad v. 565.

ἀπειρος] Praepostere impugnat Wesselingius Herodot. I. 32. ἀπειρος δέ — ἀπαθῆς κακῶν, bene enim Gronovius ἀπειρος, οὐκ ἰδὼν οὐδὲ παθὼν ἢ πολλὰ παθεῖν δεῖ ἄλλους. Eur. Med. 1087. Pors.

V. 135. χώροις, ἢν αὐτοῦ καὶ νιν οὐ θάλλος] Vulg. χώροιςιν αὐτοῦ. Flor. Herm. αὐτοῦ.

Reisk. coniecit χώροις συναντῶ, Musgravius vero χώροις, ἢν αὐτοῦ χλοῦνιν, χώροις, ἢν αὐτοῦ παιδόν, χώροις, ἢν οὐ ψυχὴ νιν. Erf. vel Herm. χώροις λαῶν. Reisig. χώροιςιν αἰ, χώροις ἄνατον (Syntagm. Crit. p. 6. Coniectan. in Aristoph. p. 46. 169.) Vides studium acerrimum ab omnibus impense consumptum, sed, quod accidit saepenumero, supervacaneum. Alii contra tutius rati nihil mutandum suspicati sunt, sed quod poeta καὶ pro ὕπον scripserit, eam esse dixerunt orationis variationem. Nec minus eum miror, qui vulgatum, inquit, auctori fabulae quisquis erat, (veretur enim, ne fabula Σοφοκλέους quidem sed nepotis sit, id quod levissimum quidem, sed tamen novum est iudicium Iacob. Quaestt. Soph. p. 261.) ut alia innumera (?) ignoscendum videtur.

Restat vero Hermannii emendatio χώροις ἢν αὐτοῦ, ubi sui iuris est. Quod ad litteras attinet, a veritate illa proxime, quod ad sententiam, a verisimilitudine plurimum abest. Novum enim, quod inferitur, neque hic neque in Terei fragm. VII. locum habet. Praeterea idem nimis concisum, nimis coarctatum neque ab antecedentibus, nec ab subsequentibus, quo se tueatur, petere potest subsidium. Atque alia insuper non inepte animadvertit Reisigius (ad Oed. Col. 670. p. XCIX. sq.), qui explicat Lb. scripturam sic: das iunge Geschlecht in eurer Lage (Oed. R. 892. Herm. ad Ai. 448.) lebt für sich hin: iuventia enim ista conditione suis pascitur regionibus, neque aestu, neque imbre, nec ventis vexatur. Negari autem nequit, praecedente voce τοιοῦτοςδε accuratiorem addendam fuisse descriptionem locorum, quales intelligi debeant. Quare χώροις, ἢν verissimam arbitror Musgravii coniecturam. Genuinum verò contractum, quod αὐτοῦ pro αὐτόθι habitum

cum *ἴνα* consociari non potuit. Hinc consequuta correctio vel depravatio αὐτοῦ. Fefellit autem corruptorem αὐτοῦ καὶ pro καὶ αὐτοῦ positum. Scis quanta inde ab Homeri aetate vis tribuatur soli: quem fugiunt haecce Pindari Ol. I.

μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἡμέρῃ φαινὸν ἄστρον
ἐρήμας δὲ αἰθέρος —

atque similia Tragicorum dicta? Oed. R. 660. Aeschyl. Prom. 91. ibiq. Stanl. Ac supra modo legimus ὃ λαμπρῶ στεροπῇ γλερέθων, quo nomine θεός, Ζεὺς nuncupatur. Wakef. ad h. I. Markland. ad Eur. Suppl. 208. Spanh. ad Aristoph. Nub. 573. Idem igitur in rem nostram vertimus. Inusitatius quidem poeta αὐτοῦ καὶ — θεοῦ pro καὶ αὐτοῦ — θεοῦ dixit, sed poteris eiusdem licentiae plura afferre. Thueyd. I. 12. ἦν δὲ αὐτῶν καὶ ἀποδασμός. Ib. I. 37. Eurip. Phoen. 1759. Pors. Musgrav. ad Trach. 400. Quid, quod id ipsum sententia flagitat? nonne ducimur eo verbis οὐδὲ πνευμάτων οὐδέν? Simpliciter vero Hom. Od. ε'. 478. sqq. ι'. 440. sqq.

τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρόν ἀέντιον,
οὐδέ ποτ' Ἥελιος φαιέθων ἀκτῖσιν ἐβαλλεν,
οὐτ' ὄμβρος περῆσχε διαμπερές.

V. 138. ἀντὶ παρθένον γυνή] Theocr. XXVII. 64. παρθένος ἐνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερ-
ψῶ. Barth. Adversar. XXVI. 4. p. 1263. Buenem. Lactant. Vol. I. p. 108.

V. 139. λάβη τ' ἐν νυκτὶ γροντίδων μέρος, ἦτοι] Erf. auctore Hermanno μιᾷ τ' ἐν νυκτὶ γρ. μ. λάβη· usitatum satis est poetis Tragicis ἦτοι — ἦ, non item ἦτοι γε — ἦ, quod scriptoribus orationis pedestris perquam familiare. Lob. Soph. Ai. p. 442. sq. Elmsl. Eur. Med. p. 276.

V. 141. τότ' ἄν τις] Harl. Flor. Herm. τόδ' ἄν τις.

V. 142. προῦξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι] V. 283. ἀνδρὸς εὐτυχῇ κλύουσα προῦξιν τήνδε. Vox προῦξιν per se magis infortunium, miseriam, calamitatem, quam res secundas denotat, id quod colliges ex verbo πράττειν etiam sine κακῶς appposito saepius δυστυχεῖν indicante. Valeken. ad Herodot. III. 25. p. 207. 77. Kuster. ad Aristoph. Plut. 485. ibiq. Spanh. Ast. ad Plat. Legg. V. 4. p. 245. Quod quum nescirent Aid. Robort. al., corruperunt Aeschyl. Prom. 1007. Blf. χλιδῶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασιν.

κακοῖσιν οἷς] de attractione vide, quae notabimus ad vv. 656. 7. Allegat verba illa Priscian. XVIII. 20.

V. 147. δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήμαθ'] Virgil. Eclog. III. 106. *inscripti nomina regum flores*. Simplex γράφειν verbum habes in Eur. Iph. A. 35. Phoen. 583. ut scribere ap. Tibull. I. 3. 54. *fac lapis his scriptus stet super ossa notis*.

V. 148. οὐκ ἔτλη ποτὲ, πολλοὺς — οὐπω] Gravior haec dictio, quam ἂν πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. Ai. 411. Nosti enim, varias consociari negandi voculas, ut vis sententiae essetatur. Herm. ad Soph. Ai. 1260. Antig. 4. ibiq. Nev. 6. — Eurip. Cycl. 120. ἀκούει δ' οὐδέν οὐδεὶς οὐδενός. Cic. Verr. II. 24. 60. *debebat Epicrates nullum nummum nemini*. Lael. 27. *Nunquam Scipionem ne minima quidem re offendi*. Trach. ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. Cic. Fin. II. 8. 25. *Non igitur nec lapathi suavitatem acipenserī Gallonii Laelius anteponebat*. Varr. ap. Non. duae negationes. Muret. ad Catull. IV. p. 10. Graev. ad Cic. Att. III. 7. Scalig. ad Propert. p. 184. ad Tibull. p. 222. al. Huschk. Tibull. Praef. p. 25.

πολλοὺς ἀγῶνας ἔξιν] Nec recte conferunt ὁδὸν τὴν τελευταίαν ὁρμαῖ' ἀπ' οἰκῶν, neque recte arbitran-

tur VV. DD. illud brevius dictum esse duabus notionibus in unam conflatis. Immo suffecisset nudum ἐξιών. Thucyd. I. 78. καὶ προσέτι εἰς ἕκαστος ἐξιών — uti ἔξοδος in Aristoph. Nub. 575. Vid. Poll. Onom. I. 162. Abresch. Auct. Diluc. p. 234. Musgrav. ad Trachin. 513. Markland. ad Eur. Suppl. 523. (533.)

V. 150. τοῦ θανούμενος] Proposuerunt VV. DD. καὶ οὐ idem valere atque ἀλλ' οὐ, οὐδέ. Jacobs. Anth. Pal. p. 726. sq. Schaef. Apoll. Rhod. Schol. p. 368. Doederl. act. philol. Monac. II. 3. p. 368. Idemque tralatium video in Latinorum et, que, atque. Matth. ad Cic. pr. S. Rosc. 10. pr. Mur. 71. Tacit. Ind. Ernest. et. Ac modo contrario scimus Heindorsium ἀλλ' οὐ pro καὶ οὐ habuisse. Neutrum vero tu censebis probabile. Quod ad illud attinet videtur a singulis dictionibus similiter comparatis, veluti ἐκόντες τε καὶ οὐκ ἄκοντες, πολλάκις τε κοῦχ ἄπαξ, βίη τε κοῦχ ἐκών, ἐχθρῶν κοῦ φίλων, γνωτὰ κοῦχ ἄγνωτα (Wernsdorf. ad Himer. p. 24.) ad eiusmodi transeundum esse sententias: ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, θράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι (Demosth. ap. Valek. ad Herodot. III. 25. p. 206. 52.). Atque hoc cave par censeas Sophocleo πᾶν σοι θράσω τάληθές, οὐδὲ κρύψομαι, quia οὐδὲ κρύψομαι levioris, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι gravioris momenti est. Goell. ad Thucyd. III. 37. p. 370. Haec vero vis in negatione οὐ, nec vero in καὶ inest: Soph. Oed. Col. 1123. σὺ γὰρ νῦν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν. Ib. 1129. ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ, κοῦχ ἄλλον βροτῶν. Etenim hic quoque illud μετῆζον ἢ ἀπόφασις δηλοῖ τῆς καταφάσεως quodammodo adverti debet. Hom. Od. ε'. 415. οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ χάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὄριστος. Quo in genere e. g. οὐ χαίρων rectissime explicatur: formula loquendi quamquam in speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem ab Hemsterh.

Misc.

Misc. Obs. VI. p. 343. Quocirca talia καὶ νῦν γε φημι κοῦχ ἀπαρνοῦμαι Eur. El. 1052. Seidl. Soph. Antig. 443. noli putare meram continere tautologiam. Necesse autem est, negationem satis acui atque efferri; namque hoc modo efficitur, ut sententia opposita satis appareat. Neque tamen idcirco καὶ οὐ ide n fit, quod ἀλλ' οὐ, οὐδέ. Eur. Hippol. 355. σοῦ τὰδ', οὐκ ἐμοῦ, κλέεις. Plat. Alcib. I. p. 113. C. σοῦ τὰδε κινδυνεύεις, ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ ἀκχοέναι.

Pari modo Latini non, et non, atque non, ac non usurparunt. Cic. Off. I. §. 5. si sibi ipse consentiat et non interdum naturae bonitate vincatur. Liv. XXVIII. 43. si hoc bello, non priore, si nuper et non annis ante quinquaginta. Id. VII. 3. Manlius dictator perinde ac reipublicae gerendae, ac non solvendae — Sed Cic. Brut. §. 258. adhibenda — ratio — nec utendum pravissima consuetudinis regula nec dixit, uti οὐδέ graece dicitur. Matth. ad Cic. pro S. Rosc. 92. Heusing. ad Offic. I. c.

V. 151. ὥς ἔτ' οὐκ ὦν] Comparant Soph. Oed. R. 24. Philoct. 1217. Verum equidem non puto ἔτ' οὐ pro οὐκέτι positum esse, ut iudicavit Erfurdtius ad Oed. R. 898.

εἶπε μὲν, λέχους ὅ τι χρεῖη μ' ἐλέσθαι — Vulg. ὅτι pro ὅ τι. Billerbeck. coniecit λέχους ὅτον secundum scholiastae enarrationem. Nos recepimus emendationem Musgravii, quam assatim comprobant sequentia: εἶπε δ', ἦν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς ἰδιαίρετον νέμοι. Sententia omnino haec est: quid me ut coniugem accipere oporteret.

Neque rectius tentarunt VV. DD. Soph. Phil. 81. ἀλλ' ἰδὲ γὰρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν. Primum contra Wakefieldium, qui articulum ante κτῆμα desiderans post κτῆμα interpungit, illud nobis animadvertendum est, coniuncta verba κτῆμα τῆς νίκης propterea non

indigere articulo, quod κτῆμα indicatur quaecunque, cuiusmodi sit. Victoria quidem qualis sit reportanda, Ulixes bene tenet, sed qua tandem ratione eam consequatur cum Neoptolemo, nescit: quocirca νίκης, quippe quae certa sit ac definita, recte tuetur articulum, κτῆμα vero utpote in cogitatione positum vel mente tantum conceptum eodem carere debet. Ac non modo diligentissime, verum callidissime etiam an Ulixē, ut Neoptolemum excitaret atque stimulet, haec fere prolata sunt: quid, si reportaveris (quod perspicue inest in nudo isto κτῆμα) victoriam? At vero de eo, inquit Hermannus, quaeritur, utrum ἡδύ solum, an coniuncta verba ἡδὺ κτῆμα pro praedicatione habenda sint. Quidni, inquam? Aristoph. Acharn. 752.

ἀλλ' ἡδύ τοι, νῆ τὸν Αἴ', ἦν ἀλλὸς παρῶν.

Eurip. Androm. fragm. ap. Stob. Serm. XXIX. p. 200.

ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνησθαι πόγων.

Helen. 665. ἡδύ τοι μόχθων κλέειν. Aliter vero Aeschyl.

Prom. 547. ἡδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Pors. ad Eur. Hec. 228.

Idem autem Vir Doctissimus ex praedicatione sua ἡδὺ κτῆμα intelligi vult τὸ κτῆμα allatis de Eur. Phoen. et Androm. versibus ex ipsius opinione similibus. Verum miror eum aeque ac Matthiaeum, qui potuerit uterque verba e. g. Androm. 727.

ἀναιμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφην
καὶ δυσγύλακτον ὄξυθυμίας ὕπο.

Ibid. 957. σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοῖς

λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα.

sic enodare: χρῆμα πρεσβυτῶν ἀναιμένον τι χρῆμα. Nonne concidit hoc graecae grammaticae emblemata, ubi verborum ordinem rectius institueris? illud itaque resolves sic: ἀναιμένον τι πρεσβυτῶν χρῆμα. Atque haec

male disseminata ellipsis species latius patet, veluti explicant εἰ φέσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο sic: εἰ φέσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγίγνοντο sc. ἀγαθοί. Plat. Menon. p. 89. A. Tu expedies εἰ οἱ ἀγαθοὶ φέσει ἐγίγνοντο. Item Plat. Polit. IV. 421. A. εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιοῦμεν solves: εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν ὡς ἀληθῶς φύλακας ποιοῦμεν (Apolog. 41. A.) id est: φύλακας φύλακας, ut V. 466. A. neque φύλακας ὡς ἀληθῶς φύλακας, quod hic non magis inferendum est, quam ἀγαθοὶ Plat. Menon. l. c. ut voluit Struvius. Matth. Gr. Gr. p. 612. Pariter lapsi sunt interpretes in eodem sermonis latini genere explicando. Equis Cic. Orat. III. 38. 155. tertius ille modus transferendi verbi enucleabit h. e. modus, qui est transferendi verbi s. scilicet modus transferendi verbi? Ellendt. ad Cic. Brut. XXV. §. 135.

V. 152. χρεῖν μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ', ἦν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι.

Hic ut v. 156. Lb. χρεῖν ἦ. Br. Membr. Ald. Iunt. l. Harl. Flor. Herm. μένειν. Par. B. T. Laur. A. B. Vat. νέμοι. Harl. Flor. Herm. διαίρετην. Ex spurio μένειν coniecit Hermannus, νέμειν lectionem fuisse genuinam. Opinor vero equidem, illud μένειν non nisi imperiti cuiusdam esse, qui id aptum habuerit antecedentibus ὅ τι χρεῖν μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, quare νέμειν aut nullo aut levi nititur argumento. Verum ut sincerum sit, nonne aliam flagitabis orationis conformationem? Ineptum enim est εἶπε μὲν, εἶπε δέ, pro quo dici debebat v. e. εἶπεν, ὅ τι μὲν χρεῖν μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, ἦν δὲ τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμειν. Minime vero otiosum est duplex εἶπε in lectione vulgata, quam vehementer collaudamus.

V. 154. χρόνον προτάξας ὡς τριμήνον ἤνικ' ἄν] Br. τριμήνον — κἀνιαύσιον. Erf. Schaeff. τριμήνος — κἀνιαύσιος. Tu servata Cdd. scriptura iunges χρόνον τριμήνον, ut suavit Hermannus. Male Heindf. ad Plat. Soph. 21.

V. 155. ἀπείη] Sic Par. B. Praeter Laur. A. in quo ἀπ^{ει}_η, celt. aut ἀπείη aut ἀπείει. — Eur. El. 426.

V. 157. ὑπεκδραμόντα] Antig. 1086. Valcken. ad Eur. Phoen. 581. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 60. sq.

τέλος] apud Hom. Pind. Trag. satis frequens dictio. Schol. ad Hom. Il. x. 56. Perizon. ad Ael. V. Histor. III. 43. 4. Elmsl. Rev. of Blomf. Prom. 99. Reisig. ad Oed. Col. 716. p. CVI.

V. 158. ἀλνύητο βίω] Poll. Onom. III. 98. Πλάτων δὲ καὶ ἀλνύητος ἔφη, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ἀλνύητον. Oed. Col. 1662.

V. 159. τοιαῦτ' ἔγραψε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
τῶν Ἡρακλείων ἐκτελεντῶσθαι πόνων.

Ἐγραψε sc. Hercules, neque δέλιος.

ἐκτελεντῶσθαι] Vulgaris quaedam est opinio, Praesentis Infinitivum usurpari interdum pro Infinitivo Futuri. Quod accidit saepenumero, ut graeca dictio ex nostra expendatur, id hac quoque in re commissum esse arbitror. Namque ubi diligentius paullo inquisiveris, intelliges, opinor, per se ne fieri quidem posse, ut praesens tempus cum futuro commutetur. Castigandum igitur Heindorfii iudicium ad Plat. Soph. 38. p. 329. ubi continua quaedam actio indicatur, verbo promiscue futuri vel praesentis — infinitivus subiungitur. Labefactandam esse hanc regulam, qua usus nobis conceditur liberrimus, ex eo iam patet, quod Futuro certum quoddam actionis tempus non definitur, Praesenti vero actio quaedam indicari dicitur continua, quod ne verum quidem est.

Nequaquam igitur Graeci modo hoc, modo illo usi sunt ex arbitrio, quod cave defensum eas ex mira Porsoni annotatione ad Eur. Hec. 21. Paulo recedit ab Heindorfio Hermannus (ad Soph. Ai. 1061. Goell. ad Thucyd. I. 139. Schaeff. ad Dionys. Comp. Verb. p. 55. Male Elmsl. ad Eur. Med. 1321. al.) qui Praesenti ibi tantummodo locum concedit, ubi id, quod quis futurum dixerit, iam nunc fiat. Tertium denique Caroli Reisigii est iudicium (ad Oed. Col. 91. p. 190. sq. 785. p. CXIII. Boeckh. ad Pind. Pyth. IV. 55. sq. Seidl. ad Eur. El. 1262. al.) qui in verbis eis, inquit, quae futurum aliquid sua vi ostendunt, nihil offensionis habet Praesentis infinitivus, quia futuri temporis notio verbo illi, ex quo hic pendet, inest. Quae ratio sane angustior valere non potest in universum. Neque magis probabilis est Heindorfii explicatio, ut partim iam vidimus. Strictior denique Hermanni lex, nam quomodo cadit eadem in Infinitivos Praesentis verbis ὑπισχνόμαι, ὀμνῶμι, ἐλπίζω, φημί, aliis adiunctos? etenim sponsione, iureiurando, spe, affirmatione non opus amplius est, si quid iam fiat, namque ubi facta loquuntur, quid opus est verbis?

Satius autem duco de iis tacere, quae protulerunt de Praesentis Indicativo maxime Ernest. ad Callim. H. Apoll. 14. Perizon. ad Ael. V. Histor. I. 16. 3. (quamquam eius non inutilis animadversio Elmsl. ad Eur. Med. 1358.) Kuster. ad Aristoph. Plut. 65. Spanhem. ibid. 57.

Verba igitur modo excitata notionem Futuri, neque praesentis, semper reposcunt. Atqui videmus Praesentis Infinitivos, ut reticeam de aliis, subiectos, quapropter via nobis quaerenda, qua illud expediamus. Dico igitur Infinitivos, ut Verbum omnino, vice fungi nominum substantivorum, ita ut c. g. ἐλπίζω,

ὑπισχνοῦμαι σώζειν sit ἐλπίζω, ὑπισχνοῦμαι σωτήρα s. σώζοντα εἶναι, aut ἐλπίζω, ὑπισχνοῦμαι σωτήριον. Quamobrem Plautinum *si quidem operam dare promittitis* idem est atque operam promittitis. Itaque Virg. Aen. II. 96. *promisi ultorem*; contra Terent. Andr. II. 3. 27. *pollicitus sum suscepturum*.

Idem, ut iam significavi, transfero in Indicativum Praesentis, ut hoc modo attingam. V. 68. 479. Nam quae solent disputari de verbis conatum indicantibus, nullo plane nituntur argumento, sed perverso debemus Grammaticorum iudicio. Dorvill. ad Charit. T. I. p. 214. Lennep. ad Phalar. Epist. XXV. p. 116. Valcken. ad Act. Ap. X. 15. Eur. Phoen. 1407. Herodot. IV. 43. p. 299. 28. Reisig. ad Oed. Col. 859. p. 312. Casaubon. ad Sueton. Caes. 29. Gronov. ad Liv. XXXVII. 17. Neque enim probamus hac in re Dorvillii suspicionem (ad Charit. IV. 2. p. 430. Abresch. Aeschyl. I. p. 463.) explicantis ἄγουσιν per εὐ-θὺς ἄξουσιν. Aeschyl. Agam. 129. χρόνῳ μὲν ἄγρεϊ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος.

Ex nostra igitur sententia v. c. μανθάνω est μανθάνων, μαθητὴς εἰμι. Theocr. V. 78. εἴα λέγ', εἴ τι λέγεις non minus bene, quam Eur. Iph. A. 817. δρᾷ γ', εἴ τι δράσεις. Nihil itaque mutandum est ap. Theophr. Char. IX. ὃν ἀποστειρεῖ. Aristoph. Vesp. 507. Av. 1604. Quin in uno eodemque sententiae membro tempus praesens cum futuro consociatum est. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 207. Auctar. p. 275. Perizon. ad Ael. V. Histor. I. c. Valcken. ad Eur. Hippol. 353. Vide igitur, quid statuendum sit de Praesenti consuetudinis, de verbis ἀκούειν, φεύγειν, ἀδικοῦν, aliis. Heindorf. ad Plat. Protag. 4. p. 463. sq. Pers. ad Eur. Phoen. 1231.

Hinc tandem auxilium petendum est Praesentis Participiis, quae, quamquam vis eorum substantiva neminem fugere potest, explosa sunt saepissime. Gregor. Cor. D. A. LXXI. Ast. ad Plat. Polit. p. 430. V. ad v. 852.

Verum proposita nostra explicatione, qualis ea cunque est, non negavi, recte in dictione aut ipsius oratoris, aut ad orationis colorem accedente Praesens pro Futuro poni, id quod fieri omnino potest in re posita, sed id ipsum ab hoc loco alienum est, neque ea infringere potest, quae de sermone vulgari disseruimus. Heindorf. ad Hor. I. Sat. I. 45.

V. 162. Ἀωδῶν] Eustath. ad Hom. II. β'. 286. Ἐγμύνα δὲ εἰπεῖν, ὅμοιον ὡς καὶ Σοφοκλῆς Ἀωδῶνα τὴν Ἀωδῶνιν φησὶν. Stephan. Byzant. v. Ἀωδῶν. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. Diodor. Vol. I. p. 282.

Eiusmodi Dativis perperam censuerunt VV. DD. addendam esse ἐν praepositionem cogitatione; immo primaria est huius casus significatio ubi, quae de locis etiam ad res transfertur alias. Veluti ἀνθρώποις valet inter, apud homines, quamquam satis aspere negavit Graevius (Lectt. Hes. VII. Herm. ad Eur. Hec. 591. Soph. El. 169.) v. 411. πολλοῖσιν ἀστῶν. Comprobant vero illud poetae antiquissimi, quorum consuetudinem et poetae Tragici et maxime Epici aetatis posterioris conservarunt. Vv. 546. 560. 674. 906. 932. Vid. ad v. 712. Valck. ad Eur. Hippol. 545. Theocr. Adon. p. 251. Herodot. V. 22. p. 381. 100. ibiq. Wesseling. et ad VI. 19. p. 446. 46. Neque tamen desunt, quae adsciverunt etiam scriptores orationis pedestris, uti in nominibus locorum οἱ Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι, ἡ Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι μάχη, atque omiserunt in hisce saepius, quam adiecerunt praepositionem: neque factum id est temere. Hac nimirum neglecta concisior multo evasit oratio (Eur. Iph. T. 156. 190. 235.)

et succinetum illud comprehensumque ad concelebrandam Atheniensium gloriam haud paullum contulit. Et enim exstitit ita una fere notio, uti *Μαγαθωρομάχης*, ex qua haud parum elucet superbiae. Valek. ad Herodot. IX. 27. p. 705. 82. Wesseling. ibid. II. 54. p. 130. 34. Reisk. ad Liban. IV. p. 399. Ast. ad Plat. Legg. III. 14. p. 187. sq. Iam vero quum haec vis Dativi primaria sit, non debebat ea extrema de Dativo disputatione commemorari. Matth. Gr. Gr. p. 742.

Eadem autem huius casus significatio, utrum in lingua Romanorum fuerit, necne, quaerere non absolum est. Neutrum ausim equidem pro certo affirmare: illud quidem conicere licet ex nominibus et vocibus quibusdam, veluti Carthagini (Serv. ad Virg. Aen. IV. 224.), Sicyoni, Lacedaemoni, Anxuri et ruri (Fest. v.), quamquam i litteram Ablativi formae antiquae fuisse plurimi contendunt.

V. 166. *γόβω — ταρβοῦσαν*] Ne pleonasmī species nova procuderetur (Matth. Gr. Gr. p. 1311.), prohibuit Hermannus, qui talia disiunxit ad Soph. Philoct. 225. Oed. Col. 308. 1621. Verum explicationem ab ipso prolatam impeditiorem existimo; contra non ineptum iudico, quod in mentem venit Reisigio (ad Oed. Col. 1616. 7. p. CXCI.). Latius vero patent hae dictiones, quam plerumque opinantur. Erfurdt. ad Soph. Oed. R. 65. Heindorf. ad Plat. Soph. 35. p. 323. sq. Wopk. Lectt. Tull. III. 9. p. 287. Similia enim sunt: *γύσει πεφυκώς, θυγῇ γεύγων, γονῇ, γένει γενναῖος, πόνω πονηρός, χρόνῳ παλαιός, ὕπνῳ εὔδειν, γρίκῃ τρέμειν*, alia. Negari nequit additamentis hisce aut verbum aut adiectivum, quocum illa coniuncta sunt, intendi paullo altius, ita ut notio saepe evadat superlationis, veluti *γένει, γονῇ γενναῖος* sit *γενναιότατος*, contra *γόβῳ ταρβεῖν, γρίκῃ τρέμειν* significant ad-

modum metuere, admodum contremiscere. Quid vero *γύσει πεφυκώς*? cui quum duplex sit significatus, pertinet fortasse huc, quando significat *ἀληθῶς, τῷ ὄντι*, v. c. *γύσει πεφυκέναι, γίγρεσθαι ἀγαθόν*; ita vero minime cohaeret cum Verbo, quapropter mitte tuum pleonasmum. (Ast. ad Plat. Phaedr. XXX. p. 314.) Atque idem ne ibi quidem locum habere potest, ubi nihil denotatur nisi natura, von Natur. Cic. Fin. V. 15. *est enim natura sic generata vis hominis*. Potest illud *γύσει* omitti, sed appositum non est molestum: Soph. Philoct. 79. 88. Antig. 659. Xenoph. Memor. I. 4. 14. R. Eq. III. 9. Meirek. ad Menand. p. 394. Sic pro *γύσει* Sophocles dixit infra:

γενοῦ μοι παῖς ἐτήτιμος γεγώς.

Omnino autem Dativi isti causam indicant et rationem; neque aliter Latini loquuti sunt, ut Plaut. Pers. V. 1. 24. *gaudio gaudere*; Mil. Glor. II. 6. 2. *servitute servire*. Neque enim Romani hoc in genere negligentiores fuerunt, quippe qui non coniungerent, quae meram efficerent tautologiam. Ut isto Ablativo Verbum accuratius describitur, sic idem fit Accusativo. Huic enim, quando nihil designat nisi quod iam inest in Verbo, apponitur Adiectivum. Quamobrem gaudium gaudere, iusiurandum iurare minus recte dices; bene vero summum gaudium gaudere, verissimum iusiurandum iurare. Sed hoc satis est attigisse.

εἴ με χοῦ μένειν] Eur. Med. 187. *ἀτὰρ γόβος, εἰ πείσω δέσποιναν ἐμάν*. Virgil. Aen. IV. 110. *sed fatis incerta feror, si Iupiter unam esse velit Tyriis urbem*. Wyttenb. ad Plat. Phaed. 77. C. Elmsl. ad Eur. Med. 181. Perizon. Anim. Histor. VII. p. 279. Cort. ad Sall. Jug. 47. Exc. IV. p. 926. Graev. ad Cic. Fam. III. 9. Ellendt. ad Brut. §. 184. et 253. Duker. Flor. III. 3. 6.

V. 167. πάντων ἀρίστον φητός] Infra πάντων ἀρίστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί. Latini omnium, sed non hominum dicunt, ut vim superlativi, qui vocatur, aequant. Wopk. Leett. Tull. I. 2. p. 6. sq. Ast. ad Platt. Legg. I. 5. p. 24. Ceterum Hellad. ap. Phot. p. 1599. τὸ ἀρίστος κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ πόλεμον εὐδοχιμούντων ἂν ῥηθεῖη. Sallust. Iug. 13. *bello meliores*. Aristoph. Nub. 1051. Herm.

ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

Eur. Herc. F. 183. ἐροῦ τίν' ἄνδρ' ἀρίστον ἐγχορίναιεν ἂν,

ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμὸν, ὃν σὺ γῆς εἶναι δοκεῖν.

Similiter a Romanis Hercules victor vocatur. Serv. ad Virg. Aen. VIII. 203. 363.

V. 168. εὐφημίαν νῦν ἴσχω] Bene ominata loquere. Quasi castigatio est Deianirae, cuius orationem male ominata verba terminaverunt. MUSGRAV. Minime vero! male enim εὐφημία pro δυσφημία habetur. (Heindorf. ad Plat. Phaed. 19. p. 15. V. ad v. 765.) Comparant alii Homericum σιγῇ μῦθον ἔχειν, quod non desideramus. Aristoph. Eq. 1313. εὐφημεῖν χοῇ καὶ στόμα κλείειν. Id. Thesm. 39. εὐφημος πᾶς ἔστιν λεώς, στόμα συγκλείσας. Acharn. 236. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε. σίγα πᾶς. Eur. Iph. A. 1564. εὐφημίαν ἀνέπε καὶ σιγὴν σιραιῷ. Spanh. ad Callim. H. Apoll. 17. H. Cer. 18. Iulian. Orat. I. p. 26. Aristoph. Nub. 262. 831.

καταστεφῇ] Aeschyl. Agam. 476. κίρυν' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὄρω κατὰ σκιον κλάδοις ἐλαίας. Sed ex aliis veterum scriptorum locis etiam discimus, nuntios bonarum rerum, ad suos ituros, ipsos coronam sibi imponere solitos fuisse, tanquam laeti nuntii signum. KUSTER. ad Aristoph. Plut. 765. cui addas Eur. Phoen. 870. 2. Soph. Oed. R. 83. ibiq. Brunck. Eodem modo litterae laureatae res secundas indicarunt. Barth. ad Claudian. p. 308. Gronov. ad Stat. Silv. p. 310.

V. 169. πρὸς χαρὰν λόγων] Laur. B. πρὸς χάριν. Receperunt Br. Erf. Schaeff. confert Doederl. Spec. nov. ed. Soph. p. 17. Arist. Plut. 637. Eur. Iph. T. 641. Ion. 751. Tu iunges cum aliis καταστεφῇ πρὸς χαρὰν λόγον, neque στείχοντα πρὸς χαρὰν λόγων. V. ad v. 168.

V. 171. 2. ὅκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης — ζῶντ'] Oed. R. 1002. 3. Praecones narrationes ab rebus laetis incipiebant. Eur. El. 230. ζῇ· πρῶτα γὰρ σοι τὰ γὰρ ἀγγέλλειν θελω. Soph. Ai. 719. ex Musgrav. emend. Trach. 221 — 224.

ἐπίστω] Suid. ἐπίστω. εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ ζητῶν ὀλεθρον. Oed. R. 658. ἐπίστω· γίνωσκε. τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα — καὶ αὐθις Σοφοκλῆς· καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω — Philoct. 1325. εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν. El. 616.

V. 176. ἤξειν] Unde pendeat, docet Valckenarius ad Eur. Phoen. 394.

V. 177. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων] — Cdd. τοῦτο δ'. Canter. καὶ τοῦ τόδ'. Emendavit Brunck. καὶ τοῦ τόδ'. El. 975. Oed. R. 817.

V. 178. ἐν βοῦθερεὶ λειμῶνι] Βουθερῆς multa herba obsitus male explicat Zeun. ad Viger. p. 95. Recte Hermannus: quem boves depascunt — El. 181. — quamquam malo: quem pecus depascit. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 821. Valcken. ad Eur. Phoen. p. 14. Herodot. p. 498. 8. Callim. p. 75.

πρόσπολος θροεῖ, Αἰχας ὁ κήρυξ, ταῦτα] Verisimillima Hermannii est emendatio πρὸς πολλούς pro πρόσπολος, tum quod eiusmodi vitium in Lb. admodum vulgare est (V. ad v. 575.), tum quod favet nexus sententiarum. Vv. 184. 341. Vulgatam lectionem retinuit Nevius, πρόσπολος interpretatus compellatus, quod ieiunum mihi videri non infitior. Equidem verba

Λίχας ὁ κήρυξ subiecta censeo appositionis instar, uti praece ille *Lichas*, quippe qui Deianirae filiis-que fuerit notissimus ac familiarissimus. Schol. *Ind. v.* 739. Idemque confirmes corruptis Apollodori verbis: μέλλων δὲ ἰερουργεῖν, εἰς Τραχίνα τὸν Κήρυκα ἐπεμψε, λαμπρὰν ἔσθῃτα οἴσονται, ubi legendum est nihil nisi κήρυκα ἐπεμψε, in quod Heynius sero incidit. Vid. argument.

κήρυξ] Post Barnesium ad Eur. *Hee.* 458. multum de accentu huius et γοῖνξ vocis disputatum est. Orta vero dissensio Apollonio, Herodiano, Dracone et Prisciano auctoribus, quorum testimonia qui cognoscere cupiat, adeat Herm. ad Soph. *Oed. R.* 746. de em. rat. gr. Gr. p. 71. Schaeff. ad Philoct. 562. Hesiod. *Op.* 69. *Gnom.* p. 215. sq. Goettling. ad Theodos. p. 238.

τοῦ δ'] Lb. τοῦδ'. Illud restituit Hermannus.

V. 180. ὅπως τοι πρῶτος ἀγγέλλας τάδε πρὸς σοῦ] — Sic Cdd. Correxerunt Br. ὅπως σοι, quod approbarunt Erf. Schaeff. Matth. Ut taceam de ὅπως σοι — πρὸς σοῦ, certe non video emendationis necessitatem. Ceterum pari impudentia nuntius est in *Oed. R.* 1005. 6.

V. 182. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεισιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;] Hermannus εὐτυχεῖ ad *Lichas* referens adhibet v. 219. quia sic, si *Lichas* bene rem gessisse dicatur, id etiam ad *Herculem* spectare necesse sit. Tu vero sic enarra: πῶς ἄπεισιν ὁ *Λίχας*, εἴπερ εὐτυχεῖ τὰ τοῦ *Ἡρακλείους*; Nev. ad Soph. *Ai.* 263. Non opus igitur coniectura: εἴπερ εὐτυχεῖ ac multo minus desiderari potest ἐξεῖνος. Vid. ad v. 91.

V. 183. εὐμαρέα χαίμενος] Huius generis plurima invenies ap. Hemsterh. ad Callim. *H. Dian.* 69. et Wyttenbach. ad Plut. Vol. VI. p. 246.

V. 184. Μελιεύς] Forma ionica, proprie *Μαλιεύς*. Palmer. *Exercitatt.* p. 275. Popp. *Geogr. Thueyd.* p. 391.

V. 185. κρίνει] Pro ἀνακρίνει positum opinantur VV. DD. cum scholiastis et Hesychio. Antig. 399. *Ai.* 586. *El.* 1445. *Trach.* 303. 376. Schaeff. Greg. Cor. *Ind.* p. 986. infr.

V. 186. τὸ γὰρ ποθοῦν, ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων] — Τὸ ποθοῦν solent explicare τὸν πόθον, τὸ ποθοῦμενον, nulla quidem post ποθοῦν posita interpunctione. Br. ad *Oed. Col.* 74. ib. 1220. *Elmsl.* ib. 1284. Musgrav. ib. 1604. Schaeff. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 143. Wyttenbach. ad Plut. Vol. VI. p. 533. 980. Nos sequenti sumus Hermannum, qui, quae est eius sagacitas, locum egregium non passus est presumdari. Quodsi scripsisset Sophocles: τὸ γὰρ ποθοῦν, ἕκαστος γὰρ ἐκμαθεῖν θέλων — nemo, opinor, offendisset; verum sic neque voluit neque potuit dicere. Namque quid spectaverit poeta, vix cuiquam latere potest. Valck. ad Eur. *Phoen.* 108. Matth. Gr. Gr. §. 360. p. 1292. e. Reisig. ad *Oed. Col.* 1565. p. 386. sq.

V. 190. ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις] Eur. *Hippol.* 73.

ἔξ ἀκράτου λειμῶνος —

ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,

οὔτ' ἤλθ' ἔγω σίδηρος, ἀλλ' ἀκράτου

μέλισσα λειμῶν' ἤρινδον διέρχεται.

ibiq. interpr. Ceterum notissimum illud ἔχειν, Latini-
norum habere, regere, non solum poetarum, ve-
rum etiam scriptorum est orationis pedestris. Span-
hem. ap. Wesseling. ad Diodor. XX. 7. Vol. II. p. 410. Valcken. ad Herodot. VII. 53. p. 535. 99.

V. 191. ἀλλὰ σὺν χρόνῳ] Ἀλλὰ, saltem, expediet
satis Plat. *Alcib.* II. 146. D. εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ νῦν
μοι δοκεῖ. Soph. *El.* 1013. Eur. *Med.* 908. Pors. V. *Elmsl.* ad Eur. *Heracl.* 565. *Med.* 912. 3. Aristoph. *Acharn.* 1033. Heindorf. ad Plat. *Soph.* 44. p. 341. sq. Protag. 104. p. 618.

V. 192. εἶσω στήγης] Discrimen ab Grammaticis inter εἶσω et εἶδον constitutum omnino verum est, quamvis interdum extenuari videatur. Phrynich. Eclog. p. 127. Ammon. p. 50. Auct. π. σολοι. p. 202. Thom. Mag. p. 276. Cuius rei nullam plane facit mentionem Phrynichus, nec magis conducunt Thomae vel Ammonii annotationes. Recte vero Matthiaeus (animadverss. H. Hom. p. 210.) quietem huic voculae deneget, nam nihil proficis Hom. Od. γ'. 427. δ'. 775. η'. 13. κ'. 91. al. (Ilgen. ad H. Merc. 6. Valck. ad Eur. Phoen. 727.), quorum similia petere poteris ab Sophocle plura, ab Euripide plurima. Nec desunt in Herodoto, eorum imitatore; quin legimus: ἐπεὶ δὲ γένηται, τότε ὦν συγκατακλήσεται τὰς νύκτας εἶσω ἐν τῷ νηῶ libr. I. 182. p. 86. 100. ἔθαψαν δὲ Σαῦται πάντας τοὺς ἐκ νομοῦ τούτου γενομένους βασιλεῖς εἶσω ἐν τῷ ἱερῶ libr. II. 169. p. 186. 96. Ac ne haec quidem recte explicata nos adducere poterunt, ut accedamus Lobeckii sententiae, qui omnes omnino Graecos ista confusionis labe contaminatos iudicat. Capitalis igitur ex huius aliorumque opinione iam Homerus, quod vix ac ne vix quidem mihi persuadeo. Manavit vero usus singularis ab Homero receptusque maxime est ab poetis Tragicis. Usurparunt enim εἶσω, aut addita aut omissa aliqua notione accuratius definiente, de aedibus plerumque et ita quidem, ut locum in aedibus non accurate, non sigillatim designarent. Est igitur v. e. εἶσω δόμων εἶναι pariter dictum atque διὰ, ἀνὰ, κατὰ δόμους εἶναι, id est per aedes. Explicit idem Eurip. Troad. 645. ex emendat. Valcken. ad Eur. Hippol. 645.

τούτου πόθον παρῆς ἔμμνον ἐν δόμοις
εἶσω μελάθρων.

uti Soph. Trach. 671. κατ' οἶκον ἐν δόμοις.

Nihil itaque amplius significat Herodotus loco posteriore, quam reges sepultos esse in templi aliquo loco, id est, in templo, quod idem alias dicit εἶσω τοῦ ἱεροῦ libr. II. 91.

Cadit autem hoc dicendi genus maxime in poesin epicam et concedendum ideo poetis Tragicis; sed loquendi ratio paullo explicatior atque accuratior tale quid non admittit. Elmsl. Mus. Crit. Cantabrig. Vol. II. p. 180. A. 1813. Oct. Bast. Ep. Crit. p. 137. Imitati illud etiam sunt Romani, quamquam diligentiores raro admodum. Quintilian. Institut. I. 5. 50. Vorst. de Lat. mer. susp. XVIII.

Huic quaestiunculae licet cognatam subnectere, qua rectene an secus εἰς pro ἐν praepositione posita iudicetur, discernamus. Consentiant in hoc interpretes, si paucis discesseris, omnes, partim quidem perversis veterum Grammaticorum iudiciis inducti, partim vero decepti inconsiderantia. Audias audacter pronuntiantem Philippum Dorvillium (ad Charit. IV. 4. p. 437.): „an trivialia identidem inculcanda! εἰς pro ἐν centies. Sufficere debuissent cum centum aliis Graecitatis peritissimi duumviri, Stephan. Berglerus ad Aleiphr. III. 27. et Tib. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. 456.“ Atque his adiunctis aliis auctoribus, veluti Wesseling. ad Diodor. III. 44. XIII. 12. XIV. 117. Herodot. VIII. 60. I. Reitz. ad Lucian. Vol. II. p. 568. Duk. ad Thucyd. VII. p. 454. 504. Bauer. ib. VI. 22. contenti, perperam VV. DD. doctrinam divulgaverunt de εἰς et ἐν praepositionum confusione.

Sed veteres iam hic aeque ac de εἶσω falsi sunt miserrime. Bekk. Anecd. p. 352. Gregor. Cor. p. 880. 961. ἀποικεῖν. Thucyd. I. 24. fin. interpr. Quam obrem non mirandum, vel hodie esse, qui, amanti, inquit, omnino Graeci in multis εἰς, ubi ἐν expectes. Omnibus vero diligenter excussis per-

pauca resident de auctore idoneo exempla, ubi in εἰς non aliqua certe motus insit significatio. Optime igitur falso interpretum studio obnixus est Vir Doctissimus (Synt. Gr. p. 215. sq. 348. sq.) Iam motus, cuius mentionem fecimus, haud obscura in iis est significatio, quae contulerunt Valeken. ad Herodot. p. 10. 96; 131. 70; 651. 56. Theocr. Adon. p. 263. 4. Seidl. ad Eur. Troad. 460. Pors. ad Phoen. 1381. Markland. ad Suppl. 1012. Lobeck. ad Soph. Ai. 80. Dorvill. ad Charit. VIII. 7. p. 633. Intersunt vero illis superioribus aliena, veluti nollem allatum de Diodor. IV. 56. p. 311. 28. ἀνέθεσαν εἰς Δελφούς ἀγορεύοντες τῷ θεῷ. Plat. Protag. 343. B. Neque dubitari debebat de Herodot. p. 10. 96. ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν. Pausan. VIII. 10. IX. 14. Curt. III. 5. 10. *Darium quinto die in Ciliciam fore nuntiabatur.* Bud. Comm. L. Gr. p. 866. Cic. Fam. XI. 12. *ita Romam erat nuntiatum.* Thueyd. IV. 15. Nec minor cura adhibenda est in loquutionibus concisioribus vel potius brevioribus, de quibus accuratissime disseruit Bernhardy Synt. Gr. p. 348. sq. Cave enim tibi persuadeas in his εἰς pro ἐν praepositione poni, quippe quae ne locum quidem habere potuerit. Herodot. IV. 62. ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ ἄγος. Valeken. ad Herodot. p. 471. 32; 484. 43. Eur. Phoen. Schol. 1116. Abresch. Diluc. Thueyd. p. 492. sq. Auctar. p. 356. Hemsterhus. l. c. Heindorf. ad Plat. Phaed. 149. p. 255.

At quid fiat, quaeris, dictionibus, quae cum verbis quietem modo et statum indicantibus coniunctae sunt? Quodsi censes v. c. in verbis Pindari ἴδε παρὰ ἰδὲ βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν Ol. X. 44. εἰς praepositionem pro ἐν dictam, non opponam tibi pessimum Valekenarii praeceptum, de quo supra de industria tacui, (ad Herodot. VIII. 71. p. 651. 56. Soph. Oed. R. 2. interpr.) sed illud velim consideres dili-

diligentius, quomodo item non solum ἐπὶ praepositio, verum nudus etiam Accusativus sequatur verba: καθίξειν, θάσσειν, κείσθαι, alia. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1162. p. CXLVI. Markland. ad Eur. Suppl. 1012. Hoc quidem animo fers placido: quid vero haesitas in Hom. II. ó. 275. λῆς ἐφάνη εἰς ὁδόν, neque in Soph. Ai. 877. κέλευθον φανείς? Male te agitat Eur. Iph. T. 620. εἰς ἀνάγκην κείμεθα, quidni Soph. Philoct. 145. τόπον - ὄντινα κείται? Cur probas Eur. Or. 1248. στήθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἀμαξήρην τρίβον, αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον ὁλμον, contra Iph. T. 962. ἐς δίχην ἔστην non item? Porson. Adversar. p. 70. 261. Valek. ad Theocr. Adon. p. 301. A. Nullo modo igitur tibi fidem habeo tales loquutiones ex duabus conflatas arbitranti, etiamsi attuleris Euripidis verba ex Phoen. 1381. ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον. Qua ratione post Abreschium multi usi sunt, et tamen nego eam veram aut esse aut haberi posse. Ac profecto non indigemus hac machina, id quod iam ex iis consequitur, quae exposuimus. Etenim ἐμοὶ μὲν ἀρχεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν non expedientum est τοῦτον ἐλθόντα εἰς δόμους μένειν (Soph. Ai. 80. 405.); nam nihil plane differt ab οἴκαδε μένειν, nihil ab εἶσθαι δόμων μένειν (Aeschyl. VII c. Theb. 218. Eur. Heracl. 477. Lob. ad Phryn. p. 44.); nec audacius dictum est, quam ποῖ ἔσμεν, quod qui explicuit nuper ποῖ ἤλθομεν, nihil omnino explicuit. Inest nempe motus adhuc significatio, quare locus ex motus demum fine consequens accurate non designatur. Esse nos aliquo in loco, efficitur ex verbo, sed quo in loco, ποῖ vocula incertum redditur. Seidl. ad Eur. Iph. T. 348. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 23. p. 175. sq. Isto autem enarrandi modo, quem suasit praeter alios Abreschius, nihil non expedies, nempe hac beneficentia concedes Graecis usum liberrimum nuli-

lisque plane finibus circumscriptum. Non dissiteor inveniri paullo concisiora, sed ea quoque longe alia, si modo indigent, ratione enodanda sunt. — Quum in ἐν (Synt. Gr. p. 208. sq. 349. sq. Soph. Antig. 782. interpr.) motus cogitetur finis et in εἰς praepositione idem semper obtineat, manifesto apparet, ex hoc significatum effici voculae εἶσω, neque raro eandem additam leges, veluti ap. Herodot. II. 143. 175. Aristoph. Av. 436., neque raro nudum εἶσω ut εἰς dictum est. Eur. Ion. 767. Suppl. 1017. Valcken. ad Phoen. 454. 1570. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 390. p. 247. sq. Quocirca uti εἶσω, ita εἰς hoc significatu locum apprime prodit nullum, sed effusum aliquid in aliquam rem denotat atque intermixtum. Eur. Hel. 1535. λευκά θ' ἰστέ' εἰς ἐν ἦν. Theocr. XX. 39. Scal. Buenem. ad Lactant. Institutt. I. 3. 14. Gronov. ad Liv. XXVIII. 3. Itaque εἰς πρυτανεῖον ἐσιτεῖτο (Diodor.) est inter Prytanes, in Prytanibus, uti Plato: τό γε περὶ λόγους πιθανὸν ἐκάστω ἡμῶν ἐσόμενον εἰς δικαστήριον βέλτιον ἂν προδοξάσαις ἢ τῶν ἰδιωτῶν ὅστις οὖν Theaet. 178. E. Similiter Cic. Phil. V. 7. 19. *adesse in senatum iussit*. Gell. N. Att. I. 17. XVII. 2. Priscian. XVII. 1040. Vorst. ad Valer. Max. I. 6. Torrent. ad Sueton. Aug. XIII. Klenz. de Leg. Servil. p. 23. Franck. Misc. Crit. II. 2. p. 300. Discrepant paullo in amicitiam esse, in publicum esse, in mentem esse, in usum esse, in rem esse, in vadimonium esse, in urbem esse, habere in potestatem, habere in custodiam, et quae sunt reliqua. Hisce omnibus existimant Viri Sagacissimi exprimi appropinquationem. Verum huius inventi causam video nullam, atque, ut vera sit ista opinatio, ne aptus quidem ille significatus est. Quamobrem repeto vestigia Graecorum: explicavimus modo eorum εἰς per εἶσω atque similiter ἐν praepositionem capimus, unde efficitur prope-

modum penitus in, uti est ap. Cic. Quint. Fr. I. 1. 15. *in provincia vero ipsa, si quem es nactus, qui in tuam familiaritatem penitus intravit*. Inde sequitur, ut v. c. in mentem esse idem sit atque penitus in mente esse, id est, menti infixum esse. Item habere, esse in potestatem aequè valet atque penitus habere, esse in potestate, graece ὑπὸ χεῖρα εἶναι, ναίειν (Soph. El. 1092. Thom. Mag. p. 896. Valcken. ad Phal. Ep. XXIII. Wyttenbach. ad Plut. Vol. VI. p. 376.), ὑπὸ τινα εἶναι (Dorvill. ad Charit. p. 533. Amst. Raphel. ad Matth. VIII. 9.), neque tamen παρὰ τινα εἶναι, quod isto significatu falsissimum est. Versatur igitur Romanorum dictio in imitatione graecae loquendi rationis, a qua ne optimi quidem auctores abstinuerunt, sed nihilominus quaesitum magis usuque receptum nec proprium Latinorum est dicendi genus. Quapropter Cicero usus eo sit, ab Aulo Gellio edocemur, sed temere, immo pessime auctores sequuti sunt posteriores et in his maxime iuriconsulti.

Inieciimus vero supra mentionem aliquam ἐν praepositionis, quae pro εἰς posita esse videatur. Reprehendit igitur minus caute Auctor π. σολοικ. p. 202. Homericum χάππεσον ἐν Ἀθήνῃ. Conatus talia expedire in ipso conatu substitit Heindorfius ad Plat. Soph. 98. p. 427. sq. Discedo equidem in partem aliam, quia eius de perfecto tempore opinio exemplis iam redarguitur. Ex mea igitur sententia in omnibus, quae afferuntur huiusmodi, inest quoddam προληπτικόν. Attendendum nempe est, hanc certe subesse cogitationem, ut quod ex motu consequitur, videlicet quies vel status, intelligatur. Possis hoc quoque convellere iudicium ac maxime propterea, quod nimis laxam sic concedam dictionem, sed id ipsum tantum abest, ut abnegem, ut eodem utar argumento, cur Atticorum praestantissimi ἐν de motu nunquam usurpaverint.

Etenim tale quid, quod in aperta positum est negligentia, dissolutae potius convenit linguae cadenti, cuius vel mole exemplorum minime efficitur, ut e. g. εἰσάγειν ἐν δικαστηρίῳ recte dictum confirmetur. Cavendum autem est, ne aliena afferas, nam si res iam est in loco aliquo et motus habet significationem intra ipsum, bene utimur ἐν praepositione. Pind. Isthm. I. init. Αἶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι. Heindorf. ad Plat. Gorg. 163. p. 241. Sic diiudices inter Latinorum dicta bifariam: in codice referre, in codicem referre; illigare in rem, illigare in re; referre in numerum, referre in numero; abdere, condere, recondere in rem, in re. Ac secundum haec non debes offendere in loquutione deditum esse in re, qua, quoniam est alienissima, perperam usus est Porsonus ad Eur. Med. 629. Namque διδόναι ἐν pro εἰς ne defendi quidem potest latino in manu dare. Lactant. M. Pers. XXXV. 3. Buenem. Vol. II. p. 1427. 1442. Clark. ad Caes. B. G. IV. 8. 26. Heusing. ad Cic. Off. I. 35. II. 17. Ellendt. ad Brut. 219. p. 158. sq.

V. 193. αἶ τ' ἐκτός ἀλλῆς, ὡς —] Valckenarius scriptum fuisse existimat: αἶ τ' ἐκτός· ἀγῆς ὡς ἕλπιον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχόν τῆςδε νῦν καρούμεθα — quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur — quod confirmare studet Euripideo: ἱερὸν ὄμμ' ἀγῆς ἥλιος Iph. T. 194. Item displicuit Musgravio στέγης — ἀλλῆς, sed correxit sic: αἶ τ' εἴσω στέγην, αἶ τ' ἐκτός, ἀλλῆς. Haec vero inepta, illa non necessaria emendatio.

V. 194. ἀνασχόν] Ἐξ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου. Schol. qui explicat ἀναφανέν, ἀνατεῖλαν. Eur. Med. 482. ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον. Herodot. V. 106. p. 431. 38. et VII. 14. p. 516. 79. excitat Dorvill. ad Charit. VII. 5. p. 579.

De chori cantico, quod sequitur, scholia Romana haec habent: τὸ μελιδύριον οὐκ ἔστι στάσιμον, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ὀρχοῦνται. Herm. ad Aristot. Poet. XII. 8. p. 140. Perraro vero invenies chori stropham solitariam, id quod in vehementi tantum et insolita animorum commotione admissum esse censet Hermannus. Patet autem ex antecedentibus, diversas saltem chori partes hic canere, cuius rei haud obscurum etiam vestigium vides in v. 205. Seidl. ad Eur. El. 580.

V. 195. ἀνολοῦζατε δόμοις ἐγεστίοις ἀλαλαῖς] Ald. Harl. Flor. Herm. al. ἀνολοῦζετε δόμοις. Triclin. ἀνολόλυσον δόμοις. (v. 201. Valck. ad Eur. Phoen. 337. 8.) Vat. ἀνολοῦζετε δόμοις. Par. B. ἀνολοῦζατε δόμοις. Elmsl. ad Eur. Heracl. 782. emendavit: ἀνολοῦζεται δόμος ἐγεστίοις ἀλαλαγαῖς ὁ μελλόννυμφος. Br. ex conl. et Schaeef. ἀνολοῦζατε, δόμοι, ἐγεστίοις ἀλαλαγαῖς. Item Erf. priora exhibuit. Eur. El. 691.

Pollucis testimonium: τὸ ὀλοῦσαι καὶ ὀλοῦγῃ χορῆσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν — Xenophontis (Anab. IV. 3. 19.), Synesii (Ep. 164. C.) auctoritate haud parum stabilitur. Nihilominus contra legem illam dicta reperiuntur. Elmsl. l. c. Neque semper, quod volunt (Hemsterhus. Lucian. T. I. p. 7. Wesseling. Diodor. T. II. p. 90. sq.), verbum illud in re laeta usurpatur, id quod etiam de compositis valet. Seidl. ad Eur. El. 686. Kust. ad Aristoph. Thesm. 136. Elmsl. l. c. Interpretatur Eustathius: ὀλοῦν λύζειν ad Hom. p. 1932. 60. Etym. M. p. 622. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Choeph. 929. Falsum esse Brunckium ad Eur. Bacch. 24. non est, quod doceam. V. ad v. 541.

V. 196. ἐγεστίοις ἀλαλαῖς] Par. B. Vat. Triclin. ἀλαλαγαῖς. Valck. ad Eur. Phoen. l. c. Illud Laur. A. Harl. Flor. Herm. Ald. et cett. editt. vett. Quid sibi velit Brunckius allato Eur. Herc. Fur. initio vix assequor, certe recte Erfurdium intelligo locum istum ad

lectionem utramque retulisse. ~ Ac ne verum quidem est, ἀλαλάζειν verbum proprium esse nuptiarum. Ἀλα- λῆ enim per se nihil significat nisi θόρυβον (Albert. ad Hesych. gl. ἀλάλητα), et de iis imprimis dicebatur, qui pugnam inituri erant. Xenoph. Anab. IV. 3. 19. Zonar. v. ἀλαλαγμός. Biset. ad Aristoph. Av. 954. Spanhem. ad Julian. p. 234. In usu vero est aequo de clamore laeto ac de eiulatu. Eur. Helen. 1344. Albert. ad Hesych. gl. ἀλαλαγμός. Biset. ad Aristoph. Av. 1761.

Schol. Aristoph. Pac. 96.) et ὀλολυγῆ· γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐ- χόμεναι. Hesych. Casaub. ad Aristoph. Eq. 1324.

V. 197. ὁ μελλόννυμος] Musgrav. Erf. ὁ μελλόννυμος. Ille intelligit omnes ex Deianirae domo virgines; hic supplet κλαγγά. Br. ὁ μελλόννυμος sc. ὕμνος, ut ὁ καλλί- νυκος. Optime Hermannus: quisquis nubilus est. Masculinum genus satis notum hodie est, vel numeri singularis locum habere commodissimum in sententia universali, etiamsi ea ad feminam spectet (Dorvill. ad Charit. II. 1. p. 292. sq.). Qua Hermannii regula abusus est Erfurdtius ad Soph. Antig. 451., sicut falso Heathii praecepto deceptus est Valckenarius Diatr. 175. A. Elmsl. ad Eur. Med. 823. not. Nec minus alii lapsi sunt in hoc: τίς Ἑλλᾶς, ἢ τίς βάρβαρος, ἢ τῶν πάροιθεν εἰργετιῶν ἕτερος Eur. Phoen. 1524. V. ad v. 1028. Soph. El. 770. I. δεινὸν τὸ τίχτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὣν τέκνῃ προσγίγνεται. Trach. 141. τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο τὴν αὐτοῦ σκοπῶν πράξιν. Virgil. Aen. II. 632. (Wopkens. Lectt. Tull. p. 313.) *descendo ac ducente deo flammam inter et hostes* — uti *deas με- γάλους* et Graeci et Romani dixerunt. Iac. Elsn. sched. crit. p. 39. Contra vero alias praetulerunt genus femi- ninum, ut Virg. Aen. IV. 69.

uritur infelix Dido totaque vagatur

urbe furens, qualis coniecta cerva sagitta.

Id. VIII. 641. *caesa iungebant foedera porca.* Quinti- lian. Institut. VIII. 3. 19. Dorvill. ad Charit. VIII. 8. p. 667. Quo in genere maximas turbas excitavit illud Anacreontis: ἡ κερόεσσα ἔλαφος. Mirari licet Ae- lianum, qui totum caput composuerit (Nat. Animal. VII. 39.), ut evinceret, vel cervas cornua habuisse. Contraria Aristotelis et Pollucis est sententia, ex qua falsum esse Anacreontem plures existimarunt. No- dum non solvit Wesselingius (ad Diodor. IV. 13. Vol. I. p. 258.), qui quo tandem stet auctore, ipse nescit. Tu vero adeas Salmas. Exercitatt. Plin. Vol. I. p. 222. ed. Par. 1629.

V. 197. ἐν δὲ κοινός — κλαγγά] Parce Gesneri ma- nibus, quippe errorem iam ante confessus est, saepe nimis expertus, quam facile nos possit aliquid fugere. Orph. Argon. 153. Differunt vero ἐν δὲ et ἐν τε, nam illud quidem absolute ponitur, hoc non item.

κοινός] τὸ κοινός Ἀττικόν ἐστίν, ὡς κλυτός Ἱππο- δάμεια. Hom. II. β'. 742. Reisig. Oed. Col. 1455. p. CLXXVI. sq. Ruhn. Ep. Crit. p. 101. Male Greg. Cor. D. A. XX. Philem. v. εὐφροῆς, Favorin. p. 781. 20. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικά συντάττουσιν ἐπίθεται, ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυτός Ἱπποδάμεια καὶ θερμός ἀν- τρὴ καὶ ἄλός πολιοῖο, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ δαΐζομένοιο πόλῃος — quibus temere fidem habuerunt Lud. Kus- ter. ad Aristoph. Nub. 53. Godofr. Reichard. ad Lycophr. Cass. 253.

V. 199. Ἀπόλλωνα προστάταν] Neque huius neque aliorum locorum meminit, qui Atticis formam Ἀπόλ- λωνα abiudicavit. Herod. post Moer. p. 439. Thom. M. v. Ἀπόλλω ibiq. Abresch.

Sublata post vocem κλαγγά interpunctione coniun- ges: ἵτω κλαγγά τὸν εἰσφερέειραν Ἀπόλλωνα προστάταν. Sic

paullo post: παιᾶνα ἀνάγει' Ἀρτεμιν. Soph. El. 123. ibiq. Triclin. τάξεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθειώτατα ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα. Ibid. 556. εἰ δέ μ' ὧδ' αἰὲ λόγους ἐξήρχες. Perperam vero collata video: οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνήσκει τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους Demosth. Phil. I. p. 53., ubi Reiskius non debebat διὰ ante τοὺς τοιούτους ἀποστόλους desiderare, ut patebit tibi ex alio loco de fals. leg. p. 366. Neque aptius afferes Eur. Herc. Fur. 687. παιᾶνα ὑμνοῦσι τὸν Αἰτοῦς γόνον, aut illud Theocriti: χῶ Λαοισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς Θεσσαλικόν τι μέλισμα Id. XIV. 30., aut Euripideum: ὑμεῖς δ' ἐπενφημήσατ', ὧ νεάνιδες, παιᾶνα τῇμ' ἑυμορῶντι Διὸς κόρην Ἀρτεμιν Iph. A. 1468., ubi miror Porsonum non perspexisse Toupium commentum, quod non stabiliendum Eur. Troad. 553. Benth. Horat. I. Sat. 3. 7. Referenda autem illa sunt ad id dicendi genus, de quo ad vv. 49. 50. egimus. Huc refer Pind. Isthm. I. init. ἀμφοτέρων τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος Seidl. ad Eur. Troad. 123. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 270. p. 225. sq.

προστάταν] σωτήρα, defensorem, auxiliatorem. Soph. El. 637. Oed. R. 149. Pausan. I. 44. 2. Mueller. Doriens. I. p. 296.

V. 200. παιᾶνα] Euripidis locum supra allegatum aequae atque hunc satis comprobare Procli testimonium manifestum est: ἰδίως ἀπέχειτο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι Chrestom. p. 381. Gaisf. Schol. Eur. Phoen. 1109. Valek. Thucyd. IV. 43.

V. 202. βοᾷτε] Eur. Troad. 335.

βοᾷσαι' ἐδ' τὸν Ὑμέναιον, ὦ,
μακαρίαις ἀοιδαῖς,
ἱακχαῖς τε νόμῳ.

Helen. 1433. πᾶσαν δὲ χοῇ

γαῖαν βοᾷσθαι μακαρίαις ὑμνοῖς
Ὑμέναιον Ἑλένης καὶ μὲν, ὡς ζήλωτος ἥ.

Koen. ad Greg. Cor. p. 283. Schaef. Ceterum locum, quaeso, concedas Agathonis cantico:

τὰν τ' ἐν ὕρεσι δορυγόνοισι
κόραν αἰεῖσαι' Ἀρτεμιν ἀγροτέρων.

quo Aristophanes (Thesm. 114.) notat Eur. Hippol. 58. — Iph. A. 1468. sq. 1521.

V. 203. Ἀρτεμιν Ὀρτυρίαν] Pind. Nem. I. init. ibiq. Dissen. Muell. Doriens. I. p. 376. sqq. Heyne ad Virgil. Aen. III. 124. al.

ἐλαφάβολον] Ald. Harl. Flor. Herm. ἐλαφοβόλον. Par. B. Triclin. ἐλαφιβόλον. Illud Laur. A. Vat. Vid. Apollon. Dyscol. ap. Blomf. Gl. Aeschyl. VII c. Th. 415. Lob. ad Phryn. p. 649. sq. — Spanhem. ad Callim. II. Dian. 17.

ἀμφίπυρον] Diana φωςφόρος dicta videtur vel metaphorice, quod levaret periculo parturientes, vel proprie, quod Lucina esset, partum in lucem producens; ἀμφίπυρος autem et Ἡρωγία, quo cognomine Pausania auctore VIII. 15, 4. apud Pheneatas colebatur, quod doloribus parturientes uruntur. Has πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἰγῆας Sophocles in Oed. R. 207. adversus pestem in auxilium vocavit. HERMANN. Praeter Kuster. ad Aristoph. Ran. 1406. adeas Creuz. Symb. T. II. p. 190., quem iam adhibuit Nevius.

V. 205. αἰείρομ' Hesych. αἰείρομαι, ἄνω αἰρομαι. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Erf. ad Soph. Ai. 190. αἰείρομαι, offensus, quo non debebat offendi. Hegesipp. Adelph. ap. Athen. p. 290. D. εἰάν δὲ δὴ λάβω τὰ δέοντα καὶ τοῦ πταῖνον ἀρμόσωμ' ὑπαῖς, neque ἀρμόσω μ' ὑπαῖς. Eustath. ad Hom. Od. p. 1709. 60. — Lob. ad Soph. Ai. p. 247. sq. p. 250. sq.

V. 206. τὸν ἀδλὸν, ὃ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός] Triclin. ὃ τύρανν' ἐμᾶς φρενός. Seidlerus, ut mittam Musgravii ineptias, secundum v. 192. interpretatur ὃ τύραννε ἐμῇ. V. 557. 8. Horat. II. Od. I. 24. Monk. ad

Eur. Hippol. 794. Verissime Schol. ἐρεθίζει γὰρ ὁ ἀν-
λὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν· ἀντὶ τοῦ, ὃ κρατῶν
τῆς ἐμῆς φρενός. Quibus addit Hermannus dicta Ari-
stot. Polit. VIII. 6 et 7. Vid. ad v. 623.

V. 208. εὐοῖ] Vix puto, quae Grammatici de hac
voce exposuerunt, mera esse commenta. Videntur
certe aliquid veri prodidisse. Speciosior autem quam
verior Hermanni est coniectura, εὐοῖ initio dictum
censentis imperativo Dorico, i. e. εὐάζε, nam
quod affert ad illam tuendam aut parum aut nihil
omnino contestatur. Vix patiar disiungi voculas εὐάν,
εῖα, εὐοῖ, quibus eadem haud dubie origo est. Ex
illis formata sunt εὐάζω, ἀνευάζω, recteque Suidas
ἀνευάσαι· τὸ εὐοῖ ἔσαι. Ἐστὶ δὲ τοῦτο ἕμνος εἰς Διό-
νυσον, uti Βακχέβακχον ἔσαι Aristoph. Eq. 408. Bentl.
ad v. 199. Neque tamen idcirco iis accedam, qui εὐοῖ
ortum opinantur ab εὐ σοι sive εὐ οἱ, quas voces non
diversas esse non debes oblivisci. Etym. M. 391. 12.
Repeto igitur originem ab simplici εὐ, quod signifi-
care scimus: id quod felix faustumque sit.
Dionys. Perieg. 704. Erant enim εῖα, εὐάν, εὐοῖ
initio in sacris usitata, quae ex more vulgari ante vo-
citata sunt; deinde vero usum adseiverunt liberio-
rem et abierunt plane in consuetudinem interiectionum.
Ac pari modo, quod attinet ad veriloquium, εὐῖος ab
εῖος descendit, unde ortum primum εὐῖσιος, deinde δω-
ρικῇ διαλέκτι μετὰ γενεστήρι κατ' ἐνδειαν τοῦ σ γασί γεγε-
νῆσθαι εὐῖος. Etym. M. I. c. Gesn. thes. v. Euhys.
Ne opponas εὐῖός, meminisse iuvat eorum, quae de
βάκχος voce sunt notissima. Schol. Aristoph. Eq. 406.,
ex quo sua hausit Suidas. Quocirca pronomen non ab
interiectione, sed a verbo regitur, id quod Heathii et
Brunckii vidissent, si ea tenuissent, de quibus infra
dicemus ad v. 446.

Bακχίαν] scripsimus cum Lb. vett. Alii post Brun-
ckium Βακχίαν. Vv. 495. 686. Valcken. ad Eur. Phoen.
658.

V. 211. ἴδε, ἴδ' —] Sic MSS. Erf. Schaef. Matth.
sequuti Brunckium ediderunt ἴδ', ἴδ'. Elmsl. ἴδοῦ δ', ὦ.
Matth. ad Eur. Or. 1535. Reprobavit iam Herman-
nus. Recte! Philoct. 832. Antig. 1319. interpr.

V. 212. τὰδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι —] Hesych. ἀντί-
πρωρα· ἀντιπρόσωπα. πρόωρα γὰρ τὸ πρόσωπον· καὶ ἀν-
δροπρόωρον, ἀνδροπρόσωπον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. V. ad
v. 11. Eur. El. 841. Seidl. ἔστησαν ἀντίπρωρα σείοντες
βέλη. Ceterum Br. et Schaef. γόναι, τὰδ' ἀντίπρωρα δὴτά
σοι βλέπειν.

V. 214. ὁρῶ, γῆλαι γυναικες, οὐδέ μ' ὄμματος

φρουρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λείψσειν σιόλον.

Triclin. παρῆλθ' εἰς τόνδε. Musgrav. φρουρὰν παρῆλθ' εἰς
τόνδε — nec oculorum mihi custodiam fefellit,
vel praeteriit. Herm. ad Viger. p. 800. Quae se-
quuntur inde ab οὐδέ, explicationi inserviunt accura-
tiori. Philoct. 207. βάλλει, βάλλει μ' ἐτόμα φθογγά του,
στίβου κατ' ἀνάγκην ἔρποντος· οὐδέ με λάθει βαρεῖα τη-
λόθεν αὐτὰ τρασάνωρ. Eur. Bacch. 209. ἀλλ' ἐξ ἀπάντων
βούλεται τιμὰς ἔχειν κοινὰς, δι' ἀριθμῶν δ' οὐδὲν αὐ-
ξέσθαι θέλει. Simpliciter Hec. 717. ἡμεῖς μὲν οὖν ἐώ-
μεν, οὐδὲ φεύομεν. Trach. 462. πᾶν σοι γράσω τὰλεθές,
οὐδὲ κρύψομαι. (V. ad v. 150.) Quamvis subiecta sae-
pius per se intelligi possint, tamen non probo illam
rationem, qua pleonasmum statim reperisse velis,
praesertim quum figura illa et ab auctoris et ab le-
ctoris iudicio pendeat quam maxime. Veluti equidem
non arbitror in verbis Homericis: ἵππους ἀθλοφόρους,
οἳ ἄεθλα ποσσὶν ἄροντο inficetam inesse abundantiam.
Il. i. 124. ε. 63. κ. 475. μ. 295. Schaef. Hom. Odyss.
Ind. v. pleonasm. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 280. l.
p. 229. Herod. l. 79. p. 39. 25. VIII. 4. p. 620. sq.

Elmsleium ad Eur. Bacch. 770. Med. 282. refellant Quintilian. Institut. IX. 3. 41. sq. Wesseling. ad Herodot. VII. 157. p. 577. 88. Sed talia attigisse sufficit.

V. 216. 7. προὐνέπω, χρόνῳ πολλῷ φανέντα χαρτόν, εἴη καὶ φέρεται] Par. T. προὐνέπω. V. 390. 463. Oed. R. 350. 842. Oed. Col. 268. 932. Vulgatam etiam servavit Suidas v. χαρτόν. Alii vero cum Turn. post φανέντα interpungunt, quod non necessarium esse bene intellexit Hermannus, qui cum Ald. et cett. editt. vett. post χαρτόν incidit: dummodo, si modo quid affert se. laetabile. Eur. Phoen. 627. Electr. 1357. Hec. 426. 7. V. ad v. 397. Item retinuimus φέρεται, pro quo Laur. A. Suid. l. c. φέρεις, Deianira enim nondum ad Licham conversa loquitur, sed choro haec dicit. Vid. ad v. 756.

V. 219. κατ' ἔργον κτείνω] Thucyd. I. 22. τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1573. 4. p. CXIII., qui vellem respexisset Herodot. I. 1. init., ubi Stephanus Berglerus nodum quaesivit in scirpo. Dorrill. ad Charit. I. 1. p. 202. sq.

V. 224. καὶ ζῶντα] Erf. ex con. Schaeferi καὶ σῶν τε. Rev. of Blomf. Agam. 660. Ipse ed. sua: καὶ ζῶντα. Erf. Schaefer. ad Oed. R. 827. Hom. Il. α. 251. ἄμα τραγῶν ἢ δ' ἐγένοντο. ε. 118. ibiq. Eustath. Stallb. ad Plat. Phileb. §. 129. Goell. ad Thucyd. III. 68. Possis hac ratione conferre vv. 172. 222. Eur. Hec. 972. 4. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ' — εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δευτέρῳ σ' ἐρήσομαι. Phoen. 1093. ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβον. Electr. 230. ζῇ· πρῶτα γὰρ σοι τὰ γὰθ' ἀγγέλλειν θέλω. Verum quamquam ubertatis illius exempla non desunt, praestat tamen ζῶντα interpretari vigentem, florentem etc., alioquin enim admodum languidum illud vocabulum. Terent. Heaut. III. 1. 21. valet atque vivit. Musgrav. ad Oed. R. 490.

V. 225. πατρίδας, εἴτε βαρβάρων] Oed. R. 517. λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν. Aeschyl. Choeph. 981. τί σοι δοκεῖ; μύθαινα γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔγω — Agam. 1374. σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὁμοιον. Horat. I. Od. 3. 16. tollere seu ponere vult freta. V. Ast. ad Plat. Legg. I. 6. p. 39.

V. 227. βομούςς τέλη τ' ἔγκαρπα] Br. Membr. Ald. Harl. Iunt. 1. Brubh. τελεῖ τ'. Iunt. 2. Laur. A. B. Vat. Par. B. Eustath. Schol. τέλη τ'. Valeken. βομούςς θ' ἔλη τ' ἔγκαρπα. Musgrav. βομούςς ἔλη τ' ἔγκαρπα et θάλη τ' ἔγκαρπα, sed recte explicat τέλη per προσόδους, proventus annuos, allegans Harpocrat. v. ἀπὸ μισθωμάτων. Αἰδυμός γησιν ὁ γραμματικός, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἐκάστῳ γὰρ θεῷ πλῆθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι. οὐ γὰρ καὶ εὐσέβειαν ἔθνον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθοῦμενοι. Plane igitur convenit, quod infra legimus:

ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἐνθα πατρώω Διὶ
βομούςς ὀρεῖται τεμενίαν τε φυλλάδα.

v. 734. sqq.

V. 228. εὐκταῖα φαίνων] Id est, εὐκτά. Ovid. Metam. IX. 136. victor ab Oechalia Cenaco sacra parabat vota Iovi. Poll. V. p. 546. Moer. p. 137. Thom. M. p. 388. Brunck. ad Aristoph. Av. 1058. Ast. ad Plat. Legg. III. 7. p. 166.

ἢ πὸ μαντείας τινός] Ἀπὸ ut ex saepissime. Utraque praepositio id indicat, unde, qua ratione, quare aliquid fiat. V. 649. κακὸν μέγ' ἐκπραΐσας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς. Electr. 65. Antig. 695. Ai. 471. Oed. Col. 620. 887. Philoct. 730. Electr. 398. 429. Schaefer. ad Dionys. Comp. Verb. p. 296. Hemsterh. ad Lucian. T. III. p. 380. V. ad v. 499.

V. 229. εὐκταῖ', ὅθ' ἔρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ —] Laur. A. Vat. Par. B. Par. Herm. εὐχαῖς, quod perspicue falsum est, nam ἔθος ἦν, τὸ τοῖς ἐρωτῶσιν — πάλιν

τὸ αὐτὸ λέγειν τοὺς ἀποκρινομένους. Schol. ad Plat. Phaedr. p. 58. Ruhnck. vv. 409. 411.

δορὶ] Dindorf. δόρει. Herm. de usu antistr. p. XIV. Ai. 1109. (1035.) Choeroboscus (in Bekk. Anecd. III. p. 1364. v. δόρει) τὸ σὺν δόρει καὶ σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ (v. 356. Vesp. 1076.) ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Levis haec auctoritas nos movere non potest, ut summam MSS. consensionem posthabeamus. V. 466. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 620.

V. 230. ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν] Hom. Il. γ'. 306. Trach. 728. 9. Antig. 764. Est et pleonasmus vitium, quum supervacuis verbis oratio oneratur: ego oculis meis vidi. Sat est enim vidi. Quintilian. Institut. VIII. 3. 53. Sic Latini, Graeci aliter. Mittimus simplex ὄμμασιν, ὁφθαλμοῖς ὁρᾷν, βλέπειν, quippe alienum ab hoc loco. Verum ne ἐν quidem abundare, affatim edocti sumus. Sunt vero, qui praepositionem illam cum σὺν contulerunt, uti Br. ad Ar. Plut. 765. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 432. VII c. Theb. 703. al. Quamobrem ἐν ὄμμασιν ὁρᾷν interpretantur oculorum auxilio, oculis videre. Reperies sane eadem significatione σὺν praepositionem: Pind. Pyth. X. 88. σὺν ἀοιδαῖς ἔκωτι στεφάνων θαυτὸν-θησέμεν. Neque immemor sum aliorum, veluti Eur. Bacch. 307.

πρὸ πάντων σὺν πένκαισι δικόρυγον πλάκα. contra Aristoph. Ran. 1243. ἐν πένκαισι Παρνασσὸν κατὰ πηδῆ χορεύων. Id. Nub. 604. σὺν πένκαις σελαγεῖ Βάκχαις Αἰελίσιν ἐμπρέπων. Soph. Oed. R. 208. 213. Nec minus dicitur σὺν ὄπλοις ἔρχεσθαι, quam ἐν ὄπλοις ἔρχεσθαι. Eur. Ion. 1292. Hec. 109. Pind. Nem. X. 26. Elmsl. Rev. of Herm. Suppl. 1150. At vero haec horumque similia ne proferas ad comprobendam istam opinionem; miror itaque Blomfieldium, qui confugere potuerit ad Eur. El. 319. Seidl.

καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάται·

et eiusmodi alia, quibus Graeci tantummodo indicant aliquem re aliqua circumdatum, instructum, ornatum esse. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 479. Ast. ad Plat. Phaedr. V. p. 233. Duker. ad Flor. I. I. p. 30. Nec minus ineptum est, quod allatum video de Horat. I. Od. 5.

quis multa gracilis te puer in rosa
perfusus liquidis urguet odoribus.

Dorvill. ad Charit. I. 8. p. 258. Bernhardt Synt. Gr. p. 249. 36. Haec igitur prorsus seiungenda sunt ab nostra quaestiuncula, etenim ἐν illud quam maxime est necessarium, sed ibi, ubi simplicis fere Dativi vice fungi dicitur, ex nostrae certe linguae indole non sumopere desideratur. Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. p. 625. Lehm. Append. Animadverss. p. 13. Geel. Ast. ad Plat. Legg. I. 14. p. 81., qui miscet diversissima. Tametsi differt utrumque dicendi genus, tamen aliquid saltem commune intercedit, nempe illud circumdatum esse attendendum est. Ex quo elucet, praepositionem non prorsus esse inutilem, ut vel Elmsleio visum est ad Soph. Oed. Col. 620. En habe haec: ἐν πυρὶ καίειν Hom. Il. ὦ. 38. σθένειν ἐν πλούτῳ Soph. Ai. 488. στάζειν ἐν αἵματι Eur. Bacch. 1163. ἐν γοναῖς πίπτειν, ἐν ξυμπορῇ διαφθαῖναι, alia. Soph. Antig. 696. 1003. 1229. Oed. R. 653. El. 1138. 1141. Philoct. 60. Trach. 869. Neque Cicero dixit aliter in virtute gloriari N. D. III. 36. 87. Brut. XXI. 84. XLVIII. 179. Est igitur ἐν ὄμμασιν ὁρᾷν: ita conspicere, ut imago comprehendatur oculis. Hom. Il. σ'. 135. α'. 587. — γ'. 28. ε'. 212. 770. Differre paullo: ἔτ' εἰσορᾷν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ — vidi oculos ante ipse meos (Eur. Suppl. 1163. Virgil. ap. Quintilian. Institut. IX. 3. 46. Muret. Var. Lectt. IX. 18.), vix est quod moneam.

Iuvat autem contendere ἀμφὶ praepositionem. Hom. II. σ'. 231.

ἐνθα δὲ καὶ τότε ὅλοντο δυνάδεα γῶτες ἄριστοι

ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν.

Pind. Pyth. VIII. 46. ἐμῇ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανῇ. Hinc transers ad talia: πῶς ἔτλας γόνον δι' ὀμμάτων ἰδεῖν Eur. El. 1219., quod idem est atque ἐν ὀμμασιν. Wesseling. ad Diodor. Vol. II. p. 281. 41. Eodem plane modo explicabis ἐν χερσὶ λαβεῖν τι Hom. II. α'. 328., quod significat aliquem rem ita comprehendere, ut ipsius manus ea circumdatae sint. Soph. Oed. Col. 470. δι' ὁσίων χειρῶν θιγών. Plat. Theaet. 184. C. σκόπει γὰρ, ἀπὸ κρισίς ποτέρα ὀρθοτέρα, ἢ ὀρθώμεν, τοῦτο εἶναι ὀρθοταμόν, ἢ δι' οὗ ὀρθώμεν, καὶ, ἢ ἀκούομεν, ὥτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν. ΘΕΑΙ. δι' ὧν ἕκαστα αἰσθανόμεθα, ἐμοίγε δοκεῖ, ὡς Σώκρατες, μᾶλλον ἢ οἷς. ΣΩ. δεινὸν γὰρ πον, ὡς παῖ; εἰ πολλαὶ τινες ἐν ἡμῖν, ὥςπερ ἐν δουρείοις ἵπποις, αἰσθήσεις ἐγκάθηνται, ἀλλὰ μὴ εἰς μίαν τιὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν, εἴτε ὅ τι δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ζυντείνει, ἢ διὰ τούτων, οἷον ὀργάνων, αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά.

Quae Astius commemorat: ἐν δεσμῷ δῆσαι Hom.; ἐν πέδαις δῆσαι Plat., ἐν τῷ ξύλῳ δῆσαι Aristoph. interpretare ex annotatis ad v. 192. et Elmsl. ad Eur. Heracl. 693. V. Hoc quidem alienum dixi, sed illud dico ineptum, quod nuperrime dictiones illae prolepticae vocatae sunt.

V. 232. οἰκτραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με] Sic Lb. nisi quod Laur. A. ξυμφοραὶ et Par. Herm. ξυμφοραῖ. Wakef. κνδραὶ γὰρ. Erf. ἐν πάτριδες. Both. ἄκρα γὰρ. Non inepte Gisbertus Wakefieldius animadvertit, minus dilucidam esse vocem ξυμφοραί. Perperam expedit Schaeferus, qui scripturam vulgatam sic interpretatur: dignae enim sunt miseratione, si de calamitatibus earum (unde?) recte iudico.

At

At vero quidni recte iudicet Deianira de calamitatibus mulierum captivarum, quum sortem earum satis habeat cognitam atque ante oculos quasi positam? Ac ne vera quidem est ista explicatio, nam desideramus articulum: ἢ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές. Eur. Iph. T. 478. Iam vero illud ξυμφοραὶ non intelligo, ut alias dicitur: εἰ μὴ τις βλάβη (Gisb. Cup. Observatt. III. 15.), sed sic enucleo: si modo de ullo infortunio recte iudicare possum. Dicit igitur Deianira, se, si unquam recte iudicaverit, nunc conicere verissime, mulieres istas miseratione esse dignissimas, quippe quae videantur esse nobiles. Sic plane Hom. Od. υ'. 194.

τίς δὲ ὅδε ξείνος νέον εἰλήλουθε, συμβῶτα,
ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
ἀνδρῶν; ποῦ δὲ νῦν οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
δύςμορος, ἢ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

Soph. Oed. Col. 203. sqq. ibiq. Reisig. p. 216., cuius animadversioni p. LIV. potes adicere Eur. Helen. 86. Ion. 258. 9. Rhes. 702. Iph. T. 1360. Lennep. ad Phalar. Ep. XXXV. p. 128. Nitzsch. ad Hom. Od. α'. 170. Latini: qui genus, unde domo? qualis et unde genus? Virgil. Aen. VIII. 114. ap. Quintilian. Institut. IX. 2. 7. Propert. I. 22. 1. Etenim τίς illud qui, qualis, nec vero quis significat. Schol. ad Soph. Ai. 1266. Priscian. XVII. 5. 34. Soph. Oed. Col. 571. — Trach. 296. 860. 1171. Oed. R. 489. Eur. Iph. A. 956. Aristoph. Av. 155. Valcken. Callim. p. 23.

Scribendum autem, ut hoc addam, τίς, πόθεν Eur. Phoen. 122., neque τίς πόθεν, id quod superiora satis evincunt. Soph. Philoct. 56. Eur. El. 780.

V. 234. καὶ θεοῖς χριτόν] Ineptit scholiastes. Infra v. 732. 3. Valcken. Eur. Phoen. p. 76. Verba illa explicant antecedentia, de qua καὶ voculae potestate v. ad v. 851.

V. 236. ἀνῆλθμον] Laur. A. B. Vat. Par. B. Par. Herm. ἀνῆλθμον. Wakef. ἀνῆλθμον. Erf. ad Oed. R. 179. ἀνῆλθμος. Tu v. ad v. 104.

V. 239. τοῦ λόγου δ' οὐ χρεὶ φθόρον —] Philoct. 776. El. 1466. 7. Aeschyl. Agam. 877. 1317. Virgil. Aen. IV. 350. Valcken. ad Herodot. III. 40. p. 216. 59. Blomf. Gl. Aeschyl. Prom. 972.

V. 240. Ζεὺς οἶον πρῶτῳ φανῆ] Par. Herm. Ζεὺς δ' ὁ τοῦτον πρῶτῳ φανῆς —, quod profectum est ab inepto interprete. Recte Hermannus: narratio rei, cuius Iuppiter auctor inveniatur, carere debet invidia. Sed quod ei soloecum visum est, nempe coniunctionem dico verborum τοῦ λόγου, οἶον —, tibi non videbitur. V. ad v. 802. Intelligentes vero τοῦ λόγου de re, id est Herculis servitute, (Br. ad Soph. Ai. 1268. Oed. R. 1144. Oed. Col. 443. 1150.) aut φανῆς, aut φάνη debent rescribere. Neutrum tu probabis. Oed. Col. 395. interpr. Monk. et Herm. ad Eur. Alc. 76. 963. Schaef. ad Or. Ind. p. 137. v. ἄν.

V. 241. κείνος δὲ πρῶτῳ φανῆ] Vel de pretio constat, nimirum tribus talentis Herculem Omphalae venditum esse, testatur Pherecydes ap. schol. Hom. II. γ'. 23. Ludit Terentii Thraso Eun. V. 7. 3.

V. 245. ἀγχιστῆρα] Recte explicat cum scholiasta Valckenarius: huiusce culpa proximum, affinem. V. 249.

V. 246. ξὺν παιδὶ καὶ γυναικί] Triclin. παιδί. V. 1015. Herm. ξὺν γυναικί. Simpliciter Eur. Med. 11. Troad. 392. Aristoph. Plut. 383. 614. Hom. II. γ'. 57. γ'. 460. Catull. LXIV. 300. Neque hic opus est, orationem vel potius narrationem calamistris exornare. (Kust. ad Aristoph. Ran. 157., quem adhibeant interpretes ad Electr. 691., ne dictionem insolentem arbitrentur, quam equidem ex delectis esse censeo.)

ἔτι] πλεονάζει ex opinione scholiastae, ut alias ex sententia Suid. v. ἔτι. Male! Aeschyl. Prom. 174. ἢ μὲν ἔτ' ἐμοῦ-χρεῖαν ἔξει. Aristoph. Plut. 608. ἢ μὲν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταῦθα μεταπέμψουσιν. Schaef. ad Eur. Or. 896. Seidl. ad Electr. 636. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 306.

V. 248. στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν] Eur. Ion. 290. οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός. Fragm. Erechth. ap. Plut. Moral. p. 604. D. ἢ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἐγόμεν. Ion. 589. Soph. Oed. Col. 1525. — Discrepat de populo inter Diodor. IV. 37. et Apollodor. II. 7. 7.

ἔρχεται πόλιν] Markland. l. c. ad v. 149.

V. 249. τόνδε] Thucyd. I. 136. ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς προ-
αισθόμενος γέγει ἐκ Πελοποννήσου ἐς Κέρκυραν, ὡν αὐ-
τῶν εὐεργέτης. Corn. Nep. Alcib. XI. 3. postquam inde
expulsus Thebas venerit, adeo studiis eorum inservisse.
Timoth. II. 1. idem classi praefectus circumvehens Pe-
lponnesum, Laconicam populatus, classem eorum fuga-
vit. Cic. Fin. lib. V. 6. Carneadea nobis adhibenda divi-
sio est, qua noster Antiochus libenter uti solet. Ille igitur
vidit —, ibiq. Davis. et Burm. ad Suet. Calig. LI.
Praeter Pors. ad Hom. Od. p. 130. Tauchn. adeas au-
ctores, quos allegarunt Herm. ad Vig. p. 714. 44.
Matth. Gr. Gr. p. 812. Male admiscetur Eur. Phoen. 12.
καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο.

Post Thomam Wopkensium Lectt. Tull. I. 21.
p. 115. te non oportet repetere ὄνομα supplementum.
Ac ne καλεῖν quidem necesse est addi cogitatione, quam-
quam id saltem fieri potest. Pind. Pyth. IX. 110. sq.
Pors. Schaef. ad Eur. Or. 1662. Rectius vero nihil sup-
plebis. Aristoph. Av. 816. Plat. Theaet. 157. B. Li-
cet praeterea hoc loco egregium figurae s. σχήματος
πρὸς τὸ σημαίνόμενον abusum breviter perstringere,

quem intelliges, ubi extenderis regulam notissimam: quum personam circumloquutione significant Graeci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur. Lambin. ad Horat. II. S. I. 73. Gronov. ad Plaut. Most. I. 3. 87. Pors. ad Eur. Hec. 293. Infra v. 557. sqq.

ἔσται φρενός σοι τοῦτο ζηλητήριον
τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν εἰσιδόν
στέρεσαι γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.

Ibid. 529. sqq. Ai. 235., nam rara sunt eiusmodi exempla: ξένων βάσις — προκηδομένα. Trach. 945. sq. Seidl. ad Eur. El. 582. Iam vero illa reversio nulla est, ubi coniuncta iam sunt, quae alias membro demum secundo subiiciuntur. Quodsi Homerus dicere solet βίη Ἡρακλείη, ὅς —, aequè bene coniungit statim: ἐλθὼν γὰρ ὃ ἐκάκωσε βίη Ἡρακλείη. Nulla igitur figura in talibus: τέκνον φίλε Hom. πόλεις προτιμήσαντες Thucyd. (βασιλεύει τρεῖς — οἱ μὲν — οἱ δὲ Plat.) ὥς φάσαν ἡ πληθύς Hom. al.; quidni enim contrahamus, quae seiuncta vix aliter dici possunt? Schaef. ad Eur. Hec. 293.

Dictio vero, qualis hic est, saepius tentata est iniuria, veluti in Eur. Bacch. 959. Elmsl. Or. 896. Pors., ubi non magis ἀστῶν, ἀστῶς scribendum, quam in Thucyd. I. 31. οἱ δὲ Κορίνθιοι πυθόμενοι ταῦτα ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ τὸ αὐτῶν προσγεγόμενον ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον ἢ βούλονται. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 219.

μεταίτιον μόνον] V. 1201. 2. Hermannus: non is indicatur, qui auctor rei est, sed qui occasionem dedit. Aeschyl. Eum. 190. Sch.

αὐτὸς δὲ τοῦτων οὐ μεταίτιος πέλει,
ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἐπράξας, ὥς πανυίτιος. V. 245.

V. 251. ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφίστιον] Abreschius ad Aeschyl. p. 79. emendari vult ἐς δόμους ἐφίστιους, sed his Herculis aedes significari animadvertit iam Hermannus, id quod neglexit Brunckius, quem consulas et h. l. et ad Apollon. Rhod. I. 909. Schaef. ad Soph. Ai. 402. Demosth. I. p. 239. Ast. ad Plat. Legg. III. 3. p. 150. sq. V. ad vv. 104. 364. 596.

V. 252. πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρώθησε —] Musgravius satis inepte coniecit: πολλὰ μὲν λόγους ἐπερρώθησε, πολλὰ δ' ἀτηρῆ φρενί. Multa quidem ob labores et aerumnas illudit (vel exprobravit), multa autem ob mentis furorem. Non assequutus est, ἔργους oppositum latere in ἀτηρῆ φρενί, quare non opus altera emendatione ἀτηρῆ χερσί. Vv. 254. 257.

λόγοι] sunt vituperia, σκώμματα, quapropter vox in Lb. cum ῥόγους saepius confusa est. Valcken. ad Eur. Phoen. 207. Verte igitur: conviciis, maledictis increpare, nec vero verbis, dictis. Eur. Suppl. 565. πολλοὺς ὑπεκρύγους ἂν ἀνθρώπων λόγους —, ubi Marklandus aptiora attulit, quam Abreschius ad Aeschyl. Prom. 121.

ἐπερρώθησε] Hesych. ῥόθος, ὁ ἀπὸ τῶν κυμάτων ῥόθος. Soph. ap. Athen. VII. 277. B.

χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρώθει,
σαίνουσιν οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

V. 254. ἔχων βέλη] Speciosa Wakefieldii coniectura αὐχὼν βέλη (Hom. Od. 9. 224. 5.), sed minus necessaria.

V. 255. τῶν ὧν τέκνων λείποιτο] Laur. A. B. Vat. Par. B. Schol. Rom. λείποιτο.

πρὸς τῶν κρίσιν] Aeschin. in Ctesiph. p. 74. 41. εἴ τιος ἀπολειφθήσεται τῆς δωροδοκίας. V. 650.

τῶν] Elmsl. Rev. of Herm. Suppl. 745.

V. 256. φωνεῖ δὲ, δοῦλος —] Sic Br., φώνει vero in Lb. Vv. 336. 718. De verbo finito, quod excipit par-

ticipium, adeas Schaef. ad Demosth. II. p. 75. Boeckh. ad Pind. Ol. I. 13. Coniungit Nevius δούλος ἀνδρός ἐλευθέρου, seiungit Hermannus asserens Hom. Od. ζ. 325. V. ad v. 252.

V. 257. οἰνώμενος] Sc. Hercules. Eur. Alc. al. Haud parum confirmatur Porsoni, Elmsleii (ad Eur. Bacch. 686.) ὀνόμενος optimis Platonis Lb., quibus nixus Bekkerus pro Stephani διοινώμενος et κατοινώμενους (Vol. VIII. p. 298. 376. Bip.) reposuit διωνόμενος et κατονωμένους. Phryn. Eclog. p. 153. Herm. ad Eur. Bacch. 32.

V. 258. ὦν ἔχων χόλον] Ambigua non hic quidem, sed alias haec est loquutio. Wesselg. ad Herodot. VIII. 27. p. 631. sq. Altera igitur significatione ἔχειν pro παρέχειν composito habent, id quod unus improbavit Hermannus. Auctor vero splendidi istius commentii exstitit Apollonius Dyscolus et iurarunt in verba magistri Schaef. ad Gregor. Cor. p. 4. 985. App. ad Demosth. I. p. 640. Duk. et Abresch. Auctar. Dilucc. p. 272. Wopkens. Lectt. Tull. II. 8. Wesselg. ad Herodot. p. 428. 54. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 54. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 446. Interpr. ad Pind. Isthm. IV. 61. Xenoph. Mem. III. 11. 4. Ages. I. 29. Hellen. III. 4. 21. Vides multitudinem, cui si concedere nolis, superveniat alia manus, quae sit auxilio: nam multo plures sumus, inquiunt. Primus autem Reiskius (Abresch. Dilucc. p. 203.) animadvertit, ἔχειν pro παρέχειν dici non posse, quapropter Thucydidis verba (lib. II. c. 41.) emendare voluit: ἀγανάκτησιν παρέχει, quod nemo desiderabit, ut ex iis, quae deinceps exponemus, luculenter apparebit. Ista vero sententia etiam ab Hermanno est proposita, sed ratione usus est parum commendabili et a vero multum aberrante. Nimirum castiganda vehementer sunt: saepe miratus sum, cur philologi tantum operae con-

sumant in demonstrandis iis rebus, quae demonstrari nequeunt. ἔχειν pro παρέχειν nullus Graecorum nec dixit umquam, nec dicere potuit, sed commentum hoc est interpretum, figuras quam simplicem et apertam veritatem captare amantium. Deinde causa vel explicatio, quae subiecta est, etsi aliquid veri continet, ita tamen comparata est, ut eadem et arctior et latior videri possit. Quod ad illud attinet, nihil lucrabere, quo Dativum saepissime additum recte tucaris; hoc vero, quod diximus, quo valeat, non est obscurum. Exstitit autem nuperrime, qui ἔχειν verbum denotare contenderet continere, in se habere causam et rationem s. ansam dare alicui rei, atque idem confirmes loquutionibus similibus: ὀφλισκάνειν μωρίαν, δειλίαν, σκαιότητα, παράνοian, γέλωτα, βλάβην, κακίαν, αἰσχρότην, ἀμαθίαν, ζημίαν, al., ubi suppleant plerique omnes αἰτίαν vel δίκην. Wunderl. Obs. Aeschyl. p. 65. Goell. Thucyd. Vol. II. p. 571. v. κακία. Verum hac quoque machina mecum abstinebis, qui sequor Lambinum (ad Horat. I. Od. 14. 15. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 1031.), cuius hucusque nulla habita est ratio. Tenendum enim illud arbitror quam maxime, quod egregie proposuit Apollonius de Synt. II. 12.

Per se intelligitur, discernendum esse ἔχειν, ubi cum nomine compositum, in quo mali inest notio, uti μομφήν, διαβολήν, ἔγκλημα, βλάβην, ὠδύνας, ὑποψίην, φθόρον, αἰτίαν, φόβον, δίκην, ἀγανάκτησιν τι ἔχειν, et ubi appositum tale quid est, quod notionem continet boni, veluti κῆδος, ἀγαθόν τι ἔχειν. Ista igitur ratione ἔχειν idem valet atque πάσχειν, ὀφλισκάνειν, τίνειν. Bud. Comm. L. Gr. p. 2. 1459. Dorvill. ad Charit. V. 7. p. 485. Ast. ad Plat. Legg. VIII. 6. p. 407. Nec dissimili

significatu etiam alia legimus, uti *πᾶσθαι*, *λαμβάνειν* (Eur. Iph. T. 676. Musgrav. ad Soph. Antig. 936. ibiq. 1278. Nev. Elmsl. ad Eur. Med. 212. Markland. ad Suppl. 1050.), *παρέχειν* (Trach. 1229. Markland. ad Eur. Iph. T. 944. Suppl. 905. Xenoph. Cyrop. I. 6. 36. interpr.), item praestare (quod vexavit Davisium ad Cic. Tusc. III. 16.), *πράττειν*, *ποιεῖν*, *ἐργάζεσθαι* (Spanhem. Kust. ad Aristoph. Plut. 485. Br. ad Soph. Oed. R. 1006.), pariter facere in certis quibusdam dictionibus. Quintil. Inst. Or. IX. 3. 13. Muret. V. Lectt. VI. 18. Gronov. Observatt. III. 8. Non est itaque, quod cum Schaefero (ad Eur. Or. 606. Med. 963.) eiusmodi *ἀντίστροφον* miremur. Abresch. ad Aeschyl. Eum. 802. p. 112. Quaerentibus iam, qui factum sit, ut *ἔχειν* illam acciperet significationem, facile occurrit, dictionem omnino ab luctantibus repetendam esse, quo ducit nos Romanorum illud habet (Terent. Andr. I. 1. 56. Virgil. Aen. XII. 296. interpr. Gronov. Observatt. II. 25. p. 327. Platn. Freinsh. Graev. ad Flor. III. 10. fin.), pro quo Graeci *ἔχει πληγὴν*, *ἔχει καιρίαν* dictitant. Blomf. ad Aeschyl. Agam. 358. Leopard. Emendatt. V. 5. *ἔχει* igitur *πληγὴν*, *καιρίαν*, qui letaliter vulneratus admodum patitur, conflictatur. Inde igitur imagine depromta et Romani habere pro luere, pati usi sunt. Gebhard. ad Corn. Nep. Alcib. III. 5. Epamin. V. 5. Burm. ad Phaedr. I. 3. 11. Minus recte autem Dorrillius istas loquendi formulas praesenti tempore verbi simplicis explicat, ut *ἔχειν διαβολὴν* idem sit, quod *διαβάλλεσθαι*, *αἰτίαν ἔχειν* idem atque *κατηγορεῖσθαι*, nam utendum ei erat tempore praeterito; quare bene Antiatticista Sang. p. 111. Bekk. *πληγὴν ἔχων ἀντὶ τοῦ τετραμένου*. Patet itaque, explicandum esse e. g. *ἔγκλημα τινὶ ἔχειν* per *ἐγκεκλήμενον δίνει τινι*, ut *διαβολὴν τινι ἔχειν* per *δια-*

βεβλημένον εἶναι τινί, al. Vix attingendum praeterea est, non ubivis verbo *ἔχειν* cum nomine malae notionis coniuncto illum significatum esse, sed proprium vel primum obtinere saepenumero. Nev. ad Soph. Ai. 180. Neque multum nos alterum vexare potest dicendi genus, ubi *ἔχειν* nominibus bonae aut mediae notionis appositum est, quo refero praeter alia multa ab Wopkensio collecta, quae optime interpretabere adscita significatione primaria et collato simili verbi habere usu, ut in dictione fidem alicui habere (cuius significatus converti nequit, Vavass. de vi et usu quor. vocab. p. 148., uti *συγγνώμην ἔχειν* saepius designat veniam dare, quam habere) honorem, gratiam alicui habere etc.

Praeterea allata video aliena, quibus simplex *ἔχειν* vim verbi compositi *παρέχειν* habere nemo evincet. Sunt enim, ubi Dativus nihil nisi relationem indicat, quae plana apertaue in hisce:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας καὶ δὲς τάφου ἀντιβολήσας
Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Aristoph. Nub. 840. Herm. Recte quidem Graevius Lectt. Hes. VII. illud *ἀνθρώποις* pro *ἐν ἀνθρώποις* dictum esse negat, sed quod idem in universum statuit, decipi se passus est miserrime. V. ad v. 162.

V. 260. *πρὸς κλειτὸν ἵππον* —] Hom. Od. γ'. 22. sqq. Diodor. T. I. p. 275. sq. Apollodor. Bibl. II. 6. 2.

V. 261. *Θήτερά* —] Sic Br. Membr. Ald. Harl. Flor. Herm. Iuntt. Brubb. Alii *Θάτερά*, *Θάτερά* (Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 828.), *Θήτερά*. Ceterum confer praeter Salmas. Exercitt. Plin. I. p. 188. Valckenarium ad Eur. Phoen. 1427.

V. 264. *Ὀλύμπιος*] Par. T. Stephan. Cant. *Ὀλύμπιος*.

V. 266. *ὁθύνεα* —] Vix, puto, assequeris argumenta Schaeferi, Matthiaci pro scriptura *ὁθ' οὔνεα*,

etenim ex silentio Porsoni, etsi alias edocemur, certi colligere poteris nihil. Ind. ad Eur. Hec. p. 120. Recte vero Schaeferus inventum Reisigii utpote nimis quaesitum nimisque impeditum castigavit. Restat igitur, ut Lobeckii, Buttmanni, Hermannii sequamur rationem, qua ὁδοῦνεκα ex ὅτου ἔνεκα ortum esse dicitur. Videntur autem a principio ὁδοῦνεκα et τοῦνεκα arctius esse concilianda; illud quidem Atticorum, certe Tragicorum, hoc Ionum proprium est. Quamobrem Matthiaeus in eo non satis caute egit, quod ὁτοῦνεκα ut τοῦνεκα scribendum eflagitavit. Simile quid accidit Ammonio p. 136. ἀμαρτάνει ὁ Καλλίμαχος ἐν Ἐκάλῃ κατὰ δύο τρόπους λέγων· τοῦνεκεν Αἰγυῖος ἔσχεν· ὅτι τε δέον εἰπεῖν οὔνεκα, τοῦνεκεν εἶπε. Vox vero non est orta ex τοῦ ἔνεκα, ut dictitant, sed ex τὸ οὔ ἔνεκα, id quod inprimis legitur apud Aristotelem.

V. 268. τὰν —] Lb. τ' ἄν. Wakef. γ' ἄν. Reisk. Erf. ἄν, sed postea hic τὰν, ut Herm. al. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1351. Lob. ad Ai. p. 302. Pors. ad Eur. Med. 863. Monk. ad Hippol. 443. Blomf. ad Aeschyl. VII c. Th. 179.

V. 270. ἐκ γλώσσης κακῆς] Heathius, Musgravius, Billerbeckius posita post ὑπερχλιδῶντες interpunctione ἐκ γλώσσης κακῆς ad sequentia referunt, sed minus commode. Ceterum Laur. A. in lemmate scholii ὑπερχλιόντες.

V. 271. Ἰδου-οἰκήτορες] Infra v. 1129. Ai. 517. Lycophr. Cass. 51.

V. 272. τὰςδε δ' ἄσπερ —] Tolle tandem signum post τὰςδε! Etenim mirum, quantum in hoc et simillimis dicendi generibus VV. DD. a vero aberrarunt, etenim quae non primo statim obtutu perspicimus, in figuras relegamus, turpe illud adminiculum. Plurima vero possis vel levissima in expediendo instituta transmutatione exilio liberare, atque ex horum numero illud est,

quod hoc loco exstat, quod egerunt sat multi et ante et post Dorvillium ad Charit. V. 6. p. 483. VII. 6. p. 593. VIII. 2. p. 609. Pors. ad Eur. Or. 1645. Laur. Vall. Elegant. III. 19. p. 261. sq. Col. Agr. 1577. Murret. V. Lectt. XIV. 5. Wopkens. Lectt. Tull. I. 10. p. 57. Davis. ad Cic. Tusc. I. 24. Fac igitur sic enodes: ἐξ ὁλβίων ἄσπερον εὐροῦσαι βίον, ἄσπερ εἰσορῆς τὰςδε, id quod adiecto pronomine luce fit clarius. Hom. Il. π'. 58.

κοῦρον, ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
δοῦρ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.

Soph. Oed. R. 451.

τὸν ἄνδρα τοῦτον ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀνακτερέσσων θόνον
τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε.

Eur. Or. 1647. Pors. Bacch. 202. Troad. 37. Aristoph. Plut. 201. Plant. Capt. I. 2. 1. istos captivos, quos emi, his indito catenas. Pr. I. hos quos videtis stare hic captivos duos, illi qui astant, hi stant ambo, non sedent. Quodsi Soph. Oed. R. l. c. expedio: οὗτός ἐστιν ἐνθάδε, ὃν πάλαι ζητεῖς τὸν ἄνδρα τοῦτον, ne te offendat dictio (Pors. ad Eur. Phoen. 1613.), haec annotabo: Aeschyl. VII c. Theb. 549. ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα. Theocr. VII. 51. εἴ τοι ἀρέσκει τοῦθ', οὐ πρὶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπύνασα. Quae quomodo intelligenda sint, doceant haecce: Hom. Od. α'. 70.

ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὄφθαλμοῦ ἀλάσσει,
ἀντίθεον Πολύφημον.

ι'. 523.

παῖδ' ὀλοφρομένη Ἰνυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθιοιο ἄνακτος.

Eur. Hec. 973. Pors. εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χειρὸς Πολύδωρον ἐκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις. Aptē enim et recte annotat schol. ad Soph. Antig. 404. οὕτω δὲ

χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικόν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος· ὅνπερ Φιλόκλέης τὸν λόγον διέφθορεν. V. ad v. 656. Istius vero propositionis haec insuper habe exempla: Soph. El. 653. καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δόξοι μὴ πρόσεστιν. Ibid. 691. δρόμων, διαύλων, πεντάεθλ' ἃ νομίζεται. Praeivit Homerus Il. κ'. 416. φυλακὰς δ' ἄς εἴρει, ἥρως, οὔτις κεκριμένη ἔσται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει, — et dilucidius iam ζ'. 396. Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, Ἡετίων ὃς ἔναιεν —, φ'. 86. — Hymn. in Cer. 66. Herodot. II. 106. p. 151. 51. Noli igitur putare, vel substantiva nomina praecedentia ad pronomen, quod sequitur, relativum accommodari, quod nescio, an nulli in mentem venerit homini Graeco. Matth. Gr. Gr. 474. p. 886.

V. 273. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εἰροῦσαι —] Suid. ἄζηλον· ὃ οὐκ ἂν τις ζηλώσειεν. Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργασθαι με φής. καὶ ἄζηλος βίος, ὃ εὐτελής. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εἰροῦσαι βίον χωροῦσι πρὸς σέ. Schaef. ad Soph. El. 1061. Dionys. Comp. Verb. p. 35. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Prom. 146.

V. 274. πόσις τε σὸς —] Nescivit Brunckius, respondere sibi τὲ-δέ, quare invexit πόσις γ' ὃ σὸς; neque rectius Erfurdtius coniecit πόσις γε σὸς.

V. 276. αὐτὸν δ' ἐκεῖνον —] Aristophanes Plut. 83. ἐκεῖνος αὐτός; αὐτότατος. Eccl. 328. satis docet, quid significet illud αὐτός. Phrynich. Soph. Appar. αὐτὸ τοῦ μπαλιν λέγεις, οἷον αὐτὸ τοῦναντίον λέγεις. τὸ μέντοι αὐτὸ προσκεῖται νῦν σημαῖνον τὸ ἀκριβῶς καὶ φανερώς Bekk. Anecd. I. p. 4. 16. Eadem vis mihi inesse videtur in αὐτός pronomine relativo postposito, de quo exposuit Hermannus ad Soph. Phil. 315. Eur. Med. 1263. Diluimus igitur quamcunque anacoluthi vel pleonasmī speciem, nam

perversa Plauti imitatione nihil efficies. Trin. IV. 4. 16. quorum eorum unus surripuit currenti cursori solum —, etenim Livianum (VIII. 37.) quorum eorum aut coniungi nequit, aut emendandum cum Cdd. quod eorum. Neque prorsus superfluum arbitror notissimum illud αὐτός pronomen, quod legimus e. c. ap. Plat. Legg. I. 625. A. τοῦτον οὖν φαίμεν ἂν ἡμεῖς γε οἱ Ἀρχῆτες ἐκ τοῦ τότε διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὁρθῶς τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληγέται —, ibiq. Ast. p. 10. Wyttenbach. ad Phaed. III. C. Goell. ad Thueyd. VI. 82. VII. 4. Fit enim aut gravitatis aut perspicuitatis causa ista appositio, qua ratione vel αὐτός-αὐτός atque alia dicta invenies. Aeschyl. ap. Plat. Polit. III. 383. B. Wopkens. Lectt. Tull. III. 6. p. 270. sqq. Neque opus omnino, ut ad nostrum locum transeamus, illud νῖν ad alterutrum, sive αὐτὸν sive ἐκεῖνον, referri, quum utroque una fere efficiatur notio. Ceterum neque hic ullam esse abundantiam, iam commonstravimus. Soph. Oed. R. 248. Pind. Ol. I. 56. sq. ibiq. Boeckh. nott. critt. Fritsch. Quaest. Lucian. p. 14. sq. Plaut. Aul. III. 6. 15. qui mihi omnes angulos furum implevisti in aedibus misero mihi. Cic. Ep. Fam. XIII. 28. 3. illud, quod supra scripsi, id —, ibiq. Manut.

V. 277. πατρῷον Ζηνὶ —] Iovem πατρῷον ab Atheniensibus non esse cultum, accurate refert Plato (Spanhem. ad Aristoph. Nub. 1470. Gramm. histor. Deorum ex Xenoph. p. 11. sqq.), etsi Apollinem πατρῷον, regii generis auctorem, iisdem fuisse nemo nescit. Meurs. Fast. Att. II. 12. Muell. Doriens. I. p. 244. sq. Mirum Porsoni commentum non perspexit Seidlerus ad Eur. El. 666. atque egregiam adeo dicit animadversionem Heindorfius ad Plat. Euthyd. 72. Recte Hermannus γενέθλιον interpretatur, quem adeas etiam ad Aristoph. Nub. 1472.

τῆς ἀλώσεως] χάριν, ἔνεκα addantur necne nihil refert. Herm. Opusc. I. p. 179. sq. Supra v. 263. ἔργου δ' ἔκατι τοῦδε μηνίσας ἀνάξ. Antig. 1177. πατρὶ μηνίσας φόνου. Hom. Od. α. 70. Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν. Soph. Ai. 41. χόλω βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων. Oudendorp. ad Caes. B. G. IV. 1. Davis. ad B. Civ. I. 82.

V. 281. τῶν μὲν παρόντων τόδε πεπυσμένη —] Lb. τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ. (Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 371. Rev. of Pors. Hec. p. 67.) Par. B. Vat. τῶν δὲ πεπυσμένη λόγων. Ald. Brubb. τῶν μὲν παρόντων. τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ. Scalig. τὰ δὲ coniecit, ut voluit Toup. ad Suid. I. p. 76. Lips. Append. ad Toup. Suid. IV. p. 441. Mavult Hermannus: καὶ πεπυσμένη, quod languere non nego. Haeserunt iam, ut videtur, editores veteres in Sophoclis verbis expediendis, nam non sine causa post παρόντων nonnulli interpunxerunt, quo modo vulgatam lectionem exstitisse existimo, nimirum τῶν δὲ propter antecedens τῶν μὲν. Br. ad Trach. 844. Demetr. Phal. El. §. 53. χοῇ δὲ καὶ τοὺς συνδέσμους μὴ μάλα ἀνταποδίδοσθαι· οἷον τῷ μὲν συνδέσμῳ τὸν δὲ, μι-χροπρεπὲς ἢ ἀκριβεία, ἀλλὰ καὶ ἀτακτοτέρως πως χοῖσθαι.

Spectat autem τῶν μὲν παρόντων, his quidem praesentibus, non ad antecedentia, sed ad sequentia, nam ne verum quidem est, Deianiram captivarum conspectu gavisam esse (v. 287.), neque cadit omnino iste animus in illius personam. Quare verba τῶν μὲν παρόντων ad τόδε πεπυσμένη λόγῳ pertinent necessario, neque bipartita sententia esse potest, etenim praesertim his praesentibus λόγος iste haud parum confirmatur, nam illud μὲν vi sua non caret. Trach. 368. Eur. Hec. 349. Pors.

V. 283. προῖεν] Licet attingere Wolfii πράσσε pro προῖσσε Analect. I. p. 435. Ut mittamus auctorita-

tem librorum, per se iam evincitur, α litteram in verbo et nomine substantivo longam esse. Ionum enim antiquissimorum est προῖεις et προῖσσω, qui α brevem vocalem non commutant cum η littera. Gregor. Cor. dial. Ion. XLV.

V. 284. πολλή γ' ἀνάγκη] Sic cum Valckenario, Erfurdio rescripsimus. Elmsl. ad Eur. Med. 981. Br. Membr. Ald. Harl. Laur. A. πολλή 'στ' ἀνάγκη. Vat. Tricl. πολλή δ' ἀνάγκη. Par. B. πολλή τ' ἀνάγκη. Ex opinione Hermannii πολλή γ' ἀνάγκη confidentis et concedentis est, contra πολλή 'στ' ἀνάγκη affirmantis. At vero neutrum est negantis, quare distinguendum potius est inter modum affirmandi, ex quo πολλή 'στ' ἀνάγκη nonnisi vulgare illud πολλή ἀνάγκη (Wolf. ad Demosth. Lept. p. 244. 22. Markl. ad Max. Tyr. p. 692.) significat, contra πολλή γ' ἀνάγκη idem fere est, quod πᾶσα, ἅπαντα ἀνάγκη. Illud igitur simpliciter affirmantis, hoc vero dictum non solum affirmantis, verum etiam acuentis est atque intendentis. Inde autem orta haec dissensio, quod γέ particula Hermannio restringere, mihi vero hic, ut alias (vv. 317. 432. 1219. Lexic. Xenoph. I. p. 570. sq. Schaef. ad Demosth. V. p. 21.) intendere videtur. His quidem non nego, illud γέ etiam in hoc loquendi genere vim restringendi habere (saltem, certe), sed in ea oratione locum non habet, qua quis aut alteri respondendo quasi obloquitur, sed ita dictum multo adauget, aut semet ipsum loquentem specie reprehendit, sed revera corrigit. Atque id ipsum nostro loco maxime duco necessarium, nisi perquam ieiunam efficere volueris sententiam. Eur. Hec. 396. Ion. 545 — 562. Wex ad Soph. Antig. 322.

Addit Hermannus: si Sophocles, quod quis non inepte coniciat, in prima editione non posuit duos praecedentes versus, recte se habet πολλή γ' ἀνάγκη.

Ac videri potest in secunda editione, omissio hoc versu, pro eo illos duo posuisse. Sed si omnes tres coniunxit, non aptum erat γέ, sed dicendum erat πολλή τε ἀνάγκη. Neque enim concedere, quod modo dixerat, sed fortius affirmare debebat (nonne ita est?), quo deinde tamen aliquid opponeret.

συντρέχειν] Par. Herm. συμπράττειν. Wakef. ad Eur. Ion. 559.

V. 285. σκοποῦμενοις. V. 295. τάς δ' ὁρωμένης, sed v. 288. ταύτας ὁρώσῃ. Eustath. ad Hom. II. x'. p. 806. V. ad v. 462.

V. 286. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα —] Stob. Serm. CV. Suid. ταρβεῖ, cuius Cd. Leid. cum edit. vett. καὶ μὴν habet pro ὅμως δ' et τοῖσι pro τοῖσιν, pro quo in illis τοῖς. Ceterum ταρβεῖν verbi cum Accusativo constructio non solum poetarum tragicorum, verum aliorum etiam auctorum est. V. ad v. 1179. Offendit insuper casus ille Marklandum (ad Eur. Suppl. 327.), nec minus, ut videtur, Brunekium, qui affert Plautinum: *eam veretur, ne perierit*. V. ad v. 2. Plat. Phaedr. 239. D. τὸ γὰρ τοιοῦτον σῶμα ἐν πολέμῳ τε καὶ ἄλλαις χρεῖαις, ὅσαι μεγάλαι, οἱ μὲν ἐχθροὶ θαρσύνουσιν, οἱ δὲ φίλοι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐρασταὶ φοβοῦνται. Eur. Helen. 1395. δέδοικα γὰρ σε, μή τις ἐμπεισὼν πόθος πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' εἰς οἶδμα πόντιον. Itaque Soph. Phil. 782. εὐχὴ nonnisi παρεπιγραφὴ est praecedente voce εὐχὴν, nam ἄλλὰ propositum non dubium est, quin interpolatoris sit. Genuinum enim arbitror hocce:

εὐχὴν δέδοικ', ὦ παῖ, με μὴ ἀτελὲς τύχῃ.

Aristoph. Plut. 199. πλὴν ἐν μόνον δέδοικα. γράῃς τοῦ πέρι. Praeter Accusativum enim usurpatur saepius περὶ praepositio cum Genitivo et Dativo. Heindorf. ad Plat. Euthyd. 10. p. 312. sq. Davis. ad Caes. B. G. V. 9. Nec simplex Dativus Graecis est inauditus, ut viro visum est doctissimo, quamquam magis est Latinorum.

Hom.

Hom. II. ó. 123. ρ'. 242. φ'. 328. Herodot. VIII. 72. p. 652. 70., quibus Schuetzium defensum eas ad Aeschyl. Prom. 904. sq. 934. sq. Blf. Omnino autem aeque Latini atque Graeci Accusativum usurparunt post verba tremere, trepidare, horrere, tremiscere, pallere, alia. Hom. II. ρ'. 586. 7. φ'. 288. al. Cic. Ep. Fam. VII. 3. 2. Horat. II. Epod. 6. III. Od. 27. 27. Vech. Hellenol. p. 82.

V. 287. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη] Wakef. pro οἶκτος coniecit ὄκνος (v. 7.). Probatum Erfurdio recte reiecit Hermannus, qui cum aliis contendit Soph. Phil. 1111. 2. Ut hic, sic saepius dicitur εἰσέρχεται, εἰσιέναι, nempe de iis, quae subeunt animum. Valck. ad Eur. Phoen. 1379. p. 464. Herodot. VII. 46. p. 531. 64. Comparavit ceterum Fridericus Sylburgius Livianum *incesserat eum cupido et incessit patribus cura*. Synt. Comp. XVIII. p. 512. post Clenard. gr. ling. Institutt. ed. 1612.

V. 289. ἀπάτορας] Proprie ἀπάτωρ dicitur, qui destitutus est patre, deinde is, qui omnino caret parentibus, quam significationem neglexerunt lexicographi. Poll. III. 2.

V. 292. ὦ Ζεῦ τροπαῖε] Schol. ἀποτροπικῆ, ἀλεξίκακε. Cum docta Spanhemii disputatione ad Aristoph. Plut. 359. confer dicta Marklandi ad Eur. Suppl. 647. et Wesselingii ad Diodor. XVII. 116. T. II. p. 252. 98. Scribendum vero esse τροπαῖος, neque τρόπαιος, vix est quod commemorem. Eustath. ad Hom. II. x'. p. 818. 21.

V. 293. χωρήσαντά μοι] Schaeferus explicat: quocumque. Optat Deianira, ut Iupiter nulli non suorum pareat.

V. 294. μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆς δὲ γὰρ ζωῆς ἔτι] Se. δράσης. Soph. El. 1433. Trach. 450. Eur. Orest. 636. 1035. ibiq. Pors. et Schaefer. ad Demosth. I. p. 335. II.

p. 272. Cic. ad Fam. XVI. 9. scio te omnia facturum, ut nobiscum quam primum sis: sed tamen ita velim, ut ne quid properes. Terent. Adelph. III. 4. 8. Ni facient, quae illos aequum est, haud sic auferent. Cort. ad Sall. Iug. 64.

V. 296. ὃ δυστάλαινα, τίς ποί' εἰ νεανίδων;] Elmsleius ad Heracl. 567. iungi vult ὃ δυστάλαινα νεανίδων. Conf. Dobraei Aristophanic. Addend. p. 133. HERM. V. ad v. 232.

V. 297. ἄνδρος, ἡ τεκοῦσα;] Ald. cum edit. vett. τεκοῦσα. Membr. cum Flor. Par. Herm. τεκοῦσα, sed nota in margine adiecta: γρ. τεκοῦσα, ἦτοι τέκνα ἔχουσα. „Non sunt ista participia,” inquit Brunckius, „sed nomina adiectiva formae contractae ex τεκνέσσω et παιδέσσω, qualia sunt πτεροῦσσα in Eur. Hipp. 738. (Phoen. 1026. ibiq. Valck.), αἰθαλοῦσσα in Aeschyl. Prom. 1000., οἰονοῦττα, μελιτοῦττα apud Comicum (Plut. 1122. Av. 568. Lys. 601. Nub. 507. ibiq. Br.). Eodem, quo hic tragicus, nomine usus est Theophrastus ab Athenaeo laudatus p. 31. itidem emendandus.“ Itidem ex Hermannii coniectura Eur. Troad. 651. Seidl. At vero locum, ubi exstet τεκνέεις, παιδέεις, obliti sunt investigare. Bernhardt. ad Dionys. Perieg. 1122.

V. 298. γενναία δέ τις] Soph. Oed. Col. 76. γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος. Allegat Wakef. de Stat. Theb. IV. 734. regales tamen ore notae. Hom. Od. v. 194.

V. 300. τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ γένεσας πατήρ;] Est et alius naturalis ordo, ut viros ac feminas, diem ac noctem, ortum et occasum dicas potius, quam retrorsum Quintil. Inst. Or. IX. 4. 23. Verum ubi pater ac mater coniunguntur, matris vocabulum praeponitur saepenumero. Hom. Od. 9. 550. l. 367. ω. 292. 3. Eur. Iph. T. 472. 1071. Ion.

313. Alc. 646. Phalar. Ep. I. Catull. LXII. fin. *tertia pars matri data, pars data tertia patri*. Trach. 816. Heindorf. ad Plat. Protag. 88. p. 594. sq. Dorvill. ad Charit. I. 14. p. 288.

V. 302. βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ —] Potes ὅσῳ περ dupliciter explicare, neque tamen cum Schaefero (ad Soph. Oed. Col. 747. Gronov. ad Liv. I. 25. XXXIV. 4.), qui μάλλον subaudit cum aliis. Rectius ex antecedente πλεῖστον elicitur μάλιστα (Herm. Opusc. I. p. 212. Terent. Ad. III. 4. 56. sqq.), aut simpliciter ὅσῳ dictum accipias ut ὅτι (Buttm. ad Plat. Alcib. II. 16. p. 205.) quatenus, quoniam. Ceterum aptius Reisigio (ad Oed. Col. 76. p. XLIII.) iudicavit Hermannus.

V. 305. μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν;] Sic Lb., nisi quod duo edd. Br. μὴ του τυράννων. Br. μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά; Erf. μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν; (Blomf. ad Aeschyl. Pers. 350.), Postea idem cum Schaefero locum constituit sic: μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν; ut probarunt editores plerique omnes. Atque hac ratione pluralem numerum pro singulari positum accipere possumus, quo poetae maxime utuntur et ut unum duntaxat significant ex pluribus (Eur. Iph. T. 142. Markland. ad Iph. A. 1087.), et ut unum omnino indicent (Soph. Oed. Col. 145. 294. 1087. Eur. Med. 805. ibiq. Schol. Markland. ad Suppl. 122.). Hoc vero fit modo duplici, partim ut dictio evadat gravior (Eur. Phoen. 40. Med. 930. 1295. — Aristot. Rhet. III. 6. Longin. II. 7. sect. XXIII.), partim ut contemptus designetur et invidia. Soph. Antig. 60. ψῆγον τυράννων ἡ κράτη παρέξιμεν. Eur. El. 93. λαθὼν τυράννους, οὐ κρατοῦσι τῆςδε γῆς. Herc. F. 567. κατασκάψω δόμους καινῶν τυράννων. Hinc tandem nodum solvas in Eur. Suppl. 463.

ἡ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
τερπνὰς τυράννοις ἡδονὰς, ὅταν θέλῃ.

Neque enim apta est vulgaris ista explicandi via Hermannii, Reisigii, neque prodest Elmsleii disputatio (Rev. of Herm. Suppl. 1112.), qui adhibet: ἡ δὲ γὰρ φίλους καὶ νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρ' ἡ χρόνον. Eur. Alc. 356. Iph. T. 902. 4., sed Marklandi l. supra c. non meminit, quare idem ad Med. 1224. pessime tentavit Iph. T. 142.

Tollenda autem, quae invecata est, interpunctio: nihil enim rectius lectione vulgata, etenim μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἔν; i. e. μὴ τις τύραννος Εὐρύτου σπορά; ut fere coniecerat Erfurd-tius. Bernh. Synt. Gr. p. 61. Herm. ad Eur. Med. 41.

V. 309. ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαντῆς] Ἡμῖν raro Euripides, saepissime dixit Sophocles. Sic scripsere, quando ultima brevi opus erat, et vox non inclinari, sed rectum tenorem servare debebat: ἡμῖν, si vocem inclinabant, ultima longa manente: ἡμῖν, si et vocem inclinabant, et ultimam corripiebant, nec praegressa dictio accentum sequentis pronominis recipere poterat. Reiz. de acc. incl. p. 128. Porson. Suppl. Praef. Hec. p. XXXIV. Herm. de em. rat. Gr. Gr. p. 78. sq. Op. I. p. 330. Reisig. ad Aristoph. Nub. 575.

ἐκ σαντῆς] per te — ἀπὸ σαντῆς καὶ μὴ ἀπ' ἡμῶν ἀναγκαζομένη. Reisig. ad Oed. Col. 844. p. CXVIII.

V. 310. καὶ ξυμφορὰ τοι μὴ εἰδέναι σέγ', ἥ τις εἶ] Sic Br. Membr. Ald. Harl. Flor. Par. Herm. Duo edd. ap. Br. Triclin. ξυμφορὰ τις. Laur. A. μὴδέναι. H. Grot. ad Philem. fragm. inc. 285. 334.

V. 311. οὐτάρα —] Lb. plurimi οὐτ' ἄρα, pauci οὐτ' ἄρα, pauci οὐτ' ἄρα. Herm. οὐτάρα, quem vide Praef. ad Oed. Col. p. XXIV. ibiq. Elmsl. ad v. 534. Aristoph. Acharn. 323. Eur. Heracl. 269.

V. 312. διοίσει γλῶσσαν] Musgravius, Erfurd-tius collato Eur. Or. 49. interpretantur: edet vocem, ita ut διαφέρειν dictum sit pro simplici φέρειν, quod iam Marklandus opinatus est ad Eur. Iph. A. 1195. Contra Hermannus vertit: nihil ergo differet ab se ipsa loquendo (i. e. semper eadem erit, constanter servando silentio), aequae ut antea fecit. Terent. Andr. II. 6. 3. Tu non neglecta verbi praepositione cum Nevio explicabis differre vel efferre. Reisig. ad Oed. Col. 567. p. 276.

οὐδαμᾶ] Sic cum Hermanno editores plurimi. Lb. οὐδαμᾶ vel οὐδαμᾶ. Par. B. οὐδαμοῦ. Flor. Herm. οὐδαμῇ. Illud, quod recepimus, significat nihil, contra οὐδαμῇ est nulla via, ratione. Nev. ad Soph. Antig. 763.

V. 313. οὔτε μέζον' οὐτ' ἐλάσσονα] Id est: plane nihil. Ast. ad Plat. Legg. X. 10. p. 492. Schaefer. ad Dionys. Comp. Verb. p. 71.

V. 315. δακρυρόοσι] Sic Laur. B. Vulg. δακρυρόοσι, ut φώνει supra pro φωνεῖ.

V. 316. διήνεμον] Brunckium scholiastae verbis: ἦν Ὀμηρος ἡνεμόεσσάν φησιν in eo egregie deceptum esse, quod H. β'. 730. πῶλιν Εὐρύτου ἡνεμόεσσαν corrigere voluit, quilibet intelliget. Camerarius: διήνεμον vel altam, ut Homero ἡνεμόεσσα, vel eversam et dissipatam, quasi disiectam ventis, i. e. ἐρημον. Verum hoc, falsum illud est. Aptē adhibetur Eur. Hel. 32. ἐξηνέμωσε τᾶμ' Ἀλέξανδρον λέχῃ.

ἢ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ] Correxerit Hermannus αὐτῇ γ', quod exhibet eiusdem ed. Par. Sed postea praestare ei visum est ἡδε. Reisigius emendavit tacite: ἢ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ· τὰλλα συγκνώμην ἔχει. Speciosum sane, quod Schaeferus αὐτῇ γ',

ibiq. Broukhus. Lud. de la Cerd. ad Virgil. Aen. IX. 525. Ceterum pro ἀμμείνας, quod exhibent Laur. A. B. C. Iunt. 2. Triclin., ἐμμείνας est in Br. Membr. Harl. Ald. Brubb.

V. 325. οὕτινός γ' ἄγεις - ἐκμάθης γ' ἂν δέ] Laur. A. B. C. Vat. Par. B. Par. Herm. Schol. Rom. οὕτινας ἄγεις. Erf. Herm. al. οὕτινός τ' ἄγεις. Matth. Gr. Gr. p. 1206. Nec minus recte idem γ' post ἐκμάθης in Harl. Ald. Flor., pro quo male Laur. A. B. Vat. Par. B. Par. Herm. ἐκμάθης θ', male Brubb. Viteberg. ἐκμάθης δ' e correctione, ut videtur: ut quasi in oculos incurrant μάθης - ἐκμάθης θ', quamquam praecedat τὲ vocula, quam corrector non animadvertit. Constructio nempe haec est: καὶ ὧν οὐδὲν εἰσέχουσας, ἐκμάθης γ' ἂν δέτ s. ὅπως θ' ὧν etc.

V. 327. τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἔγω] Wakef. Erf. χάριτ' ἐπιστήμην. Huic claudicare videtur πάντα ex explicatione Brunckii: κατὰ πάντα. Valcken. ad Eur. Phoen. 624. Lob. ad Soph. Ai. p. 417. Bergl. ad Aristoph. Ran. 993. Trach. 476. 7. Aptè explicat Schaeferus: τούτων γὰρ εἶμι πάντ' ἐπιστήμων ἔγω Antig. 721., male vero advocat Oed. Col. 1446. ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἔστε δυστυχεῖν. Bernh. Synt. Gr. p. 83.

V. 328. τί δ' ἐστὶ; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;] Porsonum τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; emendantem deceperunt scholia Rom. τοῦ κα —, quorum cod. MS. τοῦ με —, Oed. Col. 113. Eur. Hec. 800. V. ad v. 815. Valcken. ad Herodot. I. p. 22. 26. Theocr. I. 56. Eur. Hippol. 571. Vertendum vero est: cur meum tibi sistis gradum? neque cum Pors. ad Eur. Phoen. 1373. V. ad vv. 101. 285. Eur. Hec. 963. Pors.

V. 332. ἦ μοι —] Vulg. ἦ μοι. Illud profectum a Schaefero.

V. 333. ταῖςδε - τούτους —] Aristoph. Ran. 1574. τοῖς τούτου τοῦτον μέλεσιν καὶ μολπαῖσιν κελα-

δοῦντες. Eur. Troad. 367. Sdl. Plat. Sympos. 213. E. τὴν τούτου ταυτηνὶ τὴν κ. τ. λ. Synt. Gr. p. 277.

V. 334. χά λόγος σημαίνεται] Saepius ap. Plat. ὡς ὁ (σὸς) λόγος σημαίνει. Gorg. 511. B. 527. C. Heindorf. ib. 142. p. 206. Ut hic ipse λόγος σημαίνει dicitur, sic Oed. Col. 658. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὲ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπέλησαν. V. ad v. 806.

V. 335. ἀνὴρ ὅδ' —] Alii cum Hermanno (ad Oed. Col. 32. Schaefer. ad Demosth. I. p. 329.) ἀνὴρ ὅδ'. — Item Bekkerus articulum saepius restituit vel intulit potius in Platonis II. Protag. 315. E. 355. A. al. Secus senserunt alii neque iniuria dixit Fr. Aug. Wolfius Anal. Litt. II. p. 458. pluribus talium verborum vix opus est articulo, quod loci demonstrant, in quibus omnes Cdd. praebent ἀνδρός, ἀνδρὶ, etiam ἀνδρα, cui casui ex illa ratione τὸν addendum esset. — Accedit quod saepe sic discrepant libri, ut articulum a paucioribus scribis additum potius quam a maiore parte omissum censeas. Tametsi hodie rectius edocti sumus (Heindorf. ad Plat. Gorg. 110. Phaed. 93. B. ibiq. Wyttenb. Ast. ad Phaedr. LI. p. 365. sqq. Herm. ad Soph. Philoct. 46. et de vir pro ille, ipse Hutschins. ad Xenoph. K. A. I. p. 27.). tamen in locis singulis vix fieri potest, quin ambigamus. Carere autem possumus articulo, ubi iam δεικτικῶς (ἀνὴρ οὗτος, ἀνὴρ ὅδε) loquimur de eo, qui aut revera adest, aut sermone tanquam praesens tractatur. Eur. Alc. II. pl. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 1049. Nec minus deest articulus, etiamsi persona aut res non sit incerta, ubi eam certo designare aut nolo aut nequeo. Atque fit illud maxime, ubi ipsum indefinite dicendi genus irrisioni inservit et contemtu, Trach. 422. 1206. — Ai. 1150. Verum omit-

titur etiam articulus, ubi accuratius nomen describitur non necesse est, quoniam aut praecedentibus aut subsequentibus illud efficitur. Erf. ad Soph. Oed. R. 101. Pariter non desiderabis articulum, ubi nomen aut nudum aut cum adiectivo coniunctum nonnisi praedicatum est (Ast. l. c.), id quod vix commemorandum est. Alia insuper suppeditant VV. DD. II. cc. et Engelhardt. ad Plat. Lach. I. Goell. ad Thucyd. Vol. II. p. 566. sq.

V. 336. *γωνεῖ*] Laur. B. *γώνει*, ut Steph. Cant. V. ad v. 315. Recte scholiastes: *δικαίως καὶ μετὰ ἀληθείας*. Vechn. Hellenol. p. 544. Heindf. ad Plat. Euthyd. II. p. 313.

V. 337. *οὐ δίκαιος* —] Infra v. 399. *ἦν εὐρεθῆς ἐς τῆνδε μὴ δίκαιος ὢν*, i. e. *ἀληθής*. Graev. Leett. Hes. VI. Contra *verus* pro *aequo, iusto* dictitant Latini: Cic. ad Fam. II. 17. 4. *rationes mei quaestoris nec verum fuit me tibi mittere, nec tum erant confectae*. Gronov. ad Liv. II. 48. Sen. de Ira II. 29. Vavass. de vi et usu quor. verb. p. 147.

V. 339. *ἂ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοία μ' ἔχει*] Trielin. *ἀγνοία*. Ald. *ἄγνοιά μ' ἔχει*. Lex. Seg. p. 324. *ἀγνοία* — *τὴν τελευταίαν ἐκτείνουσιν*. Maltb. Proleg. Morell. Thes. p. 86. Soph. Fragm. Ter. *τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἀνοία τρέφει*. Id. ap. Plut. de aud. poet. p. 17. Grot. *στενωπὸς Αἰδου καὶ παλιόροια βυθοῦ*. Philoct. 129. *ὥς ἂν ἀγνοία προσῇ*. Locum autem nostrum contra canonem Brunckianum: Attici relativum articulum construunt casu substantivi, quo refertur, non eo, quem regit adiunctum verbum, non apte adhibet Lobeckius ad Soph. Ai. 493., nam Accusativus dictioni utrique et *ἐξείρηκας* et *ἀγνοία μ' ἔχει* bene convenit. Catull. X. 28. *istud, quod modo dixeram me habere,*

fugit me ratio, quamquam aut *ὦν* pro *ἂ* ex mente Brunckii, aut *τούτων* supplendum praeoptant interpretes. Gronov. ad Liv. XXIII. 15. XXVI. 33.

V. 342. *Εὐρυτόν θ' ἔλοι τὴν θ' ὑψίπυργον* —] Confert Nevius Pind. Ol. I. 88. *ἔλεν Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον*. — Male! Hom. II. i. 129. 130. Etsi infra *κτείνει τ' ἀνακτα, πατέρα τῆςδε, καὶ πόλιν ἔπερσε*, — ut Hom. II. ζ. 415. 6. *ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν — κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα* — τ'. 296. δ'. 416. ο. 558. Od. i. 40. 265. Eur. El. 4. 5., tamen hic non magis zeugmati, quod vocatur, locus est (Soph. El. 528. 1001. Ai. 1056. Eur. Med. 386. Hom.), quam in Eur. Hec. 21. *ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἐκτορός τ' ἀπόλλυται ψυχῇ*. Troad. 725. *πόλις τ' ὄλωλε καὶ πόσις*. Aequae poetae maxime tragici verba *πέρθειν, πορθεῖν, διαπορθεῖν, ἐκπορθεῖν* non solum de locis, sed etiam de hominibus dictitant. Trach. 39. 229. 1072. Heindf. ad Plat. Protag. 74. p. 571. Lob. ad Soph. Ai. 1186. p. 401.

Ferunt Creophylum Samium carmine epico perscripsisse *Οιχαλίας ἄλωσιν*, sed certi constat nihil. Ceterum egregia ad h. l. scholia, quibuscum ea coniungas, quae exstant ad Hom. Od. φ. 22. Utraque ut conciliaret, iniit Sturzium rationem minus rectam, qua refutata satis probabiliter disputat Muellerus Doriens. Vol. II. p. 469. Censet enim verba fragmenti extrema: *Ἰφίτος δὲ ἔφηνεν εἰς Εὐβοίαν*, ab antecedentibus seiungenda, ita ut ab scholiasta addita habeantur.

V. 345. *πόνων λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥαπτὸς* —] De verbis prioribus conferre iuvat Philoct. 507. 8. atque alia ap. Seidl. ad Eur. El. 651., quo rectius disseruerunt Erf. ad Soph. Oed. R. 826. Reisig. ad Oed. Col. 105. p. XLIV. et dudum ante Gatakerus de Stil. N. T. XV. Abresch. ad Aeschyl. Eum. 452. Quae in

sequentibus inesse dicebatur hypallages species (Musgrav. ad Soph. Ai. 1005. Trach. 682. 831. ib. Br. ad v. 508.), egregie explosa est a Bernh. Synt. Gr. p. 426. sq. Herm. ad Soph. Philoct. 1106. Viger. p. 891. Vv. 752. 800. 813. 970. Pertineret huc: ἀβρὰ ποδῶν βήματα Epigr. ad. DXI. p. 227., si apta vel necessaria esset Schneideri emendatio, etenim non est, cur tentes scripturam genuinam ἀβροπόδων βήματα. Namque ἀβρόπους non quidem significat ἀβρόν πόδα, sed ποδαβρόν s. nostrum Zartfuss; uti δεινόπους est δεινὸς τοῦς πόδας, ἐκατόμποδες: ἐκατόν τοῦς πόδας (Soph. Oed. Col. 718. Eur. Iph. T. 274. 426.), ἀκράχολος: ἀκρὸς τὴν χολήν (Aristoph. Eq. 41. Casaub.); sic ἀβρόπους: ἀβρὸς τοῦς πόδας, i. e. supinus. Iuvenal. I. 66. Eur. Or. 342. sqq.

Ex superioribus igitur explicabis talia: interior nota Falerni - Tyrrhena regum progenies (ut ᾧ Κηναία κρηπίς βωμῶν) et quae afferuntur alia. Pariter liberes velim Horat. I. Sat. 9. 30.

divina mota anus urna

a mutatione Bentleii. Non agam equidem contra Quintiliani praeceptum, sed mota referam ad anus. Virgil. Aen. VI. 268. *Ibant obscuri sola sub nocte per umbras.* — V. ad v. 591.

V. 347. ὃν νῦν παρώσας —] Brunckio pron. relativum ad ἔρωτα spectare docenti fidem non habuit Erfurdlius, sed male correxit: ὃ νῦν παρώσας, ἔμπαλιν λέγων τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων. Nec melius Musgravii inventum est ὃν νῦν, παρώσας αὐτόθ', ἔμπαλιν λέγει.

Sequitur versus spurius: τῶν Εὐρύτου τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων. Sic Ald. cum editt. vett. Par. B. τὸν Εὐρύτον τόνδ'. Iunt. 2. Vat. Flor. Br. MSS.

duo et Triclin. τὸν Εὐρύτον τῶνδ'. Herm. corr. τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε —. Verum quidquid correxeris, quidquid enucleaveris, sententiam perquam otiosam ac paene dixerim ineptam, semper habebis: quodsi haec verborum illorum significatio esse dicitur: bello petit huius patriam, in qua Lichas Euryti regnum tenere illum velle dicebat, mirare novum illud a nuntio allatum idque prorsus incommodum. Item nihil efficies proposita Nevii emendatione: τῶν Εὐρυτίμων εἶπε δεσπόζειν θρόνων, ut εἶπε, gloriatus erat, ad Eurytum referatur. At qui comprobet, illud εἶπε vel ad Eurytum spectare posse? Mittimus alia, praesertim quum versus, si quid video, a manu secunda profectus vix dignus sit, de quo multum disputetur. Eo igitur expuncto me quidem non offendit, quod non arridet Solgeri stomacho, etenim oratio modo explicatior est superiore: κείνος Εὐρύτον θ' εἶλοι τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν et πατρίδα — ἐν ᾗ κτείνει — καὶ πόλιν ἔπερσε, vix arbitror habere posse offensionem. Vv. 230. 233. V. ad v. 21.

V. 353. καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς —] Contra Lb. aequae atque verisimilitudinem post Brunckium multi καὶ νιν correxerunt. Vv. 553. 692. Perperam scholiastes: ἀντι τοῦ, ὡς ἀκούεις — etiamsi, idem ad nauseam usque ab interpretibus decantatur. Nimirum νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει Siculus tibi insusurrat Epicharmus, unde igitur notata confusio? Schaeff. ad Schrad. Mus. p. 5. Eur. Or. 253. Nitzsch. ad Hom. Od. III. 96. sq. Neque magis videre pro audire dictum est. V. Wessels. ad Herodot. II. 114. p. 155. 96. et infra ad v. 382. Abresch. ad Aeschyl. Prom. 21.

V. 354. ἦκει δόμους ὡς τοῦςδε] Br. Erf. Schaeff. ἐς τοῦςδε. Male! quid omnino intersit discriminis, ut

comparatio fieri possit, inter *ὥς* et *εἰς*, satis apparet ex Aristoph. Pac. 103. *ὥς τὸν Δι' εἰς τὸν οὐρανόν*, contra ib. 131. *ἦλθεν εἰς θεούς*. Cic. ad Fam. XV. 3. init. De Hom. Od. v. 73. 5. infra. Valek. ad Herodot. II. 135. p. 169. 86. III. 140. p. 269. 27. Idem nisus Atticistarum potissimum testimonio *ὥς* pro *εἰς* regionum nominibus urbiumque iunctum dici negavit. Annot. ad Thom. M. p. 186. Tittm. Eur. Phoen. 1409. Cui contraria collegerunt Hemsterhusius, Wyttenbachius, Coraius, Doederlinus, alii. Usurpari quidem fertur *εἰς* pro *ὥς* (Wesselg. ad Herodot. II. 5. p. 161. sq. Bergh. ad Aristoph. Plut. 237. 242. Hemsterh. Misc. Obs. VI. p. 350. Dorvill. ad Charit. IV. 4. p. 443. sq. Reiz. de acc. inclin. p. 56. sq. Koen. ad Greg. Cor. p. 46. sq.) neque contra *ὥς* pro *εἰς*: quae de causa Marklandus (ad Eur. Suppl. 321. Wesselg. ad Herodot. II. 135. p. 169. 86. Koen. ad Greg. Cor. p. 78. Wyttenb. Bibl. Crit. III. 2. p. 5. sq.) Sophoclis verba tentavit, id quod probari non debet temere, partim quum quae adversantur exempla vel de optimis scriptoribus sat multa exstent, partim quum nondum certi explorative quidquam de *ὥς* habeamus. Cautiores igitur fuerunt, qui commutationem eatenus concesserunt, quatenus locus pro iis, qui in eo sunt, positus sit. Atque hoc quidem iudicium ante Vossium, ante Hermannum fecit Dorvillius l. c. Koen. ad Greg. Cor. p. 71. Gronov. de pec. vett. II. 4. Cort. ad Sall. Cat. 5. 8. Cui rationi altera opposita ea est, ex qua personae pro locis, ubi versantur, dicuntur. Hom. II. γ. 312. ι. 480. ο. 402. ρ. 709. ψ. 36. Od. γ. 317. ρ. 116. σ. 85. 116. υ. 75. 372. φ. 308. χ. 479. ω. 334. — ι. 410. II. ω. 160. 309. 431. 448. ψ. 36. 38. Apertum enim est, neminem posse in personam (nam Gronovio (Hom. II. γ. 272.) ad Herodot. II. p. 130. 5. humani quid accidit) ingredi, quamquam bene in

hominum coronam. Unde efficitur, *εἰς* praepositionem subsequente numero plurali dici rectissime. Hom. II. σ. 215. Od. υ. 220. 383. φ. 297. Cornel. Nep. XVI. 4. 4. Periz. Ael. V. H. I. 31.

Miror autem, neminem perspexisse egregium Grammaticorum commentum: *ὥς λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως (!) ἐπὶ κινήσεως καὶ ἐμψύχου. ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχου Θουκυδίδης εἰπεν* — id quod ineptissimum esse, ex eo iam apparet, quod neque *ὥς* cum *εἰς* neque *εἰς* cum *ὥς* comparari potest, quippe *ὥς* nunquam fuit praepositio; quae si fuisset, quid sibi vult *ὥς εἰς*, *ὥς πρὸς*, *ὥς ἐπὶ*? Nihil igitur similitudinis inter *ὥς* et *εἰς* intercedit, quocirca nonnisi inepta collatio institui potest. Nempe contendere debemus *ὥς* cum *ὥς εἰς* sequente Accusativo, quo neglecto illud plane fieri nequit. Et quod hic quidem obtinet discrimen, id non maius est, quam quod in eo versatur, si dico e. g. *λέγει εἰς Ἑλλάδα* et *λέγει Ἑλλάδα* omissa *εἰς* praepositione. Misc. Obs. V. p. 278. Est igitur *ἀπέπλευσαν ὥς Ἀβυδὸν* idem, quod *ἀπέπλευσαν ὥς εἰς Ἀβυδὸν*, ac nulla plane suppetit causa, cur *ὥς* non aeque de locis ac de personis usurpari queat, quippe vocula vulgarem suam significationem prorsus retinet, ut coniuncta cum Accusativo valeat: wie nach, zu, id est: in der Richtung nach, zu etwas. Propert. magnum iter ad doctas proficisci cogor Athenas, i. e. *ὥς s. ὥς εἰς Ἀθήνας*. Voss. Constr. 42. Goell. ad Thucyd. VIII. 103. Vol. II. p. 476. Iam vero, quum illud nach, zu in Accusativo insit aut nudo aut cum praepositione coniuncto, addatur praepositio necne, nihil fere differre facile intelliges. Omittitur autem eadem saepius in personis quam in locis designandis, quare saepius leges e. c. *ὥς εἰς Ἑλλάδα*, quam *ὥς Ἑλλάδα*. Hinc igitur inepta Thucydidis notatio, hinc

Grammaticorum error notabilis. Doederl. Symb. Helvet. I. p. 303—326.

V. 355. μηδὲ προσδόκα τόδε] Erf. ex con. Herm. μήτι, quod simplex ne requirit. Recte hoc, si quidem illud ne recte intellexit. V. ad v. 118. Id ipsum vero inest in μηδὲ, οὐδὲ, quamobrem nihil mutandum.

Pro τόδε, quae est scriptura Ald. Flor. Herm. Laur. A., e corr. Brubb. τάδε exhibent alii, ut v. 392. ἃ σ' ἱστορῶ pro ὅ σ' ἱστορῶ. Nota quidem consuetudo Tragicorum: Trach. 582. ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πρῶτον. Eur. Iph. T. 689. ὁ γὰρ σὺ λυπρὸν καπο- νείδιστον λέγεις, ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν. Valeken. ap. Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 80. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1024. p. 326. Wopkens. Lectt. Tull. I. 4., sed ideo non ubivis inculcandus est numerus pluralis.

V. 359. πρὸς μέση - ἀγορῇ] Id est: ἐν μέσῃ ἀγορῇ. Infra v. 506. Oed. 10. Item apud Liv. XLI. 9. Terent. Andr. I. 3. 19. ibiq. Rubnk. et Schaef. Liv. Gloss. v. apud. Greg. Cor. p. 890.

V. 361. ὥστ' ἐξελέγχειν] Atque haec quidem in Trachiniorum foro multi mecum audiverunt, qui eum arguant. V. Herm. de Ell. et Pleon. p. 194.

V. 362. τὸ δ' ὀρθόν —] Supra v. 336. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1658. p. CCIV.

V. 364. πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον] Interpunctio quorundam post ὑπόστεγον non modo inutilis, verum falsa etiam est. V. ad v. 251.

V. 365. ὃ δύστηνος, ἄρ' ἀνώνυμος —] Wakef. Gaisf. ὃ δύστηνος praecedentibus adaptant, quod Erf. Herm. iure refutarunt. Explicabis vero sequens ἀνώνυμος non ex puellae (Hom. Od. 9. 552.), sed ex Lichae ratione. Vv. 307. 8.

V.

V. 367. ἡ χάρις λαμπρά —] Lb. et Schol. ἡ καὶ τὰ λαμπρά. Versum Deianirae tribuunt Par. B. T. Iunt. 2. Harl. Triclin., quem Br. Erf. Schaef. ex Heathii con. post διώμνυτο comma, post φύσιν interrogandi signum ponentes sic emendant: ἡ χάρις λαμπρά. Eundem autem Flor. Herm. Br. Membr. Ald. Brubb. nuntio assignant, Canterus denique choro detulit correcto χάρις: omnino eximia est et forma et indole. Sed neque haec exclamatio, coram Deianira edita, satis decora mihi videtur, neque φύσιν hoc in loco *indolem* interpreter, sed *genus, prosapiam*, recte inquit Musgravius, quamquam Cantero nihil melius profert: ἡ πάντα λαμπρά. Greg. Cor. p. 215. Valek. ad Eur. Hipp. 1028. Nos nihil aptius, nihil verius arbitramur, quam illud fuisse genuinum, quod cum Hermanno recepimus. Acute Vir Sagacissimus: quum non interroget Deianira, quid nomen ista puella habeat, sed indignetur Lichae, scire se, quae illa sit, dissimulanti, non potest nuncius, nisi apto aliquo transitu invento, respondere, quod non fuerat interrogatus. Vox vero χάρις locum habet sanequam commodum. Soph. El. 1279. Ai. 1359. Sententia igitur est: tantum abest, ut puella ignota sit, ut splendeat maxime.

καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν] Eustath. ad Hom. Il. κ'. p. 792. τὸ δὲ κήδεσι καὶ πλείοσι δύναται καὶ ἐκ περισσοῦ ἔχειν τὸν καὶ σύνδεσμον. Πολλαχοῦ δὲ καὶ τοῦτο γίνεται, ὥς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ τὰ λαμπρά καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ (?) φύσιν. Ἐκεῖ γὰρ καὶ δίχα τοῦ πρώτου συνδέσμου εὐδοοῦται ὁ λόγος, νοῶν ὅτι τὰ τῇ θεῇ λαμπρά καὶ κατὰ φύσιν λαμπρά εἴσι. Quandoque bonus dormitat Homerus! Elmsl. ad Eur. Heracl. 622. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 76. p. XLIII. Ac ludibundo an-
nato ex seq.

12

V. 369. Ἰόλη καλεῖτο] enarrasse ὁρθόδοξον: κατὰ τὴν λαμπρότητα Iole vocabatur, quasi viola.

καλεῖτο] Vv. 754. βόησε, 887. κλαίει. Omnium instar tibi unus erit Hermannus, qui diligentissime illud dissèruit Praef. ad Eur. Bacch. p. VIII. sqq.

V. 368. γένεσιν] Lb., si Stephano fides habenda, etiam γένεσις exhibent, quod ab eo profectum est, qui γένος εἰμί male intellexit. Herm. ad Soph. Philoct. 239.

V. 370. δῆθεν οὐδὲν ἱστορεῖν] Musgravii ἱστορεῖν ineptum dicit Erfurdus. Recte! δῆθεν Latinorum scilicet, videlicet, ut δῆ (Markland. ad Eur. Suppl. 521. Valcken. ad Herodot. V. 20. p. 381. 83.) satis illustrant Phavorinus, Suidas, Zonaras ex schol. ad Apoll. Rhod. I. 998. ad Thucyd. I. 92. III. 111. Cf. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Prom. 210.

V. 371. ὄλοιντο μήτι πάντες —] Exquisitum habes dicendi genus, cui conferunt Soph. Phil. 961. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ', εἰ — Eur. Med. 82. ὄλοιο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἐστὶ ἐμός. In his signum abruptae orationis ferri nequit. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 64. sq. ad Soph. Oed. Col. 1360. p. CLXVI. Ferram quidem in talibus: Eur. El. 1242. Seidl.

Φοῖβός τε, Φοῖβος — ἀλλ', ἀναξ γὰρ ἐστὶ ἐμός, σιγῶ.

Quos ego — sed motos praestat componere fluctus. Virg. Aen. I. 139.

τὰ δέ] Herm. ad Soph. Antig. 405. Hell. ad Oed. C. 14.

V. 372. ἀσκεῖ μὴ πρόποντ' αὐτῷ κακῷ] Steph. Cant. πρόπονθ' αὐτῷ. Frustra! Wakefieldio locus de Hom. II. i. 312. admodum in deliciis est. Adhibet eundem ad Philoct. 89.

Verbum ἀσκεῖν proprie dicitur de exercitio in gymnasiis (Phavorin.), transfertur vero ad res qua-

lescunque, et bonas et malas. Eur. Suppl. 882. Aeschyl. Prom. 1064. ibiq. Blomf. Gl. 1102. qui tacet de Abresch. I. p. 180.

V. 376. εἴ νιν] Cdd. εἴ μιν. Iunt. 2. εἴμι. Illud Br. Erf. Schaef. Herm. Hic vero suspicatur εἰ μὴ hac apposita significatione: i et quaere ex eo: dicet enim fortasse: nisi vi admota quaestionem instituere voles: i. e. fortassis sponte dicet: sin minus, certe coactus. Verum tale quid non desideramus: εἰ - θελοῖς satis aptum: sofern du willst, quo ponitur aliquid prorsus ex arbitrio neque ulla habita rerum ratione. Aeschyl. VII c. Theb. init.

εἰ μὲν γὰρ εὖ πράττοιμεν, αἰτία θεῶν.

εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι.

Alteram coniunctionis εἰ cum Optativo significationem non est, quod excitemus.

V. 377. ἀλλ' εἴμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις] Facilis erat emendatio verborum ἀλλ' εἴμι in Eur. Suppl. 772., quam Elmsleius demum protulit. Sequentem voculam exhibent alii ἀπὸ (Wytttenbach. Plut. Mor. I. p. 388.), sed numero plurimi ἄπο scribunt. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 238. Callim. p. 159. sq. Heyn. ad Hom. II. x'. 324. Schaef. ap. Bast. Greg. Cor. p. 210. sq. Neutri vero ordini temere accedimus. Recte discernimus quidem inter duplicem praepositionis significatum, quae aut remotum aliquid ab aliqua re, aut huic plane contrarium denotat. Quodsi prius est, scribunt ἄπο γνώμης, ἄπο καρδίας, ἄπο ψυχῆς, sed ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ καρδίας, ἀπὸ ψυχῆς, ubi alterum locum habet. Aeschyl. Eum. 674. Ddf. Theocr. XXIX. 4. Utraque autem vocula praepositio est neque alterutra inter adverbia referri potest (alioquin idem eodem iure ex praepositioni fieret. V. ad v. 104. Valcken. ad Herodot. II. 142. p. 173. 24.); quare ἄπο prorsus ablegabis.

V. 378. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χορὴ ποιεῖν;] *Errore quodam in Lb. hic versus cum antecedente Deianirae coniunctus et duo sqq. choro assignati sunt, quos Turnebus Deianirae restituit, sed illum choro attribuit, id quod satis reor ineptum. Antea modo ipsa Deianira consuluerat chorum: τί χορὴ ποιεῖν, γυναικες; iam vero vice versa chorus appellaverit Deianiram: τί χορὴ ποιεῖν; Ut praeteream alia, de Schaeferi annotatione adhibeo, quae supra exposuimus ad v. 8.*

V. 379. μῖμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ —] Ne ionismis annumeres verbum μῖμνεν, acute prohibet Petrus Elmsleius (ad Soph. Oed. Col. 638.), quem consulas praeterea de ἀνὴρ (l. c. 629. et ad Eur. Med. 751.). Sic enim recte scribi neque ut in Lb. ὅδ' ἀνὴρ (Valeken. ad Eur. Phoen. 1650. Dorvill. ad Charit. VIII. 2. p. 602.), dudum docuit Porsonus ad Eur. Phoen. 1670.

ὑπ' ἀγγέλων] Ex αὐτόκλητος elicias κληθείς. Soph. Ai. 290. Blomf. ad Aeschyl. Choeph. 825.

V. 381. μολόντα —] Perperam Ald. Flor. Herm. Brubb. μολοῦντα. Illud Vat. Par. B. Iunt. 2. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 1742. Ceterum conferat tiro v. 375. et Ai. 304. 785.

V. 382. ὡς ἔρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ] Emendationum a Wakefieldio maxime propositarum nulla habita ratione in contentionem venit εἰσορᾷς a quibusdam interpositum. Fritsch. Quaestt. Lucian. p. 96. Novimus quidem ὁρᾷς sexcenties sic locatum, sed εἰσορᾷς cur non ubique neque hic probari possit, ultro tibi aures suggerent. Iam vero quominus εἰσορᾷς cum Genitivo componamus, aperte prohibet Apollonius Dyscolus de Synt. p. 290. Qua de causa iam Lobeckius ad Soph. Ai. p. 261. 443. locum nostrum aliter enodare conatus est; verum ex eiusmodi explicatione (Blomf. ad Aeschyl. Agam. 1394. Wyttēnb.

Bibl. Crit. III. 1. p. 29. Ast. ad Plat. Polit. 327. C. Boeckh. in Min. p. 121. Heindf. ad Charm. 52.) nihil nobis redundat emolumenti: ecquis comprobet: δίδαξον, εἰσορᾷς ὡς ἔρποντος ἐμοῦ? Praestare igitur duxerit quispiam, si Genitivum absolutum, quem vocant, liberius positum statuas, de quo nuperissime expositum est accuratius. Itaque legimus Plat. Polit. III. 391. A. καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι, quae male cepit Wyttēnbachius, perperam in suam rem convertit Abreschius Dilucc. Thucyd. p. 728., quibus cautior exstitit Fridericus Sylburgius Synt. Comp. VIII. fin. p. 460. Item ap. Plut. invenies συνεχώρησε δεομένων et alia plurima. Dorvill. ad Charit. III. 2. p. 354. III. 9. p. 410. VI. 7. p. 547. Neque infrequens usus istius Genitivi pro Accusativo, ut certe videri potest. Gronov. ad Arrian. Exp. Alex. I. 5. p. 12. Plat. Phaedr. 252. A. Thuc. II. 8. IV. 20. Popp. Proleg. I. p. 119. sqq. Matth. ad Eur. Or. 383. At neque hoc hic uti licet satis certo documento, quo spreto aut cum Matthiae Gr. Gr. p. 624. 1074. aut secundum aliorum vestigia agendi optio data est. Iam illius opinio, quae et aliorum est plurimorum, de confusa duplici structura, ubi aliud quoddam probaverimus, extenuata concidet. Tueri enim studuit Vir Doctissimus verba videndi cum Genitivo consociata, cui ex parte ab aliis iam responsum est. Nempe falsum esse eundem in Plat. Polit. Vol. VII. p. 202. Bip., non praeteriit Reisigium, quamvis ipsius aequae atque Astii, Matthiae (Gr. Gr. p. 660.) explicationes non possim quin reprehendam maximopere. Quid quod ipse auctor verborum suorum optimus interpres? Sunt vero haec: τί δέ; ἢ προῶτης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὐπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἥτιον αὐτῶν μερόντων τε καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ; —

καὶ πολλοὺς γε, ἔφη. Alcib. II. p. 186. Buttm. ὁρᾷς δὴ καὶ τῶν ἡμετέρων πολιτῶν. Heindf. ad Phaedr. 90. p. 316. Num tale quid Polit. II. 382. C. Vol. VI. p. 257. prorsus inauditum? V. ad v. 2.

Neque magis hoc loco pertinet huc Soph. Oed. Col. 1084. Verba saltem licet corrigere, quae in Lb. corrupta ab interpretibus egregie perversa sunt. Sic igitur emendabis: εἰδ' ἀελλαιὰ ταχύρῳστος πελειᾷς αἰθερίας νεφέλας κῦρσαιμ', ἀπὸν δ' ἀγώνων θεωρήσασα τοῦμόν ὄμμα. Vv. 1079. 1080. Philoct. 171. Ut taceam de Iacobsii explicandi via, qua non minus impedita Hermannii enarratio et supra iam reprobata, non infitior Seidlerum omnino recte iudicasse, nimirum nulla plane obstat ratio, quominus verba videndi aequae atque alia ad sensus pertinentia Genitivum adsciscere possint. Quidni dicatur εἰσορᾷς ἔρποντος eodem plane iure, quo antea τοῦτον λέγοντος τάνδρ' εἰσέχουσ' ἰγώ? Etenim τοῖς ὁρᾷ καὶ τοῖς ἀκούει, quare rectissime Eur. Hel. 132. αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἰδόμεν καὶ τοῖς ὁρᾷ —, rectissime Soph. Oed. R. 413. σὺ καὶ δέδορκας, κοῦ βλέπεις ἢ εἰ κακοῦ. Ibid. 747. δεινῶς ἀθυρῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ —, praesertim quum ὅψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ut dicit Plat. Phaedr. 250. D. Quocirca in Aristoph. Ran. 815. ἡνίκ' ἂν ὀξύλαλόν περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντα ἀντιέχον — ἴδῃ neque ad ὀδόντα spectat, nempe hoc modo res secundaria sit primaria, contra primaria sit secundaria, neque pro audiendi verbo dictum est. V. ad v. 353. Bonum vero factum, quod haec perversitas inculcari non potest Xenophonti Mem. I. 1. 12., etsi Cd. οἶδεν pro εἶδεν, verba enim haec sunt: οὐδεὶς δὲ πώποτε Σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς οὐδὲ ἀνόσιον οὔτε πρᾶττοντος εἶδεν, οὔτε λέγοντος ἔχουσεν —, quae profecto non aliter dicta, atque haecce de Hom. II. δ'. 357. ὥς γινώσκοντο — de Plat. Apolog. 27. A. ἔγωγε γινώσκεται

Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένου καὶ ἐναντί' ἐμάντι' λέγοντος, nam qui illud explicuit: ὥς γινώσκοντο ἔσχε χωρόμενον, non vidit, sic nihil non explicari posse.

Lichas igitur haec fere ait: edoceas, quoniam me abiturum cognoscis, intelligis; nec vero: edoceas, quoniam me abeuntem conspicias, quod primum ne verum quidem est, deinde, si verum esset, quid tandem Deianira nuntio iamiam discedenti mandare potuisset? Hom. II. ξ'. 37. Herm. ad Soph. Philoct. 499. Hinc expeditas Soph. Oed. Col. 138. φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φαιζόμενον, ubi Reisigio saltem rectius disputavit Brunekius (etsi idem alias pessime interpretatus est Aeschyl. Prom. 21. ἴν' οὔτε φωνῇ, οὔτε του μορφῇ βροτῶν ὄψει). Soph. Antig. 743. Empedocl. 382.

V. 383. ὥς ἐκ ταχέως, ξὺν —] Vitiose Ald. Iunt. 1. Turneb. Brubh. ὥς ἐκ τραχέως. Illud recte in Iunt. 2. et Cdd. aliquot, quocum contendit Musgravius v. 709. Antig. 994. Bernh. Synt. Gr. p. 185. sq. Pro ξὺν Lb. σὺν. Vid. Nev. ad Soph. El. 358. et de sententia Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1594. p. 393.

V. 384. ἤσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀννεώσασθαι λόγους] Schol. ἀντὶ τοῦ αἰσσεις. Turneb. Steph. Cant. αἰσσεις. Recte Fridericus Sylburgius Nott. in Clenard. et Antesign. p. 518. ed. Francof. MDXC.

ἀννεώσασθαι] Cdd. Schol. καὶ νεώσασθαι, quod propter usum insolentem offendit Canterum (non item Dorvillium ad Charit. II. 9. p. 327.), quamobrem emendavit ἀνανεώσασθαι, id quod egregie confirmat Eustathius ad Hom. II. κ'. p. 811. τὸ νεᾶν, οὗ χρήσις παρ' Ἡσιόδου ἐν τῷ· θέρους δὲ νεωμένη οὐ σ' ἀπατήσει (Op. 460.) ἔξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακινῆσαι, εἰπεῖν δὲ κυριώτερον, ἀναπολῆσαι. Schol. ἀνακαινίσασθαι, καὶ αὐτὸς ὁμιλῆσαι ἀκριβῶς

ἐκ νέας. ἢ οὕτω· πρὶν ἡμῖν καινότερον ἀνακοινώ-
σασθαι λόγους. Quod Lb. non apprime addicunt,
nos non facit sollicitos, quippe et alias contra Lb.
auctoritatem episcopus genuinam servavit scripturam.
Quid sibi velit καὶ νεώσασθαι, quod Wakefieldio
Atticum sapere videbatur: prius etiam quam vel
verbum de novo commutemus? Verum quod
Canterus non assequutus est, non fugit Musgravium,
nempe καὶ illud perquam commodum. Supra v. 135.
Ἰν' αὐτοῦ καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ, οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ
πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ. Apte igitur Hermannus resti-
tuit καὶ νεώσασθαι.

V. 387. ἴστω μέγας Ζεὺς —] Formulam a Tragicis
ex Homero tralatam et non solum Thebis, sed etiam
Athenis receptam fuisse, contra Valckenarium ad
Eur. Phoen. p. 561. accurate docuit Nevius ad Soph.
Antig. 184.

ἔξειδώς κυρῶ] Terent. Andr. III. 2. 28. *id ego iam
nunc tibi renuntio, here, futurum, ut sis sciens.*
IV. 4. 36. *nunc adeo, ut sis sciens* — ubi in sub-
scripta Donati verba non iurabo. V. ad vv. 37. 160.

V. 388. τίς ἡ γυνή δὴτ' ἐστίν —] Vocula δὴτα pro-
pter antecedentia. V. 299.

V. 389. ὧν δ' ἔβλασται —] Quum notio unde Ge-
nitivi sit primaria, illud dicendi genus eiusdem casus
proprium facile agnosces. Rectius igitur Matthiae
Gr. Gr. p. 687. sq. disputavit Vir Doctissimus Synt.
Gr. p. 136. sq. Ceterum eadem, quae tibi suppeditat
Astius ad Plat. Legg. VI. 16. p. 315., in penu sunt
Dorvillii ad Charit. I. 1. p. 206. sq.

οὐκ ἔχω λέγειν] non habeo dicere. Voss. Con-
str. 51.

V. 390. οὗτος, βλέψ' ὦδε] Verba nuntii ad versum
usque 421. ante Th. Tyrwhittum falso Deianirae ad-
scripta erant. Vv. 418. 422. Qua de causa v. 391.
ἐρωτήσας et v. 400. ποικίλας emendatum est. Ce-
terum formula οὗτος, βλέψ' ὦδε eius est, qui iubet
aliquem attendere: huc me specta, adspicendum
contra me, respice ad me. Plaut. ap. Is. Cas-
saub. de Sat. I. 6. p. 164. ed. Ramb. Valcken. ad Eur.
Hipp. 300. Hic valet fere: βλέψον εἰς μ' ἀσκαρ-
δάμυκτος, in quo inest audaciae aut impudentiae
significatio. Hom. Il. i. 373. Aristoph. Acharn. 290. sqq.
Herald. Advers. Lib. II. c. 4. Benth. ad Horat. I. Od.
3. 18. Pors. Add. Hec. 958. Lob. ad Soph. Ai. 140. Si-
militer simplex εἰσορᾶν, adspicere significatum ha-
bet sustinendi. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 115.
Duk. ad Flor. II. 18. p. 409.

Schol. τὸ δὲ X (Valcken. ad schol. Eur. Phoen.
342. p. 651.) οἶτι τὸ ὦδε τοπικόν. Suid. Antiattic. v.
ὦδε. Plaut. *huc me specta.* Athen. IX. 15.

V. 391. εἰς τί δὴ με τοῦτ' ἐρωτήσας —] quorsum hoc
ex me sciscitaris? Sic Reisk. et Piers. in Eur. Iph.
T. 494. Non inepte! Valcken. ad Phoen. 624. N. T.
p. 361. sq. Abresch. ad Aeschyl. I. p. 663. Item πρὸς
τί δ' ἰστορεῖς; v. 406. item simplex dicitur Accusativus,
qua de re adeas, si tanti est, Reisig. ad Soph. Oed.
Col. 1286. p. CLVII. et quae exponentur ad v. 532.
Sen. de Benef. III. 15. *in quid isti viri ornati adhibiti
sunt? in quid imprimunt signa?* IV. 13. *mundus in
quid vices suas absolvit? in quid sol diem extendit et
contrahit?*

V. 392. ὃ σ' ἰστορῶ] Par. B. T. Triclin. ἂ σ' ἰστορῶ.
Illud Harl. et contractum cum σ' in Ald. Brubb. ὄσ',
quo modo Laur. A. ὄς exhibet. V. ad v. 355. Au-
deas modo effari, si sapis, quod ex te per-

contatus sum, i. e. non audebis. Cic. Philipp. II. 20. 49. *aude dicere, te prius ad parentem tuum venisse, quam ad me.*

V. 394. δάμαρτά θ' Ἡρακλέους] Flor. Herm. δάμαρθ' Ἡρακλέους, quale metrum non improbat Hermannus. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 372. Tu vide eundem ap. Herm. ad Eur. Med. 940.

V. 397. λέγεις δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;] Iure adversatur Hermannus Seidlerio signum interrogandi delenti, quo oratio indignabundi haud leviter infringeretur.

δίκαία γάρ] τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν;
Soph. Antig. 742. δὴ δίκης ἴδὼν παῖδι.

AI. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ.
Eur. Or. 1629. ὦ τλήμον' Ἐλένη - τὰμὰ δ' οὐχὶ τλή-
μονα; Soph. Antig. 323. sq. 469. sq. Ai. 1089. sq. V.
ad vv. 216. 791. Hom. Od. τ'. 329. 332.

V. 400. ποικίλας] Br. Membr. Harl. Ald. ποικίλλας.
In aliis ποικίλας. V. ad v. 390.

V. 402. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν] Valcken. ad Phalar. Ep. p. XXIII. Seyff. Gr. Lat. IV. p. 73. et de participio eorum memor eris, quae diximus ad vv. 68. 160. Sunt praeterea, qui Imperfectum pro Praesenti dictum existiment. Multa invenies eiusmodi exempla ap. Lambin. ad Horat. I. Od. 37. 4. Valcken. ad Eur. Hipp. 359. Diatr. p. 286. A. Dorvill. ad Charit. VII. 6. p. 592. sq. VIII. 2. p. 610. Wyttenb. Bibl. Crit. I. 3. p. 50. III. 2. p. 11. Vechn. Hellenol. p. 243. sq. Nec minus diligenter notavit Schaeferus ad Dionys. Comp. Verb. p. 126. Theocr. XIX. 8. Soph. Oed. Col. 1697. Schol. Apollon. Rhod. p. 162., immo inventi illius se iactat auctorem Heindorfius ad Plat. Phaed. 35. Theaet. 33. Gorg. 169.

Huic vero multitudini etsi numerum addere poteris parem, tamen quod voluerunt plerique comprobare, id nondum arbitror ad liquidum perductum. Herm. ad Aristoph. Nub. 1030. p. 139. Negandum enim a principio est, Imperfectum in locum Praesentis substitui posse, ubi non aliqua certe Praeteriti sit significatio. Ac videtur modo Imperfectum pro Praesenti usurpari, revera non ita est, etenim v. c. Comitorum *τουτὶ τί ἦν;* et *τουτὶ τί ἐστίν;* qui confundat spero fore neminem. Videlicet illa dictio aliquid designat, cuius praesentia fere evanuit, haec vero adhuc praesens indicat. Nihilominus dictum utrumque in tempus praesens cadere potest, quamquam illud *τουτὶ τί ἦν* id eatenus modo attingit, quatenus recens aut nunc ipsum aliquid factum ostenditur, cuius adhuc residet memoria vel vestigium. Namque Imperfectum et Praesens quam arcte cohaereant, vel nomen illius luculenter declarat, etenim quod nondum perfectum est, etiamnunc perficiendum restat: quum scribebam, ille intravit nihil nisi hoc est: scribentem me ille aggressus est. At vero nemo Imperfectum pro Praesenti collocatum censebit. Diversa quidem est ratio, qua ad Praeteritum respicimus, quia aut recens factum aut ante dictum in causa potest esse. Plat. Theaet. 156. A. ὥς τὸ πᾶν κίνησις ἦν καὶ ἄλλα παρὰ τοῦτο οὐδέν. Cratyl. 10. οὐκοῦν καὶ τὸ ὀνομάζειν πρῶξις τίς ἐστιν, εἴπερ καὶ τὸ λέγειν πρῶξις τις ἦν. Eur. Hipp. 362. Κούρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός. Idem etiam locum habet significatu negativo, id est, ubi id, quod dici aut fieri omnino debebat, at nondum dictum aut factum est, etiamnunc dicendum aut peragendum indicatur. Atque cadit id maxime in verba *χρῆν*, *ἔδει*, *πρὸςῆκεν*, quae plerumque pro Praesentibus posita venditantur. Neque tamen eos existimo diligentiores, qui verbis modo excitatis so-

Iam Imperfecti vim vindicant, quippe quae apprime etiam spectet ad tempus praesens. Quodsi Soph. h. l. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν, contra Euripides dicit Ion. 994. ἀρ' οὐτός ἐσθ' ὁ μῦθος ὃν κλύω πάλαι. Illo autem nomine reprehendendus mihi est, qui in verbis Horati

nunc Saliaribus

Ornare pulvinar Deorum

Tempus erat dapibus, sodales.

hellenismum male comtum vel hodie propagare studuit, quem ut cum praeceptore suo religiose reservet suggeram indigenti Aristoph. Eccl. 877. τί ποθ' ἄνδρες οὐχ ἤκουσιν; ὦρα δ' ἦν πάλαι. Soph. Ai. 243. ὦρα τιν' ἤδη πάλαι καλύμμασι κρυπόμενον, ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, sic enim locum emendatum volo. Tu cave istis abutere; quid ego sentiam, quidpiam Lambinus l. c. et praeclare Dav. Iani tibi illustrat, cuius quae perscribam dignissima haec verba sunt: „saepe enim fingunt enallagen, ubi nulla est, quemadmodum in illo Horatii erat multis visum est esse Imperfectum pro Praesenti, unde novam enallagen exsculpere possent. Perperam! nam erat tempus i. e. iam dudum factum illud oportebat (atque etiam nunc oportet), quo ipso tarditatem reprehensurus est. Tempus erat simpliciter pro tempus est valde frigidum et prope ridendum esset.“ A. Poet. p. 106. Ficta igitur enallage nititur modo concisa quadam ratione dicendi estque nihil nisi temporum quaedam attractio, de qua accuratius disputavit Fridericus Ellendtius ad Cic. Brut. XXXII. §. 124.

V. 404. λέγ', εἴ τι χρῆζεις] Eur. Suppl. I. ad v. 78. c. Soph. Phil. 49. ibiq. Herm. Elmsl. ad Eur. Med. 1286. 7. Sed Soph. El. 316. huc non trahes, ubi delenda post ἰστορεῖ distinctio est et scribendum: ἰστορεῖ

τί σοι φίλον, i. e. ἰστορεῖ φίλον τί σοι. Eur. El. 905. 1049. Aeschyl. Choeph. 656.

V. 406. κάτοισθα δῆπου; A. γημί] Vauvill. Eldick. Br. Schaeff. κάτοισθα δῆτ'; A. οὐ γημί, quam mutationem ne propter sequens ἦν ἐπ' ἀγνοίας ὁρᾷς habeas necessariam, scias, verbum γημί idem saepius esse, quod ἐπολαμβάνω. Hesych.

V. 407. οὐκουν σὺ ταύτην, ἦν ἐπ' ἀγνοίας ὁρᾷς —] Schol. Turneb. Steph. οὐκοῦν. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 897. Reisk. ἦν ἐπ' ἀγνοίᾳ στέγεις. Erf. ἦν ἐπ' ἀγνοίας περῆς (ad Philoct. 1131.). Schol. οὐ σὺ, γησί, ταύτην, ἦν προσποιῇ ἀγνοεῖν, ἐλεγεῖς εἶναι Ἰόλην. Herm. vertit: quam ante oculos habes ita, ut ignotam. Tu reddes: ἦν ὁρᾷς μὴ δοκῶν ὁρᾷς s. ἦν ὁρᾷς μὴ ὁρῶν. Hom. h. Merc. 92. Aristoph. Eq. 1143. Pac. 1051. Theophr. Char. I. καὶ ἀκούσας τι, μὴ προσποιεῖσθαι, καὶ ἰδὼν, φῆσαι μὴ ἐωρακέναι, nam δόξει recte explosum, etsi male ἀκοῦσαι supplent, quippe plena oratio foret: καὶ ἀκούσας τι, μὴ προσποιεῖσθαι ἀκούσας. Eur. Hipp. 463. Med. 66.

V. 409. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι;] Respondetur πολλοῖσιν ἀστῶν. V. ad vv. 162. 229. Heindf. ad Plat. Soph. 60. p. 371. Phaed. 23. p. 37.

τίς πόθεν] Ald. cum editt. vett. τίς ποθεν. Illud Laur. A. Schaeff. τίς, πόθεν secundum Philoct. 56., quod exemplum aequè ineptum esse, atque similia ad v. 231. 2. allata, satis in aperto est. V. interpr. ad Soph. Antig. init. et Eur. Iph. A. 356.

V. 413. ναί] Eur. Iph. T. 742. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 309. p. LXIX.

ταῦτό] raro invenitur apud Tragicos, rariissime apud Aristophanem, etsi non solum in formula ταῦτό τοῦτο, verum alias etiam. Vesp. 22. Nub. 659. 848. Herm. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 414. Elmsl. ad

Eur. Med. 550. Falsissimum vero tradit Buttm. l. c., formam ταύτων in auctoribus orationis pedestris semper legi, nam sexcenta exempla forma alterius reperies facili negotio. Modo autem contrario idem fallitur, quod subiicit, rarius etiam τοιοῦτο et τοσοῦτο a Tragicis et Comicis antiquioribus usurpari, nam locis ab ipso allegatis nihil plane efficies et Elmsleius rectius iudicavit ad Soph. Oed. Col. 789. quam ad Aeschyl. Prom. 800. Blomf. ad Agam. 306. Item de Comicis antiquioribus locum satis certum promere poteris nullum, ubi τοσοῦτο, τοιοῦτο legendum sit; quapropter non proferes Aristoph. Ran. 1446. Lys. 486. Nub. 830. Eq. 1231., etiamsi apud eundem, sed in Pluto demum v. 361. τοιοῦτο et τυννοῦτο in Thesm. 752. Verum in soluta oratione formam invenimus utramque et quamquam; in Cdd. saepius τοιοῦτον, τοσοῦτον, quam τοιοῦτο, τοσοῦτο, tamen hanc formam ex socordia quadam antiqua (Valcken. ad Eur. Hipp. 1250. Phoen. 1321.) interpretes haud raro praetulerunt. Goell. ad Thucyd. Vol. II. p. 338.

V. 415. ποίαν δόξασιν;] Tali interrogationi vis vel admirationis vel irrisionis, ut hic, est: quam mihi narras opinionationem? Plaut. Truc. II. 2. 29. mulieres volo convenire vostras. St. quas tu mulieres mihi narras, ubi musca nulla femina est in aedibus? Reisig. ap. Stallb. ad Plat. Phileb. 151. p. 217. Jacobs. Additam. in Athen. p. 266.

V. 418. γράσον-τόνδε, τίς —] Ex eo, quod Harl. τόνδε omittit, minime de altera quadam lectione, sed de correctore cogitari debet. Per Deos, dicito hunc, cara domina seu hera, quis tandem sit hospes. Lambin. l. ad v. 2. c. Hom. II. γ'. 192. εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστίν. Proprie hic dicendum erat: γράσον τόνδε τὸν ξένον,

τίς ποτ' ἐστίν. Hom. II. β'. 38. οὐδὲ τὰ ἦδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα. γ'. 441. οὐδέ νῦν τῶνπερ μέμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί, sed γ'. 382. ὅθρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν. Nev. ad Soph. Ai. 1044. infr. ad v. 656. 7. supr. ad v. 96.

V. 422. ἀνθρωπος - ἀποστήτω —] Alii articulum praefigunt, sed illud et in omnibus MSS. et dictum est rectissime. V. ad v. 335. Aequè nihil mutandum in Aristoph. Lys. 935., ubi male correctum est ἀνθρωπος, peius etiam ἡνθρωπος. V. schol. et conf. Plat. Soph. 222. B. Protag. 314. E. Heindf. ad Phaed. 108. p. 182. Nec minus sincerum est ἀποστήτω, pro quo ἐπιστήτω, προστήτω, παρστήτω exhibent iusto personarum ordine confuso. V. ad v. 390.

V. 424. μὴ, πρὸς σε τοῦ —] Vulg. μὴ πρὸς σύ. Corr. Br. secundum Par. B. T. Turn.

V. 427. οὐδ' ἦτις οὐ κατόιδε τὰνθρώπων, ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.]

Matthiaeus Gr. Gr. p. 729. sententiam mirum in modum pervertit: τὰ ἀνθρώπων χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί. Tu adhibebis, quod supra legisti: τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι, et Soph. El. 916. τοῖς αὐτοῖσι τοι οὐχ αὐτὸς ἀεί δαιμόνων παραστατεῖ. Herodot. I. 207. p. 98. 51. ἐκείνο πρῶτον μάθε, ὥς κύκλος τῶν ἀνθρωπῶν ἐστὶ πρηγμάτων· περιφερόμενος δὲ οὐκ ἔῃ αἰεὶ τοὺς αὐτοὺς εὐτυχεῖν. V. ad v. 121. 2. Synt. Gr. p. 325. sq.

V. 429. μὲν νῦν —] Lb. et Schol. μὲν νῦν, quod corr. Steph. Cant. Br. μὲν νῦν. Stob. Serm. LXIII. μὲν γοῦν et cum Par. B. Vat. μὲν οὖν. Laur. A. μὲν γ' οὖν et em. μὲν νῦν, id quod verissimum est, modo scribatur cum Stephano μὲν νῦν. Namque μὲν γοῦν et alibi (Valcken. ad Eur. Hipp. 20.) et hic mera est

correctio, quod egregie evincit Eustathius hunc locum allegans ad-Hom. II. x'. p. 792. Elmsl. ad Eur. Med. 1263.

Excitat Sophoclis verba Stobaeus l. c. et respiciunt Plut. Sol. I. Schol. ad Soph. Ai. 646. Cant. Nov. Lectt. IV. 7. Ipsum autem Sophoclem ab amore non alienum fuisse et veteres referunt et exposuerunt Lessing. Vit. Soph. p. 154. Husehk. Analectt. Critt. p. 20. sq. Iacob. Quaestt. Soph. p. 176. 271., quamquam in ipsis quae restant fabulis pauca modo huius rei deprehendis vestigia eaque admodum ambigua. Passov. Ind. Lectt. Vratisl. aest. a. 1825. p. 4. Fragm. Phaedr. IV. ap. Stob. Floril. p. 245. Grot. Clem. Alex. Strom. VI. p. 745. Dorvill. ad Charit. VI. 3. p. 521. Certiora longe exstant de Euripide. Athen. XIII. 557. E. Valcken. Diatr. 157. sqq. Davis. ad Cic. Tusc. IV. 32.

Dictis autem Deianirae ea fere conveniunt, quae Phaedra scribit Hippolyto ap. Ovid. Heroid. IV. 11.

*quidquid Amor iussit, non est contemnere tutum:
regnat et in dominos ius habet ille Deos.*

Nihil enim, ut hoc attingam, mutandum, nam sine causa Wakefieldius superos reposuit pro dominos. Wesselg. ad Herodot. I. 212. p. 100. 48. Ipse Sophocles ante oculos habuit hocce Anacreonticum:

γέρ' ὕδωρ, γέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
γέρ' δ' ἀνθεμεινίας ἡμῖν
στεφάνους· ἐνείκον, ὥς μὴ
πρὸς Ἑρωτα πνυταλίζω.

(ap. Eustath. ad Hom. II. ψ'. p. 1444. Casaub. ad Athen. p. 782.) et fortasse hoc:

ὄδ' καὶ θεῶν δυνάστης,
ὄδ' καὶ βροτῶν δαμάζει.

Anacr. p. 222. Fisch. Rittershus. ad Opp. Cyneg. 410.

V.

V. 430. πέκτης ὅπως ἐς χεῖρας] Eur. Herc. F. 869. ἀμνοῦς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς ἐς ἐμβολήν. Contendi potest eiusd. Bacch. 742., quem versum inepte transtulit Aelian. Anim. Nat. XVI. 31. — Bernh. Synt. Gr. p. 220.

V. 432. καμῶγε] Erfurdlius, qui γὰρ vocalae vim intellexit, coni. καμῶ τε. Hermannus vulgatam lectionem bene expedivit: nempe particulam istam non ad praecedentia, sed ad subsequenda spectare, apte animadvertit. Vel mihi met ipsi, inquit Deianira, amor imperat, quidni etiam alii mei quippe simili? Praeter Reisig. ad Soph. Oed. Col. 526. p. 268. v. ad vv. 284. 317. 320.

οἷας γ' ἐμοῦ] Reiz. de acc. inclin. p. 79. sq. 92. sqq. Horat. V. Epod. 59. nardo perunctum, quale non perfectius meae laborarint manus. I. Sat. 5. 41. animae, quales neque candidiores terra tulit. Eur. Hipp. 530. οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄστρον ὑπέριτερον βέλος, οἷον τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἴησιν ἐκ χειρῶν Ἑρώς, ὁ Αἰὼς παῖς.

V. 433. ὥς εἴ τι —] Sic Br. ex Par. B. T. Vulg. ὥς εἴ τι, tale est, quale si —. Buenem. ad Lactant. Inst. I. 3. 20. Vol. I. p. 21.

τῷ μῶ, τὰνδρῖ] Erf. coni. τῆς δὲ γ' ἀνδρῖ et τῷ μῶ γ' ἀνδρῖ. (Philoct. 685.) Idem proposuit Schaeferus; viam vero leniorem ingressus Seidlerus correxit: τῷ μῶ τ' ἀνδρῖ, ita ut τὰ et ἡ sibi respondeant. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1486. 7. p. 374. Verum cur tandem immutetur lectio Cdd. omnium, nemo declaravit, sed fando acceptum tuitus egit quisque pro arbitrio suo. Male! Popp. de Elocut. Thucyd. p. 201. Krueg. Dionys. Histor. p. 124. Bornem. Xenoph. Apolog. 33. Bernh. Synt. Gr. p. 322. Seebod. Bibl. Crit. I. 8. p. 791. Ac minime ineptum h. l. τὰνδρῖ,

nam simplex τῷ μῶ sufficere potuisset (Schaeff. Bos. p. 33. 851.); sed quum per se nihil nisi consanguineum denotaret, qui potuit etiam filius esse, addidit Deianira, ut maritum designaret accuratissime, τῶν δρῶ. Quodsi supervacaneum duxisset, potuisset sane istam appositionem plane omittere. Ut hic ὁ ἀνὴρ maxime attendendum, sic ὁ ἐμός in verbis Aristophanis Lys. 223. κοῦδέποθ' ἐκοῦσα τῶνδ' αὖ τῷ μῶ πείσομαι. Haec autem, quae diximus, ut clarius appareant, non alienum ducimus, omnino de articuli collocatione pauca adnectere, praesertim quum post Bentleium, Wolfium (Prolegom. p. LXIV. CCLIV.) vel hodie hoc in genere aut inscitia aut magnorum auctorum imitatione perversa saepius peccetur. Sic αἰθρία significat τὴν διαίταν ὑπαίθριον et hunc complexum dicit poeta τὰ τέλη νυμφικά. Verba sunt Wexii ad Soph. Antig. 355. 1218. Br. Trach. 562. Uti possumus modis tribus, e. g.

ὁ ἐμός ἀνὴρ,
ἀνὴρ ὁ ἐμός,
ἐμός ὁ ἀνὴρ,

i. e. ὁ ἐμός ἐστὶν ἀνὴρ — ἀνὴρ ἐστὶν ὁ ἐμός — ἐμός ἐστὶν ὁ ἀνὴρ. Valeken. ad N. T. p. 338. sq. Schaeff. ad Greg. Cor. p. 1010. 1048. V. ad vv. 714. 721. His modis accedant:

ὁ ἀνὴρ — ὁ ἐμός,
ὁ ἐμός — ὁ ἀνὴρ,

i. e. ὁ ἀνὴρ ἐστὶν ὁ ἐμός (οὐκ ἄλλον) et ὁ ἐμός ἐστὶν ὁ ἀνὴρ i. e. οὐκ ἄλλος. Ab his ea genera omnino seiuncta sunt, in quibus adiectivum non tam ad nomen substantivum, quam ad verbum pertinet. Vid. ad v. 918. πάνταθ' ὁ παῖς δύστηνος οὐτ' ὁδονμάτων ἐλείπει οὐδέν. V. 1220. I. κατὰ τοῖςδε τὴν χάριν ταχίσαν, ὦ παῖ, πρόσθε. Oed. R. 526. ὁ μάντις τοὺς

λόγους ψευδεῖς λέγει. Eur. Suppl. 444. τὴν δίκην ἴσῃν ἔχει. Aristoph. Vesp. 554. Lys. 316. Acharn. 138. 160. Lys. 29. 1146. Plut. 743. Nub. 1127. Eccl. 33. 39. 55. 63. 1115. Av. 444. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 48. Euthyphr. p. 36. Popp. Obs. Thucyd. p. 28. Praeterea non obmoveri possunt talia, in quibus adiectivum levissimam exhibet appositionem. Plat. Phaed. init. καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάντι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήνας. Nihil delendum, nihil addendum esse, recte comprobatum est omnibus Cdd. fere consentientibus. Lex. S. Germ. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 880. Bekk. Anecd. p. 352. aequae enim τῶν atque πολιτικῶν correctori debemus, quare non debebat V. D. πολιτῶν per πολιτικῶν explicare. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1582. p. CXCIV. Syntagm. p. 43. Nimirum vocabulo πολιτῶν, ut significavimus, perspicuitatis causa Echecrates adiecit Φλιασίων, non quo Phaedonem doceat, se esse Phliasium, sed ut πολιτῶν paullo accuratorem exhibeat descriptionem. Aptius sane Herodot. I. 86. p. 44. 85. ὡς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων ἐὼν Ἀθηναῖος, neque tamen illud minus recte dictum est. Ac nescio, an verba Dionys. Halic. Antiq. I. 34. p. 27. b. s. I. 27. 19. Sylbg. ὁ ποιητὴς ἀρχαῖος ad istum modum sic sint emendanda: Εὐξενος ὁ ποιητὴς Ἀχαιοῖς (Schaeff. ad Trach. 555.), nisi illud ἀρχαῖος librario tantum debetur. Niebuhr. Hist. Roman. p. 98. 202. ed. 3. Arrian. Ind. XIX. Κρατερόν — ἰέναι σὺν τῇ στρατιῇ ἐκέλευσε πεζικῇ τε καὶ ἱππικῇ. Gronov. p. 333.

Huius appositionis generi levissimae alterum adiungendum est appositionis planioris. Intelligo id dicendi genus, unde digressi sumus, quod cur reiecerit Apollonius Synt. I. 40., quaerere non supersedeo. Vix mihi persuadeo, Grammatico eiusmodi exempla ignota fuisse, sed eadem arbitror eum alio modo ex-

plicuisse, ac nescio, an aptiore. Nempe utraque dietio, qua aut levem quandam aut diligentiorē addo illustrationem, per se non unius, sed bipartiti membri est atque unum exinde efficitur. Etenim vertimus τῶν πολιτῶν Φλιασίων: civium, Phliasi-
orum scilicet, ut Εὐξενος ὁ ποιητὴς Ἀχαιοί: poeta Euxenus, Achaeus scilicet. Idem valet de loquutione altera. Soph. Oed. R. 806. τὸν ἐκ-
τρέποντα, τὸν τροχὴλάτην, παίω. Aristoph. Nub. 186. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.

Necesse autem est aliqua certe praecedat subsequēntis significatio, quod aut commemoratum antea potest esse, aut ipsa orationis vel sermocinationis serie saltem perspicitur. Itaque, ubi quid planius est et obiter quasi attingendum vel addendum, quod illustret, articulus interdum omittitur. Contra, ubi quid aut minus manifestum aut accuratius certiusque designandum ac definiendum est, articulo carere non possumus. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 194. Polit. Vol. I. p. 229. Haec autem proprie non cadunt in doctrinam de articuli cum adiectivo et substantivo nomine coniunctione, aut eatenus modo huc pertinent, quatenus dictio conversa, nomine substantivo scilicet cum articulo antecedente et adiectivo cum articulo subsequente.

Quodsi illud desideratur, quod proposuimus, id est, ubi appositi nihil antea aut indicatum est, aut quod sequitur divinando nos assequi non possumus, sed dictio per se absoluta perfectaue est, articulum non modo habemus suspectum, verum etiam falsissimum. Quare lubentissime concedimus, quod Valckenarius Graecis, inquit, inauditum et prorsus esset barbarum ἢ μεγάλη ἢ λάρναξ ad Theocr. Adon. 33. Elmsl. ad Eur. Iph. T. 250. Valcken. ad Herodot. I. 180. p. 85. 66.

Tironi denique, ne cum Matthiaco Gr. Gr. p. 543. 559. miretur ὁ Ἄλνυς ποταμός (der Halysfluss, ut nostrates der Rheinfluss. Horat. A. P. 18.), adscribam Herod. VII. 200. 216. IX. 15. Thuc. II. 5. 102. Xenoph. Ages. I. 30. Arrian. Exp. Alex. I. 13. V. 6. 20. 21. 28. VII. 7. Ind. 10.

V. 434. ληφθέντι] Valcken. Diatr. 148. A.

μεμπτός εἰμι] adiectivorum verbalium vim activam satis illustrarunt Hemsterhusii, Ruhnkenii, Porsoni, alii. Gell. N. A. IX. 12. Laur. Vall. Eleg. I. 21.

V. 435. μεταίτιε —] Laur. A. μετ' αἰτία. Turn. marg. μετ' αἰτίω.

V. 438. μάθῃσιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις] V. Vech. Hellenol. p. 314. sqq. Voss. Constr. 22.

V. 439. εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν —] Elmsl. corr. εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν — ad Eur. Heracl. 144. 814. Bacch. 722. Non iniuria adversatus est Herm., id quod contestantur etiam veteres Grammatici (Lex. Seg. p. 467. 27. Soph. Oed. Col. 853. interpr.), ut haud exigua inter ipsos dissensionem sciens praeteream.

V. 440. ὀφθίσει κακός] Hesych. explicat εὐρεθῆναι, φανῆναι. Antig. 709. οὔτοι διαπυχθέντες ὄφθῃσαν κενοί. Th. Gatak. ad Antonin. X. 8.

V. 442. κῆρ-οὐ καλῇ] Plat. Legg. XI. 449. D. Vol. IX. p. 172. Bip. πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἶον κῆρες ἐπιπεφύκασιν, αἱ καταμαίνουσι τὰ καὶ καταρῶναινουσιν αὐτά. Neglexit Astius Valckenar. ad Eur. Hipp. 1114. Ceterum conferri iubet Nevius annotationem suam ad Philoct. 477., qua recte refutat V. D. opinionem ab Etymol. M. auctore et Eustathio disseminatam, ὄνειδος vocabulum esse medium. Quocirca e. g. Eur. Iph. A. 305. καλὸν γέ μοι τοῦ-

plicuisse, ac nescio, an aptiore. Nempe utraque dictio, qua aut levem quandam aut diligentiorē addo illustrationem, per se non unius, sed bipartiti membri est atque unum exinde efficitur. Etenim vertimus τῶν πολιτῶν Φλιασίων: civium, Phliasi-
orum scilicet, ut Εὐξενος ὁ ποιητὴς Ἀχαιοί: poeta Euxenus, Achaëus scilicet. Idem valet de loquutione altera. Soph. Oed. R. 806. τὸν ἐκ-
τρέποντα, τὸν τροχὴλάτην, παίω. Aristoph. Nub. 186. τοῖς ἐκ Ἡύλου λεγθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.

Necesse autem est aliqua certe praecedat subsequēntis significatio, quod aut commemoratum antea potest esse, aut ipsa orationis vel sermocinationis serie saltem perspicitur. Itaque, ubi quid planius est et obiter quasi attingendum vel addendum, quod illustret, articulus interdum omittitur. Contra, ubi quid aut minus manifestum aut accuratius certiusque designandum ac definiendum est, articulo carere non possumus. Stallb. ad Plat. Gorg. p. 194. Polit. Vol. I. p. 229. Haec autem proprie non cadunt in doctrinam de articuli cum adiectivo et substantivo nomine coniunctione, aut eatenus modo huc pertinent, quatenus dictio conversa, nomine substantivo scilicet cum articulo antecedente et adiectivo cum articulo subsequente.

Quodsi illud desideratur, quod proposuimus, id est, ubi appositi nihil antea aut indicatum est, aut quod sequitur divinando nos assequi non possumus, sed dictio per se absoluta perfectaue est, articulum non modo habemus suspectum, verum etiam falsissimum. Quare lubentissime concedimus, quod Valckenarius Graecis, inquit, inauditum et prorsus esset barbarum ἡ μεγάλη ἡ λάρναξ ad Theocr. Adon. 33. Elmsl. ad Eur. Iph. T. 250. Valcken. ad Herodot. I. 180. p. 85. 66.

Tironi denique, ne cum Matthiae Gr. Gr. p. 543. 559. miretur ὁ Ἁλὺς ποταμός (der Halysfluss, ut nostrates der Rheinfluss. Horat. A. P. 18.), adscribam Herod. VII. 200. 216. IX. 15. Thuc. II. 5. 102. Xenoph. Ages. I. 30. Arrian. Exp. Alex. I. 13. V. 6. 20. 21. 28. VII. 7. Ind. 10.

V. 434. λεγθέντι] Valcken. Diatr. 148. A.

μεμπτός εἰμι] adiectivorum verbalium vim activam satis illustrarunt Hemsterhusii, Ruhnkenii, Porsoni, alii. Gell. N. A. IX. 12. Laur. Vall. Eleg. I. 21.

V. 435. μεταίτια —] Laur. A. μετ' αἰτία. Turn. marg. μήτ' αἰτία.

V. 438. μάθῃσιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις] V. Vech. Hellenol. p. 314. sqq. Voss. Constr. 22.

V. 439. εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν —] Elmsl. corr. εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν — ad Eur. Heracl. 144. 814. Bacch. 722. Non iniuria adversatus est Herm., id quod contestantur etiam veteres Grammatici (Lex. Seg. p. 467. 27. Soph. Oed. Col. 853. interpr.), ut haud exigua inter ipsos dissensionem sciens praeteream.

V. 440. ὀφθήσῃ κακός] Hesych. explicat εὐρεθῆναι, φανῆναι. Antig. 709. οὗτοι διαπυχθέντες ὀφθῆσαν κειοί. Th. Gatak. ad Antonin. X. 8.

V. 442. κῆρ-οὐ καλῇ] Plat. Legg. XI. 449. D. Vol. IX. p. 172. Bip. πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἶον κῆρες ἐπιπεφύκασιν, αἱ καταρμιαίνουσι τε καὶ καταρῶν παίνουσιν αὐτά. Neglexit Astius Valckenar. ad Eur. Hipp. 1114. Ceterum conferri iubet Nevius annotationem suam ad Philoct. 477., qua recte refutat V. D. opinionem ab Etymol. M. auctore et Eustathio disseminatam, ὄνειδος vocabulum esse medium. Quocirca e. g. Eur. Iph. A. 305. καλὸν γέ μοι τοῦ-

νειδος ἐξωνείδισας resolvas sic: καλόν ἐστι τὸ ὄνειδος, ὃ μοι ἐξωνείδισας, tuum illud opprobrium mihi est honorificum. Eur. Heracl. 463. 4. Hom. Il. ὁ. 14. Soph. Oed. Col. 1026. 7. Gell. N. A. XII. 9. Buenem. Lactant. Vol. II. p. 1442.

V. 446. τὸ μὴ πυθέσθαι τοῦτό μ' ἀλγύνειν ἄν] Verba perperam hucusque distincta, quum nihil distinguendum sit, non recte adhibuit Reisigius ad Oed. Col. 633. p. 285. Nimirum τοῦτο non ad sequentia pertinet, sed ad praecedentia, quare deletimus post πυθέσθαι interpunctionem, quam posuit, qui alioquin post τοῦτο incidendum esse male putaret idque fortasse admittere nollet pronomine sic collocato nondum cognito. V. ad v. 1101. Tu contendas v. 66.

V. 448. εἰς-ἐγῆμε δὴ] Unus prae ceteris. Cic. Attic. VI. 1. Orat. XXIX. Harusp. VII. Verr. II. 5. Benth. ad Horat. A. P. 32. Blomf. ad Aeschyl. Pers. Gl. 333. Lob. ad Soph. Ai. 1328. Iacobs. Additam. in Athen. p. 131.

ἐγῆμε δὴ] Reisig. ad Oed. Col. 651. p. 286.

V. 450. ἦδε τ' οὐδ' ἄν εἰ κάρ' ἐντακείη —] Sc. οὐκ ἄν ἐνέγκαιτο ὄνειδος. Infr. v. 1182. El. 365. Philoct. 115. V. ad v. 294. Schol. ἐντακείη τῇ φιλεῖν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς. Inepte! Non perspexit οὐδ' — εἰ voculas, quibus proponitur aliquid vix credibile. Vv. 574. 780. Aristoph. Vesp. 298. Cic. Divin. in Caecil. VI. 21. Mil. VIII. 21. al. ap. Heinrich. ad Cic. de R. P. p. 165. sq. Iam vero amor iste vehementissimus isque plane inopinatus nonnisi in Iolen cadere potest, nam de Hercule Deianirae sat constat. Br. ad Soph. El. 1311. Dorvill. ad Charit. II. 7. p. 320. Distincte Horatius I. Od. 4.

*Nec tenerum Lycidam mirabere, quo calet inventus
Nunc omnis et mox virgines tepebunt.*

V. 455. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥεῖτω καὶ οὐρον] Schol. ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρίφθω, γησὶν, εἰς τὸν αἴρα. Quae quamquam vehementer reprehendit Blomfieldius (praeunte Stanleio) annotatione ex Wesselingii (ad Herodot. IV. 163. p. 354. 34.) et Lennepii (ad Phal. Ep. XVII. p. 88.) opibus conflata, tamen ipse ineptissime verba interpretatus est: prospere haec procedant, Gl. ad Aeschyl. VII c. Th. 687. Tu adhibens, quae infra exposuit scholiastes ad v. 797. s. 815. Br. εἶθε οὐρος καλὸς ἐπιπνεύσαι αὐτῇ ἀπιοῦση, ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. Eur. Troad. 419. Hom. Il. π. 60. Soph. El. 448.

V. 458. πείθον λεγοῖσθ' χρηστὰ, καὶ μέμψαι —] Reisig. ad Oed. Col. 1072. 3. p. 331. Bothius deponentia, inquit, non minus vim passivam quam passiva activam accipere possunt. Dindorfius autem canonem constituit hunc, ut quae futura media significatu passivo usu essent frequentata, ea ut activo, quae autem activo, ea ut passivo ne dicerent. Thucyd. p. 495. Non nego equidem, usum istum certis quibusdam finibus circumscriptum fuisse (Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 97. Demosth. I. p. 94. Hemsterh. ad Thom. M. p. 852. Piers. ad Moer. p. 12. 367. Abresch. Auct. Dilucc. p. 294. Popp. Proleg. I. p. 192.), sed qua tandem fulciatur ratione, dictu est difficile. Desideramus nempe ἀναλογίαν quandam, quae nulla plane est, quippe de promiscuo usu Perfecti, ut de Praesenti reticeam, dudum constat (Steph. D. A. p. 185.), neque de Aoristo dupliciter usurpato dubitari amplius potest, etenim vel Aoristos Medii scimus interdum pro Passivis, contra Aoristos formae passivae pro Mediis aliquoties dictos esse. Atque illud quidem post Kust. de Verb. Med. p. 157. Hemsterhus. Misc. Obs. X. p. 216. Abresch. ad Xenoph. Eph. I. 15. Locell. ibiq. p. 173.

Dorvill. ad Charit. III. 3. p. 358. accuratius nuperrime demum excussum est. Synt. Gr. p. 345. not. Neque alterum exemplis destituitur. Eur. Troad. 495. Seidl. τρίχας τ' ἐτμήθην τύσδε πρὸς τύμβον νεκρῶν. Hippol. 1402. Hel. 463. Fragm. Antiop. XXX. Pind. Isthm. II. 30. Valcken. Diatr. 78. Quocirca non magis haerendum esse arbitror in Eur. Heracl. 757. Soph. Antig. 24. quam in superioribus et Eur. Hec. 544. Pors.

Hisee igitur atque similibus motus de lege a Dindorfio lata vehementer ambigo, praesertim quum huic contraria non desint. Quid, quod statim conflictandum mihi cum V.D. de allato loco Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 15., in quo emendando aut ipse lapsus est, aut ego, qui lectionem Lb. iudico verissimam, fallor egregie. Miserrime quidem Buttmannus (Gr. Ampl. II. p. 53.) deceptus est, quum satis concinna, quamquam minus intellecta, sint haecce: *ἐαυτοῦ τοι κήδεαι ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ· τίτι γὰρ ἄλλω ἀδελφὸς μέγας ὢν οὕτω καλὸν ὡς ἀδελφῷ; τίς δ' ἄλλος τιμῆσεται δὴ ἄνδρα μέγα δυνάμενον οὕτως ὡς ἀδελφός; τίνα δὲ φοβήσεται τίς ἀδικεῖν ἀδελφοῦ μεγάλου ὄντος οὕτως ὡς τὸν ἀδελφόν;* quae explanat Dindorfius: colite amabo inter vos, potentem virum enim quis fratre magis colat? Verum hanc argumentationem non puto tanquam in gyrum redire, sed nullam potius existimo. Neque tamen Xenophontis ista dicta sunt, sed interpretis; ille quidem Cyrus facit mutuum amicitiae commodum exponentem, sed sic fere: cuinam alii frater potens tantum bonum, quantum fratri? ecquis vero virum multum valentem tantopere colet, quanto-pere frater? quem contra etc. Licet praeterea Dionysii Halicarnassensis testimonium Sect. VI. ἀφαιρέσομαι ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεθῆσομαι confirmare II. Eur. Troad. 1287. Seidl. Herodot. V. 35. p. 388. 20. VIII. 49.

p. 641. 29. Aeschyl. Choeph. 299. Blf. Eur. Phoen. 260. Pors. — Gell. N. A. XV. 13.

V. 461. *θνητὰ κοῦκ ἀγνώμονα*] Vat. Par. Herm. *ὀρθά* pro *θνητά*; irrepsit illud ex interpretatione sequentis *οὐκ ἀγνώμονα*. Hoc schol. explicat *ἀσύνετον*, Hermannus: non habens respectum. Bekk. Anecd. I. p. 334. *ἀγνώμονες· οἱ κακογνωμοῦντες*. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτείᾳ ἐφη τοὺς γινῶσιν μὴ ἔχοντας, ἀλλ' ἀνεπιστήμονας. Suid. Hesych. Harpocrat. Item *ἀγνωμοσύνη* (v. 1234.) tum imperitiam, tum fastum ac superbiam significat. Wessels. ad Herodot. II. 172. p. 187. 28.

V. 462. *οὐδὲ κρύψομαι*] Vulgaris quaedam est opinio, Media pro Activis, Activa pro Mediis usurpari. Eustath. ad Hom. II. 9. p. 694. *ζ.* p. 753. *κ.* p. 806. Pensitatis iis, quae de forma utraque praeter alios docuerunt Hemsterh. Misc. Obs. V. 3. 64. et Wessels. ad Diod. XVII. 35. Vol. II. p. 186., neutrum statim concedere debes; etenim ubi Activum pro Medio dictum videtur esse (Lob. ad Soph. Ai. 129. Reisig. ad Oed. Col. 1746. p. CCXI. Elmsl. ad Eur. Med. 769.), nonnisi pronomen desideratur, id quod accuratius persequendum tibi relinquo. Iam contrarium dictum esto de Medio pro Activo posito, vel potius de Medio, quod interpretibus, non item Graecis, positum esse videatur pro Activo. Sic supra v. 285. *τοῖσιν εὐσκοποῦμένοις* rectissime dictum esse contendo (etsi aliter iudicat Eustathius). V. Xenoph. Memor. II. 1. 22. Elmsl. ad Eur. Med. 852. 3. Neque recte idem Eustathius v. 295. *ὀρθῶσα* efflagitat pro *ὀρθωμένη*. V. 141. Thom. M. p. 468. Bornem. ad Xenoph. Sympos. p. 54. Item iniuria sollicitatur Soph. Oed. R. 1021. *ὠνομάζετο*, etsi vix aliter dici potuit. Ac similiter *πατήρ παιδὶ ὄνομα θέσθαι* neque *θεῖναι* dicitur ab Atticis. Hom. Od.

9. 554. σ. 5. τ. 406. Eur. Phoen. 13. 646. Iph. T. 499. (El. 934. Soph. El. 365. sqq. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 62. Wesselg. et Valcken. ad Herodot. I. 173. p. 82. 59. 62.) Nec minus certum tuum erit iudicium de Trach. 664. 963. Oed. R. 287. 685. Ai. 1310. V. Herm. ad Oed. R. 554. Trach. 831. 989. Reisig. ad Oed. Col. 6. p. XXVII. Aequè in Trach. v. 663. προῖδι-δάξατο non est, quod Medium pro Activo positum censeas. V. 328. τοῦ με τήνδ' ἐπίστασαι βάσιν; Pind. Ol. VIII. 77. Aristoph. Nub. 782. Plut. 687. Simonid. ap. Elmsl. ad Eur. Med. 290. Pausan. X. p. 842. Ac facile reperies hic vim formae mediae in verbo κρύπτεσθαι, quam nostrum exprimit für sich behalten. Aliter alias, veluti Ai. 647. Plat. Phaedr. 261. E. 271. C. Xenoph. Cyrop. VIII. 7. 23. Verum his omnino non negabo, Medium pro Activo nunquam esse usurpatum, sed significare tantum volo, aequè Medium loco Activi dici atque specie quadam pleonasmī pronomēn personale. Matth. Gr. Gr. 389. p. 713. Ceterum non negligenda sunt verba Fab. Quintiliani: *In natura verborum est, et, quae facimus, patiendi modo saepe dicere; ut arbitror, suspicor: et contra faciendi, quae patimur; ut vapulo: ideoque frequens permutatio est, et plerumque utroque modo efferuntur, luxuriatur, luxuriat; fluctuatur, fluctuat; assentior, assentio.* Institt. IX. 3. 7. Gell. N. A. XVIII. 12. Apollon. Synt. p. 210. sq. Pronom. p. 315. sqq.

V. 464. ταύτης ὁ δεινὸς ἡμερὸς ποθ' Ἡρακλῆ —] Laur. A. C. Ἡρακλῆ. Quod confertur Euripidis fragm. πολλάκι μοι κραπίδων διήλθε φροντίς, comparationi aptum non est. Hom. Il. δ. 100. 263. V. ad v. 1051. Tu contendas Eur. Suppl. 298. καὶ μὲ γὰρ διήλθε τι. Herodot. IX. 3. p. 692. 29. ἀλλὰ οἱ δεινὸς ἐνέστα-

κτο ἡμερὸς. Plat. Phaedr. 251. D. Cratyl. 419. E. Trach. 356. Abresch. ad Aeschyl. Prom. 650.

V. 465. πολύφθορος —] Sic scribe neque πολυφθόρος. Soph. El. 10. recte expedit scholiastes. De loco nostro conferes vv. 229. 479. et notata ad vv. 104. 251.

V. 466. καθηρέθη πατρὸς Οἰχαλία —] Valcken. ad Eur. Hipp. 545.

V. 471. εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν —] Adhibet Nevius Ai. 114. ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δοῶν. Oed. Col. 775. τίς αὐτῇ τέρψις ἀκοντίας φιλεῖν; Thucyd. III. 12. τίς οὖν αὐτῇ ἡ γιλία ἐγένετο ἢ ἐλευθερία πιστή; adscr. Doederl.

νέμεις] Ai. 1331. Hesych. νέμω, νομίζω. Suid. νέμω· νομιῶ. τήνδ' ἄρ' οὐδέτι νέμω πόλιν. Sic igitur, neque νεμῶ scribendum in Oed. Col. 879. Heindorf. ad Plat. Protag. 73. p. 568. sq. Praeterea de εἴ τι adi sis Ovid. Heroid. VI. 151. ibiq. Heins. T. I. p. 53.

V. 472. ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι —] Aeschyl. Eum. 397. τιμὰς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα. Nev. ad Ai. 877. El. 1243.

V. 473. κείνον — καὶ σὴν — χάριν] Reisig. Oed. Col. 526. p. 267. Apollon. Dyscol. MS. περὶ συνδέσμων· χάριν δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν συνδέσμῳ τῷ ἔνεκα, χάριν Ἀπολλωνίου, ἔνεκα Ἀπολλωνίου. φησὶν δὲ καὶ ὁ Τρύφων, ὡς ἔνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ χάριτα λέγεται καὶ χάριν. τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ' ἑνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὕπερ παρείπετο συνδέσμοις. ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ὡς παραπολὺ ἐν Εὐριπίδῃ καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις·

ἐγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ
καὶ ἐν Ἀγγῇ·
καὶ βουθνεῖν γὰρ ἤξιον ἐμὴν χάριν.

Priora si vera sunt (Ammon. p. 53. ibiq. Valcken.), quid sibi vult *χαρίν εἶνεκα*, nam Boeckhio alterutrum reiicienti ne fidem habeas, verissima prohibet Hermannii annotatio ad Soph. Philoct. 550., quamquam inter ea, quae disputat Vir Doctissimus Opusc. I. p. 220. sq., minus recte dicta sunt: veluti praeter locum de Philocteta excitatum nullus conferri potest de poetis tragicis, quippe alii aut alius sunt generis, aut de omni dubitatione non exempti. Itaque dissentientium mihi de Trach. 1128. *πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο* —, quia *πρὸς* praepositio neque abundat (Greg. Cor. D. A. XLV. Grammat. MS. ap. Herm. ad Soph. Ai. 312.), neque confusum, sed accuratissimum reddit structurae genus. Soph. Oed. R. 949. *πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὑπο*. Ib. 395. 6. El. 1329. Trach. 671. *κατ' οἶκον ἐν δόμοις*. Alterum autem, quod attinet, recte Seidlerus ad Eur. Iph. T. 1101. de correctione sua neminem sperat addubitaturum esse. Neque apte allegabimus Aristoph. Thesm. 373. *ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς χώρας οὐνεκ' ἐπὶ βλάβῃ*, nam *ἐπὶ* non coniungendum cum *οὐνεκα*, quum haec vocula ad praecedens, illa ad sequens pertineat.

V. 479. *κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτόν ἐξαγορεύμεθα*] Laur. A. B. νόσον ἐπακτόν. Par. Herm. Vat. *ἐξαγορεύμεθα*, ut coniecit Musgravius. Inficetae lectionis interpretationem Hermannii: nec profecto augebo (?) morbum ultro, diis impie reluctans s. nec profecto morbum augebo, ut adeo ultro contractum habeam, tuo tibi permittam iudicio, qui multum, opinor, sudabis, ut ex augendo effectum percipias ultro contractum habere. Tali ratiocinatione nondum cognita nos retinimus scripturam Lb. vulgarem, quae non minus sincera, quam v. 857. *χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημαίνονσά τι*. Soph. Phil. 941. *ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει*. Ib. 1029. 988.

V. ad vv. 160. 258. 465., unde cognoscas verbi significatum et aptum notumque dicendi genus. Praeterea adverte, millies scribas *ἐξαίρειν* in *ἐξαίρειν* corrupisse; vix unquam *ἐξαίρειν* in *ἐξαίρειν*. Schaef. ad Soph. Oed. R. 907. Heindf. ad Plat. Theaet. 51. p. 328.

V. 480. *εἶσω στέγης*] Hic ut supra v. 192. post Br. alii *ἔσω*. Tu vide sis Elmsl. ad Eur. Med. 88.

V. 481. *λόγων - ἐπιστολάς* —] Oed. Col. 1601. Ai. 781. Andromed. fragm. ap. Phrynich. p. 374. Lobeck. Stanl. ad Aeschyl. Prom. 3. adhibet praeterea Aeschyl. Pers. 785. Suppl. 1019. Eur. Bacch. 442. Androm. 965.

V. 483. *κενόν* —] Br. Membr. Ald. Iunt. 1. Brubb. *κενόν*, alii *κοινόν*, *κείνον*, *καινόν*. Dorvill. ad Charit. VIII. 5. p. 625. sq. Recte illud Colin. Iunt. 2. Turneb. Steph. Cant. nam *κενόν* formam alteram ex usu poetarum tragicorum vix stabilire poteris, etsi Aeschylus fortasse dixerit *τόδ' ἄστιν Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν* Pers. 767. Eodem, ni fallor, vitio affecta sunt verba in Oed. Col. 1373., ubi qui scripturam Cdd. tueri conatus est, oleum perdidit et operam. Emendationem igitur propono hanc: *οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν κενήν ἐρεῖ τις*, i. e. *οὐ γάρ τις πόλιν κενώσει*. Ai. 1138. Bergl. ad Aristoph. Plut. 382. — Ceterum pro nudo *κενόν* Eur. Hel. 1280. *κεναῖσι χερσὶ*.

V. 484. *σὺν πολλῷ στόλῳ*] V. 215. *τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον*. Oed. R. 169. *νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος*, ut infra v. 777. *ἐν πολλῷ στρατῷ*. Terent. Heaut. II. 3. 4.

V. 485. *μέγα τι σθένος ἂ Κόπρις ἐκφέρεται* —] Plutarch. Amator. p. 759. E. *καίτοι μέγα μὲν σθένος ἂ Κόπρις ἐκφέρεται νίκας*, ὥς γησι καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Hom. Il. x'. p. 806. mirum quantum argutatur ac paene ineptit in hoc et Philoctetae loco. V. ad v. 462. Scholiastes: *σθένος νίκης περιφραστικῶς, τὴν νίκην*.

Cic. Divin. II. 36. *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* Eur. Iph. T. 416. ὄλβον βάρους οἱ φέρονται. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 6. Valcken. p. X. Rectius vero Hermannus: magnam in vincendo vim suam prodit Venus, etenim idem fere effatur chorus atque Antig. 781. ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν. Scilicet non solum Amoris, sed etiam Veneris duplex fuit indoles, partim enim imbellis, partim vero bellicosa. Iacobs. Anthol. Gr. Vol. VIII. p. 298. Vol. XII. p. 30.

V. 487. παρέβαν] Hic aoristi usus apprime cadit in personam primam et certas quasdam loquutiones. Herm. ad Vig. p. 746. Walch. ad Tacit. Agric. p. 104. Distinguitur itaque iste aoristus, qui Praesentis loco usurpari dicitur, sic ut alter consuetudinem, alter vere aliquid praeteritum indicare existimetur. At utramque vim quomodo conciliaveris? Arbitror equidem, utrumque aoristi genus sic esse spectandum, ut illud praeteritum quoddam tanquam praesens, hoc vero id, quod nunc peragatur, peractum quasi ante oculos ponat. Aeschyl. Prom. 773. τί δῆτ' ἐμοὶ ἔην κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἔμμανχην τῆςδ' ἀπὸ στύγλου πέτρας. Plat. Gorg. 503. B. 509. E. ibiq. Heindf. et ad Charmid. 5. p. 64. sq. Alterius vero generis haec sunt: Horat. I. Od. 28. 20. *nulum saeva caput Proserpina fugit.* Ib. I. 34. fin. *hinc apicem rapax fortuna cum stridore acuto sustulit, hic posuisse gaudet.* (Trach. 123. 6. μένει, βέβακε. Antig. 1158. 9. τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταβδέπει τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεί.) Trach. 120. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. Demosth. Ol. II. c. 4. μικρὸν πταῖσμα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε πάντα. Heindf. ad Plat. Phaed. 49. p. 78. Vinculum autem utriusque aoristi celeritatis signi-

ficatio est, quare vide, num paria censenda sint, quae collegit vel composuit Elmsleius ad Eur. Heracl. 805. Bernh. Synt. Gr. p. 381.

V. 487. καὶ ὅπως —] Male Br. Schaeff. χῶπως. V. 495.

V. 489. ἡ Ποσειδάωνα —] Br. Erf. Schaeff. οὐ II. Laur. A. B. Ποσειδῶνα.

V. 490. 1. ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες - τίνες —] Lb. ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν ἀμφίγνοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές. πύμπληχτα παγκόνιτ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων. Nisi quod Ald. et Iunt. prima cum codd. Harl. et Flor. τήνδ' ἄρ' habent, secunda autem Iuntina, quae τάνδ' habet, ἄρ' omittit. Alii coli signum post τινές posuerunt. Scholiastes: ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν. τὴν Δηϊάνειραν. ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς θεοὺς γεγονότα παρήμι· ἐκεῖνα δὲ λέγω, τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανείρας καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα. Apparet, legisse eum τίνες, licet apud ipsum quoque male scriptum exstet τινές. Satis negligenter haec tractarunt critici, quum apertum hic vitium non animadvertentes, antistrophica potius tentanda censuerunt (ἔσαν nempe deleri voluit Heathius). Ut omissum sit λέγω, quemadmodum scholiastae placet, quid sibi vult ἄρα in tali oratione? quid porro duo verba παρέβαν et ἐξῆλθον nulla copula iuncta? Prorsus enim erraret, qui crederet, particula τὲ, quo ea loco collocata est, verba ista potuisse copulari, ac non debere eam necessario haec coniungere, πύμπληχτα et παγκόνιτα. Praeterea deesse aliquid, antistrophici versus ostendunt. Quae quum ita sint, non modo τίνες scripsi, sed idem vocabulum, mutata interpunctione, etiam ante ἀμφίγνοι collocavi. Quam emendationem, quae revera nihil est nisi iteratio trium litterarum, quod certissima videretur (Dorvill. ad Charit. I. I. p. 212. sq. II. 7. p. 321. II. 9. p. 328. VI. 4. p. 537.), non du-

bitavi in textum recipere. Sensus est: sed ad hanc coniugem quinam ancipites descenderunt ante nuptias, quinam plagis ac pulvere plena superarunt certamina? HERM.

ἐπὶ] Eur. El. 614. ἦκω ἐπὶ τόνδε στέφανον. Callim. Epigr. VIII. allegat Musgravius, cui rara videtur constructio. Tu vide praeter Lobeck. ad Phrynich. p. 475. Lexic. Xenoph. Vol. II. p. 259. 263. sq. Valckenarium ad Herodot. VII. 15. p. 516. 83. VII. 193. p. 596. 72. Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. I. p. 9.

ἀμφίγυνοι] Schol. ἀντίπαλοι ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν. ἢ ἀμφοτέρω τε θεωρακισμένοι (τε θεωρημένοι). ἢ ἀμφὶ παρωξυμένοι. Ridicula magis quam seria cave ne arripias. Hermannus contendit Homericum. ἐγγεσιν ἀμφιγύοισιν ipsumque tralatium putat ad ipsos pugnantes: ancipitibus armis. Elmsleius ad Soph. Oed. Col. 1493. ἀμφίγυνοι fortasse γείτονες, vicini (— cominus —) significare ait.

V. 492. ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων] De verbo adisi, quae supra annotavimus ad v. 149. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών.

ἄεθλ' ἀγώνων] Philoct. 508. Abresch. Diluce. Thucyd. p. 9. Pind. Isthm. I. 26. ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων — ibiq. Dissen. Ceterum v. ad v. 20.

V. 493. ποταμοῦ σθένος] Hom. Il. v. 248. σ. 486. Ne arbitrare has simplices esse circumloquutiones, nam simplex ποταμός futile et inficetum adeo esset propter sequentia. V. ad v. 509. Huc referas Pausan. VI. 12. p. 480. fin. χαλκοῦν, ἐπ' αὐτοῦ δ' ἀναβεβηκός σθένος (ἐμοὶ δοκεῖν) νίκης. V. 38.

ἐψίπερ τετραόρου] Br. cum Eustathio ad Hom. Il. ε. p. 573. τετραόρου. V. ad v. 346. Hic vero ad Il. ψ. p. 1313. Od. v. p. 1734. cum Soph. Lb. exhibet τετραόρου. Monk. ad Eur. Hipp. 1224.

V.

V. 495. Βακχίᾱς ἀπὸ —] Br. contra MSS. Βακχίᾱς, offensus, quo offendi non debebat. Supra: καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν — οὐ λέγω. Idem reposuit ἀπὸ, ut ἐπὶ v. 521. et παρὰ v. 539. pro ἀπο, ὑπο, πάρα. Videor mihi intellexisse, regulam ita debere constitui, anastrophē in praepositione, quae media est inter duo vel plura verba, quibuscum constructa est, nullam esse, si verba illa coniuncta unam notionem efficiant. Herm. ad Soph. Oed. Col. 85. Reiz. de acc. inclin. p. 124. sq. al.

V. 496. παλίντονα-τόξα —] Tela reciproca secundum Attium (Scalig. ad Varron. L. L. VI. p. 78.) et Gellium N. A. IX. 11. Hom. Il. 9. 266. δ. 443. Aeschyl. Choeph. 155. Theocr. XIII. 56. Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα. Sed Apollon. Rhod. I. 993. Ἡρακλῆς ὃς δὴ σφι παλίντονον αἶμα τανύσσας τόξον. Elmsl. Rev. of Herm. Suppl. 745. there is no occasion for this alteration, as τόξον in the singular number is found several times in the remains of the tragic poets. V. 255. More suo repetiit ut suam annotationem Blomfieldius (Gl. ad Aeschyl. Choeph. 155.), qui ad Agam. 355. de Musgravianis infeliciter transtulit Choeph. 1519.

V. 497. λόγχας —] Sagittas. Vocem λόγχας seceus accepit scholiastes, cuius inepta observatio est. Herculis sagittas ἐγχε πτερωτά appellat Eur. Herc. Fur. 1101. Quidnieas Noster λόγχας appellaverit? BRUNCK.

V. 498. οἱ τῶτ' ἀολλεῖς —] Schol. ἀολλεῖς ἴσαν. καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἀολλεῖς, ἐπὶ πλῆθους γὰρ λέγεται. Aperte Hermannus excitat Mosch. II. 48. δοιοὶ δ' ἴστασαν ὑποῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγυλοῖο φῶτες ἀολλήδην.

V. 499. ἴσαν —] Expunxerunt vocem Heath. Musgr. alii. Br. Erf. deletο ἐς μέσον corr. ἦσαν. Par. Herm.

14

ἴσων. Harl. ἴσαν Par. T. Turneb. ἴσαν μέσον, sed hic in marg. ἐς.

ἰέμενοι λεγέων] Saepius iam mentionem inieci-
mus, Genitivi notionem primariam esse unde. Iam qui
fieri potest, ut evadat plane contrarium? At vero mo-
tus quilibet susceptus incipiat, pergat et desinat ne-
cesse est, sive initium habere debet, progressum et
finem. Hinc Genitivum casum consequimur, qui unde
quid fiat (activum vocant alii, alii subiecti-
vum) indicat, alterum, qui ubi quid fiat, tertium, qui
quo quid fiat, significat. Secundi igitur generis exem-
pla haec sunt: Hom. Od. γ. 251. φ. 108. Il. β. 801.
ν. 820. Vim vero primam tibi aperiant Sophoclea
Oed. R. 42. 3. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ'
ἀπ' ἀνδρός οἷσθ' ἄπ' οὐ. Ib. vv. 1498. 9. V. ad vv. 389.
1243. et 920. Tertium denique significatum nemini
ignotum h. l. habemus. Hom. Il. λ. 168. ἰέμενοι πό-
λιος. θ. 313. ἰέμενον πόλεμόνδε. Quodsi coniuncti
sunt Genitivi, nemo non intelligit istius rei veritatem.
Hom. Od. ε. 114. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς ταλασίηρονος
οὐ ποτ' ἔφασκεν ζωῶν, οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων
τεν ἀκοῦσαι. Trach. 835. sqq. οἷον ἀναρσίων οὐ πω
Ἡρακλέους ἀγακλειτόν ἐπέμολε πάθος δίκτι-
σαι. V. ad v. 626. Tametsi talia satis nota sunt: οἱ
μὲν δυσόμενον Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος (ut
pastor ab Amphryso Virgil. Burm. ad Petron.
XXXVIII.), contra αὐτὰρ Ὀδυσσεύς ὤλεσε τηλοῦ
νόστον Ἀχαιῶδες Hom. Od. α. 24. ψ. 68. Seidl. ad
Eur. El. 161, tamen non gaudet hac felicitate Aristoph.
Pac. 180. πόθεν βροτοῦ με προσέβη; ὧνάς Ἡράκλεις.
Inepto scholiastae et Gregorii Cor. p. 36. supplemento
(ὁσμῇ, φωνῇ, αἰσθησίς) mirare, Koenium, Lobe-
ckium (ad Phryn. p. 282.), alios deceptos esse. Tu
commentarii instar haec habe de Plat. Polit. III. Vol.
VI. p. 292. Bip. ὁ πόθεν ἂν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν κα-

λῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβά-
λῃ, ὥς περ αὐτὰ γέροντα ἀπὸ χρηστῶν τόπων
ὑγίειαν.

Quae quum ita sint, non debes vehementer mi-
rari καταφυγὴ κακῶν, contra καταφυγὴ σωτηρίας
(Eur. Or. 442. 714.), πόρος κακῶν (Alc. 213.), contra
πόρος σωτηρίας (Herc. Fur. 80.) et alia similia.
Contra Schaef. ad Eur. Or. 442. adi Schaef. ad Soph.
Philoet. 43. Ai. 53. Gell. N. A. IX. 12.

V. 500. εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει —] Schol.
μόνη δὲ ἡ Κύπρις παροῦσα ἐβράβευεν καὶ διέταττεν. In-
epte Br. contra Cdd. ῥαβδονομεῖ, de quo verbo con-
sulas interpr. ad Plat. Protag. 338. C. Ut hic Κύπρις
dicitur εὐλεκτρος, contra in Antig. v. 796. εὐλεκτρος
νόμῃ: sic Ἡρα dicitur τελεία et τέλειοι οἱ γεγαμηκότες.
Nevius contendit Soph. Oed. Col. 1600. εὐχλόου
Δήμητρος.

V. 501. 2. τοῖ' ἦν χειρὸς, ἦν δὲ τῶν πᾶσι γὰρ,
ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κερμάτων.]

Turneb. Steph. χειρὸς. Wakef. ἦν τε — ταυρείων δ' ἀνά-
μιγδα —, cui mutationi scholiastam favere ait. Male!
V. ad v. 721. Ceterum metrum huius epodi rectius
quam ante circumferebatur, constituit Hermannus.

V. 503. ἴν δ' ἀμφίπλεκτοι — ἦν δὲ —] Cave per-
miscas cognata dicendi genera, quae illustrat Dor-
villius ad Charit. III. 3. p. 364. V. 9. p. 497. atque
accuratius explanat Astius ad Plat. Phaedr. LII. Po-
lit. II. 6. Atque hic quidem de schemate Pindarico
rectius tenuisset silentium: οὐδεὶς γὰρ οὐτε τῶν
προγενεστέρων, οὐτε τῶν ἑπειτα, ἐν τοῖς ἀρ-
σενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι τῷ ἐνικῷ ἀντὶ
πληθυντικῷ ἐχρήσατο, ὥς περ οὗτος. Schol. ad
Pindar. Ol. XI. 5. Recte, si modo recte intellexeris!
namque quae videntur similia, revera non sunt simi-

lia. Itaque ubi plura sunt nomina substantiva, propositum postpositumve verbum singularis numeri ad unum spectat aut subsequens aut praecedens. Neque enim opus necessario est, verbum proximo cuique adaptari posse, sed patet tum Graecorum, tum Latinorum illud dicendi genus latius, quam plerumque perhibetur. Horat. II. Sat. 6. 65. *quibus ipse meique ante Larem proprium vescor.* Eur. Or. 86. *σὺ δ' ἡ μακαρία μακάριος θ' ὁ σὸς πόσις ἤκεις.* Trach. 863. sqq. *τίς θυμός, ἡ τίνες νόσοι, τάνδ' αἰχμὴν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε.* Thucyd. IV. 112. *Βρασίδης μὲν οὖν καὶ τὸ πλῆθος εὐθύς ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο,* sed IV. 73. *μετὰ δὲ τοῦτο Βρασίδης καὶ τὸ σιγᾶ-τευμα ἐχώρουν.* Voss. Constr. 19. Benth. ad Horat. I. Od. 24. 8. III. 16. 7. IV. 14. 49. I. Serm. 6. 131. II. 5. 106. Wolf. ad Hesiod. Theog. 321.

Deinde autem quod aequare possis de sermone Atticorum, hoc est, quo utitur hic Sophocles. Verum id ipsum aretis admodum finibus continetur apud omnes, quod sciam, auctores idoneos: scilicet verbum numeri singularis praecedat necesse est. Atque idem novum quoddam plane non est, siquidem arete cohaeret cum dictione simillima eaque maxime vulgari, qua *ἔστιν* cum numero plurali pronominis relativi coniungitur, id quod etiam Latini imitati sunt: *est quibus Eleae concurret palma quadrigae, est quibus in celeres gloria nata pedes* Propert. Etenim quae praeterea afferuntur de verbis aliis exempla, non ausim satis certa habere. Veluti vix arbitror aliter dici potuisse: *δέδοκται τλήμονες φυγαί* et *κίχρανται συμφοραὶ νέων κακῶν.* Eur. Bacch. 1348. Hippol. 1255. Neque magis addicunt verba Plat. Legg. II. p. 49. Ast. *φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους εὐτυχίας, ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆ-*

ρας παρεγένετο, ubi cave ne adhibeas Polit. II. 363. A. *γίγνεται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσα περ* — Hom. II. ε'. 387. — nam verbum *παρεγένετο* ad *φρόνησιν* maxime respicit, cui explicationis causa addita sunt: *καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους.* V. ad v. 865.

Denique cave opponas scholiastae animadversioni, numerum verbi singularem sequi pluralem nominis substantivi, ubi hoc propter ipsam, quam continet, notionem singularis instar tractatur, qua ratione etiam verbum numero singulari ponitur necessario. Ast. II. cc. Male Heindf. ad Plat. Euthyd. 72. p. 403., ut iam vidimus de Plat. Polit. II. 363. A., cui adhibuimus Hom. II. ε'. 387. Nec minus falsus est in Polit. V. 462. sq. *τί οὖν; ἔστι μὲν πον καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ;* Hom. II. ψ'. 381. *πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετὰφρενον εὐρέε τ' ὤμῳ θέρμετο.* V. supr.

κλίμακες] Hesych. *πάλης εἶδος.* Schol. αὐ ἐπαναβάσεις, παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς στρέφασθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἢ κλίμαξ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ Ἡρακλέους ἀκουστέον. Ovid. Metam. IX. 51. sqq.

V. 506. *τηλαυγεί παρ' ὅχθῳ*] Turneb. Steph. Cant. *ιαλαυγεί.* Herm. ap. Erf. *παρ' ὅχθῳ.* V. 359.

V. 508. *ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω· τὸ δ' —*] Consulto praetereo Wakefieldii, Musgravii ineptias, quibus locus non modo obscuratus, sed vehementer etiam conturbatus est. Idem autem praeiudicatae opinionis de duplici Trachiniarum editione aliquantum stabiliendae aptam occasionem Hermannō dedit. At vero nihil tam difficile est, quin quaerendo possit investigari. Inepta sunt, quae exhibet scholiastes: *ἐγὼ, φησὶν, ἐνδιαθέτως ὥςτι μῆτηρ λέγω. ἐγὼ παρῆσα τὰ πολλὰ, τὰ τέλη*

λέγω τῶν πραγμάτων, atque his insistere vestigiis verbaque poetae quolibet modo tentare, vereor, ne iure dixeris temeritatem. Sed satius ducimus, coniecturas inde depromtas silentio premere, quia omnino inanem istum pruritus despicere solemus: τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα, quamvis severiorem Matthiaci legem (ad Eur. Bacch. 937.) non promulgatam velimus. Loci autem integritatem egregie vindicavit Reisigius: Venusta sententia est virginum, quas pudor vetat victorem certaminis laudare, maritum egregium, Herculem. Itaque verecunde matris vicem suscipiunt et eius dolorem recordantur, quum filia ἀπὸ μητρὸς ἄφαρ βέβακεν ὥστε πόρτις ἐρήμα. Sed orationis interpellatae ordo ante renovandus erat, quam ea dicerent. Quare sententiam superiorem: ἦστο τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν redintegrant hisce: τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει. Tum quod cogitaverant, enuntiant, καὶ ἀπὸ μητρὸς —. Quamobrem subtiliter posuit poeta: μάτηρ μὲν οἷα φράζω, scilicet: οἷα δὲ παρθένος οὐ: matris ex animo haec dicta sunt, non meo. Vv. 281. 368. Sententia omnino haec est notissima: οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος. Plat. Apolog. 20. E. οὐ γὰρ ἐμὸν ἐρῶ τὸν λόγον. Sympos. 177. A. οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος — ὃν μέλλω λέγειν. Eur. Helen. 513. λόγος γὰρ ἴστιν οὐκ ἐμὸς. Valcken. ad Hipp. 352. Diatr. p. 46. — Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1669. p. 398. sq. 694. p. 291. sq.

V. 509. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας] Quamquam supra legisti τὰν ἀμφινείκην Ἀηϊάνειραν, tamen ne opinare, istam meram esse personae descriptionem. Valcken. ad Eur. Phoen. 415. Wakef. ad Herc. Fur. 403. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 720. p. CVIII. Verissime enim Schaeferus ad Eur. Or. 107. 1215. talia,

inquit, qui pro meris habet periphrasibus, ignorat, quantum cothurnus distet a socco. Vv. 38. 206. 493. 556. 819. 1115. Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c. Th. 484. Seidl. ad Eur. Iph. T. 875. 929. Troad. 206. Lob. ad Phrynich. p. 378. al.

V. 510. ἐλεινὸν —] Lb. ἐλεινόν. Illud correctum auctoritate Porsoni, de cuius animadversione vide Stallbaum. ad Plat. Polit. X. Vol. II. p. 372. sq. Lob. ad Phrynich. p. 87.

V. 512. ὥστε —] Sic Br. Membr. Ald. Harl. Par. Flor. Herm. Contra Par. B. Laur. A. ὥσπερ. Turneb. Steph. Cant. Br. Schaeff. ὥς.

V. 513. κατ' οἶκον — θροεῖ] Ald. Laur. B. errore notissimo θροεῖ. V. 256. Ceterum de praepositione conferat tiro Soph. Ai. 65. 1021. Philoct. 469. Oed. Col. 343. Trach. 671. 916. Oed. R. 1447. Antig. 531. 1168. El. 282. 567. 929. 1147. 1308. 1473. Eur. Or. 63. 397. 1276. Hom. Od. τ. 18. 67. 195. 536. al. V. ad v. 712.

V. 516. φράσσουσα, χερσὶν ἀτεχνήσασθαι] Editt. vet. ἀτεχνήσασθαι. Laur. A. B. φράσσουσα. V. ad v. 852.

V. 518. κόρη γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτι, ἀλλ' —] Wakef. οἶμαι γ' οὐκέτι, ἀλλ' —. Br. Schaeff. οἶμαι δ', οὐκέτι, ἀλλ' Item Erf. recepta Wakefieldii coniectura. Herm. lectionem vulgarem sic interpretatur: virginem recepi, (non autem esse virginem, sed nuptam puto) ut nauta onus, opprobriosum fructum bonae mentis meae —, quod cur aptum non sit, ipsa prodit comparatio, quare repetas κόρην post ἐξευγμένην coniungasque cum παρειαδέδεγμαι. Convertas igitur Theocrit. XXVII. 65. ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κόρη — et de ἐξευγμένην κόρην adi sis Menag. ad Diog. Laert. VIII. §. 11. Horat. III. Od. 22. 2.

V. 519. φόρτον ὥστε ναυτίλος, λωβητόν —] Recte Stephanus post ναυτίλος interpunctionem posuit, quae in Lb. post λωβητόν est. Bimembrem esse comparisonem Deianirae, cognosces ex antecedentibus: puellam - sed nuptam recepi puellam.

V. 520. ἐμπόλημα —] Excitat cum Eur. Cycl. 137. Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1156. Hesych. Suid. Poll. V. 135.

V. 521. καὶ νῦν δὲ οἶσαι μένομεν μιᾶς ὑπὸ —] V. ad v. 495. — Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 531. — Theocr. XVIII. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὄχετο χλαῖναν. Eur. Peliad. fragm. VI. ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσης. Asclepiad. epigr. XX. ἡδιστον δ' ὁπόταν κρύψη μία τοὺς φιλέοντας. Stat. Theb. I. 406. *subit uno tegmine, cuius — partem prior hospes habebat.* Villos. ad Long. p. 205. Theocr. I. c. interpr.

ἐπαγκάλισμα] Praeter Wakef. h. I. vide Elmsl. ad Eur. Heracl. 42. — Schol. ad Soph. Ai. 520. Gell. N. A. IX. 10. Schaef. ad Eur. Hec. 816. Goeth. Wahlverwandtsch. I. c. 18. fin.

V. 523. ὁ πιστός - καλούμενος] Turneb. Steph. Cant. τελούμενος. Reisk. ad Theocr. II. 92. Wyttenb. ad Plat. Phaed. 64. D. p. 148. Thucyd. I. 2. init.

V. 524. οἰκούρι' ἀντέπεμψε —] Eustath. ad Hom. II. ε. p. 602. τὰ οἰκούρια παρὰ Σοφοκλεῖ, ἅπερ εἰσὶν ὑπὲρ οἰκουρίας μισθοί. Eundem ad Od. 9'. p. 1599. confert Nevius.

V. 527. τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν - τίς ἂν γυνή δύναιτο —] Attende quae antecedunt Deianirae dicta, quibus prorsus opposita sunt, quae sentit Medea apud Euripidem vv. 263 - 268. — Philoct. 620. τὸ σπεύδειν δέ σοι καὶ τῷ παραινῶ. Ib. 1252. ἀλλ' οὐδέ τοι σὴ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν. Cuius generis diligentissimam quidem, sed parum explicatam collectionem exhibet

Matth. Gr. Gr. p. 1065. sqq. Tu sequeris Herm. ad Soph. Ai. 114. V. ad v. 532.

τὸ δ' αὖ] Perizon. ad Ael. V. H. II. 13. 5. Heindf. ad Plat. Soph. 102. p. 431. sq. Ast. ad Plat. Polit. p. 363.

V. 530. ὦν ἀγαρπάξεν - τῶν δ' —] Matthiaeus: καὶ τῶν μὲν, sc. τῶν ἡβην ἐρπουσαν πρόσω ἐχουσῶν. Tu contendas Soph. Ai. 235. δεσμῶτιν ἄγων ἦλυθε ποίμναν· ὦν — et dicta ad v. 249.

τῶν δ' ὑπεκτρέπει] Ald. Brub. 2. τῶν δ'. Steph. cum aliis τῶν omisso δ'. Iuntt. Turneb. τῶν δ'. Harl. τόν δ' ὑπεκτρέχειν. Ald. ὑπεκτρέπειν. Laur. A. Iunt. 2. ὑπεκτρέπει. Eandem schol. lectionem receperunt Erf. Herm. Nev.

V. 532. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι] Possis Accus. legitime a v. φοβοῦμαι aptum habere, quasi scriptum sit, ταῦτ' οὖν μοι φοβερά ἐστι, μὴ, metum faciunt, ne. Sturz. Lex. Xenoph. v. φοβερός 2. NEV. Tu ταῦτα explicabis per εἰς ταῦτα, ut uti liceat praepositione. Valeken. ad Eur. Phoen. 157. p. 205. et 624. p. 295. Feruntur autem τοῦτο, ταῦτα, ὅ, ἃ significare ideo, quare; sed quamquam post Stephanum eiusmodi collecta sunt plurima, nondum tamen causam rationemque quisquam explicuit. Obstitit, ni fallor, recondita Accusativi notio. Greg. Cor. D. A. VI. Primariam igitur arbitror equidem, quae quo quid tendat, spectet significat, unde expediendi decantati isti Accusativi, qui graeci vocantur κατ' ἐξοχήν. Idem quam late pateant ex more vulgari, vix possis hodie cogitatione assequi, nedum numero complecti. Verum expellenda saltem sunt varia praepositionum adminicula, veluti κατὰ, διὰ, εἰς, περὶ al. Dicimus e. g. φοβεῖσθαι εἰς, πρὸς τι (Soph. Oed. R. 980. Trach. 1179.); num quisquam ad φοβεῖσθαι τι praepositio-

nem repetet? Legimus ἐπαινεῖν τινα εἰς τι; num quisquam in ἐπαινεῖν τινά τι (Plat. Sympos. 221. C. Aeschyl. Prom. 348.) εἰς praepositionem desideraturus est? At scrupulus iniicitur, certe perperam enodatur: ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην (Plat. Polit. II. 6. λέγοντες!); quidni haeres in loquutione ἐλέγχειν τινά τι Plat. Lys. 222. D., quum plerumque dicatur λοιδορεῖν, σκώπτειν τινά εἰς τι? haesit vero, qui in Plat. Phaedr. XXI. ὁ φέρομεν τὸν Ἐρωτα auxilio vocavit κατὰ, διὰ. Soph. Oed. R. 340.

Verum ultra etiam progrediuntur interpretes, ut vel verba supplere soleant. Quodsi Aristoph. Thesm. 194. χαίρεις ὁρῶν φῶς· πατέρα δ' οὐ χαίρεις δοξεῖς, num putas alias, ubi simplex legitur Accusativus, cum Grammaticis et antiquioribus et recentioribus ἰδῶν aut ἀκούων supplendum esse? id quod vel Elmsleium admisisse satis mirari nequeo. Desinam autem talia sectari, etenim vehementer mihi displicere futes istas machinas, quarum vix partem centesimam attigimus, ex his iam satis elucet.

Negari nequit, motus significatum Accusativi, ut omnium Casuum, proprium et primarium esse. Itaque iam Homerus Od. α. ἡ δ' ὅτε δὲ μνηστῆρας ἀφίκετο. V. ad v. 354. Iam vero motus iste versatur etiam in mente ac sola cogitatione, cuius generis supra attulimus exempla, quibus haec accedant de Hom. II. α. 257. εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοῖατο μαρναμένοισιν. ε. 827. μήτε σὺ γ' Ἄρηα τόγῃ δειδιδί. Soph. Ai. 1346. Oed. R. 264. τὰ δ' — ὑπερμαχοῦμαι. Antig. 66. ὥς βιάζομαι τάδε. Ib. 1073. ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε. Ib. 538. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε. Ib. 550. τί ταῦτ' ἀνιῆς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη. Ib. 1015. 693. καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.

Eur. El. 331. ταῦτ' ἀπὼν ὑβρίζεται. Bacch. 616. ταῦτα καὶ καθύβρις' αὐτόν. Soph. El. 613. ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὑβρίσεν. Oed. R. 1327. πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὅψεις μαρῶναι. Ai. 1156. τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθετεῖ παρῶν. Trach. α καὶ σὲ τὸν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω τὰ δ' αἰὲν ἴσχειν. Catull. XXII. 18. nimirum idem omnes fallimur. Ast. ad Plat. Legg. III. 9. p. 169. Herodot. II. 173. p. 188. 57. 66.

Duplex omnino huius Accusativi ratio est, nimirum pertinet iste casus aut ad ipsum verbum, aut spectat ad totam, quae sequitur vel antecedit, sententiam. Quodsi prius est, Accusativus abit fere in consuetudinem Adverbii (Matth. Gr. Gr. p. 784. 833. et p. 1146. supr. 1183. infr. Bach. Epimetr. V. ad Solon. Mimn. Reliq. p. 262. post Philet. Hermes. Phanocl.), sed ubi alterum locum habet, nihil omnino nisi relatio indicatur. Eur. Or. 534. ἐγὼ δὲ τᾶλλα μακάριος πέφν' ἀνὴρ, πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ. Hec. 13. ὁ καὶ με γῆς ὑπεξέπεμψεν. Phoen. 270. ὁ καὶ δέδοικα, μή —. Ast. ad Plat. Legg. III. 7. p. 163. IV. 6. p. 214. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1286. p. CLVII. Valcken. II. cc.

Ac nescio, an recte huc traham Platonium τὸ δὲ, quod male Heindorfius ad Theact. 37. nec recte Astius ad Legg. p. 67. 362. explicuit. Formulam igitur accipio ut εἰς τὸ δὲ, in dieser Beziehung, Rücksicht. Cic. Tusc. I. 34. 83. illud angit vel potius excruciat discessus ab omnibus iis, quae sunt bona in vita. Fin. IV. 4. 10. quod etsi ingeniiis magnis praediti quidam dicendi copiam sine ratione consequuntur; ars tamen est dux certior, quam natura. Davis. ad h. l. Wopkens. Lectt. Tull. I. 21. p. 117. Kiessling. ad Horat. I. Od. I. 35. script. scholast. a. 1823.

Ceterum non iniucundum tibi erit, illum pronominum usum pluribus persequi ac latius extendere. Hom. II. γ'. 399. τί με ταῦτα λιλαιέαι ἡπεροπέειν. Soph. Ai. 1096. τοιαῦτ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη. Ib. 1107. καὶ τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. V. ad vv. 50. 200. Eur. Ion. 541. τερφθεῖς τοῦτο. Or. 1041. τέρπον κενὴν ὄνησιν. Hec. 13. ὁ καὶ με γῆς ὑπέξέπεμψεν. Ib. 880. καλεῖ σ' ἄνασσα - σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. Ib. 963. τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα. Hom. II. α'. 362. τέκνον, τί κλαίεις. Ib. γ'. 176. τὸ καὶ κλαίονσα τέτηκα. Ib. τ'. 300. τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα. Aristoph. Nub. 1419. πατέρα δ' οὐ κλαίει δοκεῖς. V. ad vv. 544. 1013. Matth. Gr. Gr. §. 414. p. 757. sqq.

μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς - καλεῖται] Sic Laur. A. B. Iunt. 2. Harl. Alii καλεῖται. Illud pro Futuro habent Herm. Gaisford. ut El. 970. Viger. p. 927. Tu collato Aristoph. Eccl. 338. ὁ καὶ δέδοικα, μὴ τι δρῆ νεώτερον adi sis Herm. ad Eur. Med. 310. Soph. Ai. 272. Schaeff. Melet. Crit. p. 115. sq. Concidet simul coniectura Eldikii ἀνὴρ ἢ pro ἀνὴρ in Susp. Spec. I. p. 5. Ac satis tuctur scripturam Lb. Eustathius p. 420. 1374. 1384., ut annotat Hermannus. Recte ille: Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις ὑπερφαίνει διαφορὰν τινα τῶν λέξεων τούτων (ἀνὴρ et πόσις), ἐνθα δέδοικεν ἢ ὑπέρακμος Ἀηϊάνειρα, μὴ —. Eur. Helen. 571. οὐ μὴν γυναικῶν γ' εἰς δυοῖν ἔφυν πόσις, Trach. 448. πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγημε δὴ —, nempe ἀνὴρ ut vir omnino est mulieri idoneus, quod dudum docuit Casp. Barthius Adversar. XXVI. 4. p. 1263. nec minus Ioannes Toupus de Theocr. Syrac. Epist. p. 339. Casp. Valckenarius ad Eur. Hipp. 490.

V. 534. ὀργαίνειν —] Laur. A. ὀρμαίνειν. Excitat Eustath. ad Hom. II. α'. p. 792. Significat ὀργῆσθαι. V. ad vv. 122. 462.

V. 535. ἦ δ' ἔχω - λυτήριον λύπημα, τῇδ' —] Herm. τῇδ' adiungit praecedentibus refertque ad Iolen, ut v. 527. quomodo habeam liberatricem aegrimoniam huic, dicam vobis. Hoc enim velle Deianiram subiicit: marito me irasci non est aequum: sed huic mulieri habeo quomodo in meam utilitatem noceam. Minime! Vv. 433-437. Ne te offendat ἦ-τῇδ', repete dicta ad v. 272. El. 1302. Λυτήριον autem Porsonus (Kidd. Misc. p. 219.), Musgravius (Oed. Col. 500.), alii vim passivam habere arbitrantur: solubile, λύεσθαι δυνάμενον, λυτόν. Rectius Abresch. ad Aeschyl. Suppl. 813. p. 194. Schol. λυτήριον λύπημα ἀντὶ τοῦ τῆς λύπης ἴαμα. Schaeff. adhibet v. 596. ὁ κείνος εὐμαθής —. V. ad v. 434. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1015. p. 325. et 1027. p. CXXXIII.

λύπημα] non ipsam significat λύπην, sed eius, qui λύπη affectus est, conditionem, habitum. Dion. Cass. LV. 17. πολλὰ δὲ καὶ τῶν δειλοτάτων καὶ ἀσθενεστάτων λυπήμασι τε καὶ φόβοις καὶ ἐκταράττεται καὶ παροξύνεται. Plat. Cratyl. 419. C.

V. 537. παλαιὸν - ἀρχαῖον —] Wakefieldii ἀγρίον pro ἀρχαῖον falso recepisce Erfurdium, docuit iam Schaeferus, qui libenter, inquit, Graeci haec adiectiva nunc iungunt, nunc deinceps collocant. V. not. ad Plinii Epistol. p. 145.

V. 539. δασυτέρου παρὰ —] Hom. II. β'. 743. WAKEF. de praepos. v. ad v. 495.

V. 541. τὸν - ποταμὸν - πόρνευε —] Eur. Alc. 449. γυναῖξ' ἀρίστην λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας. Praeterea conferant tirones v. 58. Eur. Bacch. 23. 307. 872. ut Trach. l. c. Theocr. XIII. 66. Callim. H. Dian. 193. 235. Virgil. Aen. I. 71. Tyrrhenum navigat aequor, ubi Servius: figura graeca est, nos enim dicimus per aequor navigat. Cic. Fin. II. 34. 112. maria ambulavis-

set, terram navigasset. Eur. Androm. 1013. Vavass. de vi et usu quor. verb. p. 169. Duk. ad Flor. III. 4. 5. Quintilian. Inst. IX. 3. 17.

V. 544. στόλον - ἐσπόμην] Ald. Harl. omn. editt. vett. τῶν πατρῶων ἡνίκα στόλων. Br. τῶν στόλων πατρῶων ἡνίκα. Vitiose! Erf. τοῦ ἡμοῦ πατρὸς ἡνίκα στόλων. Par. B. T. Iunt. 2. Pors. Misc. p. 219. τὸν πατρῶον ἡνίκα στόλον. Probabiliter Schaeferus: cum patris missu Herculem primum uxor sequeretur. Nimirum notio loci Aeschyl. VII c. Theb. 462. ἀνὴρ ὀπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον Trach. 145. tralata esset ad rationem, causam indicandam. V. ad v. 532. Hermannus dicendi genus ex brevitate quadam ortum censet, quemadmodum aliquanto audacius illud est de Oed. R. 422. ὅταν κατ-αίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰς-ἐπλευσας. Trach. 602. ibiq. notatt.

στόλον] Ineptit scholiastes: στόλον γρησι τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ δούλων τε καὶ ἀδελφῶν. ἡνίκα οὖν καταλι-ποῦσα τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς, ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ Ἡρα-κλεῖ. Aptiora saltem in schol. ad Apollon. Rhod. I. 704., sed v. Oed. Col. 358. Philoct. 244. Fefellit illum vox

εὐνίς] uxor, quam interpretatus est orba, id quod accidit etiam Blomfieldio Gl. ad Aeschyl. Pers. 294. Schaefer. ad Eur. Or. 919. Εὐνίς, εὐνίδος, uxor, εὐνίς, εὐνίος, orbat, nescio qua auctoritate sic discrimi-nant; non offendi nisi εὐνίς, εὐνίδος utroque significatu. DORV. ad Charit. VIII. 8. p. 678. Abresch. ad Aeschyl. I. 27. p. 192.

V. 547. παῖς μεταίαις χερσίν] Valcken. ad Herodot. II. 173. p. 188. 49.

ἐκ δ' ἡὺς ἐγώ] nosti tmesin usitatissimam, unde or-
tum artificiosum illud ἐκ μὲν - ἐκ δέ vv. 1021. 1023.

Imitati sunt Latini, veluti Virgil. Aen. IX. 288. X. 794., sed inepte Lucilius, Varro, Lucretius, Ennius, ut commonstrant: transegit corpus, saxo cere comminuit brum —, Massili portant iuvenes ad littora tanas.

V. 548. ἐπιστρέψας] Significat verbum se conver-tere diciturque in re bellica, ut annotat Musgrav. ad Oed. Col. 1100. Thiersch. Act. Phil. Monac. III. p. 454.

V. 549. πνεύμονας] Br. Membr. Ald. Iunt. al. πλεό-
μονας. Laur. A. πλεῖμονας. Vat. Par. Herm. Triclin. πνεύμονας. Vv. 760. 1022. Blomf. ap. Lob. ad Phrynich. p. 305. *) Stallb. ad Plat. Phileb. 31. p. 50.

V. 550. διεθροίσεν] Hom. Il. π. 361. Lycophr. 1426. allegat Wakefieldius, ut ad seq.

ἐκθνήσκειν] Ael. Anim. Nat. VIII. 7. ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν. Hippocr. de morb. vulg. V. 7. καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τε-θνήναι δοκέειν. Abresch. ad Aeschyl. Agam. 569. p. 315. Infra autem v. 689. θνήσκειν ὁ θῆρ. Poetae enim omnino et inprimis tragici composita captant ra-riora saepiusque singularia. Quo refero composita cum ἐκ, πρὸ aliisque praepositionibus, veluti ἐξ-αμαρτάνειν, ἐξευρίσκειν, ἐξανευρίσκειν (Philoct. 991.), ἐξερεῖν, ἐκτρέφειν, ἐξαφίεσθαι, ἐξεπί-στασθαι, ἐξαποφθεῖρειν (Trach. 695. Hom. Il. ζ. 60. σ. 290.), ἐκπείθειν, ἐξαναγκάζειν, ἐκσημαί-ρειν, ἐκφοβεῖν, ἐκπέλει (Antig. 478., ubi Nevius ad Herodoti II. cc. etiam III. 142. p. 270. 61. 2. excitare debebat), ἐκπροτιμᾶν (Antig. 913.), προτιαρεῖν (Trach. 90. Oed. R. 90. Aeschyl. Prometh. 721. VII c. Theb. 322. Suppl. 1043.), προδιδάσκειν (Trach. 663. Ai. 163. Philoct. 1015. Aristoph. Plut. 687. Nub. 472. 987.), προμανθάνειν (Philoct. 538. Aristoph. Nub. 967. Theophr. Char. VII. π. λ.), προκίδεσθαι, προ-

κηραίνειν (Trach. 29. 947. Antig. 741.), προεξεργί-
εσθαι (Trach. 741.), ἐπιχτείνειν (Antig. 1030.), συν-
εξακούειν (Trach. 360.), ἐνθερμαίνειν (Trach. 356.),
διαϊστοῦν (Trach. 863.), καταρῥακοῦν (Trach. 1071.),
alia. Extrema vel solius opinor esse Sophoclis, ut
alia huius generis multa. Monk. ad Eur. Hipp. 1331.
Reisig. ad Soph. Oed. Col. 27. p. XXXI. Schaef. ad
Dionys. Comp. Verb. p. 188.

Quod ad historiam attinet, consulas Heins. ad
Ovid. Heroid. IX. Vol. I. p. 83.

V. 552. ἐὼν πίθη] Laur. B. Par. T. πύθη ut Turneb.
marg. Laur. A. πυθή γρ. πύθη. Ald. πύθη. Colin. πίθη.
Oed. R. 321. ἦν ἐμοὶ πίθη.

V. 553. ὑστάτην ἐπεμψ' ἐγώ] Sic Laur. A. B. Br.
Membr. Ald. Harl. Iuntt. Pronomen σ' post ὑστάτην
habes in Vat. Triclin. Saepe quidem a librariis pro-
nomen expellitur, veluti in Antig. 648., ubi pro γ', so-
lenni illo interpretum adminiculo, emendabis potius σ',
ut τὰς φρένας σ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὔνεκ' ἐκ-
βάλης dictum sit ad modum Hom. II. π'. 805. V. ad vv.
328. 815. Schaef. Melet. Crit. p. 132. Saepius autem
infertur illud temere, veluti in Antig. 48. ἀλλ' οὐδὲν
αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα, quod non desideramus.
Oed. R. 360. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ ἄπειρῶ
λέγειν; Eur. Med. 967. ἰκετεύει, ἐξαιτεῖσθε, μὴ
φεύγειν χθόνα. El. 221. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλόν, προς-
πιτνῶ σε μὴ θανεῖν. Omnino non debes exoptare,
quae perscripta non molesta quidem sunt, sed omissa,
sana te docet ratio. Eur. Helen. 817. εἰ μὴ τέραννος
ἐκπύθοιτ' ἀφίγμένον. Troad. 346. οἶμοι, τέκνον,
ὥς οὐχ ὑπ' αἰχμῆς, οὐδ' ὑπ' Ἀργείου δορός, γάμον γα-
μῆσθαι τοὺςδ' ἐδόξαζόν ποτε. Ib. 986. 998. Herm. ad
Trach. 364. 1031. El. 1128. Elmsl. ad Oed. R. 461.
Eur. Med. 703. Pors. ad Hec. 1167. Hic igitur σ' non
ma-

magis opus, quam v. 718. aut μ' v. 692. El. 1456.
Philoct. 917. Huc accedit, quod σ' ante ε litteram
vel ratio palaeographica nobis suspectum reddit, quia
linea superinducta saepissime pro σ habita est, unde
etiam litterarum ε et σ haud infrequens confusio.

ἐπεμψ'] Philoct. 496. 912. 1368. supr. v. 405. Suid.
v. πέμπω. Hom. Od. π'. 227. 8. ὅ. 187. 8.

V. 556. θρέμμα-ὑδρας] Schol. περιφραστικῶς ἡ ὑδρα.
Male! V. ad v. 509. et v. 1067. Theocr. XXIII. 19.
Valcken. Diatr. p. 241. Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c.
Theb. 166. Ast. ad Plat. Phaedr. XVII. p. 264.

V. 557. κλητήριον —] γλήτηρον ἔρωτος, sed δηλητή-
ριον φάρμακον δλέτηριον. Valcken. Ammon. III. 16.

V. 558. 9. ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν στέρξει —] Sic Br.
Membr. Ald. Iuntt. Harl. Brubb. Turneb. Alii στέρξει,
ut Vat. Par. B. T. Laur. A. B. Vitiose Steph. Cant.
στέρξει. Wakef. ad Philoct. 55. Item qui στέρξει,
correctionem per se bonam receperunt, non
attenderunt ad μήτινα, quod sic οὔτινα dici
debuerat. HERM. Cautē Nev. ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
στέρξει, sed falso referens, Hermannum supplere κη-
ληθήσεται, id quod in antecedentibus inesse recte
dixerat Vir Doctissimus. Pors. l. c. ad v. 249. Elmsl.
ad Oed. Col. 1191. κληθήσεται ὁ Ἡρακλῆς, ὥστε
μήτιν' εἰσιδὼν γυναῖκα κ. τ. λ.

V. 561. ἐγκεκλεισμένον] Laur. A. B. ἐγκεκλειμένον.
Interpr. ad Ai. 1274.

V. 562. προσβαλοῦσ' ὅσα —] Schol. καὶ ἄλλα τινὰ
συμμίξασα. Rectius idem ad v. 826. (844. Br.).
V. 664. sqq., quare Schaef. interpretatur: attendens
omnia, quae vivus ille dixit.

V. 563. καὶ πεπείραται τάδε] Sic Vat. Par. Herm.
Vulg. πεπείρανται secundum Hom. Od. μ'. 37. Schaef.
ad Dionys. Comp. Verb. p. 355. De significatu scri-

pturae corruptae, nam formam Atticis insolitam non iniuria dicit Hermannus, adi sis, quae supra disse-
ruimus ad v. 487. et ad πεπείραται, quod propter
vim suam passivam vix arbitror quemquam offendisse,
conferas praeter Stephan. D. A. p. 185. al.

μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι
quae verba non modo commendant, sed propemodum
flagitant id, quod cum Nevio recepimus.

V. 565. μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε —] Id est, οὔτε φιλῶ
τὰς τολμώσας interprete Schaefero Melet. Crit. p. 91.
Prensat illud τὲ Elmsleius post οὔτε vel μήτε, sed
iniuria. Supra v. 133. μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ'
ἄπειρος εἰ, ubi Blomfieldium νῦν τ' pro rato habuisse
non miramur, reposuerat enim Elmsleius. Tu v. in-
fra v. 1121. Oed. Col. 422. et notatt. ad v. 322. Werf.
Herodot. VIII. 142. Reisig. Coniectan. in Aristoph.
p. 213.

V. 566. εἰάν πως] Eustath. ad Hom. Il. x. p. 799.
Σοφοκλῆς δὲ τὸ εἶπον εἰς τὸ εἰάν που μεταλαβὼν, καθ'
ὁμοίαν ἔννοιαν φράζει τὸ φίλτροις εἰάν που τήνδ'
ὑπερβαλώμεθα, μεμηχάνηται τοῦργον, ἦγουν ἐμη-
χανησάμεθα τόδε, ὅπως τόδε τι ἀνύσωμεν. Minus accu-
rate citanti fidem habuit Porsonus. Discrimen inve-
nies ex Hom. Od. α. 94. et Soph. Oed. Col. 1770. (1761.
Reisig. p. CCXII.).

V. 567. τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ] Par. Herm. τῆς δ'. Steph.
Cant. τοῖς δ'. Illud Cd. Harl. Turneb. al. De praepos.
Abresch. Aeschyl. I. 11.

V. 568. τοῦργον] Alii τοῦργον, ut τᾶλλα et τᾶλλα, τοῦ-
πος et τοῦπος. Distinctionem Wolfianam (Anal. II.
p. 431. sqq.) hodie comprobabit nemo, quippe quae
sometipsa labefactetur, etenim vocalis longa et di-
phthongus quantitate non sunt impares. Nititur autem

scribendi ratio τοῦργον, τοῦπος, τᾶλλα sola libra-
riorum auctoritate, et quo modo orta illa sit, est fere
in propatulo. Verum studuerunt VV. DD. (Goettling.
Passov.) pro accentu isto propugnare, sed aliena at-
tulerunt crasinque cum synthesi commiscuerunt, id
quod omnino fieri nequit. — Nos servanda existima-
mus Grammaticorum praecepta, ex quibus syllaba cir-
cumflexa proprie constat ex vocalibus sic insignitis:
'', nec vero ,, atque ex isto tantum signo oriri po-
tuit '. Iam vero etsi, quod tradiderunt Grammatici,
omni exceptioni non exemptum est, propterea tamen non
licet tibi illud ubivis negligere.

V. 569. εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι] Br. Membr. Ald. Harl.
Iunt. 1. πεπαύσεται. Illud Laur. A. B. Vat. Par. B.
Iunt. 2. Triclin. Sententia haec fere est: φίλτροις
δ' εἰάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα — μεμηχάνηται
τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ
δὲ δοκῶ πράσσειν μάταιον, πεπαύσομαι. Parum
vero hoc se commendat valde iciunnum: φίλτροις δ' εἰάν
πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα — μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ
τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ δοκῶ πράσσειν μάταιον,
πεπαύσεται. Aptè allegat Nevius Antig. 91. οὐκοῦν,
ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι. Philoct. 1280. εἰ δὲ μὴ τι
πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ, πέπαυμαι.

Pro εἰ δὲ μὴ Heathius εἰ δὲ μὴν proposuit, quo
non diligentiores nostrates dictitant, εἰ δὲ μὴ aequè
poni pro εἰ δὲ atque εἰ δὲ pro εἰ δὲ μὴ, quamquam
εἰ δὲ μὴ nunquam est εἰ δὲ, neque εἰ δὲ unquam εἰ
δὲ μὴ. Namque eatenus modo hae dictiones concili-
andae sunt, quatenus utraque prioribus affert contra-
ria. „Neque enim ullus fere Graecorum scriptor est,”
inquit iam Gronovius (ad Arrian. Exp. Alex. IV. p.
155. 25.), „qui non his vocalibus (εἰ δὲ μὴ) utatur ad
contraria quaedam antecedentibus opponenda. Plane

eodem compendio, quo Latini sin usurpant. "Distinguatur autem necesse est sic, ut εἰ δὲ μὴ sequens negationem efficiat affirmationem, contra εἰ δὲ excipiens affirmationem efficiat negationem. Plat. Euthyd. 285. C. εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω, εἰ δ', ὅ τι βούλεται, τοῦτο ποιεῖτω. Cave pro εἰ δ' desideres εἰ δὲ μὴ, aut cum Stephano εἰ δὲ ἄλλο τι βούλεται. V. ad v. 8. Buttm. ad Plat. Menon. p. 8. Brunck. ad Soph. Antig. 722. Plena proprie esset sententia: εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω· εἰ δὲ βούλεται, ὅ τι βούλεται, τοῦτο ποιεῖτω, — id quod erit, ubi ad antecedentia respexeris: εἰ δὲ μὴ, ὅ τι κ. τ. λ. Plat. Polit. IV. 432. A. Menon. 71. E. Neque magis εἰ δὲ μὴ est εἰ δέ. Thucyd. I. 28. πόλεμον δὲ οὐκ εἶον ποιεῖν· εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ ἀναγκασθήσεσθαι ἔμασαν. Non vidit negationem praecedentem neque rectam verborum interpretationem, qui εἰ δὲ expectaverat. Demosth. Mid. 14. οἱ δὲ θεσμοθέται εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἠλιαίαν τριάκοντα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἂν (ἦ) ἡ γραφή, εἰ μὴ τι δημόσιον κωλύῃ. εἰ δὲ μὴ, ὅταν ἦ πρῶτον οἶόν τε. Tu igitur Sophoclis verba sic enodabis: εἰ δὲ μὴ, scil. μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον, i. e. εἰ δὲ δοκῶ πράσσειν μάταιον. Heindf. ad Plat. Parmen. 14. p. 208. Hipp. M. 12. p. 145. Matth. Gr. Gr. 617. b. p. 1249.

V. 572. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς —] Suid. v. Νέσσος. Enarrat Hermannus: ita quidem comparata est fiducia, ut in re, quam credam talem esse, sed nondum experta sim.

V. 573. πείρα δ' οὐ προσωμῆσά πω] Steph. Cant. προσωμῆσά πω. De formula confer Kust. ad Aristoph. Eq. 1289. Wyttenbach. ad Iulian. p. 169. Lips.

V. 575. ἔχους ἂν γνῶμα —] Schol. γρ. ἄγνωμα. Suid. I. c. γνῶναι. Illud vitium est notissimum (vv. 135. 682.), quali vel hodie contaminata sunt verba Soph. Philoctet.

853., quae sic emendes: εἰ ταῦτ' ἂν τούτῳ γνῶμαν ἴσχοις. Item fac corrigas Eur. Or. 727. εἰκός ὥς κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν. ib. 813. τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μὴ καλῇ.

μὴ πειρωμένη] Cod. Harl. πειρωμένους.

γνῶμα] Herodot. VII. 52. p. 535. 74. τῶν ἔχομεν γνῶμα μέγιστον. Abresch. ad Aeschyl. Agam. 1361. p. 389.

V. 579. οὐποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ] Soph. El. 429. ἀβουλία πεσεῖν. Ib. 747. V. ad vv. 162. 192. Male Matth. Gr. Gr. p. 733. 3.

V. 581. τῷ μακρῷ χρόνῳ] V. 713. τὸν πλείω λόγον. Schol. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατρίψαι.

V. 583. ἕως-ἢγορῶ] Dum, quamdiu. De Catull. LXII. 45. — dum innupta manet, dum cara suis est (quoad — usque eo) adi sis Gell. N. A. VII. 21. Duk. ad Flor. III. 11. 7.

V. 584. ὅπως φέρῃς —] Vulg. φέρεις. Br. Cdd. Iunt. 2. Laur. A. B. φέρῃς. Harl. φέρῃ. Livin. p. φέρεις.

πέπλον] Eustath. ad Hom. II. ε. p. 599. ὅτι δὲ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δημοῖ που Εὐριπίδης (Iph. A. 1550.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὅς τὸν Ἡρακλέους χιτῶνα, ὃν ἔβαψε Ἀηΐανειρα τῷ ἐκ Νέσσου φαρμάκῳ καὶ εὐαφῇ πέπλον λέγει, καὶ καινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θανάσιμον πέπλον. Vv. 595. 636. 740. Poll. VII. 50. Xenoph. Cyrop. III. 1. 13. interpr.

V. 586. ὅπως — ἀμφιδίδεσται —] Steph. Cant. ἀμφιδύσεται. Praeter Valekenarium ad Eur. Phoen. 93. Theocr. I. 112. consulas, si tantū est, Porson. ad Eur. Hec. 398. et Herm. ad Soph. Oed. Col. 155.

V. 587. ἐκείνῳ — κείνου — κείνος] V. ad vv. 38. 333. Bucnem. Lactant. Vol. I. p. 568.

V. 589. ἐφέστιον σέλας] Schol. ἀντὶ τοῦ, τὸ κατ' οἶκον πῦρ. ἔρκος δὲ ἱερὸν, ὃ βωμὸς, ἢ τὸ ἱερὸν. Hermannus lumen per fenestram immissum intelligit, quo spectare opinatur Eustathium ad Hom. Od. γ'. p. 1908. ἰστίον δὲ ὅτι σέλας οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. (Lycophr. Cass. 1428.) ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὁπή, ὡς ἐν ῥητορικῇ εὐρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φησὶν ἐμβιβάζειν. ἢ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. Quodsi verum est, δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Λισχύλος. Lycophr. 1091.

V. 590. φανερός ἐμφανῶς —] Sic Br. Membr. Ald. Iuntt. al. Fuit correctiones praestat silentio praeterire. Significat illud manifesto conspicuus. Aeschyl. Prom. 980. σὲ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρικρον. Elmsl. ad Eur. Med. 787. 8. Bacch. 1188. Cfr. notatt. ad vv. 595. 676.

V. 591. ἡμέρα ταυροσφάγῳ —] Infr. 636. ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἡμέραν. Nev. ad Ai. 622. 935. Lob. ib. 7—8. Pors. ad Eur. Phoen. 1722. Hec. 1033. Valcken. ad Phoen. 103. 1688. Item Latini: ebrius error, doctus labor, iratus impetus, al. Wopkens. Lectt. Tull. p. 39. V. ad vv. 346. 636.

V. 592. ἡγμην —] Erf. εὐγμην, ut v. 746. κατεύχετο. Elmsl. ad Eur. Med. 191. Praefat. ad Soph. Oed. R. p. XII. Lob. ad Phrynich. p. 140. sq.

V. 593. ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως —] Non debebat Doederlinus nobis optionem dare, qua πανδίκως aut cum σωθέντα aut cum κλύοιμι coniungere possimus. Reisig. ad Oed. Col. 1301. p. CLVIII.

V. 595. καινῷ καινὸν ἐν πεπλούματι] Tentavit Valckenarius schol. in N. T. I. p. 313. perperam κείνον substituens pro καινόν. Eur. Suppl. 593. στρατηλατίσω κλεινὸς ἐν κλεινῇ δορί. Soph. El. 1142. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῇ κύτει. Oed. Col. 181. ξείνος ἐπὶ ξείνης. Philoct. 135. ἐν ξένῳ ξένον. Oed. R. 230. 479. Antig. 977. Hom. Il. 5. 382. Nev. ad Ai. 267.

Veteres sacris operaturos vestes aut novas aut recens lotas induere solitos esse, annotat Br. ex Poll. I. 25.

V. 596. καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ' —] Horat. I. Ep. 13. 2. Augusto reddes signata volumina. Ib. 12. Sic positum servabis onus. Cic. ad Fam. V. 12. XIV. 8. Hom. Il. κ'. 88. Plat. Polit. IV. 432. C. Protag. 338. A. Differre tempus Futurum ab Imperativo vel caeco non obscurum est, etiamsi VV. DD. vehementer negent. Manifestum autem discrimen ex eo iam percipis, quod οὐ, non bene Futuris, non item Imperativis proponuntur. Ac formula ista ad Imperativi speciem accedente urbano quodam modo vel callido captiosoque aliquem appello, ut eum mihi obsequunturum esse iam ante praetendam. V. ad vv. 606. 957.

V. 596. ὁ κείνος εὐμαθὲς σφραγίδος —] Br. σφραγίδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται, qua inepta correctione abusus est Seidl. ad Eur. El. 1009. Alii rescripserunt: τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται, ita ut ὁ regatur ab εὐμαθέος. V. ad v. 536. Schol. εὐγνωστον σημεῖον κομίσσεις, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπιγνώσεται, ἐπιθεῖς τὸ ὄμμα τῇ σφραγίδι, γνούς ὅτι παρ' ἐμοῦ εἴη ἡ σφραγίς. Soph. El. 1222. 3. V. ad vv. 104. 251.

V. 598. φύλασσε πρῶτα — ἐπειθ' —] Aristoph. Vesp. 552. ὃν πρῶτα μὲν ἔρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δορυφάτοις ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· καίπειτ' εὐθὺς προσιόντι ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλήν. Bernh. Synt. Gr. p. 457. — Ceterum pudet me haud leviter commemorare, voculam πρῶτα, quam fuit qui poetis Atticis abiudicaret, locis LIV in uno legi Aristophane. Quod qui gravi cum supercilio negavit, rectius praecipiet in posterum.

V. 602. τήνδε πομπεύω τέχνην] Eustath. ad Hom. Il. κ'. p. 898. πάντως δὲ εἰκὸς καὶ θεῖους καὶ ἱεροὺς εἶναι τοὺς

μὴ μόνον ἐρμαῖκῶς κηρύσσοντας κατὰ τὸ, 'Ερμού τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον, ὅπερ ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κήρυξ Αἴλας φησίν. Formulam veritas: praeconium exercere. Ai. 97. ἢ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχημα-σας χέρα. Eur. Or. 1477. παῖσιν λαιμόν ἐμελλεν εἶσω μέλαν ξίφος. Pind. Nem. X. 132. Ζεὺς δ' ἐπ' Ἰδῆ πυρφόρον πλᾶξε πολόεντα κεραυνόν. (Hom. Od. ψ. 330.) V. ad vv. 544. 830. Valeken. ad Herodot. VII. 50. p. 534. 45. Musgrav. ad Soph. El. 122. Eur. Iph. T. 225. Bernh. Synt. Gr. p. 108.

V. 603. οὐ τι μὴ σφαλῶ —] Haud raro a librariis confunduntur οὐ τι, οὔτε, οὔτοι. Hic Laur. A. B. Vat. Par. Herm. οὔτοι pro οὔτε. Elmsl. ad Oed. Col. 177. 450.

V. 604. τὸ μὴ οὐ —] Vat. Par. Herm. Par. B. T. τὸ μὴ τόδ' ἄγος. Laur. A. τὸ μὴ ὕ. Iunt. 2. τὸ μὴ ὑτόδ' ἄγος. Eur. Phoen. 1192. Hippol. 49. Herm. de Ellips. et Pleonasm. p. 221. V. ad v. 87.

V. 606. στεῖχοις ἂν ἔδῃ] Philoct. 674. El. 1491. χώ-ροις ἂν εἶσω. Ib. 637. κλύοις ἂν ἔδῃ. Eur. Ion. 335. λέγοις ἂν. Medium quoddam est inter Futurum (ad v. 596.) et Imperativum, nempe plus valet formula quam Futurum, minus quam Imperativus. Cave igitur abutere Aeschyl. Choeph. 99.

λέγοις ἂν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.

XO. αἰδουμένη σοι, βωμόν ὡς, τῦμβον πατρός,

λέξω, κελεύεις γὰρ, τὸν ἐκ θροῦνός λόγον.

Ib. 656. ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ. Trach. 404. λέγ', εἴ τι χρῆζεις. Nam quod Brunckius enarrat, Optativum cum ἂν particula saepe Futuri, saepe Imperativi vim habere, falso approbarunt Ast. ad Plat. Legg. V. 10. p. 261. Heinf. ad Parmen. I. p. 188.

V. 610. προσδέγματ', αὐτήν ὡς ἐδεξάμην φίλως] Cod. Harl. προσδέγματ'. Laur. A. Vat. Par. B. αὐτήν θ' ὡς —.

scis me excepisse et amice quidem excepisse hospitam. V. ad v. 46. Recte vero Ald. Iuntt. Br. Membr. αὐτήν ὡς —, dictio enim propterea, quod nimis est vulgaris, minus perspecta est et corrupta, etsi antecedunt haec verba v. 607. ἐξεπίστασαι τὰ γ' ἐν δόμοισιν, ὡς ἔχοντα τυγχάνει. Herodot. II. 116. ἐποίησε πλάνην τήν Ἀλεξάνδρου, ὡς ἀπη-νείχθη ἄγων Ἑλένην. Thucyd. I. 1. ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Ἡελοπονησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους. V. notatt. ad v. 418. et quae scripsimus ad v. 2. p. 64., ubi interpretum causa etiam afferre debebamus v. 96. τοῦτο κα-ρῦσαι τὸν Ἀλκμήνας —, quae verba me non magis offendunt, quam Aristoph. Nub. 145. ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν, ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. Matth. Gr. Gr. p. 878. b.

V. 611. ἐκπλαγῆναι-ἔδονῃ —] Contendunt VV. DD. Soph. Ai. 693. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχάρης δ' ἀνε-πτάμαν. Virgil. Aen. I. 513. obstupuit simul ipse, simul percussus Achaes laetitiaque metuque. Seidl. ad Eur. El. 177.

V. 612. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' —] Elmsleio particulae γ' ἐ in interrogando locum deneganti rectissime adversatus est Reisigius, quocum ille frustra decertat ad Soph. Oed. Col. 977.

V. 613. μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόθον —] Dictum hoc ὑποθετικῶς: scilicet εἰ ἄλλο ἐννέποις. Conf. Brunck. ad Aristophan. Equit. v. 400. — Plene, h. e. hypothesei addita, Xenophon. Anab. V. 9. (VI. 1.) 28. εἰ οὖν, ταῦτα ἐγὼ ὁρῶν, δοκοῖν, ὅπου δυνάμην, ἐνταῦθ' ἀκρόον ποιεῖν τὸ ἐκείνων ἀξίωμα, ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ λίαν ἂν τα-χὺ σωφρονισθεῖν. SCHAEF. Thucyd. II. 93. οὔτε προσδοκία οὐδεμία μὴ ἂν ποτε οἱ πολέμοι ἐξαπεινάως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. Opinatur autem Reisigius de ἂν

partic. p. 115. δέδοικα, μὴ ἂν λέγοις etiam sententiam continere λέγοις ἂν. Quodsi hac ratione recedere voluit ab Hermanno, recesserit, concedo, sed recte an secus, vehementer dubito. Herm. ad Ai. 272.

πρῶ] πρὸ καιροῦ. Plat. Parm. 135. C. πρῶ γὰρ εἰπεῖν, πρὶν γυμνασθῆναι —, Ruhnck. ad Tim. p. 226. Scripsimus vero πρῶ, quam voculam alii exhibent πρῶ, alii πρῶν, πρῶ, πρῶ. Apollon. Adverb. p. 573. Etym. M. 607. 19. sqq. 692. 13. sqq. Eustath. ad Hom. Il. σ'. p. 1142. Litigarunt autem VV. DD. non reputantes, quatenam huius vocis origo sit. Unde factum est, ut iniuria reprehenderetur Buttmanus (Lexil. I. p. 49. Plat. Crit. init.), quod iota abiecerit, etiamsi ἀνάλογον sequutum veram causam fugisse non infitior. Sed magis falluntur, qui sine ulla ratione idonea iota retineri volunt. Nimirum vox primaria est πρὸ, ex qua et προῖ, πρωῖ (προῖος, προῖμος — πρωῖος, πρωῖμος, πρωῖνός. Nev. Sapph. Fragm. 21.) et πρῶ fluxerunt. Etym. Gud. p. 484. Declarat hoc praeter l. c. discrepantia inter προπέρυσι et πρωπέρυσι et contestatur aliquantum Herodiani annotatio. V. ad v. 770. Pessime igitur Suid. et al. τοῦ πρωῖ συναίρεσις ἐστὶ τὸ πρῶ. Neque sufficit, quod docent Grammatici, monosyllabum esse Ἀττικιώτερον, sed dicendum potius est, bisyllabum (πρωῖ) nunquam fuisse Atticorum. Atque eadem via recte formata sunt: πρῶζος, πρῶμος, πρῶος, pro quibus nunquam Attici πρῶ-ῖζος, πρῶῖμος, πρῶῖος dixerunt, nam πρῶῖζα ap. Plat. al. colorem duxit ex Hom. Il. β'. 303. Irrepsit igitur littera furtiva inscitia librariorum, quos recti veriloquii ignaros fuisse vel perpetua scripturae discrepantia luculenter commonstrat.

τὸν ἐξ ἐμοῦ] El. 619. ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια. Antig. 95. τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν. Ib. 1219. ἐξ ἀθύμου δεσπότου κλεῦσμιον. Abresch. ad Aesch. VII c.

Th. 756. Seidl. V. Dochn. p. 308. Iac. A. P. p. 42. Ruhnck. Terent. Andr. I. 1. 129. V. ad v. 1243.

Ordinem versuum arbitratur Hermannus talem fuisse:

AH. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν.

AI. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἡδονῇ κέαρ.

AH. πρόσδεγμά τ' αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

AI. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδορκα γάρ.

AH. μὴ πρῶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,

πρὶν εἰδέναι τάκειθεν εἰ ποθοῦμεθα.

V. 615. ναύλοχα —] Non concordat cum λουτρά, sed cum ἔδη vel σταθμά subaudito. Nuspiam enim aliter quam ut adiectivum inveni. MUSGR.

V. 616. Θερμὰ λουτρά —] S. Ἡράκλεια. Herodot. VII. 176. interpr. Aristoph. Nub. 1047. schol. et interpr.

V. 617. παραναιετάοντες] Turneb. Steph. Cant. περι-ναιετάοντες. Hom. Od. δ'. 177.

μέσαν] Ald. Harl. μέσαν, quam lectionem tuentur, qui seq. θείας accipiunt prima correpta. V. 624.

V. 618. Μηλίδα πὰρ λίμναν] Lb. παρά. Illud Triclin. Ceterum adeas Wesselg. ad Herodot. VII. 198. p. 598. 48. Valcken. ad VIII. 31. p. 631. 11. Schol. λίμνην γησι τὴν θάλασσαν. Hom. Od. ε'. 337. Aristoph. Av. 1339. Eur. Hec. 446. Hesych. v. ibiq. interpr.

V. 619. ἀκτάν —] Schol. ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χονσότοξος Ἀρτεμις. Bene vero Musgravius docet, Dianae omne vicinum littus sacrum fuisse. Cecinisse dicitur, inquit, Orpheus, statim postquam a Pagasa solvissent Argonautae. Apollon. Rhod. I. 571. Ἀρτεμιν, ἥ κείνας σκοπιὰς ἄλὸς ἀμφιέπεσκεν, ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα.

V. 620. ἐνθ' Ἑλλάνων-καλέονται] Musgr. κλέονται secundum Pind. Isthm. V. 33. Erf. ex conl. Herm. κέκληνται. Herm. καλεῦνται. Schaeff. ad Eur. Or. 393. Seidl.

ad El. 134. 468. Iph. T. 1425. De formula conferunt Hom. Il. λ. 757. ἔνθα κολώνη κέκληται. Pind. Nem. IX. 97. ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι. Soph. Oed. R. 1451. ἔνθα κλέζεται οὐμός Κιθαίρων οὗτος. Schaef. Ind. Greg. Cor. p. 986.

V. 623. ἀναρσίαν —] Ald. ἀρνασίαν. Ruhnck. ad Tim. p. 30. Lob. ad Soph. Ai. p. 245. Phrynich. p. 106.

V. 624. λύων] Elmsl. ad Eur. Heracl. 752. frustra scribi vult ἀχῶν.

καναχάν] Pind. Pyth. X. 60. Ovid. Fast. VI. 659. cantabat fanis, cantabat tibia ludis, cantabat maestis tibia funeribus. Athen. IV. 80. Boeckh. de metr. Pind. p. 259. sqq. Schneid. Ind. Scriptt. R. Rust. v. tibia. V. ad v. 206.

θείας] Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 680. male legendum esse censet θεῶς. Pind. Pyth. IV. 18. Soph. Antig. 1134.

V. 625. ἀντίλυρον —] Schol. ισόλυρον. Contrarium est ἄλυρον, lugubre. Valcken. ad Eur. Phoen. 1034. 5.

V. 626. ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος] Laur. A. B. Vat. Par. B. Iunt. 2. τε κόρος ex v. 19. Al. τε κοῦρος. Illud Par. T., cui adhibet Nevius Hom. Od. λ. 318. Pind. Ol. II. 13. ἀλλ' ὃ Κρόνιε παῖ' Πέας. Idem autem falso distinxit post Διὸς, ubi non magis interpunctione opus est, quam in hocce Pind. Isthm. VI. 79. λαῶν ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνναλίου et sexcentis aliis. Bud. Comm. L. Gr. p. 4. Gronov. ad Liv. XXXIV. 26. Beier. ad Cic. de Off. I. 14. 44. Goerenz. ad Cic. de Legg. II. 15. 38. II. 17. 42. Ast. ad Plat. Legg. I. 15. p. 84. sq. Notatt. ad vv. 499. 1159.

V. 627. σεῦται] Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c. Theb. 31. corrigendum putat σοῦται. Praeiverat Elmsl. Rev. of Blomf. Prometh. 122.

πάσας ἀρετὰς —] Ai. 436. πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν γέρον.

V. 629. πάντα —] Wakef. πάντα (neque πάντη, ut refert Erf.), quod iungit cum ἀμμένουσιν. Aeschyl. Eumen. 255. Dindorf. praef. p. LX. corr. παντᾶ, de quo adi sis Boeckh. ad Pind. Ol. IX. 25. nott. critt. Reisig. Syntagm. Crit. p. 8. sq. — De scriptura Lb. praeter alios vide Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 335.

V. 631. πελάγιον —] Thucyd. VIII. 44. ἐπλευσαν καὶ ἐφάνησαν πελάγιοι —, in alto mari versantes. Dorrill. ad Charit. VIII. 6. p. 627. excitat Casaub. ad Strab. I. 59.

V. 632. ἃ δέ οἱ] Hiatus offendit Blomf. ad Aeschyl. Agam. 1116. Male! Soph. El. 195. Herm. diss. de Orph. Argon. p. 790.

τάλαινα] scribendum τάλαιναν, cui corrumpendo ansam dedit vicinum δυστάλαινα. Eodem plane modo in Philocteta peccatum v. 291. αὐτὸς ἂν τάλας εἰλυόμεν δύστηνος ἐξέλκων πόδα, ubi librarii δύστηνος exararunt propter ἐξέλκων, Sophocles vero δύστηνον πόδα dixit, ut δυστήνην ποδὶ in eadem fabula v. 1377. DINDORF. De hoc loco nihil decernam equidem, illius vero emendandi necessitatem non nego me non assequi. Soph. El. 850. Aeschyl. Agam. 208. ὀργᾶ, περιοργῶς ἐπιθυμῆν — sic enim legimus. — Id. ap. Athen. p. 394. A. Eur. Or. 1580.

V. 634. πάγκλαυτος —] Sic Lb. optimi El. 1085. Antig. 29. 831. 847. Roev. ad Mus. 236. 331. Herm. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1360. Reisig. praefat. p. XXXIX.

V. 635. νῦν δ' Ἀρης οἰστροθεῖς —] Par. Herm. οἰστροθεῖς. Musgr. corr. αὖ στροθεῖς, at nunc iterum Mars compositus. Male! Hom. Il. δ. 65. Eur. Hippol. 1402. Phoen. 1668. Plura, inquit Heynius ad

Hom. Il. X. 98. T. VI. p. 25., in prisco sermone occurrunt, in quibus pro defectu et absentia rei ipsa res ponitur: cuius generis multa in Lyricis et Tragicis animadverti possunt. Idem, quod inter eleganter dicta non referendum est, imitantur nostrates. Negatio autem cogitatione supplenda est, veluti Eur. Phoen. l. c. τῷ τάφῳ, scil. τῷ τάφῳ μὴ τυχεῖν. V. ad v. 402. Aequae enim ex negatione enucleanda est affirmatio (v. 94.) atque ex affirmatione negatio. Goell. ad Thueyd. IV. 34. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 864. p. CXX.

V. 636. ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἄμεραν] Tacet Hermannus de coniectura sua: ἐξέλυσέ μ' ἐπιπόνων ἄμεραν, — et recte. Adiectivum saepius in hoc genere Genitivi instar est nominis substantivi. Eur. Phoen. 550. ἐχθρὰς θ' ἡμέρας κατάρχεται. Troad. 1330. δούλειον ἄμεραν βίον. Trach. 591. ἡμέρα ταυροσφάγῳ. Ib. 806. τελεόμηνος ἄροτος. Ib. 820. δολόμυθα κέντρα. Aeschyl. Choeph. 332. δίπαις θρηγός. Pers. 266. νόστιμον γῆος. Eur. Herc. F. 221. ὄμμα ἐλεύθερον — Eustath. ad Hom. Il. π'. p. 1089. Matth. Gr. Gr. p. 623. f. Hinc expedit: ῥιπτός Ἰφίτου μύθος, al. V. ad vv. 346. 591. 806. Matth. Gr. Gr. p. 837. sq.

Ceterum sententia non ad labores Herculis, sed ad Deianirae aerumnas spectat, id quod docent antecedentia, quibus verba illa aptius annectuntur, quam sequentibus.

V. 638. πολύκωπον ὄχημα ναὸς —] Eur. Med. 1091. Elmsl. μήτε ναῦαν λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσσιβῆ. Iph. T. 396. Seidl. νᾶϊον ὄχημα. Ib. 1394. ἐκ θαλάσσης, ἐκ τε γῆς ἱππεύμασιν. Hom. Od. δ'. 708. νηῶν ὠκυπόρων — αἵ θ' ἄλδος ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται, περώσει δὲ πούλῃν ἐφ' ὕγρην. Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 226. sq. Plura ap. Andr. Duk. ad Flor. II. p. 242. sq.

V. 639. πρὶν τάνδε —] Trielin. πρηνή, i. e. πρὶν ἤ. Wesselg. ad Herodot. I. 26. p. 32. 70. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 36. p. 180.

ἀνύσει] Laur. A. ἀνύσεις. Elmsl. ad Oed. Col. 1562. Monk. ad Eur. Hippol. 740.

V. 640. νασιῶτιν ἐστὶν ἀμείψας] Monk. l. c. 550.

V. 641. θυτήρ] V. 1160. οἶδ', ὡς θυτήρ.

V. 642. ὅθεν μῶλοι πανάμερος] Nugatur Musgravius cum Mudgio, qui corr. πανίμερος. Explicant vulg. recte πάντως τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, allegantes Hom. Il. ψ'. 105. et Eur. Hippol. 371. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Prom. 1060., quem adeas de duplici adiectivorum terminatione in ἰος et ὅς l. c. 113. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 123. p. 195. Monk. ad Eur. Hippol. l. c. Dorvill. ad Charit. II. 9. p. 329.

V. 643. 4. τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεῖς —] Schol. λείπει τὸ πέπλῳ συγκεκριμένος καὶ ἁρμοσθεῖς τῇ πειθοῦ τοῦ θηρός. Reisk. emend. τῷ πειθοῦς παγχρίστῳ. Cic. Verr. III. 65. Wakef. corr. πανίμερος, τὰς πειθοῦς πάγχοιστος, συγκεκριθεῖς, ἐπιπροφανεῖς Ἐρωσ. Erf. ex conl. Herm. οἷς πόθοις παγχρίστῳ συγκριθεῖς ἐπὶ προφάσει δέματος. El. Doctr. M. p. 273. Vides perversum interpretum studium, nihil enim innovandum nihilque ab Sophocle innovatum est. Nempe structura verborum haec est: συγκραθεῖς παγχρίστῳ τὰς πειθοῦς ἐπὶ προφάσει θηρός —, quae, etsi non sunt expeditissima, tamen non admodum te morabuntur. Minime vero παγχρίστῳ τὰς πειθοῦς significat suada peruncta, neque συγκραθεῖς est conciliatus, ut interpretatus est Hermannus. Nec πρόφασιν praedictionem vel mandatum indicare voluit Sophocles, nam pessime adhibent interpretes v. 666. καί μοι τὰδ' ἦν πρόφρητα, qui rectius contulissent v. 1109. Νέσσοις πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν τοιῷδε φίλτρῳ τὸν

σὸν ἐκμῆναι πόθον. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Choeph. 732. Nev. ad Soph. El. 851. Notatt. ad v. 996.

V. 645. μὴ περαιτέρω —] I. e. μὴ πλέον. Valcken. Diatr. p. 249. Musgrav. ad Soph. Oed. Col. 151.

V. 649. φανήσομαι — ἐκπράξας —] Excitat Valcken. ad Herodot. III. 72. p. 234. 84. IV. 42. p. 298. 76. Tayl. ad Lys. p. 166. sq. Pors. ad Eur. Or. 792.

ἀπ' ἐλπίδος καλῆς] Supra v. 228. ἀπὸ μαντείας. V. ad v. 857. Abresch. ad Aeschyl. I. 21. p. 147. II. 16. p. 348. III. p. 43. Dilucc. Thuc. p. 257. non inepte animadvertit: horum in nonnullis etsi ἡ ἀπὸ cum casu suo usum suppleat casus sexti, tamen linguae gnarus significationis quandam differentiam subesse percipiet.

V. 650. τῶν σὼν Ἡρακλεῖ δορημάτων] Referas omnino ad antecedens κακὸν μέγ' ἐκπράξας, neque ad ἐλπίδος aut ad ἀθυμῶ, ut voluerunt VV. DD. Explicabis per quod attinet ad —. Soph. Oed. R. 701. Philoct. 197. Heindf. ad Plat. Gorg. 30. p. 36. sq. Matth. Gr. Gr. p. 650. 3.

Allegat hunc locum propter dicendi genus hodie notissimum Valckenarius ad Herodot. VII. 169. p. 584. 5. Plurima auctores suppeditant, quos excitant Wesselg. ad Herodot. VII. 16. p. 517. 100. Diod. I. 4. p. 8. 84. Ast. ad Plat. Legg. I. 6. p. 36. Matth. Gr. Gr. p. 718. 9. Omnium autem accuratissime disputavit auctor Synt. Gr. p. 86. 92. sq. 96. 100. 104. sq. De Latinis vide Cort. ad Sall. Cat. 32. Gronov. ad Liv. XXIII. 35. XXXI. 40.

V. 654. οἷον ἂν φράσω] Sic Lb. Wakef. corr. οἷον οὖν φράσω. Erf. οἷον ἐκφράσω. Schaef. Nev. οἷον, ἂν φράσω. Herm. Matth. οἷον, ἣν φράσω (Viger. p. 823.), evenit, quale insperatum est ad audiendum vobis, si dixero. Nescio equidem, an nul-

nullum emblemata ineptius fuerit, quam illud: si dixero, quare non dubitavi, aptissimam lectionem vulgatam conservare misellumque illud ἂν et hoc loco ab exilio revocare. Namque accuratius considerata ipsa Futuri notione adhibitaeque analogia, nempe eiusdem temporis cum aliis particulis constructione, quibus structura ista optime sese tuebitur, invenies permulta. Schaef. App. Dem. I. p. 604. III. p. 243. Act. Phil. Monac. I. 1. p. 103. I. 2. p. 248. 252. Reisig. de ἂν partic. p. 99. sqq. Herm. de partic. ἂν I. 8. Matth. Gr. Gr. p. 1199. sqq.

Verbis vero: οἷον ἂν φράσω, γυναικες, ἑμὶν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν non inepte tangit Sophocles pervulgatum Archilochi dictum: χρημάτων ἄελπτον οὐδ' ἐν, οὐδ' ἀπώμοτον. Eur. Ion. 1510. Aristoph. Lys. 256. Ceterum pro

μαθεῖν] Par. B. T. Triclin. παθεῖν. Laur. A. λαβεῖν.

V. 656. 7. ᾧ γὰρ τὸν — ἀργῆτ' οἷος ἐνείρω πόκω] Sic Lb., quod sciam, omnes. Secundum Valckenarium ad Eur. Phoen. 994. Br. Erf. Schaef. ἐνείρου. V. ad v. 346. Erf. πόκον corr. supplens λέγω. Loh. ad Ai. p. 342. Phryn. p. 146. Elmsl. ad Eur. Heracl. 693. IV., sed iota elisum arbitratur Schaeferus. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1435. 6. Monk. ad Eur. Alc. 1137. Boeckh. ad Pind. Ol. VIII. 48. Spitzn. de vers. her. p. 171. Aliter iudicavit Hermannus, qui τ litterae synizesin potius quam elisionem concedit. Istam vero aeque probet V. D. ac Schaeferus iota illud ab Sophocle elisum. Nimirum ἀργῆτ' non est ἀργῆτι, sed ἀργῆτα, quod cum Nevio referes ad πέπλον. Hom. Il. γ'. 419. ἐανῶ ἀργῆτι φαινω. Od. ó. 105. sqq. τ'. 232. sqq. Apollod. Bibl. II. 7. 7. λαμπρὰν ἐσθῆτα οἷοντα. Trach. 584. 746. Diodor. IV. 38. ibiq. Wesselg. p. 283. 8. Herm. Opusc. II. p. 134. Pro

εὐείρω] alii, ut vidisti ex ll. cc., εὐέρον vel εὐέρω. Allegat Schaeferus Leonid. Tarent. XCVIII. 2., quo non indigemus. Rectius enim Hermannus statuit, εὐείρος formam tanquam magis poeticam communi εὐερος a tragicis praelatam esse.

ῥ - πόκω] Horat. I. Sat. I. ut nemo, quam sibi sortem seu ratio dederit, seu fors obiecerit, illa contentus vivat. Ibid. II. 6. 10. o si urnam argenti fors quae mihi monstret, ut illi thesauro invento, qui mercenarius agrum illum ipsum mercatus aravit. Audacter id. Epod. II. 37. quis non malarum, quas amor curas habet, haec inter obliviscitur? Hom. II. β'. 38. ι. 131. 263. 273. σ'. 512. ρ'. 442. Od. ο. 487. Eur. Troad. 41. 484. Or. 1182. Infr. v. 1028. V. ad vv. 272. 418. Pors. ad Eur. Or. 1645. Add. Hec. p. 93. sq. Elmsl. ad Heracl. 601. Erf. ad Soph. Antig. 400. Laur. Vall. Elegantt. III. 19. p. 261. sqq. Goerenz. ad Cic. Legg. III. 5. 12. Huschk. ad Tibull. II. 6. 10.

V. 658. τοῦτ' —] Nota neutrum illud de Sophocle plerumque elegantissimo (V. ad v. 1203. Markland. ad Eur. Suppl. 432.), quamquam omnino liberior est pronominum usus. Matth. Gr. Gr. §. 439. Soph. El. 1366. Oed. R. 542. 819. Antig. 650. Oed. Col. 597., sed v. 504. signo post τὸν τόπον δ' deleta expeditas: τοῦτο δὲ βούλομαι μυθεῖν, ἵνα τὸν τόπον κ.τ.λ. Ib. 787. Eur. Bacch. 202. Matth. l. c. p. 880. e. Quocirca mirum in modum et veteres et recentiores Grammatici abusi sunt Homericis: τελέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν κτανέη· τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωετ' (Od. μ'. 75. ibiq. Schol. et ad Thucyd. II. 47. Gregor. Cor. p. 93. Dorvill. ad Charit. VI. 8. p. 553. Kuster. ad Aristoph. Plut. 291. Buttm. ad Soph. Philoct. 758.), quod non aliter dictum est, quam hocce: οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Αἰὼς ὕμβρος δέξει· ἀλλὰ τόδ'

ἄμβροσίνης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. Od. ι. 359. V. ad v. 249.

V. 659. ἡγάνισται - φθίνει] V. 749. ἀνῆι - προσπτύσσεται. V. ad v. 21. Heindf. ad Plat. Phaed. 77. p. 124.

V. 660. καὶ ψῆ —] Blomf. ad Eur. Iph. T. 311. καὶ ψῆ. Br. Erf. ψῆ, ut Eustath. ad Hom. II. ι. p. 751. π'. 1071. Lb. ψῆ. Recte! Elmsl. ad Eur. Iph. T. 310. Buttm. ad Plat. Gorg. p. 489. ed. 2.

σπιδάδος] hic rectius glaream, quam lapidem interpretabimur. HERM.

V. 661. μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον —] Adhibet Valckenarius ad Herodot. VII. 50. 2. p. 534. 53. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Agam. 889.

V. 663. προῦδιδάξατο —] V. ad v. 462. Verbum προῦδιδάσκειν, prodocere non idem esse atque διδάσκειν, docere (Schol. ad Aristoph. Vesp. 3. Fisch. Praef. Vell. p. XIII.), cognoscas ex annotatione Stallb. ad Plat. Gorg. p. 154. Add. Iacobs. Anthol. Pal. p. 257. — Unde perspicuum fit, quomodo Lb. in Horat. I. Ep. I. 55. perdocet pro prodocet, item pervident pro provident exhibere potuerint. Buenem. Lactant. Instt. I. 17. 1. II. 8. 65. Similiter fallantur, qui ἀναδιδάσκειν pro διδάσκειν positum arbitrantur ap. Thucyd. I. 32. III. 97. Duk. ad Flor. II. 15. 12. III. 11. 11. Casaub. ad Sueton. Aug. 78.

V. 664. ἐσωζόμεν] Gl. ἀντὶ τοῦ ἐσωσα. Male! V. ad v. 462. Bernh. Synt. Gr. p. 347. sq. Eur. Hel. 274. Interpr. ad Hippol. 391. Bacch. 782. Soph. Oed. R. 318. Heindf. ad Plat. Theaet. 26. p. 296. sq. Plat. Phileb. p. 34. in. σωτηρίαν τοίνυν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὁρθῶς ἂν τις λέγοι, κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν δόξαν. Ibid. p. 38. sq., ad quem locum conferre iuvat Aeschyl. Prometh. 814. ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Eumen. 265. δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπῆ φρενῶν. Soph. Fragm.

ap. Schol. Pind. Ol. X. init. θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμὸνς λόγους.

V. 666. καὶ μοι —] Br. Erf. Schaeff. καὶ μοί.

V. 668. ἀκτῖνος—ἐν μυχοῖς —] De Genitivo supra ad v. 23. et de seq. adi Blomf. Gl. ad Aeschyl. Agam. 95.

V. 670. καὶ δὲ τῶν τοιαῦτα] Attende pleonasmum orationis, ell. v. 666. SCHAEFF. Pessime, ut Nev. ad Soph. Oed. R. 385., cui loco adhibebis iam Hom. Il. α. 300. 1. et nostro Il. ζ'. 200. 5. Nota sunt haec de Soph. Ai. 500. 4. καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ—τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. El. 975. 984. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν τοιοῖςδ' ἐπαίνοισι οὐχὶ δεξιώσεται;—τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν. Hom. Il. δ'. 176. 82. ζ'. 459. 62. η'. 87. 91. al. Eur. Alc. 954. 9. Exquisitiora vero illa sunt, quae supra attulimus, quibus adicias Aristoph. Thesm. 505. 8. οὐδ' ἐκεῖν' εἰρηκέ πω, ὥς ἢ γυνὴ δεικνῦσα τὰνδρὶ τοῦ γυναικὸς ὑπ' αὐτῆς οἶόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐκ εἰρηκέ πω. Soph. Phil. 1035. El. 526. ὥς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ — ibiq. Schol. et Quintil. Instt. Or. IX. 3. 29. et 43. interim sententia quidem repetitur, sed eodem verborum ordine. Ast. ad Plat. Legg. I. 1. p. 5. sq. Elmsl. ad Eur. Med. 1240. Dorvill. ad Charit. III. 5. p. 388. V. ad v. 1057.

V. 671. κατ' οἶκον ἐν δόμοις] Eur. Troad. 645. ἔμινον ἐν δόμοις εἴσω μελάθρων, ut recte Valcken. ad Eur. Hippol. 645. Conferat tiro Eur. Alc. 436. 7. χαίρουσά μοι εἶν' Αἴδα δόμοισιν τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις. Phoen. 200. 1. Soph. Oed. R. 779. 80. notatt. ad v. 1128.

V. 674. κοίλῳ ζυγίστρῳ —] Zonar. p. 962. ap. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 335. ξύλῳ ζυγίστρῳ. Recte Eustath. ad Hom. Il. ν'. p. 956. 6. Etym. M. p. 412. 28.

Schol. εἰς ξύλινον σορὸν, τουτέστι κιβωτόν. Lex. Xenoph. Thom. M. p. 532. sq.

V. 675. δέρομαι φάτιν —] CIL. vv. λόγος, ἔπος, μῦθος Ai. 1268. Oed. R. 1144. Oed. Col. 443. 1150. reiicis scholiastae explicationem: φάντασμα, φαντασίαν.

V. 676. ἀξόμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν] Ut removeas fictum pleonasmum, eiusmodi Infinitivos per se specta. Soph. Philoct. 847. εὐδρακῆς—λεύσσειν: quod ad visum attinet, εὐδρακῆς. Aeschyl. Prom. 791. οὐ ῥητόν—αὐδαῖσθαι, dictu non effabile, inenarrabile. Pers. 404. ἐμφανεῖς ἰδεῖν. Soph. Ai. 538. El. 1454. Trach. 213. βλέπειν ἐναργῆ. Eur. Or. 344. δῆλος ὁραῖσθαι. Hom. Il. υ'. 131. φαίνεσθαι ἐναργεῖς —, in quibus non magis inest ulla abundantia, quam in hisce: ὅψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ — Κύπρις ἀναυδος φανερά τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ. Trach. 189. 843. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 252.

ἀξόμβλητον] Eustath. ad Hom. Od. α. p. 1405. ἀξόμβλητος ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος κ. τ. λ. huc non debebat referri. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Prom. 800.

V. 677. κάταγμα —] Eustath. l. c. p. 1399. 1414. κάταγμα τὸ κατεργασμένον ἔριον. Plat. Politic. 282. E. Vol. VI. p. 57. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηχανθέν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγεται εἶναι κάταγμα τι. Valcken. ad Ammon. II. 9. Ruhnck. ad Tim. p. 153. V. 672.

ῥήμασά πως] Oed. Col. 1157. προσπεσόντα πως βωμῷ καθῆσθαι ib. Reisig. p. CXLIV.

V. 678. τῆς οἰὸς —] Tibull. II. 4. 28. et niveam Tyrio murice tingit ovem. Reisig l. c. 471. p. LXXXII.

V. 680. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον] Vv. 229. 251. 364. al. v. ad Il. cc.

κατέφηται] Laur. A. κατέφικται. Lob. ad Phryn. p. 254.

V. 682. ἄν βλέψαις —] Laur. A. ἐκβλέψαις. Par. B. Vat. ἐμβλέψαις. Supr. ὥστ' ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα τις κύματ' ἄν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι.

V. 683. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προῦκειτ' —] Soph. Oed. Col. 1227. βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἦκει. Hom. Od. υ. 30. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, οὐρανόθεν καταβῆσα. Il. β. 857. 852. τηλόθεν ἔξ Ἀλφειῆς, ὅθεν ἀργύρου ἔστι γενέθλη. Ib. δ. 58. ψ. 359. Trach. 304. 583. El. 1238. Eur. Hippol. 567. al. v. ad vv. 920. 986. 1243. Neque absimilia sunt haec de Hom. Od. φ. 420. αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος. Soph. Antig. 411. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων. El. 742. 894. Eur. Phoen. 1238. ἀπ' ὀρθίου σταθεῖς πύργου —, in quibus neque ἐκ aut ἀπὸ pro ἐν dici, neque dicendi quandam brevitatem cognoscimus. Hom. Il. ζ. 154. σῖτ' ἔξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. Erf. ad Soph. Antig. 407. Schaef. ad Eur. Phoen. 1023. Doederl. spec. nov. ed. Soph. p. 44. Symbol. Helvet. T. I. p. 324. V. ad v. 499.

V. 684. θρομβώδεις ἄγροι —] Schol. ἐπηρμένοι· θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος. ἢ περιφερῇ φυσήματα. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Choeph. 526.

V. 685. γλαυκῆς ὀπώρας —] Schol. τοῦ γλεύκους τοῦ ἀρτίως ἐκπιασθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θερμός ὢν, εἰ πέσοι χαμαὶ, ἀφρίξει. γλαυκὴν δὲ ὀπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε. V. ad v. 678. Nihil aliud ὀπώραν quam florem vini significare ait Hermannus.

V. 686. Βαρχίας —] Sic in T. et in membr. etiam a secunda manu. Male vulgo βαρχείας. Vide Miscell. Observ. vol. X. p. 439. BRUNCK. Vv. 208. 495. Herm. ad Eur. Bacch. 130. Elmsl. ib. 308.

V. 687. ποῖ γνώμης πέσω] Soph. El. 922. Oed. Col. 170. 310. — Eur. El. 426. Trach. 154. 5.

V. 689. πόθεν γὰρ ἄν ποῖ, ἀντὶ τοῦ —] Alterum illustratur altero: Eur. El. 772. ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου. Iph. T. 256. πῶς νιν εἴλετε τρόπῳ θ' ὁποίῳ. Omissa vero particula explicativa formula evadit gravior. Soph. El. 958. ποῖ-εἰς τίν' ἐλπιδὼν βλέψας' ἔτ' ὀρθήν. Heindf. ad Plat. Soph. 3. p. 272.

V. 690. ἔθνησ' —] Haud infrequens repetitio verborum. Trach. 1082. 3. El. 357. Oed. R. 60. 1. 741. Ai. 1089. 90. Hom. Il. α. 313. 4. Od. ε. 204—208. Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 186. sq. Seidl. ad Eur. Iph. T. 946. Pors. ad Hec. 600. Phoen. 1245. Notatt. ad vv. 46. 397.

V. 692. ἔθελγεν —] Al. ἔθελγέ μ'. Pronomen, ut videtur, ea de causa invectum est, ut ne quis ἔθελγεν etiam ad τὸν βαλόντα spectare posse arbitretur, sed satis inepta ista est, quare illud utpote supervacaneum aut certe non necessarium ablegavimus. Hom. Il. γ. 604. Pors. ad Eur. Phoen. 619. Notatt. ad v. 553.

V. 695. φευσθήσομαι γνώμης] Similia de Latinis contulit Gifan. Conlect. ad Lucret. p. 335.

ἐξαποστρεφῶ] V. ad v. 550.

V. 696. βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα —] Corruptum Etym. M. v. ἄτρακτος — τὸν γὰρ βάλλοντ' ἄτρακτον οἶδε. Apollod. Bibl. II. 5. 4. Ovid. Fast. V. 379. sqq.

V. 697. χῶςπερ ἄν θίγη —] Laur. C. χ' ὥσαπερ ἄν θίγη, ut ediderunt Steph. Cant. Br. (Elmsl. ad Oed. Col. 371. V. 240.). Corr. Erf. Schaef. χῶνπερ, sed sana est lectio vulgata. Oed. Col. 1361. Ceterum pro

θίγη] Herm. Matth. θιγῇ. Elmsl. ad Oed. Col. 470. Eur. Med. 1171. 2. Bacch. 394. Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c. Theb. 44.

V. 698. φθείρει —] Mavult Musgravius φθείρει vel φθείρειν.

ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε —] Schol. τοῦ Νέσσου. ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ Νέσσου. Erfurdt. constr. διελθὼν ἐκ σφαγῶν τοῦδε, Wakef. vero: ἰὸς δ' ὅδε μέλας αἵματος ἐκ τοῦδε, διελθὼν σφαγῶν. Hermannus denique interpretatur: ex illa sagitta atrum sanguinis virus vulnere instillatum quomodo non Herculem quoque perdet? Tu cum aliis ἐκ τοῦδε seiungas ab σφαγῶν, qua voce cum διελθὼν coniuncta et pronomine illo cum seq. τόνδε ad Herculem relato veram explicationem facile invenies.

V. 700. δόξῃ γοῦν ἐμοί] Vulg. δόξει γοῦν ἐμοί. Illud ex Laur. A. B. Par. T. Iunt. 2. corr. Erf. τόνδ'; ἔδοξε γοῦν ἐμοί. Tu de metro adeas, si tanti est, Elem. D. Metr. p. 113. sqq.

V. 702. ταύτῃ σὺν ὀρμῇ —] Br. Erf. Schaef. ταύτῃ, quam mutationem non desiderabis. Neque defendes ὀρμῇ, ut Br. Membr. Ald. Harl. exhibent. Genuina scriptura exstat in duobus Br. Cdd. et Laur. B. C. — Blomf. ad Aeschyl. Agam. 208.

V. 703. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν —] V. ad v. 402. οὐκ ἀνασχετόν] Spanhem. ad Aristoph. Plut. 419. De sententia adi sis Th. Gatak. ad Antonin. IX. 2.

V. 708. τίς καὶ θράσος —] Soph. El. 479. ὕπεστι μοι θράσος. Non satis accurate discrimen inter θάρος et θράσος expositum est, veluti ab schol. ad Eur. Med. 456. διαφέρει ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιποκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ. Gregor. Nazianz. Orat. IV. p. 113. D. θάρος καὶ θράσος, καὶ εἰ τοῖς δνόμασι πλησιάζοι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται. τὸ μὲν ἐν τοῖς τολμητέοις θάρρειν ἀνδρείας ἐστίν — οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁ μόσε χωρεῖν καὶ ὠθεῖς-

σθαι, θράσους. Thucyd. II. 40. III. 12. Magis autem errant, qui discrimen illud per se falsum minimeque confirmatum ab antiquis confusum arbitrantur auctoribus. Matth. Gr. Gr. T. I. p. 65. Discernendum vero esse, iam evincunt composita cum ἐν vocula, nempe εὐθαρσεῖν, εὐθαρσής, εὐθάρσεια bene dicuntur, non item εὐθρασεῖν etc. Iam vocum commutatio, ut fieri possit, haec tantummodo esse potest, ut θράσος pro θάρσος positum esse videatur. Neque hoc omnino verum esse, comprobent verba similia: τόλμα, τολμᾶν et audacia, audere. Propert. II. 8. 9. audacia certe laus erit: in magnis et voluisse sat est. Gatak. Advers. Misc. IX. p. 318. op. critt. Wetsten. ad Epist. ad Roman. V. 7. Duk. ad Flor. I. 17. 3. — Soph. Ai. 46. 364. Eur. Med. 469. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία. Vox igitur θράσος de re ardua et difficili potest esse ambigua, quare inepta est ista distinctio, quam ab initio proposuimus. Thucyd. VI. 68.

V. 709. μὴ ᾗ ἐκουσίας —] Thucyd. VIII. 27. καθ' ἐκουσίαν, ἢ πάνυ γε ἀνάγκη. Abresch. Dilucc. p. 751. Schaef. ap. Lob. ad Phryn. p. 4.

V. 710. ὀργὴ πέπειρα —] Musgrav. ad Soph. Oed. Col. 450. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Agam. 1336.

V. 711. τοιαῦτα δ' —] Excitat propter δὲ illud in adversando frequentissimum Erfurdtius ad Oed. R. 380. Reisig. ad Oed. Col. 585. p. 279.

V. 712. οἴκοις —] Wakef. corr. οἴκοι. Male! Hom. Il. i. 663. Eur. Phoen. 86. 1049. Hec. 456. 676. Med. 505. Iph. T. 849. V. ad v. 162. Aeschyl. Agam. 836. Soph. El. 174. 193. 313. Oed. R. 20. 1291. Markland. ad Eur. Suppl. 183. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 242.

V. 713. σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον] Par. Herm. γὰρ ἀρμόζοι. Harl. ἄρ' ἀρμόζει. Oed. R. 902. Antig.

1308. El. 1293. Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 46. Pro

λόγον] vulg. χρόνον. Schol. γρ. λόγον. Schaef. Gregor. Cor. p. 33. Ceterum neque hic, neque supra v. 581. abundat articulus. Philoct. 576. Oed. Col. 36. Aristoph. Ran. 160. Matth. ad Eur. Med. 606.

V. 714. παιδὶ τῷ παντὶς —] Infr. v. 1016. Ai. 101. Antig. 156. 955. 1181. Reiz. acc. inclin. p. 77. in eo fallitur egregie, quod articulum desiderat praecedentem. V. ad v. 433.

V. 715. πάρεστι, μαστήρ πατρός δς —] Lb. vet. post πατρός demum interpunctionem exhibent. Hermannus et post πάρεστι et post πατρός distinxit. Nos sequuti sumus Brunckium.

V. 716. ἐκ τριῶν —] Thucyd. I. 122. ξυμφορῶν ἀπὲλλανται — ibiq. Wass. Pind. Ol. I. 97. ibiq. schol. Suid. vv. τῶν τριῶν ἔν.

σ] Attende impeditiorem verborum collocationem. Oed. R. 1329. τὰ δ' — Oed. Col. 875. τόνδε. Antig. 710. Trach. 65. 743. 764. 1177. Reizig. ad Soph. Oed. Col. 9. p. 165. sqq. Elmsl. ad Eur. Med. 460. Lucian. quom. hist. conser. καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρησιτέον, οὔτε ἄγαν ἀφισιάντα καὶ ἀπαριῶντα, τραχὺ γὰρ, οὔτε δὲ θμῶ παρ' ὀλίγον, ὥς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα· τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσιν. Cic. Acad. I. 2. 8. et tamen in illis veteribus nostris, quae Menippum imitati, non interpretati, quadam hilaritate conspersimus, multa admixta ex intima philosophia, multa dicta dialectice; quaeque, quo facilius minus docti intelligerent, iucunditate quadam ad legendum invitati, in laudationibus, in his ipsis antiquitatum prooemiis philosophiae scribere volumus; si modo consequuti sumus.

Ineptae lectionis alterius philosophice nuperime Agricolliculus quidam inepte suscepit patrocinium, nam aut nescivit, philosophice scribere diversum esse a philosophica scribere, aut minus doctos non sine industria, ut contestantur eius exercitationes, collaudare voluit. Sed id leve esto ineptiarum specimen, quas continet, vel quibus continetur scriptio spurcissima. Neque tamen quisquam verba Ciceronis recte intellexit, nimirum philosophiae non Dativus, sed Genitivus est, qui non ad prooemiis, sed ad quaeque referri debet: und was ich überhaupt von Philosophie habe schreiben wollen. Plin. N. Hist. XIII. 27. sect. 13.

V. 718. ἄλλον κεκλησθαι μητέρ, ἢ —] Laur. A. μητέρας ἦ. Triclin. μητέρα σ', ἦ. V. ad v. 553. Ceterum verba καλεῖσθαι et εἶναι, quamquam saepius opponuntur (Eric. Hub. van Eldik Susp. Spec. I. p. 5.), illud tamen simpliciter positum idem atque hoc valere dicitur. Vv. 523. 1074. 1126. Monk. ad Eur. Hippol. 2. Wakef. ad Alc. 337. Verum memineris, poesin non pedestrem esse orationem. V. ad v. 805.

V. 721. τὸν-τὸν δ' ἐμὸν λέγω —] Erf. τόνδ', ἐμὸν λέγω πατέρα, quod qui probare potuerit Hermannus, vix assequor. Atque idem, quod reprehendit V. D. in lectione Lb. τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα (meum dico patrem, non alius cuiuspiam), non nego vel propter antecedentia: τὸν ἄνδρα τὸν σὸν mihi placere egregie. V. 789. sqq. V. ad v. 433. Quintilian. Instt. Or. VIII. 4. 7. Neque inepte Reizigius ad Soph. Oed. Col. 39. p. XXXII. Coniectan. in Aristoph. p. 190. sq. vim δὲ particulae attendi iubet, etsi in priore sententiae membro μὲν supplemto nullo modo assentior. Quis unquam enodaverit Oed. Col. 39. ἄθικτος, οὐδ' ὀλιχτός sic: ἄθικτος μὲν, ὀλιχτός δὲ οὐ; Quod hic perspicue falsum, cave, ne alias admittas exemplis in-

ductus, ubi $\mu\epsilon\nu$ — $\delta\epsilon$ item dictum esse arbitraris: tantum enim abest, ut hac ratione alterius membri vis efferatur, ut isto adminiculo infringatur haud leviter. Eodem pariter abstineas in dictionibus huiusmodi: $\mu\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\ \kappa\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\ \kappa\rho\alpha\delta\acute{\iota}\alpha\nu$, $\kappa\iota\nu\epsilon\acute{\iota}\ \delta\epsilon\ \chi\acute{o}\lambda\omicron\nu$ — $\epsilon\kappa\lambda\upsilon\sigma\omicron\nu\ \phi\rho\omega\acute{\alpha}\nu$, $\epsilon\kappa\lambda\upsilon\sigma\omicron\nu\ \delta\epsilon\ \beta\rho\acute{\alpha}\nu\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \delta\upsilon\sigma\tau\acute{\iota}\alpha\nu\omicron\nu\ \text{Κολχίδος}$. Eur. Med. 98. 131. Trach. 112. 501. $\eta\nu\ \chi\epsilon\rho\acute{o}\varsigma$, $\eta\nu\ \delta\epsilon\ \tau\acute{o}\xi\omega\nu\ \pi\acute{\alpha}\tau\upsilon\gamma\omicron\varsigma$. Ib. 816. $\omicron\nu\ \tau\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\iota\omicron\ \theta\acute{\alpha}\nu\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\epsilon\tau\epsilon\kappa\epsilon\ \delta'\ \alpha\acute{\iota}\omicron\lambda\omicron\varsigma\ \delta\rho\acute{\alpha}\chi\omega\nu$. Elmsl. ap. Herm. ad Soph. Ai. 341. 372. 823. V. ad v. 1057. nam et verba geminantur vel amplificandi gratia — vel miserandi, recte inquit Fab. Quintilianus l. c. Ab his autem differre talia: $\iota\acute{\omega}$, $\kappa\lambda\acute{\upsilon}\epsilon\acute{\iota}\ \epsilon\mu\acute{\alpha}\varsigma$, $\kappa\lambda\acute{\upsilon}\epsilon\acute{\iota}\ \alpha\upsilon\delta\acute{\alpha}\varsigma$ — $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\epsilon\iota\varsigma\ \beta\rho\acute{\alpha}\nu$, $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\epsilon}\kappa\eta\omega\nu$; Eur. Bacch. 576. Med. 1270., satis est in aperto, unde, quid sibi velit ista $\delta\epsilon$ particula, facile percipies. V. ad v. 670.

V. 723. $\tau\acute{\iota}\nu'\ \epsilon\zeta\eta\gamma\epsilon\gamma\kappa\alpha\varsigma$ —] Valckenarii annotationi ad Eur. Hippol. 353. adde ea, quae supra excussimus ad v. 160.

V. 724. $\omicron\nu\ \omicron\upsilon\chi\ \omicron\acute{\iota}\omicron\nu\tau\epsilon\ \mu\eta\ \tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\eta\eta\nu\alpha\iota$. $\tau\acute{o}\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \phi\rho\alpha\nu\theta\acute{\epsilon}\nu\ \tau\acute{\iota}\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\ \delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota\tau'\ \acute{\alpha}\nu\ \acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\omicron\nu\ \pi\omicron\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$; Vulg. $\delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota\tau'\ \acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\omicron\nu\ \pi\omicron\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$. Laur. A. Suid. v. $\omicron\acute{\iota}\mu\omicron\iota\ \acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\omicron\nu$. Eiusdem ed. Mediol. et Ald. $\tau\acute{\iota}\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\ \delta\acute{\upsilon}\nu\alpha\iota\tau'\ \acute{\alpha}\nu\ \acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\omicron\nu$ ($\pi\omicron\iota\eta\sigma\alpha\iota$ Med. $\pi\omicron\iota\epsilon\acute{\iota}\nu$ Ald.). Pors. Advers. p. 175. Misc. p. 219. V. ad v. 61. Plat. Protag. 324. B. Legg. XI. 934. A. Pind. Ol. II. 29. Ai. 377. Agathon. ap. Aristot. Eth. Nicom. VI. 2. Grot. Excerpt. p. 437. $\mu\acute{o}\nu\omicron\nu\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \kappa\alpha\acute{\iota}\ \theta\epsilon\acute{o}\varsigma\ \sigma\tau\epsilon\rho\acute{\iota}\sigma\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\alpha\ \pi\omicron\iota\epsilon\acute{\iota}\nu\ \acute{\alpha}\sigma\sigma'\ \acute{\alpha}\nu\ \eta\ \pi\epsilon\pi\rho\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 115. A. $\tau\acute{o}\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \gamma\epsilon\gamma\epsilon\nu\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu\ \omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\ \theta\epsilon\omega\acute{\nu}\ \delta\upsilon\nu\alpha\tau\acute{o}\nu\ \epsilon\sigma\tau\iota\ \pi\omicron\iota\epsilon\acute{\iota}\nu\ \acute{\alpha}\gamma\acute{\epsilon}\nu\eta\tau\omicron\nu$. Plin. Paneg. XL. *At in praeteritum subvenire ne dii quidem possunt.* Horat. III. Od. 29. 45. sqq. ibiq. Lambin. Barth. Advers. XXXIV. 14. p. 1569. Gatak. Opp. Critt. p. 756.

V. 727. $\acute{\alpha}\zeta\eta\lambda\omicron\nu\ \omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ —] V. 273. Suid. v. $\acute{\alpha}\zeta\eta\lambda\omicron\nu$. — Eur. Or. $\omicron\upsilon\chi\ \epsilon\sigma\tau\iota\nu\ \omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu\ \delta\epsilon\iota\nu\acute{o}\nu\ \acute{\omega}\delta'\ \epsilon\iota\pi\epsilon\acute{\iota}\nu\ \epsilon\pi\omicron\varsigma$. Plat. Charm. 157. B. $\mu\eta\tau\epsilon\ \pi\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\omicron\nu\ \omicron\upsilon\tau\omega\ \mu\eta\delta\acute{\epsilon}\nu\alpha\ \epsilon\acute{\iota}\nu\alpha\iota$. Polit. VI. 500. A. $\epsilon\gamma\acute{\omega}\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \sigma\acute{\epsilon}\ \pi\rho\omicron\sigma\theta\acute{\alpha}\varsigma\varsigma\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, $\omicron\upsilon\tau\iota\ \epsilon\nu\ \omicron\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\iota\varsigma\ \tau\iota\sigma\acute{\iota}\nu\ \eta\gamma\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\lambda\lambda'\ \omicron\upsilon\chi\ \epsilon\nu\ \tau\acute{\omega}\ \pi\lambda\acute{\eta}\theta\epsilon\iota$, $\chi\alpha\lambda\epsilon\pi\eta\nu\ \omicron\upsilon\tau\omega\ \phi\acute{\upsilon}\sigma\iota\nu\ \gamma\acute{\iota}\gamma\upsilon\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ —, ad quem locum plura offert Stallbaum. Conf. ad v. 610.

$\epsilon\iota\rho\gamma\acute{\alpha}\sigma\theta\alpha\iota$] V. 1186. Lob. ad Ai. 22. Conf. v. 976. Ai. 425. et dicta ad v. 563.

V. 729. $\epsilon\nu\ \omicron\mu\mu\alpha\sigma\iota\nu$ — $\kappa\omicron\upsilon\ \kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\ \gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\alpha\nu$ —] Vulg. $\kappa\alpha\acute{\iota}\ \kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\ \gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\alpha\nu$. V. 1014. Illud in Par. B. et marg. Laur. A. Markland. ad Eur. Suppl. 684. 1075. Hom. II. δ'. 374. ε'. 47. υ'. 205. ω'. 223. Od. δ'. 200. ρ'. 510. ψ'. 40. Abresch. ad Aeschyl. Choeph. 847. p. 494. Blomf. ad Pers. 271. Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 42. Nev. ad Soph. Oed. R. 6.

$\epsilon\nu\ \omicron\mu\mu\alpha\sigma\iota\nu$] V. ad v. 230. $\kappa\omicron\upsilon$] V. ad v. 150.

$\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\ \gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\alpha\nu$] non significat: nach dem Gerüchte horchend — Hom. Od. γ'. 94. Aeschyl. Pers. 271. — sed est: $\kappa\alpha\acute{\iota}\ \omicron\upsilon\chi\ \acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\eta\ \varsigma$. $\kappa\alpha\acute{\iota}\ \omicron\upsilon\chi\ \epsilon\zeta\ \acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\nu\ \mu\acute{\upsilon}\theta\omega\nu\ \epsilon\acute{\iota}\delta\acute{\omega}\varsigma$. Soph. Philoct. 681. 2. Ast. l. ad v. 68. c.

V. 732. $\omicron\theta'$ $\epsilon\acute{\iota}\rho\pi\epsilon$ —] Schol. $\kappa\alpha\iota\nu\omicron\pi\rho\epsilon\pi\eta\varsigma\ \eta\ \phi\rho\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma$. $\eta\lambda\theta\epsilon\nu\ \epsilon\acute{\iota}\varsigma\ \tau\eta\nu\ \text{Εὐβοίαν}$, $\eta\ \acute{\alpha}\kappa\rho\omega\tau\acute{\eta}\rho\iota\acute{o}\nu\ \epsilon\sigma\tau\iota\ \tau\acute{o}\ \text{Κήναιον}$. Male! Aeque inepte Wakefieldius $\omicron\theta'$ pro $\omicron\theta\iota$ habuit. Eur. Iph. T. 1449.

$\omicron\tau\alpha\nu\ \delta'\ \text{Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς}$,
 $\chi\acute{\omega}\rho\acute{o}\varsigma\ \tau\acute{\iota}\varsigma\ \epsilon\sigma\tau\iota\nu\ \text{Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις}$
 $\omicron\rho\omicron\iota\sigma\iota$, $\gamma\acute{\epsilon}\iota\tau\omega\nu\ \delta\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}\delta\omicron\varsigma\ \text{Καρυστίας}$,
 $\epsilon\epsilon\rho\acute{o}\varsigma$, $\text{Ἀλᾶς νιν οὐμὸς ὀνομάζει λεῶς}$
 $\epsilon\nu\tau\alpha\upsilon\theta\alpha\ \tau\epsilon\upsilon\zeta\alpha\varsigma\ \nu\alpha\acute{o}\nu\ \acute{\iota}\delta\rho\upsilon\sigma\alpha\iota\ \beta\rho\acute{\epsilon}\tau\alpha\varsigma$.

De verbo, si tanti est, praeter Br. Valcken. consulas Spanhem. ad Aristoph. Plut. 674. et de formula confer Corn. Nep. Pausan. IV. 4. *fanum Neptuni est Taenari, quod violari nefas putant Graeci; eo ille*

index confugit: in ara consedit. Trach. 226. Hom. Od. γ'. 293. δ'. 354. 844. η'. 244. II. β'. 811. λ'. 722. ν'. 32. al.

V. 733. *τρόπαια κἀκροθίνια* —] Hesych. ἀκροθίνια· σκύλα, λαφύρων ἀπαρχαί. Vv. 173. 234.

V. 736. *τεμενίαν τε φυλλάδα*] Schol. τὸν ἀπὸ τῶν τεμένων στέφανον· ἢ τέμενος πολύφυλλον. Eust. ad Hom. II. α. p. 149. ὅτι δ' ἐν πολλοῖς ἢ παραλληλῶν γέγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τέμενιος. ὃς δέον ὄν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κανόνα τοῦ κήτειος, ἐπιτιθήδειος καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμως ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία εἰ, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ι. Σοφοκλῆς *τεμενίαν τε φυλλάδα*. Blomf. ad Aeschyl. Agam. Gl. 78. Supra v. 226. ἐνθ' ὀρίζεται βωμὸς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναῖω Αἰ, ubi Hermannus ex tabul. Heracl. docet, ὀρίζειν, ὀρισται propria verba esse de finibus constituendis regundisque.

V. 738. *πολυθύτους* —] Br. Membr. Harl. πολυθέτους.

V. 741. *προῦξεγίεσο* —] De forma vide sis dictata ad v. 550.

V. 743. *τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε* —] Adhibet Eustath. ad Hom. II. α. p. 49.

τὰ πάνθ' - ἑκατὸν] in universum centum s. omnino centum. Imitatur Graecos auctor de Invent. I. 9. 12. *relinquitur ergo, ut omnia tria genera sint causarum.* Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 335. Matth. Gr. Gr. p. 549.

V. 747. *ὅπως* —] Eodem, quo ut, significatu de tempore. Hom. II. μ'. 208. *Τρῶες δ' ἐρρήγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄγειν.* Od. γ'. 373. *θαύμαζεν δ' ὁ γεραιός, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.* Aeschyl. Prom. 236. *ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον εἰς θρόνον καθέξει,* εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα. Soph. Oed. Col. 1638. *ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν,* εὐθὺς Οἰδίπους ψεύσας ἀμυνταῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει. Trach. 899. Conf. ad v. 753.

ὀργῶν] Antig. 1013. Aeschyl. VII c. Theb. 164.

V. 748. *γλῶξ αἵματηρά* —] Schol. ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερῶν συνίσταται. *πιείρας δὲ δρυὸς, λιπαροῦ ξύλου· δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.* Antig. 123. advocat Nevius.

V. 749. *ἀνῆι* —] Vulg. ἀνίει. Recte Laur. A. Iunt. 2. Br. Membr. m. pr. Par. T. corr. ἀνῆι. Elmsl. ad Oed. Col. 1605. ἀνῆι.

καὶ προσπίσσειται] Lb. *προσπίσσειτο*, quod profectum a correctore quodam, ut recte animadvertit Heindorfius. V. ad v. 659. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 82. sq. Herm. Praef. ad Eur. Bacch. p. XXIII.

V. 750. *πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος χιτῶν* —]

Schol. ὥς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκακολλημένος. τὸ δὲ ἐξῆς· καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτῶν κατὰ πᾶν μέρος, ὥς ἂν ξύλῳ τεαρεὰ κόλλη ὑπὸ τέκτονος προσεῖη χρυσθεῖσα. Male! Hermannus interpretatur: adstringebatur lateribus vestis, ut statuarii, i. e. ut quam statuarius exprimit cum corpore ipso cohaerentem. Nos non sine idonea causa interpunctionem post ἀρτίκολλος et post τέκτονος delevimus, qua non magis opus est, quam in Ai. 7. εὐ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λαχαίνης ὥς τις εὐρύνοιο βάσις. Pind. Pyth. I. 176. ἐξίει δ' ὥς περ κυβερνάτας ἀνὴρ ἰστίον ἀνέμωεν. Omissa res comparata et hic et alias transversos egit interpretes. Pind. Nem. I. 34. Synt. Gr. p. 445. V. 753.

προσπίσσειται] Hesych. *προσάγεται, προσέλκεται.* Verbum ap. Sophocl. non regit Dativum, id quod in universum comprobare voluit Hemsterhusius. Vid. Valcken. ad Eur. Phoen. 1665. et interpr. ad Soph. Antig. 1237.

πλευραῖσιν] V. 815. 1021. Herm. ad Soph. Ai. 1389.

ἀρτίκολλος] accurate adaptatus, agglutinus. Aeschyl. VII c. Theb. 369. Choeph. 572.

Quae sequuntur, ex auctoritate MSS. haec sunt:

V. 751. ἦλθε δ' ὁστέων
ὁδαγμός ἀντίσπαστος. εἶτα γοινίας
ἐχθρῶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα —

Corr. Wakef. (ἦλθε δ' ὁστέων
ὁδαγμός ἀντίσπαστος) εἶτα, γοινίας
ἐχθρῶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἐδαίνυτο.

Sublata parenthesi, quae plane mittenda est, item Doederl. Herm., nisi quod hic signa post εἶτα et ὡς expunxit. Possis etiam alio modo locum constituere, sed compesce tuas corrigendi vel corrumpendi illecebras. Miror equidem interpretes, qui de eo quaerere potuerint, utrum Hyllus vestem hydrae veneno tinctam fuisse sciverit, necne, id quod paene ridiculum. Nescivit vero; nihilominus γοινίας ἐχθρῶς ἐχίδνης ἰὸς dictum est rectissime, nimirum nihil nisi particulam desideramus comparativam. Soph. El. 294. *τηνικαῦτα δ' ἐμμανῆς βοῆς* (Herodot. III. 25. *οἷα δὲ ἐμμανῆς τε ἐὼν*). Eur. Rhes. 56. Theocr. ap. Gregor. Cor. p. 328. ibiq. Koen. p. 331. 653. Lob. ad Soph. Ai. 167. Dobr. ad Aristoph. Plut. 314. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 35. sq. Stallbaum. ad Plat. Sympos. XXXVII. p. 159. Bauer. ad Sanct. Minerv. II. p. 315. Quodsi haec ratio tibi minus videatur probabilis, en suppetat tibi altera, qua ὡς particulam cum Wakef. Herm. facias comparativam. Post ἐδαίνυτο autem etiamnunc commate distinguas, namque *λόγος συνδέσμων ἐξαιρεθέντων-κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν*. Male igitur Bentleius in Horat. I. Sat. 9. init. ut apposuit. *Ibam forte via Sacra, sicut meus est mos Nescio quid meditans nugarum, totus in illis: Adcurrit quidam notus mihi nomine tantum, Arreptaque manu, quid agis, dulcissime rerum?* (Terent. Eun. II. 2. 17.) Cornel. Nep. Pausan. IV. 4. *co ille in-*

index confugit: in ara consedit. Figura haec, quia coniunctionibus caret, dissolutio vocatur; apta, cum quid instantius dicimus: nam et singula inculcantur, et quasi plura fiunt. Quintilian. Instt. Or. IX. 3. 50. Longin. II. T. Sect. XX. Bernh. Synt. Gr. p. 448. 96. Terent. Phorm. V. 8. 46. Andr. I. 5. 50. ibiq. Ruhnk. Soph. Ai. 60. El. 719. Trach. 769. Utere igitur tuo iudicio. Tironi, qui priorem sequatur explicandi rationem, de ὡς vovula subscribam haec: ὡς δὲ ταῦτα ὑπεκρίνατο, αὐτίκα ἐκέλευε — Herodot. III. 25. p. 206. 53. VII. 39. p. 529. 80. Soph. Ai. 274. Oed. Col. 1606. El. 902. *κεῖ-θ' ὡς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει*. Hom. II. δ'. 149. 151. ζ'. 294. τ'. 16. φ'. 416. *τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, αὐτίκα Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*. Conf. ad v. 747.

ἀδαγμός] ὁδαξισμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. Phot. Lex. MSS. Vulg. ὁδαγμός. Piers. ad Moer. p. 41. Bekk. Anecl. p. 342. 22.

γοινίας] Errore maxime vulgari Br. Erf. Schaef. Matth. invexerunt γοίνιος. V. ad v. 346. Buttm. ad Philoct. 783.

V. 755. *Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἶτιον* —] Aeschyl. Fragm. Glauc. Mar. ap. Strab. X. p. 447. Wesselg. ad Diod. IV. p. 283. 20.

V. 756. *ποιίας ἐνέγκαι* —] Sic Br. Membr. Ald. Iunt. I. Vulg. ἐνέγκοι, ut Laur. A. B. Iunt. 2. Triclin. sed ἐνέγκοις Par. Herm. ut ἐνέγκαις Par. B. et, ni fallor, Harl. V. ad v. 217. Eur. Hippol. 393. Isoerat. Panath. 261. B. Xenoph. Sympos. II. 3. Erfurdt. ad Soph. Antig. 410. Schaef. Mel. Critt. p. 85.

V. 757. *τὸ σὸν μόνης δώρημ'* —] Graecis frequens admodum dictio, Latinis non inusitata, sed finibus suis circumscripta. Nempe pronomina saepissime,

participia saepius, raro vero nomina substantiva pronomibus possessivis apponuntur. Cic. Philipp. II. §. 111. *tuum hominis simplicis pectus vidimus*. Liv. VII. 40. *quod meum factum dictumque consulis*. Graev. ad Cic. Cat. IV. 11. Heins. ap. Valcken. ad Eur. Phoen. 1518. Callim. p. 159. Kust. ad Aristoph. Plut. 33. al.

V. 760. *πνευμόνων ἀνθήματο* —] Br. Membr. Ald. Iuntt. Laur. B. *πλευμόνων*. Illud recte Laur. A. C. Par. Herm. V. ad v. 549. Tangit Aristophanes Ran. 476. *ἔχιδνά θ' ἐκατογκέφαλος*, ἢ τὰ σπλάγχνα σοῦ διασπαράξει, *πλευμόνων τ' ἀνθάπεται Ταρτησία μύραινα*. Blomf. ad Aeschyl. Pers. 709.

V. 762. *ῥίπτει* —] Herm. *ῥίπτει*. V. 772. Herm. ad Ai. 235. Illud et in Lb. et ap. Athen. II. 65. F. *Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησιν ἐγκέφαλον· καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις ποιήσαντα τὸν Ἡρακλέα ῥίπτοῦντα τὸν Αἴχυν ἐς θάλασσαν, οὐκ ὀνομάσαι ἐγκέφαλον, ἀλλὰ λευκὸν μυελόν, ἐκκλίνοντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον· κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ· καίτοι τάλλα διαῤῥήδην ὀνομάσαντα*. Eustath. ad Hom. II. ὁ. p. 1193. Apollodorum refutavit iam Athenaeus, quem sequutus est Casaubonus p. 136. sq. Blomf. ad Aeschyl. Agam. 75.

V. 763. *κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ*. Sic Cdd. Athen. Eustath. Correxerit Heathius:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου κόμης διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.

Improbat Brunekius (ad Antig. 986.) propter *κόμης διασπαρέντος*, sed verba iusto ordine disposita nihil habent offensionis. Ipse exhibuit:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου, διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

Both. conl. *κόρσης δὲ κ. τ. λ.* Erf. *κορμοῖς δὲ*, sed postea lectionem probavit vulgatam. Schol. *διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκραίνει, κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης· ὅ ἐστι, διαιρέσει τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς κόμης ἀνεπέμπετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι*. Non puto mutandum aliquid esse, sed negligenter loquutum poetam, minuisse perversitatem illam, quae in verbis est, addito ὁμοῦ (?), quo non adiecto omnino non esset ferenda haec capitis et sanguinis coniunctio. HERM. Tu fac verba sic resolves: *λευκὸν δὲ μυελὸν ἐκραίνει κόμης αἵματός θ' ὁμοῦ μέσου κρατὸς διασπαρέντος*. V. ad vv. 716. 787. Hom. II. ῥ'. 297. 8. Virgil. Aen. X. 415.

V. 765. *ἄπας δ' ἀνευφήμησεν* —] MSS. *ἀνευφώνησεν*. Aliquot Cdd. *ἀνεφώνησεν*. Laur. A. *ἀνευ φωνῆς ἐν*. Scripturam genuinam servavit Hesychius, etsi fallitur dupliciter gl. *ἀνευφημήσει· ἀνομιώζει, κατὰ ἀντίφρασιν*. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Lex. Seg. p. 399. 14. *ἀνευφήμησεν ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν*. Πλάτων Phaed. 60. A. ὥς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἢ Ξανθίππη, *ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν*. Eur. Or. 1328. *ἐπ' ἀξίοισι γ' ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος*. Addit Musgravius Philostrat. p. 738. *οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν νιὸν βοώσης*. Aelian. V. Hist. XII. 1. *ἀνευφημήσασα δὲ θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ ἑλευθερίους τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα, καὶ κατηρᾶτο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρί*. Hermannus explicat: *exclamare εὐφήμει, i. e. clamare, absint male ominata verba, recte an secus, tuum erit quaerere*. Schol. *κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναναι*, sed unde oriatur illud *ἐναντίον*, facile est intellectu. V. ad v. 168. Valcken. ad Eur. Hippol. 890. Herod. VIII. 63. p. 646. sq.

Hesych. οἰμωγαί· θρήνοι, ὀδυρμοί, στεναγμοί. Hom. II. 8. 450. Aeschyl. Pers. 432. VII c. Theb. 8. Horat. II. Sat. 1. 46.

V. 766. τοῦ δὲ διαπεπραγμένου —] Schol. τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχα ἤδη ἀνυσθέντος, ὃ ἐστὶ πεφρονεμένου. Thom. M. v. διαπεπραγμένον. Schol. ad Aeschyl. Choeph. 880. Pers. 517. Soph. Antig. 1288. Eur. Hel. 864. 1193. Ion. 353. Haec et alia collegerunt Spanhem. ad Aristoph. Plut. 486. Abresch. ad Aeschyl. Pers. 260. p. 188. sq. Add. p. 655.

V. 769. βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπονν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.

Sic Lb. omnes. Diog. Laert. X. 137. αὐτοπαθῶς οὐν γεύομεν τὴν ἀληθῆνα· ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς, καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος, βοῇ δάκνων, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενονν πέτραι, Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι. Verba βοῇ δάκνων, ἰύζων non exstant in ed. princ., sed addita sunt a Stephano et Aldobrandino e MSS., ut verisimile est. Correxerunt Wakef. βοῇ, λακῶν, ἰύζων. Dobr. Aristoph. p. 99. βοῇ, λάσκων, ἰύζων. Pusillum profecto inventum, si modo est, etenim βοῇ prorsus equidem arbitror ineptum, quippe contra scriptorum consuetudinem invecum, qui, ubi sententias transferunt ex auctoribus, non solent istis uti ambagibus, sed ipsa verba statim afferunt. Huschk. Anal. Litt. p. 328. Verum nemo non videt, aequae βοῇ δάκνων ac sequens ἔστενονν correctoris esse aut interpretis, id quod neminem attendisse sane mirandum est. Immo egregie collaudavit istam Diog. Laert. scripturam, vel potius Dobraei demum emendationem, Hermannus, qui Soph. librorum lectionem ex interpretamentis conflata et tamen bonam utramque censet. Non nego equidem, aequae

bene se habere λάσκων, ἰύζων atque βοῶν, ἰύζων, sed eadem de causa non opus est coniectura, nedum opinione de fabula repetita. Aeschyl. Suppl. 856. ἰύζε καὶ λάκαζε, καὶ κάλει θεοὺς. Ib. 858. ἰύζε καὶ βόα πιχρότερ' ἀχέων. Blomf. Gl. Pers. 285. 981. Ceterum βοῶν, ἰύζων non intrudi debebat Soph. Philoct. II., de quo asyndeto conferas Oed. Col. 453. μαντεῖ' ἀκούων, συννοῶν. Hom. II. σ'. 372. τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα. V. Plut. Quaest. Plat. p. 1010. E. ad v. 751. Dorvill. ad Charit. VI. 2. p. 513. sq. Locell. ad Xenoph. Eph. p. 190. Stallbaum. ad Plat. Apolog. XIV.

V. 770. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες —] Post Λοκρῶν corrector ille Diogen. Laert. τ' inseruit, item ἄκραι ap. eundem pro ἄκραι, ut ed. Sambuc.

πρῶνες] recte derivabis a πρὸ, προῶν, ex quo πρῶων ap. Hom. (V. ad v. 613.) Lycophr. Cass. 993. 1237. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 136.

Εὐβοίας τ' ἄκραι] De cautibus Euboicis adi sis Valcken. ad Herodot. VI. 100. p. 484. 43.

V. 772. ῥίπτων —] Hermannus ῥιπτῶν arbitratur aptius. V. ad v. 762.

V. 773. τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος] Suid. v. ἐνδατούμενος. Schol. ἐνοὶ δὲ γρ. ἐμματούμενος, ἀντὶ τοῦ μασώμενος. Ut Graeci ἐνδατεῖσθαι, sic Latini dicebant dividere maledictis et differre, id quod Scaliger animadvertit ap. Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c. Theb. 575., qui recte constituit Plat. Polit. II. fin. ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας, namque ἐὰς manum prodit emendatricem (V. ad v. 769.) neque verba ista ipsi Platoni sunt tribuenda, ut visum est Dindorfio Fragm. Aeschyl. 266.

V. 774. τὸν Οἰνέως γάμον-οἶον —] Musgrav. coni. δόμον, sed γάμον significare ait Elmsleius xῆδος s. affinitatem. Eur. Med. 581.

οἶον] solent explicare ὅτι τοιοῦτον, τοῖον. Hom. II. ε. 758. ζ. 166. ξ. 95. Plat. Phaed. 117. C. Aeschyl. Prom. 944. Soph. Oed. R. 701. Tu contendas Herodot. I. 31. αἱ Ἀργεῖαι ἐμακάριζον τὴν μητέρα αὐτῶν, οἷων τέκνων ἐκύρησε — cum Plat. Phaed. 58. E. εὐδαίμων γὰρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνεται, ὃ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδελφὸς καὶ γενναῖος ἀτελεύτα. Crit. 43. B. εὐδαιμόνισα — ὡς ῥαδίως αὐτὴν καὶ πρῶτος φέρεις. Item Hom. II. ω. 683. οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακὸν, οἶον ἔθ' εὐδεις — cum Plat. Crit. I. c. ἀλλὰ καὶ σοῦ πά- λαι θανυμάζω αἰσθανόμενος, ὡς ἡδέως καθεύδεις.

V. 776. λιγνύς] Schol. τῆς παρακειμένης καὶ περιεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου. Addunt VV. DD. schol. Nicandri Alex. 52. λιγνύς δέ ἐστι κυρίως τὸ καπνώδες τοῦ πυρός· νῦν δὲ αὐτὴ ἡ φλόξ — et Hesych. λιγνύς, φλόξ. Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c. Theb. 490.

V. 777. στρατῷ —] Hunc et antecedentem versum Suidas excitavit v. πρόσεδρος. Eius cod. Leid. et editt. vett. μ' omittunt. V. ad v. 553. Ceterum στρα- τός et στρατεύμα κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται Ammon. p. 130. Aeschyl. Eumen. 536. 539. 653. 732. Soph. El. 749. Lycophr. Pind. V. v. 412.

V. 778. καλεῖ] Lb. καλεῖ. Corr. Stephan. V. ad v. 256.

V. 781. ἀλλ' ἄρον — μέθες] Maluerunt μεθ' ἑς Por- son. Wakef. Philoct. 473. Illud explicant depone. El. 647.

μάλιστα μὲν] ante omnia, inprimis. Philoct. 617. 1285. Explicuit iam H. Steph. thes. I. gr. T. II. p. 777. E., post quem praeter alios exempla contu- lerunt Boeckh. in Min. p. 87. Herm. ad Lucian. de conser. histor. p. 284. Krueg. ad Dionys. Histor. p. 27.

V. 784. μηδ' αὐτοῦ θάνω] Hom. II. α. 26. μή σε, γέ- ρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχέω. Ib. φ. 475. μή σε νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου. Plura ap. Herm. de praecept. quibusd. Atticist. p. 7. Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 174. Eur. Heracl. 559.

V. 786. ἐκέλαμεν μόλις, βρουχόμενον —] Ald. Brub. I. post ἐκέλαμεν habent interpunctionem, quam Herm. Wund. Dind. Matth. deleverunt. Virgil. Aen. III. 715. hinc me digressum vestris deus appulit oris. Ib. VII. 38. advena classem cum primum Ausoniis ex- ercitus appulit oris. Liv. VIII. 3. interpr. Ludit vero Terentii Crito Andr. IV. 5. 12. haud auspicato huc me appuli. De distinctione, quam nos cum Nev. al. con- servavimus, adhibe vv. 743. 764. et dicta ad v. 716.

V. 790. ἐλίφθης —] Soph. Ai. 1296. Oed. R. 1031. Toup. ad Suid. I. p. 155. Valcken. ad Eur. Hippol. 955. Reisig. Coniect. in Aristoph. p. 277. Plat. Polit. III. 389. D. X. 609. C. Gorg. 473. B.

ποίημος Δίκη] Soph. Ai. 843. El. 210. Eur. Fragm. Andromed. ap. Stob. Ecl. Phys. Vol. I. p. 118. Heer. τὴν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς, ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν τιμωρίας. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 238. B.

V. 791. Ἐρινός —] Neque Ἐριννός scripsimus. Jacobs. Anthol. Pal. p. 258. Blomf. Gl. Aeschyl. Prom. 53.

V. 791. 792. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι· θέμις δ', ἐπεῖ —] Sic Lb. omnes, nisi quod Herm. cod. Par. prius δ' omittit. Heath. et Wakef. εἰ θέμις δὲ, ἐπεύχομαι. Musgr. Br. Erf. praetulerunt εἰ θέμις γε (Oed. Col. 644.). Male! Non attenderunt vim verbi ἐπεύχομαι, nempe εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι et ὧν σε ποίημα Δίκη

τίσαιτ' Ἐρινός τ' nequaquam paria habenda sunt. Valcken. ad Eur. Phoen. 70. Herm. ad Soph. Oed. Col. 1133.

εἰ θέμις δ' - θέμις δ' - θέμις] Inepte contendit Nevius Soph. Philoct. 1035. Tu adhibe potius Eur. Herc. F. 141. εἰ χρεὶ μ', ἐρωτῶ· χρεὶ δ', ἐπεὶ γε δεσπό- της ὑμῶν καθέστηκε, ἱστορεῖν ἂ βούλομαι. al. Neque ludit Sophocles more Euripidis Med. 334. 5. ἔρπ', ὦ ματαίᾳ, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων. MH. πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρημέθα; Alc. 702. 7. καὶ τ' ὀνειδίζεις φίλοις τοῖς μὴ θέλουσι δοῦντάδ', αὐτὸς ὦν κακός; σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν στυγερὰν φιλεῖς ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς ἔρεῖς, ἀκούσει πολλὰ καὶ ψευδῆ κακά. XO. πλείῳ λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακᾶ· παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῦρό- θῳ. Soph. Oed. R. 1280. 1. Trach. 43. 46. 48. 945. 8. Conf. notatt. ad vv. 397. 690. Hom. Od. ὅ. 173. 4.

προῦβαλες] Laur. A. Turn. προῦλαβες. Commemoratur etiam schol. Hyllum respicere putat Hermannus ad v. 65. sqq. Nevius interpretatur: tu, ut mihi fas esset, fecisti —, quae explicatio aut non vera, aut non satis est enucleata, si quidem sequi voluit schol. rectissime enarrantem: θέμις δὲ ἐστὶν ἡμᾶς κατα- ρᾶσθαι σοι, ἐπεὶ σὺ προτέρᾳ τὴν θέμιν ἀπέρρι- ψας καὶ παρῆδες perpetrata sc. patris caede.

V. 794. ὁποῖον ἄλλον —] Fit et aliter supra sum- mum adiectio: ut apud Virgilium de Lauso (Aen. VII. 649.) quo pulchrior alter non fuit, excepto Laurentis corpore Turni. Summum est enim, quo pulchrior alter non fuit: huic deinde aliquid superpositum. Quintilian. Instt. Oratt. VIII. 4. 6.

V. 796. ξυνηγορεῖς σιγῶσα —] Soph. ap. Stob. Floril. XIII. p. 83. ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σόμματος.

Ib. XXXIV. p. 215. fragm. Eur. Andromed. σιγῶς; σιωπὴ δ' ἄπορος ἐρμηνεύς λόγων. Iph. A. 1142. αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν ὁμολογοῦντός ἐστὶ σου. Or. 1608. φησὶν σιωπῶν. Auct. de Invent. I. 32. 54. taciturnitas imitatur confessionem. Terent. Eun. III. 2. 23. interpr.

V. 798. οὖρος - καλῶς] Turn. καλός, ut schol. εἴθε οὖρος καλός ἐπιπνεύσαι αὐτῇ ἀπιούσῃ, ἵνα μη- κέτι αὐτὴν ἴδοιμι. (V. 318. 9. 456.) Lectio non im- probabilis, etsi οὖρος per se significat ventum secun- dum (Hom. Od. λ'. 640. Trach. 1224.), sed orta est ex correctione. Bernh. Synt. Gr. p. 337. sq. Ast. ad Plat. Polit. p. 371. sq. Legg. p. 49. Notatt. ad v. 943.

V. 799. ἄλλως ὀνόματος —] Thucyd. VIII. 78. ἄλ- λως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον. Menand. Callim. al. ap. Toup. ad Longin. II. T. Sect. VII. p. 259. Weisk. Ruhnk. Tim. p. 199. Buttm. ad Soph. Philoct. 947. Iuvabit te contendere Plat. Theaet. 176. D. ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθῃ, ἀλλ' ἄνδρες — cum Hom. Od. ὅ. 379. Il. σ'. 104. Infr. v. 1117. μάτην ἄκοιτιν, sed coniunctas voces ἄλλως et μάτην quis ferat? Eur. Hec. 487. ἡ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μά- την, ψευδῆ δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος. Male adscri- pticium illud μάτην in verborum ordinem receptum, quod expulit, ni fallor, genuinum βροτοῦς, id quod propter antecedens ἀνθρώπους fieri potuit facillime. Eur. Iph. T. 415. Trach. init.

V. 800. μητρῶον —] Quod alias intulerunt, hic tantummodo praeoptarunt, nempe μητρῶον. Ai. 860. V. ad v. 346.

V. 802. τήνδ' αὐτὴν λάβοι —] Harl. ταύτην δ'. Herm. Wund. Dind. τήν δ'. Nos verissimum arbitramur lectionem vulgatam, sed frigidum ac ieiunum illud

τὴν δ', namque ὁ δὲ et ὁ δὲ multum differre, non est, quod exponam, quamquam plane neglexerunt interpretes ad Soph. Philoct. 87. Tu ad locum nostrum conferas praeter v. 1008. ἂν ὅδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν αὐτῶς, ὅδ' αὐτῶς, ὅς μ' ὄλεσεν — Eur. Hec. 754. Or. 1257. 1647. Troad. 1134. 7. Iph. T. 53. 420. I. Alc. 619. 20. Soph. Antig. 645. 6. ib. 696. 9. El. 441. 612. Oed. R. 1130. Ai. 1058. al. — Cic. Orat. I. 37. 169. *quid ergo hoc fieri turpius aut dici potest, quam cum, qui hanc personam susceperit, ut amicorum controversias causasque tueatur, laborantibus succurrat, aegris medeatur, afflictos excitet, hunc in minimis tenuissimisque rebus ita labi, ut aliis miserandus, aliis irridendus esse videatur?* Wopkens. Lectt. Tull. I. 5. I. 19. Buenem. ad Lactant. I. p. 641. Cave autem putes, abundare pronomen demonstrativum (Schaeff. Mel. Critt. p. 84. Goell. ad Thucyd. V. 94. fin.), id quod ne ibi quidem locum habere existimo, ubi pronomen statim sequitur nomen suum. Cic. N. D. II. 10. 27. *iam vero reliqua quarta pars mundi, ea et ipsa tota natura fervida est et ceteris naturis omnibus salutarem impertit et vitalem calorem.* Sall. Catil. 37. *sed urbana plebs, ea vero praeceps ierat multis de causis* — (ut ὁ δὲ — Gronov. ad Arrian. Exp. Al. II. 12. 64. — οὗτος δὲ ap. Herodot. I. 45. p. 21. 89.) — Cic. ad Fam. VII. 9. 3. Cn. Octavius est an Cn. Cornelius quidam, tuus familiaris, summo genere natus, terrae filius: is me, quia scit, tuum familiarem esse, crebro ad scenam invitat. Ibid. 26. 2. *lex sumptuaria, quae videtur λιότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit.* Dorvill. ad Charit. I. 14. p. 288. Garat. ad Cic. Mil. 24. Davis. Fin. III. 3. Tusc. III. 8.

V. 803. ἰδ' οἶον] Schol. ὁ χόρος πρὸς ἀλλήλους διαλέγεται περὶ τοῦ δεδομένου μαντείου τῷ

Ἡρακλεῖ ἐν τῇ Αἰδωνῇ, ὅτι νῦν ἀπέβη. τὸ δὲ οἶον ἀντὶ τοῦ οἴως. (Antig. 847. Trach. 683. Schaeff. Mel. Critt. p. 77. sq. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Prom. 977. Notatt. ad v. 839.) οἶον, ὁρᾶτε, ὦ φίλοι, οἴως ἡμῖν ἀθρόως συνέπεσεν, καὶ εἰς οἶον κακὸν ἀπέβη τὸ ἔπος ἐκ τῆς μαντείας πάλαι χρησθέν. πρὸς ἐμίξεν δὲ, ἀντὶ τοῦ προσεῖρῆσθαι ὁξέως. Hesych. προσμίξας· προσελθών. Adhibent VV. DD. Soph. Philoct. 106. Eur. Or. 1280. Pors. Thuc. I. 111. II. 39. V. ad v. 122.

V. 805. τᾶς παλαιφάτου] Schol. γρ. παλαιφοίβου, ἢ τῆς πάλαι μαντευσαμένης. φοιβάσθαι γὰρ τὸ μαντεύεσθαι. Rectius Hermannus iudicat, auctorem huius lectionis proposuisse τᾶς πάλαι Φοίβου προνοίας. Hom. Od. i. 507. ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θεσφαθ' ἐκάνει. Male Matth. Gr. Gr. p. 836. Pors. ad Eur. Phoen. 351. Tu vide ad v. 718. et conf. Aeschyl. Agam. 727. Blf.

V. 806. ὁ τ' ἔλακεν] Harl. Ald. ὅτ'. Turn. Steph. Cant. ὅττ'. Lob. ad Ai. p. 328. Herm. ad Oed. R. 688. Explicat Hermannus: ὁ τ' ἔλακεν sc. ὁ θεός, quod eruit ex θεοπρόπον. De hac ratione repete quae diximus ad v. 249. Nos cum aliis aptius censemus: ὁ τ' ἔλακεν sc. τοῦπος τὸ θεοπρόπον. V. ad v. 334. et ad Aristoph. Plut. 39. interpr.

V. 806. ἐκφέρει] Non rarum est, verba a φέρω composita transitivam potestatem deponere. Sic ὑπερφέρειν est anteire Oed. Col. 1062. (1007. Br.) Oed. R. 389. (381. Br.) Idem de ἀναφέρω, διαφέρω, προσφέρω et συμφέρω obtinet. MUSGRAV. ad Oed. Col. 1489. s. 1424. ὁρᾶς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὅρθον ἐκφέρει μαντεύμαθ'. V. ad v. 122.

τελειόμενος] Schol. ὁ ἐνιαυτός τὸ τέλειον ἔχων τὸ δωδεκάμηνον. V. ad v. 636. Blomf. Gl. Prom. 109. Soph. Ai. 1004.

V. 807. δωδέκατος ἄροτος] Trielin. δωδέκατος ἔ. Erf. misere deceptus gl. Hesych., qui et huc et ad v. 69. respiciens ἀρότους, inquit, ἐνιαυτούς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. (Bekk. Anecd. I. p. 446. 6.) coniecit δωδεκάτους ἀρότους et ad τελειόμενος suppleri voluit σελήνη. Eustath. ad Hom. Il. κ'. p. 811. ἀρότον, ὃς οὐ μόνον τὸ ἀροτριᾶν ἔργον δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν παρὰ Σοφοκλεῖ. Apollod. Bibl. II. 4. 12. παραγενόμενος εἰς Λεῖφους πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσει. ἡ δὲ Πυθία τότε πρῶτον Ἡρακλέα αὐτὸν προσηγόρευσε· τὸ δὲ πρῶτον Ἀλκείδης προσηγορεύετο· καί-οικεῖν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἄλλους δώδεκα ἐπιτελεῖν· καὶ οὕτως ἔφη τῶν ἄλλων συντελεσθέντων ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι. Hermannus, oraculum, inquit, exacto duodecimi anni labore liberationem ab aerumnis vaticinatum erat: Hercules, quum Trachinem relinqueret, annum et tres menses, usque dum spatium illud XII annorum impleretur, reliquum esse sciens, hunc Deianirae laborum suorum terminum fore praedixerat. Matth. interpretatur: ἄροτος δώδεκα τελείων μηνῶν, aut falso, aut impedito saltem modo. Nempe τελειόμενος est τελείων μηνῶν, deinde δωδέκατος τελείων μηνῶν ἄροτος sic explanat, ut diximus. Aeschyl. Agam. 487. Blf. Aristoph. Ran. 213. Cic. Manil. IX. 22. Nat. D. II. 39. 98. Iani A. P. p. 262. Notatt. ad vv. 346. 636.

ἀναδοχὰν τελεῖν] Veritas susceptionem. Vv. 34. 5. Hinc efficitur omnino ἀνεσις, ἀνάπαυσις, ἀνακωχὴ πόρων. V. 1139. Oed. Col. 88.

V. 808. αὐτόπαιδι] I. e. γνησίῳ παιδί. Male Grammat. Bekk. Anecd. I. p. 467. 15. αὐτόπαιδα· αὐτὸν τρόπον τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτω Σοφοκλῆς. Ioann. Albert. ad Hesych. Vol. I. p. 628. Georg. Arnald. Var. Coniect. p. 414. Virgil. Aen. VIII. 301. *salve vera Iovis proles.*

καὶ τὰδ'] Harl. Flor. Herm. κατὰ δ'.

V. 809. κατοικίξει] Explicant κατ' οὖρον ἔρχεται vel ῥεῖ male adhibentes v. 456. Schol. ταῦτα δὲ τὰ χρησθέντα ἀσφαλῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ κατοικίξει, ὥς περ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὁρθὸν ἀννόμενα. Hom. Il. β'. 330. Soph. El. 503. Eustath. ad Hom. Od. β'. p. 1452. Il. γ'. p. 1282. Lennep. ad Phalar. Ep. XVII. p. 87.

V. 810. ὁ μὴ λεύσσω-θάνων] Contendas Hom. Il. α. 88. Lucret. III. 1059. et Soph. Ai. 1062. 3. 1147. 9. Eur. Hel. 2. 3. V. ad v. 976.

V. 811. ἐπίπονῶν] Sic nos emendavimus. Lb. ποτὲ et ἐπίπονον. Br. ἐπίπονον γ' ἔχοι, quem sequuti sunt plerique omnes. Commune, sed turpe interpretum adminiculum item expellas ex Antig. 321. οὐκ-οὐν ὅδ' ἔργον τοῦτο (Heindf. ad Plat. Phaed. 38. p. 60.) ποιήσας ποτέ; Ib. 1241. τέλη λαχὼν δειλαιοσ εἰς Αἰδου δόμους. Seidl. ad Eur. Troad. 460. Quocirca rectius saltem voces transposuit Erfurdus: ἐπίπονον θάνων ἔχοι. Corruptum autem ἐπίπονον (v. 636.) ex ἐπιπονῶν. V. 112. 3. Magis vero depravata sunt verba Oed. Col. 300. ἡ φροντίδ' ἔξειν, ἀπόνως τ' ἐλθεῖν πέλας, quae sic arbitror redintegranda esse: ἡ φροντίδ' ἔξειν, αὐτίχ' ὥς τ' ἐλθεῖν πέλας, namque ἀπόνως nihil nisi futile interpretamentum est. V. v. 307.

V. 813. φοινὴ νεφέλαι] Vat. Par. Herm. Κενταύρω φοινίαν νεφέλαν (Pors. ad Eur. Med. 953.) Ald. Harl. Flor. Herm. φοινία. Laur. A. φοινίαι νεφέλαι. Pors.

ad Eur. Med. 6. Quod statuunt quidam, iota illud antiquissimis iam temporibus ab omnibus Graecis omis-
sum esse, id perspicue falsum est. Contrarium enim
probat lingua Romanorum ac poetarum maxime ad
Virgilii usque tempora. Alb. Fabric. ad Sext. Empir.
adv. Grammat. p. 252. Ceterum dictionem Sopho-
cleam alii de rete (vv. 1020. 1025.), alii de veste textili
(Husch. Anal. Critt. p. 139.), alii de morte intelle-
xerunt. Hom. Od. δ'. 180. Il. ε. 696. π'. 350. υ. 418.
421. al.

V. 815. πλευρά] Lb. πλευρά. Pors. ad Eur. Or. 217.
Herm. ad Soph. Ai. 1389. Nota sunt Homérica: τὸν
δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν — τί δέ σε φρένας ἵκετο
πένθος — οὐ γὰρ πρότε μ' ὦδε ἔρως φρένας ἀμ-
φικάλυψεν — ὁπότε κέν μιν γυῖα λάβη κάμα-
τος — καὶ μιν βάλον ὦμον — Ἐκτορα δ' αἰνὸν
ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο — μάλα πού μιν ἄχος
φρένας ἀμφιβέβηκεν — ἄδος τέ μιν ἵκετο θυ-
μόν — Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν — ἐπεὶ μιν
ἄχος κραδίην καὶ θυμόν ἵκανε. Explica sec.
μάλιστα γὰρ ἄλγος ἵκανε θυμόν ἐμόν. Il. γ'. 98. V. ad
v. 328. et 976. fin.

V. 816. ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ'] Multum a vero
aberrarunt, qui genuinam Lb. scripturam mutare co-
nati sunt. Erfurdio enim mirifice placet: ὃν ἄροσε
θάνατος — quod mors seminavit, peperit
autem draco. Contra Lobeckio ad Ai. p. 327. scri-
bendum videtur: ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων. Eustath.
ad Hom. Il. ο. p. 1012. ἐν διαφορῇ πολλὰ γὰρ γαμεν καὶ
τέκε καὶ τέκετο. V. ad v. 462. Neque inepte Erfur-
dus haec subiicit: gradationis necessitatem
manifesto ostendit particula δέ, quae alio-
quin perquam insulse addita foret. Intelliges
vero istam gradationem ex dictis ad v. 721. Elmsl. ad

Eur. Med. 1039. et notatis ad v. 300., quibus addas
Soph. Oed. R. 1452. 3.

V. 817. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον —] Laur. A. ἄλιον.
Par. B. ἀνάλιον. Harl. ἀέλιον ἢ τανῦν ἰδοι. Seidl. pro-
ponit: πῶς ὅδ' ἂν ἕτερον ἀέλιον. Illud a VV. DD.
satis munitum hodie est. Eur. Med. 1219. ibiq. Herm.
Boeckh. ad Pind. Ol. I. init. nott. critt. Matth. ad Eur.
Or. 993. — Gregor. Cor. Dial. Ion. XLV. Valcken.
ad Schol. Eur. Phoen. p. 808. sq.

V. 819. γάσματι] Wakef. coni. στάγματι. V. ad v.
509. Wyttenb. Ep. Crit. p. 158.

μελαγχαίτα τ'] Laur. A. μελαγχαίτας τ'. Vat. Par.
Herm. μελαγχαίτας θ'. Cett. Lb. μελαγχαίτα τ', pro quo
Br. μελαγχαίτα δ'. Hes. Sc. 186.

V. 820. ἄμμιγα] Wunderl. Obs. Critt. p. 24.
αἰκίζε] Trach. 256. 659. Oed. R. 453. 1201. Boeckh.
Expl. Pind. Ol. I. p. 105. Popp. Observatt. Thueyd.
p. 21. sq. al.

V. 821. ἐπὶ γόνια δολόμυθα κέντρ'] Cdd. Νέσσον θ'
ὑπο, γοῖνια δολόμυθα κέντρ'. (Valcken. ad Eur. Phoen.
940. V. 813.) Turn. Steph. Cant. Νέσσον γ' ὑπο δολό-
μυθα. Br. Schaef. ex em. Heath. Νέσσον γόνια
δολόμυθα. Erf. ὑπο γόνια δολόμυθα omisso Νέσ-
σον θ' auctore Hermann. Recte hoc quidem factum,
namque illud nonnisi explicatio est verborum μελαγ-
χαίτα τε, id quod manifesto declarat inutile illud τὲ
post Νέσσον, ut apte iam animadvertit Hermannus,
quare coniecit scriptum fuisse a Sophocle: ὑπο γόνια
δολόμυθα κέντρ' — simulque cruciatur ustus
caedem expiantibus aculeis dolosorum com-
mentorū Centauri. Puto vero equidem, scripsisse
Sophoclem, ut editum est. Quam facile corrumpi po-
tuerit ἐπὶ, sequens docet ἐπιζέσαντα. Proposito
vero ὑπὸ vocabulo et Νέσσον θ' praefixo interpreta-

mento inepta evasit lectio vulgata. Soph. Oed. R. 182. ἐν δ' ἄλοχοι, πολυαί τ' ἐπὶ ματέρες ἀκτάν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἐκτιῆρες ἐπιστενάχουσιν. Hom. Il. ψ. 709. Od. ε. 260.

V. 823. ἄοκνον] Musgr. Erf. al. praetulerunt ἄοκνος. Male! Seidl. de Dochm. p. 19.

V. 824. δόμοισι] Ald. Harl. Par. Flor. Herm. δόμοις. Herm. ad Eur. Bacch. 1301. Buttm. Gr. Gr. Vol. I. p. 33.

νέων] Par. Herm. Schol. Rom. νέον. Musgravius verba sic explanat: προσορῶσα νέων γάμων αἰσούντων μεγάλην βλάβαν δόμοισι. Ai. 40. Oed. Col. 1261. Hom. Il. γ'. 368. ζ. 510. Oppian. Hal. III. 426. Eur. Bacch. 147. Ion. 584. al. Sed his ne suffulcias istam opinionem, sed adaugeas potius annotationem Porsoni ad Eur. Or. 1427., qua egregium nobis protulit commentum de verbis intransitivis, quae induere dicuntur significationem transitivam. At vero verbum intransitivum neque est neque fuit unquam loco transitivi. Etenim non verborum, sed Accusativi naturam debes attendere, id quod divinavit Schaeferus. V. ad vv. 532. 602. 830. Sic igitur iudica de iis, quae partim allegavimus, partim enotata sunt alias. Pors. ad Eur. Or. 288. fin. Lob. ad Soph. Ai. 40. Kust. ad Aristoph. Ran. 1400. Matth. Gr. Gr. p. 778. sq.

V. 826. τὰ μὲν οὐτι προσέβαλε] Cdd. τὰ μὲν, οὐτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἄλλοθροῦν. Ald. προσέβαλε. τὰδ'. In seqq. Lb. ὁλεθροῖσι συναλλαγαῖς. Trielin. ὁλεθροῖσι συναλλαγαῖς. Corr. Seidl. τὰν μὲν — Br. Schaefer. προσέβαλε ἀπ'. Erf. ex Wakef. coni. προσέβαλε τὰδ' ἀπ' ἄλλοθροῦ (scr. ἄλλοθρον), sed postea probavit emendationem Hermanni: ἃ μὲν οὐτι προσέβαλε, τὰδ' ἀπ' ἄλλοθρον. In seqq. Br. Schaefer. cum Lb., sed Erf. auctore Hermanno ἀνταίχαισι συναλλαγαῖς. Seidl.

Seidl. de Dochm. p. 19. 166. Herm. El. Doctr. M. p. 263. Epit. p. 102. Totius vero loci ex mente Seidleri sententiam habemus hancce: quam tantam infelix mulier cernens calamitatem domibus illico appropinquantem, simulque illam novae advenientis sponsae, ad hanc quidem iam animum non advertit, sed ad illa, quae a fraudulento consilio profecta in perniciem verterunt. Hermanni vero explicatio haec est: quam dolosam Nessi orationem misera illa, non cunctanter magnam aedibus imminere perniciem videns, novo instante connubio, partim non intellexit, partim aliunde cognitam funesta conciliatione aut multum, opinor, gemit, aut uberes lacrimas effundit. Singula, quae nos improbamus, percipies ex hac verborum dispositione: ὧν τὰ μὲν ἄδ' ἃ τλάμων-οὔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἄλλοθρον γνώμας μολόντ' ὁλεθροῖσι συναλλαγαῖς ἢ που ὁλοά στένει κ. τ. λ., i. e. ὧν ἃ μὲν τὰ δ' ἀπ' ἄλλοθρον γνώμας μολόντ' ὁλεθροῖσι συναλλαγαῖς ἢ που ὁλοά στένει, ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν. V. ad v. 802. et interpr. ad Gregor. Cor. p. 239. Schaefer.

προσέβαλε] Schol. οὐκ ἔγνω, οὐ συνῆκεν. V. 562. Excitat Dorvill. ad Charit. II. 6. p. 318. Male Abresch. ad Aeschyl. I. 10. p. 62.

ἄλλοθρον] perperam de Hyllo intelligitur, neque dicitur vox pro ἄλλος vel ἄλλος θροῶν. V. ad v. 805. et Hom. Il. ι. 313. ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. Vv. 644. 691. 2. — De accentu Schaeferus allegat Fr. Sylburg. Nott. in Clenard. et Antesign. p. 438.

V. 828. ἡ ποῦ] Lb. ἡ ποῦ. Corr. Br. Schol. ὄντως δὲ. Schol. Ai. 624. ὄντως ποῦ, uti Hesych. ap. Herm. ad Eur. Med. 14.

στένει] depravatam censet Erf. propter seq. ἃ τότε θοάν νύμφαν. Antig. 1117. 1128. — Musgrav. ad Eur. Iph. A. 124.

V. 829. ἀδινῶν] Cod. Par. Herm. δλοά. Harl. ἀδινῶς. Eustath. ad Hom. II. β'. p. 217. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα καὶ ἀπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρὰ εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν δὲ Εὐριπίδης γησί (Med. 876. Elmsl.). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Hom. II. β'. 266. π'. II. ὦ. 9.

V. 830. τέγγει] Pindar. θερμά δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς ὄρθιον θάνασε (Hom. II. γ'. 426.). Anacr. νέκταρ ἐπιτέγγας allegat Musgravius, quem consulas etiam ad El. 122., ubi adhibet Virg. Aen. I. 695. placidam per membra quietem irrigat. Lobekio ad Ai. 374. addas Trach. 763. Oed. R. 1279. Seidlerum ad Eur. Iph. T. 214. El. 92. corrigas et locupletes ex Athen. Gunth. et Wachsmuth. II. 2. p. 301., atque iis, quae ad vv. 14. 602. 825. annotavimus, repetitis, de tota dictione nos conferri iubemus Soph. El. 123. Trach. 199. ibiq. notatt., pariter enim Accusativum regit atque στένει antecedens, quamquam horum similiumque explicatio suppetit longe aptior, quam plane neglectam hic subiiciam. Praestat enim e. g. Soph. El. I. c. τάξεις - οἰμωγὰν τὸν πάλαι - ἄλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα expedire, ut Eur. Med. 208. ἄχρα τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόννυμφον. Ibid. 556. εἰ δέ μ' ὦδ' αἰὲ λόγους ἐξήρχες, ut Ai. 191. Oed. Col. 1120. μηχανῶ λόγον τέκνα. Eur. Andr. 1201. θανόντα δεσπό-

τιαν γόοις νόμῳ τῷ νεοτέρῳ κατάρξω, ut Trach. 50. ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον. Sic Phoen. 1565. ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει. Ion. 572. τοῦτο καὶ ἔχει πόθος, ut Heracl. 739. τοῦτο φόβος, al.

V. 831. ἃ δ' ἐρχομένα] Sed veniens fatum patefecit dolosam magnamque noxam: i. e. sed evenit, quod in fatis erat, patefactaque est fraus perniciose Nessi. HERM.

V. 834. ἐρῶγεν παγὰ δακρύων] Verbum diligentissime illustrarunt Valcken. ad Eur. Hippol. 1338. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 439. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1457. p. CLXXVII. Item παγὰ δακρύων formula satis enotata est. Aeschyl. Prom. 405. sqq. στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ, δακρυσιστάκτων δ' ἀπ' ὅσων ῥαδινὸν ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγγα παγαῖς. Eur. Phoen. 381. ibiq. Pors. Herc. F. 1354. οὐτ' ἀπ' ὀμμάτων ἔσταξα πηγὰς, οὐδ' ἂν φόρμην ποτὲ ἐς τοῦθ' ἰκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν. Ale. 1067. θολοὶ δὲ καρδίαν, ἐκ δ' ὀμμάτων πηγαὶ κατερῶσασιν. Dorvill. ad Charit. I. 3. p. 224. Markland. ad Eur. Iph. A. 792. V. 901.

V. 836. οὐπω Ἡρακλέους ἀγακλειτὸν ἐπέμολε —] Harl. Ald. Par. Flor. Herm. Ἡρακλέους ἀπέμολε. Harl. ἀγακλειτὸν. Turn. Steph. ἀγακλειτὸν Ἡρακλέ' ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι. Triclin. Cant. ἀγακλειτὸν Ἡρακλέ' ἐπέμολε πάθος ὥστ' οἰκτίσαι. Br. Schaef. Ἡρακλέα πέμολεν. Erf. Ἡρακλέα ἀγακλειτὸν ἐπέμολε. Herm. Ἡρακλέους ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι — diffusus est morbus, eheu, quale ne ab hostibus quidem insigne Herculis malum gemendum venit. Bene! V. ad v. 499. Schaef. Eur. Hec. Ind. p. 129. sqq. Herm. Epit. Doctr. Metr. §. 84. V. 1026. sqq. Respicit Eu-

stathius ad Hom. II. x. p. 806. καὶ τὸ οἰκτιρίζειν δὲ, κείμενον παρὰ Σοφοκλεῖ, παθητικῶς ἢ Ἀτθίς γράζει. V. ad v. 462. et interpr. Xenoph. Apolog. Socr. 4.

V. 838. προμάχου δορός] Turn. Steph. Cant. τοῦ προμάχου δορός. Schol. τὸ προμάχου ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. Herodot. VII. 69. p. 541. 73. αἰχμὰς εἶχον, ἐπὶ δὲ κέρας δορκαδὸς ἐπὶν δὲ πεποιημένον τρόπον λόγῃ. Ib. 77. p. 543. 47. ἀσπίδας δὲ καὶ αἰχμὰς σμικρὰς (εἶχον), λόγῃ δὲ ἐπὶσαν μεγάλαι.

V. 839. ἂ τότε] Non ignotus est usus iste τότε voculae: illo tempore, neglecta vel omissa descriptione accuratiore. Soph. Ai. 650. 1240. 1377. El. 278. Praeter Br. Markld. conf. Seidl. ad Eur. Troad. 1195. Huc trahes etiam ea, quae collegit Blomf. Gl. ad Aeschyl. Agam. 66. Sunt enim, quae propterea dicuntur quam brevissime, ut quod subest malum prematur silentio. Eur. Med. 885. ἀλλ' ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν, γυναῖκες

Θοῶν νόμον] Schol. ἀντὶ τοῦ Θοῶς. τινὲς δὲ τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν. Trach. 1220. κατὰ τοῖςδε τὴν χάριν ταχεῖαν, ὡ παῖ, πρόσθε. Eur. Bacch. 774. ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους. Thucyd. I. 6. καὶ ξυνηθὴ τὴν δίκαιαν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο ὥςπερ οἱ βάρβαροι. Popp. Prolegg. T. I. p. 168. Notatt. ad vv. 803. 918.

V. 844. φανερά τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ] Par. Herm. τῶνδε φανείσα πράκτωρ. V. ad v. 1093. Blomf. Glossar. ad Aeschyl. Agam. 110. 647. Abresch. I. 14. p. 94. Br. ad Soph. Philoct. fin. — Eur. Hippol. 545. τὰν μὲν Οἰχαλία πῶλον, ἄζυγα λέκτρων, ἄνδρα τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον, οἷων ζεύξασ' ἅπ' εἰρεσίᾳ, δορμάδα τιν' Ἀτθίς ὥς τε βάρχαν, σὺν αἵματι,

σὺν καπνῷ γονίοις θ' ὑμεναίοισιν Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.

V. 845. πότερον ἐγὼ μάταιος] Vv. usque ad 852. Lb. choro assignant; semichoriorum notas praefixerunt Br. omnesque fere interpretes. Seidl. ad Eur. Troad. 154. Totum autem carmen per antistrophas dispositum mesodis admixtis et epodis Hermannus confert in singulas chori personas. V. interpr. ad Ai. 866. Soph. Antig. 1217. εἰ τὸν Αἴμονος φθόγγον ξυνίημι, ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Eur. El. 747. φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκῶ κενὴ ὑπὲρ λυγρὴ με; Rhes. 565. Αἰόμηδες, οὐκ ἤκουσας, ἢ κενὸς φόβος στάζει δι' ὠτων, τευχέων τινὰ κτύπον; Aeschyl. VII c. Theb. init. ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; Horat. III. Od. 4. auditis, an me ludit amabilis insania? Ovid. Fast. V. 549. fallor, an arma sonant?

V. 847. τί φημι] Cdd. ut edidimus. Herm. contra scribi iubet τὶ φημί; Oed. R. 1475. Tu adhibe Oed. R. 1471. τί φημι; Oed. Col. 315. ibiq. Elmsl. Heindf. ad Plat. Hipp. M. 36. p. 175. Gorg. 78. p. 101.

V. 848. ἠχεῖ τις] Oed. Col. 1500. τίς αὖ παρ' ὑμῶν ἠχεῖται κτύπος; V. ad v. 824. 5. Hesiod. Theog. 42.

V. 849. καὶ τι καινίζει στέγη] Schol. ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. Eur. Iph. T. 1160. Hesych. Suid. ap. Abresch. ad Aeschyl. Agam. 1080. p. 369. Wesselg. ad Herodot. II. 100. p. 149. 75.

V. 851. ἀθήης καὶ συνοφρυνωμένη] Harl. omittit ὧς. Male impugnarunt VV. DD. voc. ἀθήης, non perspicientes vim καὶ voculae. Graeci enim ea, quae praecedunt, sequente καὶ illustrant et explicant saepissime. V. 234. Graev. Lectt. Hes. VII. Hemsterh. ad Lucian. Somn. 7. Reitz. ad Lucian. Vol. II. p. 67. Stallb. ad Plat. Polit. II. 370. C.

συνωφρυνμένη] i. e. σκυθρωπός. Eur. Alc. 777. στυγνῶ προσώπῳ καὶ συνωφρυνμένῳ. Ibid. 800. ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ συνωφρυνμένοις. Lambin. ad Horat. I. Ep. 18. 94. Hemsterh. ad Lucian. Vol. I. p. 373. Bergl. ad Aleiphr. Ep. I. 34. Valcken. ad Eur. Hippol. 173.

V. 852. σημαίνουσα] Sic Laur. A. Harl. Par. B. Ald. sed *σημανοῦσα* edidit Br. probavit Hermannus. Elmsl. ad Eur. Heracl. 799. Ut hic, sic alias, tempus praesens eiectionis est saepissime. Male! nemo v. c. reprehendit Aristoph. Av. 1586. πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἔχομεν, cur tandem improbes Aristoph. Eq. 666. ἀφίχεται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων? Quocirca Valckenarium ad Eur. Phoen. 713. vel eiusdem fabulae v. 514. erroris convincat. Item Plat. Legg. IX. p. 871. C. ἴτω ἀναγκάζων τὸν δράσαντα ὑπέχειν τὴν τῆς δίκης πρᾶξιν κατὰ νόμον perperam tentavit Staphanus, quippe alias legerat in eodem auctore ἡκεις λέγων. Cll. Charit. Aphrod. I. 1. p. 4. 2. Eur. Iph. A. 610. v. ad vv. 160. 479. Seidl. Eur. Iph. T. p. 183. 185., ex quibus iudices de Gronov. ad Liv. II. 5. Obs. in Scriptt. Eccl. XIV. et ad Liv. XXXIV. 1. XXXVII. 17. Epit. XLIX. Bernh. Synt. Gr. p. 370. sq.

V. 853. ὡς ἄρ' Soph. El. 1185. Antig. 1178. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 274. Schaef. Mel. Critt. p. 67.

V. 854. κακῶν ἤρξεν] Hom. Il. ε. 63. χ. 116. Od. ψ. 224. Transtulerunt formulam Herodot. V. 97. p. 426. 98. αὖται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάροισι. Eur. Troad. 919. πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἡδε τῶν κακῶν, Πάριν τεκοῦσα. (Soph. Philoct. 1426. Πάριν - ὅς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφθ. Eur. El. 213. πολλῶν κακῶν Ἑλλήσιν αἰτίαν ἔχει σῆς μητρὸς Ἑλένη σύγγονος, δόμοις τε σοῖς.) Iph. T. 939. ἀρχαὶ δ' αἶδε

μοι πολλῶν πόνων. Phoen. 1598. πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις τόδ' ἤμαρ. Soph. El. 919. Ai. 934. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων. Thucyd. II. 12. ἡδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἑλλήσι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Hom. Il. ν. 828. Virg. Aen. IV. 169. Ridet Aristophanes Pac. 435. σπένδοντες εὐχόμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν Ἑλλήσιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν καγαθῶν. Schol. ad Eur. Phoen. 4. Muret. V. Leett. XIII. 16.

Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον] Aristoph. Nub. 1122. Herm. καρπὸν τὰς τεκούσας ἀμπέλους. Eur. Androm. 214. χιόνι τὴν κατάρξυτον. Soph. Ai. 1166. βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον. Plat. Phaed. 88. A. εἰ γὰρ τις καὶ πλεον ἔτι τῷ λέγοντι ἢ ἂν σὺ λέγεις συγχωρήσεις — ibiq. Heindf. 84. p. 139. Aliiter Schaef. Mel. Critt. l. c. ex v. 650. Tu conf. quae scripsimus ad v. 716.

V. 857. παννύκτην ὁδὸν] Par. Herm. ὁδόν. Ai. 994. Horat. II. Od. 17. 11. *supremum carpere iter*. Catull. III. 11. *qui nunc it per iter tenebricosum illuc, unde negant redire quemquam*. Dorvill. ad Charit. VI. 2. p. 518.

ἔξ ἀκινήτου ποδός] Philoct. 91. 710. οὐ γὰρ ἐξ ἐνός ποδός ἡμᾶς τοσοῦςδε πρὸς βίαν χειρώσεται. Theocr. VII. 6. ὅς ἐκ ποδός ἄνυσ κράναν. Ai. 27. Oed. Col. 483. 486. 848. al. V. ad vv. 228. 270. 649. Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 296. Duk. ad Thucyd. V. 61.

V. 858. οὐ δὴ ποθ' Soph. El. 1108. 1202. Herm. ad Philoct. 1272.

πάντ' ἀκήκους] Philoct. 620. 1240. Ai. 480. Antig. 402.

V. 859. τέθνηκεν ἡ τάλαινα] El. 675. τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; ΠΑΙ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω. Oed. R. 359. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις,

ὥς μᾶλλον, μάθω. Ib. 943. πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος; Ib. 957. τί φῆς, ξέν'; Oed. Col. 1583. ὤλωλε γὰρ δύστηνος; Philoct. 333. ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος; Ib. 414. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ χοῦτος οἴχεται θανών; Valcken. ad Eur. Phoen. 923. Qui rem referunt gravissimam, summa utuntur brevitate, ut eo magis percellant animos audientium, qui vix fidem habentes denuo solent quaerere. Soph. El. 673. Oed. Col. 1581. τέθνηχ' Ὀρέστης. ἐν βραχεὶ ξυν-θεῖς λέγω. Eur. Or. 724. οἰχόμεσθ', ὥς ἐν βραχεὶ σοι τὰ μὰ δηλώσω κακά. Helen. 1522. ὥς ἂν ἐν βραχεὶ μάθῃς. Eadem etiam brevitate utuntur, qui omnino volunt rem mentibus infixam esse. Soph. Philoct. 435. λόγῳ δέ σε βραχεὶ τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν αἶρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἶε. Trach. 1104. ἅπαν τὸ χροῖμα ἡμαρτε, χρηστὰ μωμένη — sic enim verba emendanda sunt. Eur. Or. 440. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὥς θάνω· βραχὺς λόγος.

δεύτερον κλύεις] Eur. El. 770. τέθνηκε· δὶς σοι ταῦθ', ἃ γοῦν βούλει, λέγω. Soph. Philoct. 1238. δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρεῖς ἀναπολεῖν μ' ἔπη.

V. 860. τίνι τρόπῳ θανεῖν σγῆ φῆς] Ald. Brubh. σγι. Livineii liber p. σγι. Illud Iunt. 2. Triclin. Elmsl. ad Eur. Med. 393. Gregor. Cor. p. 469. sq. Schaeff. Non placet admodum Eur. El. 772. ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου κτείνει Θυέστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν. Soph. El. 679. Eur. Hippol. 909. Ion. 347., sed est illud Euripidis dictum. Iph. T. 256. 7.

V. 861. σχετλίῳ, τὰ πρὸς γε προῶξιν] Vulg. σχετλιώ-ταια πρὸς γε προῶξιν. Erf. coni. σχετλιώται· ἐς δὲ προῶξιν ἔλθεν. Herm. σχετλιώται· ἐς γε προῶξιν vel σχετλίῳ τὰ πρὸς γε προῶξιν. Elem. D. Metr. p. 122. sq. In libris, ni fallor, exaratum erat σχετλιω

τ· i. e. σχετλίῳ τὰ; iam vero quum syllaba superlativi finalis saepius omitteretur, efflinxit imperitus quidam σχετλιώτατα, quam lectionem sic explicat schol.: σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. τουτέστιν, ὥς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας σχετλιά-σειε τὴν προῶξιν. Male comtum eius enarrandi genus induxit interpretes, ut eundem putarent (ad vv. 819. 1198.) discrepantem a vulgata lectionem ante oculos habuisse, quod cave tibi persuadeas. Ea enim attendenda potius sunt, quae post τουτέστι leguntur, quam antecedentia, quae nisi ipse scholiastes liberius aut obscurius dicta intellexisset, sequentibus non explicuisset accuratius. Ceterum distinximus post σχετλίῳ, quod ad augendam sententiae gravitatem multum conferre intelliges ex Eur. Alc. 376. δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χειρός. Iph. T. 553. Seidl. ἔστ', ἄθλιός γε, κοῦδαμοῦ καὶ πανταχοῦ. Med. 1392. στεῖχω, δισσω γ' ἄμορος τέκνων. Interpretare igitur: σχετλίῳ, καὶ σχετλίῳ γε τὰ πρὸς προῶξιν (Eur. Iph. T. 522. Trach. 320.), quo modo caedes ab ipsa Deianira perpetrata haud obscure indicatur, quamobrem chorus statim subiicit: εἰπέ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει. V. 1095.

V. 864. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι, τάνδ'] Haec et sequentia in Lb. choro tribuuntur omissa post νόσοι interpunctione. Br. Schaeff. cum Triclin. nutrici assignant haec: τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε. Erf. eidem attribuit: αἰχμὴ κακὴ ξυνεῖλε, choro autem: πῶς ἐμήσατο; nutrici deinde: προςθεῖσα θανάτῳ θάνατον ἤνυσεν μόνη — στονόεντος ἐν τομῇ σιδάρου. Idem supra corr. θυμός, ἢ νόσοι —. Herm. deletο τίς pronomine θυμός in eandem chori personam contulit, cuius sunt verba: τάνδ' αἰχμῇ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; intercinente alia ἢ τίνες νόσοι; Verum quam difficilis sit ista quindecim

personarum repraesentatio, patet, opinor, vel ex hac quaesita magis ac subtili quam vera dispositione, ut taceamus, τίς perperam eiectum esse, nam seq. ἡ τί-νες νόσοι genuinum illud satis comprobant. Etenim ἡ vocula praecedens interrogatio retractatur quodammodo et corrigitur, ut recte dixit Heindorfius ad Plat. Parmen. 22. p. 221. Eur. Phoen. 1355. ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἶπω μῦθον, ἡ τίνας λό-γους. Neque rectius verbum ξυνεῖλε tentatum est, nempe dictio primaria est τίς θυμός, secundaria vero ἡ τίνες νόσοι, quare expedit sic: τίς θυμός ξυνεῖλε, ἡ τίνες νόσοι —. Similiter in verbis Platonis de Legg. II. 653. A. φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δό-ξας βεβαίους εὐτυχέας, ὅτι καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο spectat παρεγένετο tantum ad φρόνη-σιν, neque ad sqq. καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους, quippe quae explicationi inserviant, ut aperte perspi- citur ex Cic. Fin. V. 21. 58. beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opiniones assequi possit. V. ad vv. 231. 503. 851. Denique

αἰχμάν] Herm. mutavit in αἰχμῆ. Iunt. 2. Ald. in marg. βέλος, quae aperta est explicatio, unde error in schol. Rom. τὰν δ' αἰχμάν βέλος κακοῦ. V. ad v. 1064.

V. 867. πρὸς θανάτῳ θάνατον] Schol. τὸν ἐαυτῆς πρὸς τῷ Ἡρακλέους. Eur. Cycl. 683. κακὸν γὰρ πρὸς κακῷ. Phoen. 1510. φόνῳ φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε. Iph. T. 198. φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχευ' ἄχεσιν. Or. 1254. πῆματα πῆμασιν ἐξεύρη. Ib. 1595. ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον. Ib. 1603. Herodot. I. 68. p. 33. 5. τὸ πῆμα ἐπὶ πῆματι κεί-μενον. Soph. Antig. 595. πῆματα φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα. Ai. 865. πόνος φόνῳ πόνον φέρει. El. 235. μὴ τίχτειν σ' ἄταν ἄταις. Aeschyl.

Pers. 1042. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς. Seidl. de Doehm. p. 324.

V. 869. ἐν τομῇ σιδήρου] Herm. σιδάρον. For- mula non aliter dicta, quam ἐν φόνῳ, φοναῖς πί-πτειν. Eam satis explicabit Soph. Ai. 828. πεπιῶτα τῷδε περὶ τεορῶντων ξίγει. V. ad vv. 230. 1086. Dorvill. ad Charit. III. 3. p. 364. Duk. ad Flor. III. 4. p. 460.

V. 870. ἐπεῖδες] Seq. ἐπεῖδον. Thom. M. p. 335. τὸ ἐπεῖδον ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ συμφορᾷ τίθεται Trach. 1007. ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν. Aristoph. Ach. 1156. ὄν' ἐπ' ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 17. Reisig. Coniectan. in Ari- stoph. p. 123. Negligenter, ut solet, schol. τεθέσται τὴν ἐκείνης τὸλμαν; ἐκατέρησας ἰδεῖν τὴν ὁμότητα; οὕ-τως γὰρ εἰπεῖν τὴν ὕβριν. Καὶ νῦν δὲ τὸ ματαία κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ ὧ μελέα· καὶ Ὅμηρος γὰρ τὸ μά-ταιον μέλεον καλεῖ· οὐ μέντοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος. Il. ψ'. 795.

V. 872. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἶπε] Harl. τί ἦν; Par. Herm. in fine exhibet: τίνα θυμὸν εἶχεν ex v. 864.

V. 873. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς] Flor. Herm. αὐτῆς. Trach. 1100. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου. Oed. R. 1237. Ai. 906. Antig. 1177. V. ad v. 439. Bast. Lett. Crit. p. 176. Ep. Crit. p. 212.

V. 876. ἄ νέορτος] Laur. A. Iunt. 1. Ald. ἀνέορτος Schol. ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁρμήσασα Ἰόλη. Ἀνέορτος δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ἀπρεπῆς. Recte illud Iunt. 2. al. Athen. XIII. 560. C. ἀνετράπησαν καὶ ὅλοι οἰ-κοὶ διὰ γυναικας· ὁ Ἡρακλέους διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν τῆς Εὐρύτου θυγατρὸς. Eur. Hippol. I. ad v. 844. c.

ἄδε-τοῖςδ'] Philoct. 1375. Schaeff. Mel. Critt. p. 133. Notatt. ad v. 333.

V. 878. παροῦσα πλησία ἔλευσας] Triclin. ἔλευσας. V. ad v. 85. et Eur. Bacch. 711. 2. Troad. 46. 7. Suppl. 304. 5. al. Praefert Lobeckius πλησίον ad Ai. 1157. Tu inspicere Soph. El. 640. Antig. 761. 3. Oed. Col. 58. ibiq. Musgr. Ceterum ad illustrandam sententiam conferre iuvat Soph. El. 761. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔστιν, ὥς μὲν ἐν λόγοις, ἀλγεῖνά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν, μέγιστα πάντων ὧν ὁπωπ' ἐγὼ κακῶν. Oed. R. 1237. τῶν δὲ παραθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. Ai. 1000. ἀγὼ κλύων δείλαιος, ἐκποδὼν μὲν ὧν, ὑπεστίναζον, νῦν δ' ὄρῳ ἀπόλλυμαι. Schaef. l. ad v. 728. 9. c.

V. 880. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι] Recte Lb. Omissum in Triclin. τις. Herm. Elem. D. Metr. p. 232. sq. Alii substituerunt ἡ γ. κτ. Markl. ad Eur. Suppl. 786. Reisk. coni. καὶ ταῦτ' ἔτ' ἔτλη χεῖρ γυναικεία κτίσαι. Heath. καὶ ταῦτά γ' ἔτλη χεῖρ γυναικεία κτίσαι. Laborat hic locus ex omni parte. Primo τις illud, quod veteres libri habent, non videtur dubitari posse quin metricis debeatur. Nam non tantum inutile, sed etiam alienum est, quia feminam, non aliquam feminam fecisse chorus miratur. Deinde sive additum sit τις, sive omissum, quid sibi vult καὶ ταῦτα? Nam quum nutrix dixisset: multo magis miserta esses, si ipsa vidisses quae fecit, nondum scit chorus, quid illa fecerit, ut quaerere potius, quae illa sint, debeat, quam, quod profecto absurdum est, mirari, quod haec quoque fecerit, quae qualia sint nescit. Et tamen hoc dicere eorum, non autem interrogare, quid illud tam miserabile fecerit Deianira, responsio nutricis docet. HERM.

Locus ab interpretibus perversus perversa creavit iudicia. Omitto equidem singula, quae perscrutanda tuo tibi relinquam iudicio. Primo autem oppono, pronomen exagitatum si quid aliud quam maxime sincerum esse. Est vero usitatissimum illud, quod apponi solet adiectivis, quae eo addito aliquanto plus valent quam illo omissio. Nempe pronomen adiectivum suum tanquam speciale quoddam de generali proponit. Trach. 945. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἡδε τις βάσις. Ai. 8. κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρινος βάσις. Ib. 1266. ὥς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαφύξει. Philoct. 808. ὥς ἦδε μοι ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται. H. Stephan. D. A. p. 80. sq. Schrad. ad Mus. p. 133. Schol. ad Soph. Ai. 1266. V. 1030. Deinde καὶ ταῦτα quod maximopere offendit, offendere debebat neminem. Trach. 1154. ἡ μὲν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται. Eur. Phoen. 718. 9. τὰ ποῦ ταῦτα. Iph. A. 1010. τί τοῦτ' ἔλεξας. Terent. Heaut. V. 1. 69. quam rem agis? CH. id mirari te simulato et illum hoc rogato simul, quamobrem id faciam. ME. quin ego vero, quamobrem id facias, nescio. Fr. Aug. Wolf. ad Dem. Leptin. p. 282.

V. 882. ἐπεὶ παρῆλθε] Schaef. sec. Oed. R. 1451. coni. ἐπεὶ γὰρ ἦλθε, quod expunctis cum Hermanno duobus, qui antecedunt, versibus probandum esset. Nunc vero γὰρ particula ab initio orationis non male omittitur. Aeschyl. Prom. 207. 236. Blf. De verbo denique adi sis Dorvill. ad Charit. III. p. 355.

V. 883. κοῖλα δέμνια] Schol. γρ. κοινά· ἡ τὰ τοῦ θανάτου, ἡ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ. Ineptit Samuel Musgravius.

V. 884. στρογγύνθ' - ἀντιώη] Turn. στρογγύνθ', Steph. et Cant. στρογγύνθ'. Idem recte ἀντιώη, pro quo Br.

Membr. Ald. Harl. Laur. A. ἀντοίη vel ἀντοίη, quod excusat Nev. ex Hom. II. γ. 423. conferri iubens Steph. Thes. vv. συναντίω et ὑπαντίω, sed non immemor Soph. Antig. 982. Eur. Suppl. 398. Iph. T. 1178.

V. 885. κρύψας' ἐαυτὴν ἐνθα] Soph. Ai. 659. Oed. R. 796. 1412. Trach. 782. El. 380. De his postremis addimus Eran. Phil. p. 167. sq. Ammon. p. 51. sq. Ioann. Alex. p. 36. Eustath. p. 1839. 60. Markld. ad Tyr. Max. XLI. 3. Stallb. ad Plat. Apolog. XXVI. Gorg. XLIX. Bernh. Synt. Gr. p. 349. sq. Notatt. ad v. 192.

V. 886. βρυχᾶτο] Br. Erf. Schaefer. βρυχᾶτο. Herm. Praef. ad Eur. Bacch. p. XVII. XLIX. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 1499. p. 376. sqq. — Ammon. p. 32. Soph. Ai. 322. interpr.

V. 887. ὅτις — ὅτου] Alii κλαῖε. Harl. ὅπου. Facilis quidem, sed non vera Schaeferi explicatio εἴ του, quam cave defensum eas dicendi ratione opposita, quam εἴ τις pro ὅς τις dictum esse volunt. Herodot. VIII. 113. p. 673. 38. ἐκ δὲ τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους, τοῖσι εἰδεά τε ὑπῆρχε διαλέγων, καὶ εἰ τέροις τι χρηστὸν συνείδεε πεποιημένον. ell. Xenoph. Hist. Gr. V. 3. 6. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους καὶ ὅτι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιοῦτου στρατεύματος. Plat. Legg. III. 678. E. Xenoph. Cyrop. VIII. 3. 46. Aequae si qui non est quicunque, etiamsi ita videri possit. Muell. ad Cic. Orat. II. 44. 185. Ellendt. ad Brut. LXIX. 242. Heins. ad Flor. I. 18. 27. — Praeter Hes. Theog. 783. conferamus ad h. l. Plat. Legg. II. p. 58. sq. φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαίους εὐτυχῆς, ὅτι καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο (sic, neque εὐτυχῆς scribendum. Thucyd. II. 44. Eur. Iph. T. 484. sqq. Bernh. Synt. Gr. p. 291. sq.), et citatis a Nevio Protag. 327. B. p. 527. Hdf.

ἀλλὰ ὅτου ἔτυχεν ὁ υἱὸς εὐφροσύνατος γενόμενος εἰς αὐλησιν, οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ἦξῃ θῆ, ὅτου δὲ ἀφύης, ἀκλεῆς. Hipp. M. 282. D. p. 136. Hdf. τούτων δ' ἐκάτερος πλεον ἄργυρίου ἀπὸ σοφίας εἴργασται, ἢ ἄλλος δημιουργὸς ἀφ' ἧςτινος τέχνης — addamus explicationis significandae causa Protag. 323. A. p. 513. Hdf. ἐάν τις φῇ ἀγαθὸς αὐλητὴς εἶναι ἢ ἄλλην ἡντινοῦν τέχνην ἢν μὴ ἔστιν. Cic. I. c. beatum, cui etiam in senectute contigerit, ut sapientiam verasque opinionones assequi possit. Fin. V. 24. 70. quem enim deditum voluptatibus, quem cupiditatum incendiis inflammatum, in iis poticendis, quae acerrime concupivisset, tanta laetitia perfundi arbitramur, quanta — Off. I. 29. 103. ut enim pueris non omnem ludendi licentiam damus, sed eam, quae ab honestatis actionibus non sit aliena. Eur. Suppl. 864. φεύγων τραπέζας ὅς τις ἐξογκοῖτ' ἄγαν —, neque εἴ τις, ut est ap. Athen. IV. p. 159. A.

V. 888. ψάσσειν] Male arbitrantur VV. DD., verbum regere Accusativum in Soph. Antig. 857. ἔψανσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον — nam quae adhibentur similia, inepta et aliena sunt omnia, veluti Ai. 177. (v. ad v. 473.), atque alia, quae attulit Petrus Elmsleius, quem contra v. Elmsl. ad Eur. Med. p. 80. Cave igitur, ne fallaris aequo modo in Eur. Herc. Fur. 59. ἧς μὴ ποθ', ὅς τις καὶ μέσως εὐνους ἐμοὶ, τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον. Hom. II. γ. 50. I. δ. 197. (Eur. Phoen. 1334. Pors.) ε. 759. Soph. Ai. 559. 1191. 1210. Oed. R. 603. El. 966. Heindf. ad Plat. Gorg. 135. Similiter νᾶγε in Oed. Col. 1106. αἰτεῖς ἂ τεύξει (Catull. LXI. 204. quod cupis, capis), i. e. αἰτεῖς ἐκεῖνα, ὧν τεύξει. Trach. 1084. Atque eadem ratione explices Antig. 546. μὴδ' ἂ μὴ ῥιγες ποιοῦ σεαυτῆς. Oed. Col. 839. μὴ πίτασσ' ἂ μὴ κρατεῖς.

Matth. Gr. Gr. p. 889. Notatt. ad v. 1069. Terent. Heaut. I. 1. 24.

V. 890. εἴ τον] Vulg. εἴ που. Illud Laur. A. Par. B. Vat. Iunt. 2. Turn. v. l. V. ad v. 887.

V. 892. αὐτὴ τὸν αὐτῆς] Ald. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ex v. 873. Recte Cdd. Iunt. 2. Triclin.

ἀνακαλουμένη] Ald. Iunt. 2. δαίμονα καλουμένη, sed ἀνακαλουμένη Laur. A. Par. B. Vat. Turn. et qui sequuti sunt interpretes. Ael. V. H. XII. 1.

V. 893. καὶ τὰς ἄπαιδας — οὐσίας] Schol. ἐπεὶ μηκέτι ἔμελλεν παῖδας τίττειν ἥτοι σχῆσειν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γένησονται συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παιδοποιῖαν. οὐσίας δὲ, κοίτας, συνουσίας. Aeque inepte Br. dolensque sibi spem sublatam augendi Herculem prole. V. 54. Musgr. coni. ἀπαυδεῖς: ab omnium colloquio seiunctam vitam —, Eur. Or. 47. 75. Soph. Oed. R. 238. Valcken. ad Eur. Hipp. 946. Herodot. VII. 231. p. 614. 3. — vel ἀμειδεῖς. Graev. ad Hes. Op. 508. Herm. mavult δίπαιδας: et duplicium liberorum in posterum futuram rem paternam i. e. ex se et Ioleceptorum. At qui scire potuerit Deianira, Iolen omnino liberos parituram, esse? Nevius denique lectionem vulgatam enarrat ut Oed. Col. 1383. σὺ δ' ἔρῳ' ἀπόπτυστός τε καὶ πάτωρ ἐμοῦ sec. vv. 790 — 3. 799 — 802., ut lugeat Deianira tristem vitam post Herculis mortem sibi instantem. At vero id iam agit, ut mortem sibi consciscat, quocirca arbitror equidem nonnisi conqueri Deianiram, se in posterum liberis suis destitutam fore. Eur. Alc. 375. sqq. 388. sq.

V. 895. εἰσορμωμένην] Cod. Par. Herm. ἐξορμωμένην.

V.

V. 897. φρούρον] Philoct. 151. Br. Erf. Schaef. φρούρον. Vulg. sine coronide, ut supr. βρυχᾶτο.

V. 899. ὅπως] V. ad v. 747., quem locum pervertit Musgr. ad Eur. Iph. A. 151.

V. 900. καθεῖς] Br. καθεῖς. Pors. Suppl. Praef. ad Eur. Hec. p. XVII. Herm. ad Eur. Bacch. p. XIII.

V. 901. δακρύων ῥήξασα] Sic Dioscorides Anthol. p. 202. δάκρυα δ' οὐκ ἔρῳ. Incertus ibid. p. 270. ἔρῳ ῥήξαν μοῦσαι δάκρυα. Eur. Troad. 757. πνεῦμ' ἀπορῳήσεις. Iph. T. 981. βίον ἀπορῳήσεις. MUSGR. V. 834. Gron. ad Liv. XXXVI. 7. Virg. Aen. II. 129. IV. 553.

V. 902. νυμφεῖ' ἐμῷ] Thalamus, in quo erat lectum, ut comprobare vult Wakef. ex Soph. Antig. 1205. αὐθαῖς πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἀίδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. Lycophr. Cass. 323. σὲ δ' ὦμ' ἀπὸς νυμφεῖα καὶ γαμηλίου ἄξει θυγλὰς στυγνὸς Ἰφιδος λέων. Rectius Herm. λέχη καὶ νυμφεῖα nihil aliud dicit esse quam νυμφικὰ λέχη. Oed. R. 1243. 3. Serv. ad Virg. Georg. II. 192. Aen. I. 65. Cort. ad Sall. Catil. 2. Buenem. Lactant. Vol. I. p. 344. Hom. Il. ε. 398. Hymn. Apoll. 17. Markl. ad Eur. Iph. T. 1389.

V. 904. ἔτ' — ἐννητρίαν] Harl. ἔτ' omittit. Ald. Iunt. 1. Brubb. ἐννητρίαν. Lob. ad Phrynich. p. 204. 256. *). Monk. ad Eur. Hippol. 585.

V. 906. ὦ] Wakef. corr. ῥ, Schaef. οὔ. V. ad v. 162. et Bernh. Synt. Gr. p. 93.

V. 907. ἐκ δ' ἐλώπισεν] Hesych. ἐξελώπισεν· ἐξεσχύλευσεν, ἐξέδυσεν. Schol. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν· λῶπος γὰρ τὸ ἱμάτιον. Hom. Od. ν. 224. ibiq. Eustath. Poll. Onom. VII. 44.

19

V. 910. φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε] Schaef. post Musgrav. τῆς τεχνωμένης cum verbo φράζω iungi vult, ut El. 317. Philoct. 439. 441. Ai. 1236. Trach. 1090. Schol. τῷ "Τλλω τῷ παιδὶ τῆς τοιαῦτα τολμώσης. Herm. plena, inquit, oratio est aut φράζω τάδε τῆς αὐτὰ τεχνωμένης, aut τῆς τάδε τεχνωμένης φράζω αὐτά. Hom. Il. μ'. 451. 2. 3. σ'. 347. Trach. 1034. 5. V. ad v. 969.

V. 911. τὸ κεῖσε δεῖρό τ'] Valcken. ad Eur. Phoen. 272.

V. 912. ἀμφιπλήγι] Antig. 1309. Valeken. ad Eur. Hippol. 780. Lob. ad Soph. Ai. 306. 323.

V. 913. ὅφ' ἦπαρ καὶ φρένας] Schol. περὶ τὸ ἦπαρ γὰρ φρένες εἰσὶ παχεῖαι. "Ομηρος· ὅθι τε φρένες ἦπαρ ἔχουσιν. Od. ε. 301. Schol. Ven. ad Il. λ'. 579. φρένας δὲ ὁ ποιητὴς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸ διάφραγμα. Il. κ'. 10. π'. 481. 504.

V. 914. ἔγνω γὰρ τάλας] Adeat tiro Pors. Suppl. Praef. ad Eur. Hec. p. XXXII. Lob. ad Soph. Ai. 1090. — Elmsl. ad Oed. Col. 115.

V. 915. ἐφάπειεν] Schol. ἔγνω γὰρ κατὰ ποῖον τρόπον τοῦτο ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· συνειδεν, ὡς ὀργισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἡπατῆσθαι παρὰ τοῦ Νέσσου τὸ ἔργον τοῦτο διεπράξατο. Wund. ἐφάπειεν ad Hyllum refert. Antig. 40. Ai. 1317. Lob. ib. ad v. 698. Dorvill. ad Charit. VII. 5. p. 582. Vv. 716. sqq. 790. sqq. 799. sqq. — Oed. R. 1241.

V. 917. πρὸς τοῦ θηρός] V. 1109. Νέσσοις πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν.

V. 918. κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος] Cave, ne coniungas, quae coniungi nullo modo possunt. V. 315. δακρυῖ- ῥοεὶ δύστηνος. V. 828. ὀλοὰ στένει. V. 1221. τὴν χάριν ταχεῖαν πρὸς θες. V. ad vv. 433. 839. Herm. Opusc. I. p. 222.

V. 920. πλευρόθεν] Hom. Il. ν'. 562. ἐγγύθεν ὀρμηθείς. ε. 72. 275. ι'. 219. λ'. 396. 485. ρ'. 128. 554. ψ'. 533. Soph. Ai. 723. Philoct. 656. El. 1058. 1449. Antig. 521. Eur. Or. 841. Hec. 719. Goell. ad Thucyd. VIII. 63. Soph. Ai. 295. V. ad v. 499. Ut hic πλευρόθεν non pro πλευρῇ, ita αὐτόθεν, ἔσωθεν, κάτωθεν, ἐκεῖθεν, ὅθεν, πόθεν, al. non dicuntur pro αὐτοῦ, ἔσω, κάτω, ἐκεῖ, ὅθι, ποῦ al. Falsum enim illud tralaticium, adverbium in *θεν* pro primitivis usurpari. Apollon. de Adv. p. 597. sqq. Vanum ac futile cognoscere facillime, quoniam non solum duplex, sed etiam triplex horum adverbiorum significatus est, id quod, si ea reputaveris, quae excussimus de Genitivo, non mirabere. V. ad vv. 683. 951. 986. 1243.

V. 922. αἰτίᾳ βάλοι] Soph. Ai. 1244. ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἡ κακοῖς βαλεῖτέ που. Eur. El. 902. νεκρούς ὑβρίζειν, μή μέ τις φθόνῳ βάλη. Aristoph. Thesm. 902. βάῦζε, τοῦ μὲν σώμα βάλλουσα ψόγῳ. Musgr. ad Soph. Ai. 1261. Oed. R. 670.

V. 923. δυοῖν] Par. B. δυεῖν. Recepit Br. suas adhibens annotationes ad Aeschyl. Prom. 784. VII c. Th. 923., idemque fortasse ubique reponendum esse in graeca tragoedia Seidler est opinio ad Eur. El. 95. Refragatur autem Lb. auctoritas, qui ubique fere δυοῖν exhibent, raro δυεῖν, idque nonnisi altera δυοῖν scriptura intercedente. Eustath. ad Hom. Il. κ'. p. 802. Od. φ'. p. 1907. Phrynich. p. 210. Thom. M. p. 46. Schol. Viteb. ad Eur. Hec. 45. Popp. Proleg. Thuc. I. p. 223. Elmsl. ad Soph. Oed. R. 1280. Eur. Med. 1256.

V. 924. ὠρφανισμένος βίον] Wakef. corr. βίον, i. e. κατὰ βίον. Male! Apte Herm. allegat Lycophr. Cass. 102. καὶ τὴν ἄννημον πόρτιν ἀρπάσας λύκος, δυοῖν πελειαῖν ὠρφανισμένην γονῆς. V. ad v. 50.

V. 926. πλείους] Laur. A. Harl. Steph. Cant. πλείους. Par. B. πλείστιας. Ald. Br. Membr. m. sec. Turn. πλείους. Reisig. Coniect. in Aristoph. p. 42. Ceterum Erf. edidit τὰς ἡμέρας. Tu v. Eustath. ad Hom. II. κ'. p. 801. et annotatt. ad v. 3. Antig. 689. Lambin. ad Horat. IV. Od. 7. 17.

V. 929. πότερα πρότερα περιστένω] Br. Membr. Ald. Harl. Iunt. 1. Brubb. πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω. Laur. A. Iunt. 2. Schol. Rom. πότερ' ἂν πρότερα ἐπιστένω. Par. Flor. Herm. πότερ' ἂν πότερ'. Turn. πότερα πρότερ' ἐπιστένω. Steph. Cant. πότερα πότερ' ἂν ἐπιστένω. Br. Erf. Schaef. πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω. Reisig. Coniect. in Aristoph. p. XXV. πότερ' οὖν πρότερα περιστένω, ut Aristoph. Eccl. 1082. ποτέρως προτέρως οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ. Herm. πότερ' ἄρα πρότερ' ἐπιστένω. Al. πότερ' ἂν πότερ' ἂν ἐπιστένω et πότερα πρότερον, ut Dindf., qui praefat. p. LX. illud iure praetulit, quod nos edidimus. Schaef. ad Gregor. Cor. p. 784. Eur. Iph. T. 656. 7.

V. 930. τέλεα περαιτέρω] Schol. ποῖα, φησὶ, στένω, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἢ τὰ κατὰ τὴν Ἀηΐανειραν; ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος; δυσκατάληπτά ἐστιν, ἰσομεγέθη ὄντα. Nevius enarrat secundum Passov. v. τέλος c. et ad περαιτέρω supplens ὄντα. Eur. Androm. 271. Hermannus: utra priora gemam, utra deinceps postrema, misera nescio. Aeschyl. Agam. 1481. Conf. Hom. II. ε. 703. Od. ε. 14. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανῖνες. Eur. El. 907. τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; ποῖας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον;

V. 933. τάδε δὲ μένομεν] Cdd. τάδε δὲ μέλλομεν. Cd. Par. Herm. τὰ δέ. In versibus sibi invicem op-

positis (constituunt enim VV. DD. antistrophas vv. 929. sqq. et 932. sqq.) πότερα τέλεα περαιτέρω — τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν ne una quidem litterula metri caussa est convertenda. Et quomodo tandem quispiam dactylum μέλλομεν in tribrachum ad veri speciem diffingat? Erfurdti μελόμεν' (cuius auctor est Hermannus) equidem pro nihilo habeo. REISIG. Schol. τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἀηΐανειραν αὐταῖς ὅψεσιν ἔξεστι θεωρεῖν ἐν τῷ οἴκῳ· τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἀποδεχόμεθα. Seq. ἴσον δὲ ἔστι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν. Recte hoc! Suid. v. ἐλπίς· διαφέρει προσδοκία ἐλπίδος. — ὁ φοβούμενος προσδοκᾷ, ἀλλ' οὐ προσδοκᾷ ἀγαθὰ· κακῶν γὰρ προσδοκία ὁ φόβος. Quod nos rescripsimus praeunte Erfurdtio, id explicabis: μένομεν ἐλπίζοντες. V. 107. κακὰν ἐλπίζουσιν αἴσαν. Virgil. Aen. I. 547. IV. 419. Priscian. XVIII. p. 1179. Putsch. Thom. M. p. 299. interpr. Aliter Pind. Pyth. II. 89. (49.).

V. 935. εἶθ' ἀνεμόεσσα] Par. Herm. ἐνθ'. Schol. ἀνεμόεσσα αὔρα, περιφανὴς ἄνεμος. Ἐπουρος, οὐριος. Ἐστιῶτις, κατοικίδιος. Ὁ δὲ νοῦς· εἶθε, ὡς ἔστι κα, πνεύσειεν ἄνεμος οὐριος ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἵνα μελαβῶν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς ἐστίας καὶ ἀποχωρήζοι, ὅπως μὴ παραχρῆμα ἀποθάνῃ, θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον. Τοῦτο δὲ λέγει, ὡς μὴ κατεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφοράς.

V. 936. ἔπουρος] Erf. ἄπουρος ex Oed. R. 194.

V. 937. ἀποικίσσειεν ἐκ τόπων] Livineii liber p. ἔκτοπον e corr. De continuatis Optativis conferas Ai. 1217. 1221. Philoct. 528. 9. Trach. 637. sqq. Bernh. Synt. Gr. p. 406. sq.

V. 938. τὸν Διός] Sic Ald. Harl. Cdd. Herm. al. Triclin. τὸν Ζηνός. Tralatum fortasse ex v. 1074. V. ad v. 946. Pors. ad Eur. Or. 1700.

V. 940. μοῦνον] Adde locum hunc iis, quae exposuimus ad v. 716. Hermannus hanc verborum sententiam esse ratus: ultra magis gemam, nescio. Deianira mortua est: Herculem morti proximum audimus: quem utinam effugere possim, ne mox solum superstitem videam, reprehendit Musgravium et Groddeckium, qui μοῦνον adverbii instar dumtaxat, dummodo interpretati sunt. Philoct. 528. Trach. 578. 1077. — Ai. 545. 6.

V. 941. δυσπαλλάκτοις] Schol. δυσδιάτοις. Antig. 422. Schaeff. ad Dionys. Comp. Verb. p. 89. sqq.

V. 942. πρὸ δόμων] Par. B. πρὸς δόμων. Par. T. πρὸς δῶμα. Vat. πρὸς δόμον. Turn. πρὸ δῶμα et in marg. δόμον. Br. Schaeff. Matth. πρὸς δόμον, quam Heathii coniecturam praeter Vat. confirmant duo Cdd. Br. Erf. ποτὶ δῶμα. Dorvill. ad Charit. I. 14. p. 288. Bernh. Synt. Gr. p. 232.

V. 943. ἄγχου δ' ἄρα — προῦκλαιον] Turn. Steph. Cant. ἐκλαιον. Post ἀηδὼν Br. Membr. Ald. al. ξένοι addunt (Dorvill. ad Charit. II. 7. p. 321. sq.), quae inepta est παρεπιγραφή, ut intelliges ex schol. Bene Hermannus ἄγχου καὶ οὐ μακρὰν pro ἄγχου καὶ οὐ μακρὰν ὄντα accipit. Hom. II. γ. 424. ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ξαστον — Od. γ. 312. ἀργαλέον σε, θεῶ, γνῶναι βροτῶ ἀντιάσαντι. Thucyd. VI. 27. καὶ τὸ πρῶγμα μειζόνως ἐλάβανον — Eur. Bacch. 774. ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους. Hom. II. π. 435. Eur. Iph. T. 656. Hec. 116. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι — γ. 315. ὅς δ' ἡ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσιν. Ib. ζ. 110. τ. 409. υ. 425.

Soph. Oed. Col. 29. 83. Phil. 26. Trach. 1199. Plat. Phileb. p. 124. Stallb. fidem concilies ex Soph. Antig. 1325., sed Eur. El. 497. mecum corrigas ex Soph. Philoct. 150. et notatt. ad v. 799. V. Schaeff. ad Eur. Or. 73. p. 21. Bernh. Synt. Gr. p. 337. sq. et quae supra diximus ad v. 798.

V. 945. ἐξόμιλος] Schol. ἐκ τῆς βαδίσεως συνῆκεν, τὸ φαινόμενον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι· οἶον, βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστι, καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκεν. Hermannus sec. Eur. Iph. A. 735. explicat: a peregrinis egressa turba. Abresch. ad N. T. p. 593.

V. 946. πᾶ δ' αὖ] Harl. πᾶ δ' αὖ φρονεῖ. Triclin. πᾶς δ' αὖ φροεῖ. Herm. Wund. Matth. πᾶ δὲ φροεῖ. Nev. ad Soph. Philoct. 1161.

V. 947. προκηδομένα] Sic Br. Membr. Ald. al. Laur. A. Vat. Par. B. Iunt. 2. Schol. προκηδομένα. Triclin. προκηδομένα. Hermannus ex scripturae discrepantia coniei non improbat: πᾶς δὲ φρονεῖ νιν ὥς φίλου προκηδομένα βραδεῖαν ἄπογον φέρειν βάσιν. Bernh. Synt. Gr. p. 53. Notatt. ad v. 249.

βαρεῖαν] Herm. vertit moestum incessum, Musgrav. lentum, Nev. molestum.

V. 949. αἰαῖ· ὅδ' ἀναύδατος φέρεται] Vulg. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ vel αἰ, αἰ, αἰ, αἰ. Br. Erf. αἰ, αἰ, αἰ. Herm. αἰ αἰ (Herodian. π. μ. λ. p. 27. Ddf.) ὅδ' ἀναύδατος (pro ἀναυδος lectione Lb.) φέρεται. Adhibent VV. DD. Nicand. Alex. 560. αὐδῆεσαν ἔθνηκεν ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν. Epigr. ap. Suid. v. ἀγλωττία. Νῦν εἰς πᾶν ἄγλωστος ἀναύδητός τε πεσοῦσα κεῖται.

V. 950. τί χρῆ] Heath. τί δὲ χρῆ —. Wakef. τί χρῆ δὲ —. Erf. τί χρῆ με. Quae sequuntur sic constituit Passovius:

ΠΡΟΩΙΔΟΣ.

ΤΑΛΙΟΣ. ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος, τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἶ μοι.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΠΡΕΣΒΥΣ. σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος·
ἔη γὰρ προπετής· ἀλλ' ἴσχε δακνὴν
στόμα σόν.

ΤΑΛΙΟΣ πῶς φῆς, γέρον, ἦ ἔη;

ΠΡΕΣΒΥΣ. οὐ μὴ ξεγερεῖς τὸν ὕπνω κάτοχον,
κακκινήσεις κύνυστήσεις
φριτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ΤΑΛΙΟΣ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέω βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΗΡΑΚΛΗΣ. ὦ Ζεῦ,
ποῖ γὰρ ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήλοισι
ὀδύναις; οἶ μοι μοι ἐγὼ τλάμων·
ἦδ' αὖ μιαρὰ βρύκει, θεῦ.

ΠΡΕΣΒΥΣ. ἄρ' ἐξίδεις ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι
τιφδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

ΤΑΛΙΟΣ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν σιτέξαιμι, κακὸν τόδε λείσσω.

ΕΠΩΙΔΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ. ὦ Κηναία κοηπὶς βωμῶν
ιερῶν, οἶαν ἄνθ' οἶων
θυμάτων ἐπὶ μοι
μελέω χάριν ἡνύσω, ὦ Ζεῦ·
οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἶαν,
ἦν μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας

ὠφέλον ὅσοις, τόδ' ἀκίλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι·
τίς γὰρ αἰδοῖς, τίς ὁ χειροτέχνης
λατορίας, ὅς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακλήσει;
θαυμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.

Seidl. de Doehm. p. 194. 311. et ad Lob. Ai. p. 434. sq. Eur. Troad. 175. Certum est, inquit Hermannus, v. 957—960. et 966—969. sibi respondere. Non minus certum, ut mihi quidem videtur, etiam illud, v. 973—980. duo sibi respondentia systemata continere. Si quid praeterea sibi respondit, nihil invenies nisi v. 961. sq. et v. 970. sq. quae systemata et loco et genere anapaestorum eam suspicionem excitant, sed tamen non sine audacior verborum quorundam adiectione in responsionem cogi possunt. Nam versus 953—956. non posse respondere versibus 961—965. vel diversum utrobique anapaestorum genus arguit. Qui caute procedere volet, sic existimabit: quae duae senis et Hylli strophae sibi respondent, proodum habere duorum systematum, unius solutiorum, alterius legitimorum anapaestorum v. 951. sq. et v. 953. sq., quae autem sibi respondent Herculis duae strophae, iis proodum praemissam esse ex duobus solutiorum anapaestorum systematis, quorum primum medium est inter illas Hylli et senis strophas, alterum eas sequitur, v. 961. sq. et v. 970. sq.

Lb. ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ.
ὦ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἶ μοι.

Seidl. ὦ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ || μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσωμαι; || ut corr. etiam Erf. ad Eur. Phoen. 384. sec. Aeschyl. VII c. Theb. 1060. Bif. Nev. suspicatur loco secundo poetam scripsisse ὦ μέλεος. V. ad v. 1057.

ὦ μοι] Al. ὦ μοι, al. οἷμοι. Elmsl. ad Eur. Med. 1277. Soph. Oed. Col. 820. Eadem discrepantia fere ubique deprehenditur. Illud aeque atque οἷμοι ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνῃ κείμενον εὐρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπῃς. Schol. ad Aristoph. Nub. 772. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 816. p. CXVII.

σοῦ μέλεος] Abstineas tandem inepto ἔνεκα supplemento (Blomf. Gl. ad Aeschyl. VII c. Theb. 777. Elmsl. ad Eur. Med. 996. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 16.), nempe aperta in his similibusque dictionibus Genitivi notio primaria (Pind. Pyth. II. 87. 8.), id quod affatim comprobatur Aeschyl. Agam. 1273. δὲ λ' ἴσθι τλήμων οὐδ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός. Plaut. Cist. IV. 2. 3. Virgil. Aen. IV. 529. Liv. I. 58. Curt. IV. 3. 11. — Eur. Or. 533. 4. Iph. T. 850. I. V. ad v. 920. — Praeter dicta ad vv. 23. 499. conferas Suid. v. μακαρίζω, Phavorin. v. ἄγαμαι et Lamb. ad Horat. XVII. Epod. 81. Heins. Barth. ap. Andr. Duk. ad Flor. III. p. 577.

V. 952. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι] Hom. Od. γ'. 22. πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσπτεύσομαι αὐτόν; Aeschyl. Choeph. 82. πῶς εὐφρον' εἴπω; πῶς κατεύξομαι πατρί; Eur. Ion. 758. εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν; Aristoph. Plut. 603. 5. Ovid. Metam. III. 465. quid faciam, roger anne rogem? quid deinde rogabo? Blomf. ad Aeschyl. Choeph. I. c. Pers. Gl. 909. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 558. sq. Dorvill. ad Charit. III. 3. p. 361. Ceterum formula eorum est: qui quid agant et quo se ver-

tant, nesciunt, ut verbis utar Abreschii. Praeivit Homerus II. λ'. 404. ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; Od. ε'. 465. ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Soph. Oed. Col. 216. Eur. Hec. 612. al. Ast. ad Plat. Legg. VII. 8. p. 356. Blomf. ad Aeschyl. Pers. I. c.

V. 954. ὠμόφρονος] Schol. ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἡγριωμένου. Vv. 1036. 1083. 1086. 1209.

V. 955. ζῆ γὰρ προπετής] Praepostere Wakef. coni. ζεῖ, neque debebat Erf. auscultare nisi corruptis antea sequentibus. Schol. προπετής, εἰς τὸν θάνατον προνευκώς· ἢ παρειμένος, εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρόσωπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος. Eur. Alc. 143. ἤδη προνοπής ἐστι καὶ ψυχοδόχαι. Ib. 909. πολιάς ἐπὶ χαίτας ἤδη προπετής ὢν βιότου τε πόρσω. Val. Flacc. V. 22. ap. Wakef.

V. 956. πῶς γῆς] De orthographia verborum nihil monuissem, nisi vidissem, Elmsleium in Oed. R. 330. et alibi novi quid tentasse: ubique enim γῆς reposuit, quod certe γῆς scribi debuisset. Sed vulgarem rationem contra Grammaticorum analogiam defendit certa quaedam antiquorum παράδοσις. Etym. M. v. γῆς p. 791. 51. Arcad. de acc. p. 148. Bark. PASSOV. Eur. Hec. 252. 273. 321. al. Pors. Dawes. Misc. Crit. p. 346.

V. 957. οὐ μὴ ἔξερεῖς — κακκινήσεις] Cdd. et editt. vett. οὐ μὴ ἔξερείης τὸν ὕπνῳ κάτοχον, κακκινήσεις κάνασις. Correxerit Ricardus Dawesius Misc. Critt. p. 223. Eur. Med. 1148. s. 1120. Elmsl. οὐ μὴ δυσεμένης ἔσει φίλοις, παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα, φίλους νομίζουσ', οὕς περ ἂν πόσις σέθεν· ad quem locum Petrus Elmsleius haud vulgaria nobis tradidit: nemo nescit οὐ μενεῖς cum interrogatione idem significare quod

μένε vel μεῖνον. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, Will you not stay? Graece vero non solum οὐ μενεῖς dicitur, sed etiam οὐ μὴ μενεῖς contrario sensu. Quem ut procuderet, sic expedit l. c.: a particula negativa μὴ non pendent nisi tria verba δυσμενὴς ἔσει φίλοις (!), ab οὐ vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Mirum sane praeceptum, cuius ne paululum quidem ipsis Graecis suboluisse existimo. Cave autem, ne eos idcirco plumbeos censeas, nam vel hodie erunt, qui doctrinam istam assequi non possint. Verum ne necesse sit, numerum computari singulorum verborum, ad quae μὴ vocula referenda sit, atque hoc demum facto novum exigi significatum et interrogandi signum appingi, tu tibi persuadeas, οὐ μὴ vocolas hic non magis quam alias a Graecis seiunctas esse. Attigimus iam supra (ad v. 596.) tempus futurum, quod accedere videtur ad speciem Imperativi, quamquam v. c. οὐ μενεῖς non vetantis, sed negantis omnino est. Cic. Fam. V. 12. *tu interea non cessabis, et ea, quae habes instituta, perpolies nosque diliges.* Iam vero coniunctis οὐ μὴ vocibus sequens Futurum coniunctam habebit rationem subiecti et obiecti. Plus igitur valet οὐ μὴ μενεῖς, quam οὐ μενεῖς, quoniam, qui hoc dicit, ex ratione tantum subiectiva, sed qui illud dicit, ex ratione simul obiectiva loquitur: nein wohl nicht. Stallb. ad Plat. Crit. III. p. 109. Neutra vero dictio cum Imperativo aequari potest, quare et ii falluntur, qui μὴ cum Futuro iungi negant, et ii, qui vocolam Futuro adiunctam ipsam Imperativi significationem efficere statuunt. Conf. notatt. ad v. 606. Lesbon. π. σχ. p. 186. τῶν δὲ Ἀττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλοντος χρόνου. μὴ πείσομαι. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα

τῶν περὶ Ἀντιφῶντα. σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος κέχρηται. Il. ó. 115. μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Dorvill. ad Charit. I. 5. p. 237. sq. Elmsl. ad Eur. Med. 804. Matth. Gr. Gr. p. 972.

V. 958. κακκινήσεις] Eur. Med. l. c. οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις, παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα. Thucyd. V. 64. καὶ οὐ ῥάδιον ἦν μὴ ἀθρόοις καὶ ἀλλήλους περιμείνασι διελθεῖν τὴν πολεμίαν. Eur. Iph. A. 355. μὴ νεῶν χιλίων ἄρχων Ἡριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός. Iph. T. 1368. καίνοι τὸ γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χερσὶν ἡμεῖς τε. Ib. 1423. οὐκ εἶα πώλοισι ἐμβαλόντες ἡνίας παράκτιοι δραμεῖσθε, κακβολὰς νεῶς Ἑλληνίδος δέξεσθε, σὺν δὲ τῇ θεῷ σπεύδοντες ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε, οἱ δ' ὠκυπόμπους ἔλξετ' ἐς πόντον πλάτας; Virgil. Aen. IV. 592. *non arma expedient totaque ex urbe sequentur, diripientque rates alii navalibus?* Hom. Il. γ'. 52. 3. Wyttenb. Bibl. Crit. III. 4. p. 4. Iacobs. Anthol. Pal. p. 697. Huschk. Tibull. II. 4. 17. Conf. ad v. 1151.

V. 960. ἀλλ' ἐπὶ μοι] Ultimum strophae versum, quem unum et hexametricum quidem fecimus, in tres particulas misere discerpserunt, ita ut ἀλλ' ad anapaestum praecedentem retraherent, in cuius extrema syllaba brevi haeserant, e reliquis vero monometrum et paroemiacum procuderent, quod idem iisdem de causis in antistropha perpetrare coacti erant. At quid invenustius syllaba illa avulsa alteriusque interlocutoris orationi vix ac ne vix quidem assuta? quid corruptius anapaesto a particula γὰρ incipiente? PASSOV. Herm. ad Soph. Ai. 965.

ἐμμέμονε] Pass. βάρος ἄπλετον pro nominativo accipit: vehementior enim, inquit, qui Hyl-

lum agitabat motus animi grave illud pondus est, quo in lamentationes et questus detruditur. Tu sequere alios, qui βάρος ἄπλετον pro accusativo accipiunt. Iph. A. 1495. ἵνα τε δόρατα μέμονε δάϊα δι' ἑμὸν ὄνομα τᾶςδ' Ἀνλίδος στενοπόροισιν ὄρμοις. Iph. T. 655. ἔτι γὰρ ἀμφίλογα δίδυμα μέμονε φρήν, σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις. Hom. ad v. 943. Matth. Gr. Gr. §. 414. ad v. 532. Virgil. Aen. X. 455. ibiq. N. Heins.

V. 963. πεπονημένος] Oed. R. 685. Ai. 1310. V. ad v. 462. Gell. N. Att. XVIII. 2. fin. Cic. Off. I. 25. 88. Mil. XIII. 33. Burm. ad Quintilian. Inst. Or. IX. 3. et ad Vell. II. 97.

V. 964. οἶμοι ἐγὼ] Br. Erf. Schaef. οἱ μοί μοι. Male! Eur. Phoen. 1567. Pors.

V. 965. ἦδ'] Sic Lb. Correxerunt Br. Erf. Schaef. Herm. Nev. cum Triclin. ἦ δ' αὖ μισρὰ βρύκει, quod egregie languere non inepte animadvertit Passovius, nam de eo, quod Hermannus articulum desiderat, tu non eris anxius. Philoct. 807. ὥς ἦδε μοι ὀξεῖα φοιτῇ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται. Trach. 986. 1004. V. ad v. 802. Ceterum recte Schol. ἐσθίει με ἡ νόσος καὶ ἀναλίσκει. Philoct. 758. Heindf. ad Plat. Phaed. 38. p. 60.

V. 966. ἀρ' ἐξήδης] Triclin. ἐξήδεις. Br. ad Oed. R. 433.

V. 968. βλεφάρων θ' ὕπνον] Heath. καὶ βλεφάρων. Receperunt Br. Schaef.

V. 969. οὐ γὰρ ἔχω] Coniecturam Valckenarii στέξαιμι probarunt Br. Erf. Schaef. Reisig. Coniectan. in Aristoph. p. 16. Oed. Col. 510. p. LXXXVI. Schol. ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

Soph. Fragm. ap. Stob. Floril. CVIII. στέργειν δὲ τὰμπεσόντα καὶ θέσθαι πρόπει σοφὸν κυβευτήρ, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Philoct. 538. ἐγὼ δ' ἀνάγκη προὔμαθον στέργειν κακὰ. Eur. Hippol. 458. 9. Phoen. 1699. Lycophr. Cass. 525. Gatak. ad Antonin. VI. 44. p. 248. Locell. ad Xen. Ephes. p. 178. Ceterum Passovius cum Aldo post στέρξαιμι incidit, quod equidem hic non magis desidero, quam in hisce de Hom. II. v. 344. ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάρχοιτο. Ib. ó. 44. τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς. Trach. 558. sq. 609. sq. V. ad v. 910. Br. ad Ar. Eq. 783.

V. 970. ὦ Κηναία κρηπὶς] Lb. βωμῶν ἱερῶν sine distinctione. Idem post οἶαν habent ἀνθ' et θυμάτων post οἶων. Triclin. νῦν post οἶαν e corr. (Ai. 367. Oed. R. 1395. V. ad v. 853.) Br. coni. θυσιῶν, recepit, ut solet, Schaef. Cum iisdem Erf. ἡνυσας. Nos sequuti sumus Hermannum, nec dubitari potest, quin voces θυμάτων et ἀνθ' ex interpretatione adscripticia in ordinem verborum irrepserint. V. 734. sqq. Hom. II. ζ. 236. Theocr. XI. 49.

Κηναία] Tyrrhena regum progenies. Horat. ὁ ῥιπτός Ἰφίτου μόρος —. V. ad vv. 346. 807. al.

βωμῶν] Eur. Herc. F. 984. 5. Lycophr. Cass. 1191. Orph. Argon. 990.

V. 971. οἶαν οἶων] Antig. 847. 942. Ai. 503. 557. 923. El. 751. Trach. 1013. Thucyd. VII. 75. καὶ ἀπὸ οἷας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου ἐς οἶαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῆκτο. Liv. XXX. 42. legatorum Carthaginiensium miserabilis oratio fuit commemorantium, ex quantis opibus quo recidissent Carthaginiensium res. (Casaub. ap. Iac. Gronov. ad Arrian. Exp. Al. VII. 9. p. 284.) Item pressit Graecorum vestigia Tibull. III. 6. 23. quales his poenas

qualis quantusque minetur. Jacobs. Anthol. Gr. Vol. VIII. p. 395. Anthol. Pal. p. 889.

V. 971. ἐπὶ μοι μελέει] Infr. ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Synt. Gr. p. 249.

V. 972. ἡνύσω] Aristoph. Plut. 196. Aeschyl. Prom. 725. Eur. Bacch. 131. Theocr. XVIII. 17. interpr. V. ad v. 462.

V. 976. μανίας—καταδερχθῆναι] Valcken. conl. ἀνίας ἄνθρος. Male! Adhibet Passovius Soph. Antig. 960. Philoct. 259. Trach. 1057. Fragm. Bekk. Anecd. I. p. 385. et Valcken. Diatr. p. 179. Pro

καταδερχθῆναι] Lb. et scholiastae lectione Erf. ex emend. Herm. restituit καταδερχθείς. Illam defendit Passovius praeunte Seidler de Doehm. p. 352., ubi dicit, cumulari interdum sine copula verba eiusdem vel cognatae significationis, ubi animi motus exprimitur concitatio; Hermannus autem dictionem non modo Sophocli, sed nulli omnino homini Graeco ignoscendam censet. Nos καταδερχθῆναι non magis excusandum esse arbitramur, quam ὅσσοις προσιδεῖν (v. ad v. 810.), etenim verba τὸ δ' ἀκίλητον μανίας ἄνθρος καταδερχθῆναι nihil nisi accuratam continent eorum explicationem, quae praecedunt. Quodsi Sophocles particulam id ipsum indicantem (nimirum, scilicet) addidisset, non offendisset quisquam, sed solet ista omitti. V. ad v. 810. Matth. ad Eur. Hec. 777. Ast. ad Plat. Polit. p. 409. 492. 544. al. Legg. p. 22. 47. al. Est autem illud enarrandi genus poetarum maxime, qui gemina enuntiatione idem exprimunt saepius, ut altera intellectu difficilior illustretur altera. Vide schol. ad Aeschyl. Eum. 45. et ad Aristoph. Ran. 1190. Conf. v. 1047. 8. El. 12. Oed. Col. 373. 4. Ai. 749. et ad Eur. Or. 538. Pers. ὅπου σε μέλλω σὴν τε λυπήσειν φρένα adhibe

hibe praeter Soph. Ai. 1147. notata ad vv. 815. 851. Herm. Opusc. I. p. 224. Eur. Phoen. 394. Trach. 469. sq.

V. 977. τίς γὰρ ἀοιδός, τίς] Erf. τίς χειροτέχνης omisso articulo. Seidl. ad Eur. El. 429. Erf. ad Soph. Ai. 640. Herm. ad Oed. R. 1300. Schol. τίς, φησὶν, ἐπιδός ἢ λατρός διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς λατρικῆς ἐνδεικνύμενος, θεραπεύσει τὸ πάθος μου, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιτο; Sed quis non videat, inquit Passovius, quam perversus in hoc Herculis malo chirurgiae sit usus, quam mira chirurgi iuxta incantatorem mentio, ne quid dicam de verbo κατακλεῖν, quod de quovis alio rectius adhibueris, quam, ut cum Plinio Hist. Nat. XXIX. 1. loquar, de carnificibus.

Miscuit Vir Doctissimus diversa tempora, neque animadvertit, qualis fuerit temporibus antiquissimis ars medica, de quibus si loquimur, perversum per se est, distinguere inter incantatorem et chirurgum vel potius medicum, nam una est eademque persona. Hom. Il. ó. 393. καὶ τὸν ἑτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινώων ὀδυνάων — i. e. ἐπιδάτς, ut h. l. ἀοιδός pro ἐπιδός. Od. τ'. 457. Schol. Villos. p. 364. Lamb. ad Horat. I. Ep. 1. 34. Gatak. Miscell. p. 478. Muret. V. Lectt. I. 4. — Pind. Pyth. III. τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων ἐλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι ἢ χειρμάδι τηλεβόλῳ, ἢ θερυνῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδάτς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανεία πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς. Neque vertere potes carnifex cum Plinio, cave enim te inducat ipsa vox χειροτέχνης; etenim dicitur haec non solum de opificibus,

sed etiam de artificibus peritisque cuiuscunque artis, id quod dudum docuit Ez. Spanhemius ad Aristoph. Plut. 533. Goell. ad Thueyd. VI. 72. Neque χειρονογική, quae sic vocata est, quia artis medicae pars fuit vetustissima et praestantissima, (Cels. A. M. Praeff. ad libr. pr. et sept. Plin. Nat. Hist. l. c.) versabatur tantum in τομή et καύσει, sed erat simul φαρμακευτική. Pind. Nem. III. 95. τὸν φαρμάκων δίδαξεν μαλαχόχειρα νομόν. Hom. Il. δ'. 218. λ'. 830. G. Voss. Nat. Artt. V. 8. 7. V. 10. 6. Spanhem. l. c.

V. 979. χωρίς Ζηνός] Recte Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 293. a solo Iove Hercules expectat levamentum malorum.

V. 980. θαῦμ' ἄν] Erf. ex con. Herm. θαῦμ' ὄν πόρρωθεν ἰδοίμην — utinam hunc veluti miraculum procul viderem. Herm. servatae lectioni vulgatae signum interrogationis apposuit: miraculumne ex longinquo visurus sum? Recte iudicat Nevius, verba ista continere apodosin, cuius protasis sit: εἰ τοῦτο ἰδοίμην — sc. at non videbo.

V. 981. εἰτέ μ', εἰτέ μ'] Schol. γρ. ὕστατον εὐνάσαι. Triclin. alterum εἰτέ μ' omittunt. Ceterum de εἰτέ adi sis interpr. ad Antig. 95., et quod ad εὐνάσαι attinet, vide Eur. Or. 152. Pors. ad v. 288. Excipit hunc versum plerumque alter simillimus: εἰτέ με δύστανον εὐνάσαι, quem corr. Seidl. εἰτέ εἰτέ με δύστανον, Herm. εἰτέ ὕστατον εὐνάσαι. Verum ὕστατον nihil fuit nisi δύστανον παρεπιγραφῆς correctio. Inscitia igitur librariorum verba ista illata sunt, quae recte omittit Par. T. Male Valcken. ad Eur. Hipp. 1374.

V. 983. παῖ, πᾶ μου ψαύεις] Lb. πᾶ μου ψαύεις. Schol. ὡς ἐφαπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῷ γνῶναι πῶς ἔχει τῷ σώματι. Erf. cum Wakef.

ποῖ με κλίνεις. Hic con. praeterea: πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κατακλίνεις; vel πᾶ μου ψαύεις; ποῖ καὶ κλίνεις. Herm. φεῦ excidisse putat in versus initio; Seidl. πᾶ duplicari vult; nos παῖ restituimus. Similiter emendo Soph. Ai. 384. ἰδοίμ' ὦν νιν, καίπερ ὧδ' αὐτόμενος. Ib. 1211. καὶ πρὶν μὲν ἦν ἐννυχίου δέματος, ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων θούριος Αἴας. Blomf. ad Aeschyl. VII c. Theb. 543. Koen. ad Gregor. Cor. p. 421. Schf. Dorvill. ad v. 491. c. Similiter καὶ excidit v. 1245.

V. 985. ἀνατέροσας] Lb. ἀντέροσας. Corr. Erf.

V. 986. ἦπται μου, τοιοτοῖ, ἦδ'] Vulg. ἦπται μου τοῦτό τοι. ἦδ' αὐθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὦ. Harl. Br. Membr. τοιοτοί. Laur. A. τὸ τὸ τοῖ. Triclin. ἦπται μου νόσος. ἦ δ' αὐθ' ἔρπει. ποῦ, πόθεν ἔστ', ὦ. Seidl. de Dochn. p. 311.

πόθεν] Schol. ποῦ, γησὶν, ἄρα ἔστε, ὦ πάντων Ἑλλήνων ἀδικώτατοι, τουτέστιν ἀχαριστότατοι, οὗς — τὴν δὲ ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ, ὡς Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη· ἀντὶ τοῦ σχεδόν. Hom. Od. β'. 267. al. Brunckium, qui huiusmodi plura proferre sibi visus est, aequae ac Schaeferum mecum castigabis ex Schaef. ad Eur. Hec. 719. et notatis ad v. 683. Neque agnosces ullam attractionem in Soph. El. 137. ἀλλ' οὐτοὶ τὸν γ' ἔξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πάτερ' ἀνστάσεις, quid enim prodest supplementum ἐν Αἰδου, quod ne puerulus quidem desiderat? Hom. Il. κ'. 179. τοὺς δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρωες. Eur. Alc. 985. οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἐνερθεν κλαίων τοὺς γθιμένους ἄνω. Heindf. ad Plat. Phaed. 57. p. 92. Seidl. ad Eur. Iph. T. 113. Apte Herm. unde mihi auxilio adestis? quia nullo ex loco quisquam adest. Suid. πόθεν, ἀρηγικόν, ἴσον τῷ οὐδαμῶς. Aristoph. Eccl. 330. 389. 968. Valcken. ad Eur. Phoen. 1614.

V. 987. οὐς δὴ πολλά] Ridetne Aristophanes Vesp. 676. πολλά μὲν ἐν γῇ, πολλά δ' ἐφ' ὑγρῇ πινυλεύσας?

V. 990. οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος] Ald. Br. Membr. Harl. ἀποτρέψει. Par. B. ἀναστρέψει. Par. T. ἀνστρέψει. Vat. ἐπιτρέψει e corr. Herodot. VII. 10. p. 513. 78. τὰ τοιαῦτ' ἀποσκήπτει βέλεα. Trach. 1055. ἐγκατάσκηπον βέλος. V. ad vv. 499. 920. Philoct. 1205. Mira exhibet schol. καὶ νῦν, φησὶν, οὐδεὶς ἐκείνων ἐπ' ἐμοὶ νοσοῦντι οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σωτήριον πρὸς ἀγαγὼν ἀπαλλάξει με τοῦ ζῆν. Immo ut corpus redimas, ferrum patieris et ignem Ovid. Rem. Am. 229. Sen. Ep. LXXV. ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει Plat. ap. Diogen. Laert. 85. Polit. III. 406. D. Gorg. 456. B. 480. C. Hippocr. de Med. p. 13. 18. Bas. Cels. Plin. II. ad v. 977. cc. Idem vel veriloquio nominis Aesculapii VV. DD. affinxerunt. Reines. V. Lectt. III. 17. Sprengel. Hist. A. Med. T. I. p. 203.

οὐκ ἀποτρέψει] Repetitam negationem ne arbitrare meram esse repetitionem. Goell. ad Thucyd. I. 122. Notatt. ad v. 148. 9. Adverte modo seq.

V. 991. οὐδ' ἀπαράξαι] V. ad v. 118. Hom. II. ξ. 497. π'. 116. Valcken. ad Herod. VIII. 90. p. 660. 31. Male βίου de ipso Hercule intelliges, id quod apte animadvertit Hermannus. Ernest. Clav. Cic. v. vita.

V. 993. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον] Wakefieldius, quem sequutus est Herm., commate post παῖ posito coniungit τοῦδ' ἀνδρὸς cum sequentibus. Sed quid tandem sibi haec volent, τοῦδ' ἀνδρὸς τοῦργον τόδε? ERF.

V. 994. ἡ κατ' ἐμὴν ῥώμην] Thucyd. VII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα. Herod. III. 14. p. 200. 60. τὰ μὲν

οὐκίῃ ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Eur. Suppl. 844. Iph. T. 836. Herodot. II. 35. p. 119. 73. Cic. Fin. V. 16. 44. quod praeceptum quia maius erat, quam ut ab homine videretur, idcirco assignatum est deo. Ast. ad Plat. Phaedr. LXIV. p. 395.

σοὶ τε γάρ] etenim, namque. Herm. te illud non copulat, sed lenius affirmat, quam τοί, unde natum est, ut Germanice per ja vel wohl exprimi possit. Copulat vero ista particula, sed ita, ut praecedentibus novi quid afferat, quare vim habet amplificandi, id quod et de te simplici et de omnibus valet eiusdem compositis. Plat. Hipp. M. 282. B. Γοργίας τε γὰρ οὗτος ὁ Λεοντίωνος σοφιστῆς δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴχοθεν πρὸς σβεύων. Pind. Pyth. XI. 45. ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μέϊονα φθόνον. Schaef. ad Dionys. Comp. Verb. p. 409. App. Demosth. II. p. 579.

ὄμμα] Wakef. coni. οἶμα male tuetur Erfurdlius.

V. 995. ἐμπλεον] Par. B. T. ἐμπλεων. Erf. ex em. Herm. ἐμπεδον. Schol. σὺ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα, μᾶλλον ἢ δὲ ἐμοῦ. Sunt qui Positivum pro Comparativo dictum esse existiment. Quod ut comprobent, excitant Herodoteum: ἡμέας δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέρως ἢ περ Ἀθηναίους, in quo equidem μᾶλλον, ut addi possit, non voci δίκαιον, sed ἡμέας (Hom. II. ε'. 331.) potius addam. Valcken. p. 216. 60. Verum nonne vides, discrimen intercedere inter Positivum et Comparativum? nonne vides, idem supplemento isto plane tolli? Quocirca hunc locum sic disponas: ἡ δὲ ἐμοῦ σώζειν, σοὶ ὄμμα ἐμπλεον, ut Hom. II. α. 117. ἡ ἀπολέσθαι, βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι. Corn. Nep. Datam. 8. haec etsi Autophradates videbat, tamen statuit congredi, quam cum tantis copiis refugere. Plat.

Phaed. 99. A. δικαιότερον ὦμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην. Goell. ad Thucyd. VII. 49. Bernh. Synt. Gr. p. 437. 86. Aequè quod ad formulam

ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν] attinet, recta verborum dispositione a suspitione conflatarum constructionum liberabis Eur. Med. 673. σοφώτερόν, ἢ κατ' ἀνδρα συμβαλεῖν ἔπη. Plat. Cratyl. 392. A. ταῦτα μείζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν — i. e. ἔπη σοφώτερα συμβαλεῖν ἢ κατ' ἀνδρα et ταῦτα μείζω ἐστὶν ἐξευρεῖν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σέ. Neque aliter dixit idem Plato eodem dialogo p. 178. sq. Hdf. μείζον ἴσως ἐστὶν ἐγνωκέναι ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σέ.

V. 996. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν] Br. Membr. Ald. cum editt. vett. ὀδύναν οὐτ' ἐνδοθεν, οὔτε θύραζ' ἐνεστί μοι. Pors. ad Eur. Hec. 719. Par. T. Cant. θύραζε ἔστι μοι. Par. B. οὔτε θύραθεν ἔστι μοι. Laur. A. θύραζ' ἐν, sed θ super ζ not. Musgr. corr. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν βίοντον. Schol. εἰ τὸ κατασχέιν αὐτὸν ἰῶται, ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. ἴσθι δὲ, φησὶν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν οὔτε διὰ στόματος, οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι. Rectius: οὔτε ἀπ' ἐμαντοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι. Eur. Or. 596. Hom. Od. γ'. 220. Nos probavimus quidem ὀδυνᾶν, sed βίοντον non item, nempe exquisitior longe scriptura Lb. est βίοντον λαθίπονον ὀδυνᾶν, quam βίοντον λαθίπονον ὀδυνᾶν. Trach. 112. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὖξαι βιότου πολύπονον. Eur. Hec. 350. τοῦτό μοι πρῶτον βίου. Lamb. ad Horat. IV. Od. 12. 19. Cort. ad Sall. Iug. 48.

V. 998. παῖ, παῖ] Offendit librarios omissum ὦ, quare vel ὦ παῖ, ὦ παῖ exhibuerunt, aut ὦ παῖ, παῖ, quae lectio vulgata est. Seidl. ὦ παῖ deletο παῖ altero, rectius Herm. ὦ expunxit. Aristoph. Ran. 37.

V. 999. τῷδ' ἐμὲ, τῷδ' ἐμὲ πρόσλαβε] Tangit Aristophanes Acharn. 1214. λάβεσθ' ἐμὸν, λάβεσθ' ἐμὸν σκέλους· παπαῖ· πρόσλάβεσθ', ὦ φίλοι. AI. ἐμοῦ δὲ γε σφὼ τοῦ πέους ἄμφω μέσον· πρόσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

V. 1000. ἔ, ἔ, ἰὼ δαῖμον] Vulg. ἰὼ, ἰὼ. Alterum omittit Harl.

V. 1004. ὦ Παλλὰς, — ἰὼ παῖ, ἰὼ, τόν] Lb. ἰὼ Παλλὰς — ἰὼ παῖ, τὸν φύσαντ'. Seidl. ἰὼ παῖ, παῖ, τόν. Erf. ἰὼ παῖ, ἰὼ τόν ex coniectura Herm., qui alteram profert hanc: ἰὼ σὺ δὲ, παῖ, τόν. Blomf. ad Aeschyl. Agam. 53.

V. 1006. ἐχόλωσεν] Turn. marg. ἐχόλωσε. Schol. γρ. ἐχόλησεν, οἷον χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα. Hom. Il. γ'. 94.

V. 1007. σὰ μάτηρ ἄθεος] Bene illustrat Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 492.

ἀν' ὧδ' ἐπίδοιμι] Aristoph. Acharn. 1156. ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Αἰναια χορηγῶν ἀπέκλεισ' ἄδειπνον· ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον — ad v. 870. Aeschyl. VII c. Theb. 206. — Soph. Philoct. 1113. ἰδοίμαν δὲ νιν, τὸν τάδε μυσάμενον, τὸν ἴσον χρόνον ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. Ai. 679. 840. Oed. Col. 460. 870. El. 647. Antig. 643. Philoct. 275. 509. 795. Eur. Hec. 441. 1258. Troad. 719. Aeschyl. Agam. 1295. Choeph. 117. Plat. Crit. X. p. 49. C. interpr. Lamb. ad Horat. III. Od. 27. 21.

V. 1008. αὐτως, ὧδ' αὐτως] Quod V. D. putidum esse opinatur de αὐτως et αὐτως multa disserere, quum destituti simus hac in re auctoritate vett. Lb., hoc miror equidem, sed illud non item, quod αὐτως dicit esse i. q. οὕτως, αὐτως vero i. q. ὡς αὐτως. Contrarium recte praecepit Matth. Gr. Gr. p. 1205. Soph. Antig. 85. 715. Ai. 1179. Oed. R. 931. Heindf. ad Plat. Phaed. 118. p. 200. Notatt. ad v. 802.

ὦ γλυκὺς Ἄιδας, ὦ] Vulg. ὦ Διὸς αὐθαίμων, ὦ γλυκὺς Ἄιδας. Illud restituit Seidl. de Doehm. p. 313. Adhibent VV. DD. Philoct. 799. 1128. 1213. Oed. Col. 1700. Oed. R. 1297.

V. 1010. εὐνασον, εὐνασον] Lb. et editt. vetf. εὐνασόν μ', εὐνασον. Omittunt pronomen Triclin. Valeken. ad Eur. Hipp. 1378. Seidl. ad Troad. 611. V. ad v. 553.

V. 1013. οἷας] Br. cum Triclin. οἷας. Illud genuinum, etiamsi Nevio non videatur defendi posse ex vv. 27. 145. 149. 314., quos neque ego excitabo. Hom. II. σ'. 485. addas dictis ad v. 532.

οἷας οἷος ὦν] Plat. Polit. VIII. 569. A. Sympos. 195. A. Eur. Alc. 145. ibiq. Monk. Reisig. ad Soph. Oed. Col. 809. p. 306. supr. ad v. 971.

Ut de dictis, quae effatur Hercules, recte iudices, haec tibi suggeram. Plat. Polit. X. p. 605. D. οἱ γὰρ πον βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὀμήρου ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τῶν τραγωδοποιῶν μιμουμένου τινὰ τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ καὶ ἡδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἷσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπόμεθα συμπάσχοντες, καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν, ὅς ἂν ἡμᾶς ὁ τε μάλιστα οὕτω διαθῇ; Οἶδα. Namque τίς ἐστιν οὕτω στεῖρόδες ἀνθρώπου φύσις, ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ; inquit ipse Euripides. Spectabant enim poetae tragici τὸ χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς quam maxime (Plat. Gorg. LVII. p. 502. B. Phileb. p. 48. A.), unde factum, ut a populo vel πατέρες τῆς σοφίας καὶ ἡγεμόνες dicerentur. Plat. Lys. p. 214. A. Lach. p. 183. A. Polit. X. 3. Legg. II. 4. Aliter autem sentit Plato Polit. III., aliter iudicat et iudicare debebat Lucianus de Salt. p.

508. μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὥδῃ· ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ῥόπαλον, ὃ περικείται, σολοικίαν εὖ γρονῶν εἰκότως φαίη ἂν τις τὸ πρᾶγμα. Nec mirum, idem sensisse Aristophanem, qui ipsas Herculis lamentationes atque eiulationes perstrinxisse videtur in Acharn. extr., id quod etiam ex iis, quae supra iam comparavimus, atque ex Plut. 253. 282. 415. luculenter apparet. Atque alio insuper nomine carpit aut certe oblique tangit Euripides Herc. Fur. 1270. μόχθους οὓς ἔτλην τί δεῖ λέγειν; Ib. 1353. 1412. Trach. 1043. 1069. Pors. ad Eur. Phoen. 763. Sed non inepte iudicat schol. ad Soph. Ai. 421. οὐ νεμεσητὸν Ἀἴαντι μεγαλαυχεῖσθαι· ὅταν μὲν γάρ τις ἐν μετρίᾳ διαγωγῇ ᾖ, τότε εὐσχημον περιστελλεῖν τὰ ἑαυτοῦ πλεονεκτήματα· ἀπηυδηκότα δὲ ἄνδρα οὐκ ἂν τις βέμψαιτο εἰ μεγαλαυχεῖται, ὅποια καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ τέλει ὦν περὶ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ διέξεισι· καὶ γίνεται ἐπίτασις τοῦ πάθους, ὁπόταν τὸ τοιοῦτο διαφθεῖρηται, ἔτι δὲ αὖξεται τὸ πάθος, οὐκ ὑπὸ ἄλλου λεγόμενον, ἀλλ' ὑπὸ αὐτοῦ. Quod denique ad μακρὰν ῥῆσιν attinet, conferas Soph. Ai. 992—1040. Philoct. 343—390. et iam Hom. II. λ'. 655—803. Casaubon. ad Theophr. p. 173. Fisch. Ruhnck. ad Tim. 228. Pors. ad Eur. Or. 1516.

V. 1014. ὦ πολλὰ δῆ] Lb. καὶ λόγῳ κακά. Corr. Both. ell. v. 729., cui addit Nevius Ai. 813. El. 59. 63. 1453. Vertit Cic. Tusc. II. 8. Respicit Aristoph. Plut. 253.

δῆ] Heindf. ad Plat. Phaed. 132. p. 224. Theaet. 22. p. 290.

καὶ] I. e. πολλὰ καὶ θερμά γε. Plat. Phaed. 58. D. Hom. II. π'. 425. ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ'

ἐλυσεν. Heindf. ad Plat. Parm. 5. p. 195. Matth. Gr. Gr. p. 830. sq.

θερμῶ] Eustath. ad Hom. II. β'. p. 201. θερμὸν ἔργον διυλεμένως, τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύ. Aristoph. Plut. 415. ibiq. Bergl. Musgr. ad Soph. Philoct. 950.

V. 1015. καὶ χειρὶ] Harl. Ald. cum edit. vett. χειρὶ. Triclin. χειρὶ. V. ad v. 246. Pro

νότοις] Davisius verba sequutus Ciceronis: quae corpore exantlata atque animo pertuli male coniecit νότοις vel νόεσι. Wesselg. ad Herod. II. 106. p. 151. sq.

μοχθίσας] Eur. Phoen. 562. Pors. Trond. 872. Seidl. Aristoph. Plut. 282. Valcken. ad Eur. Phoen. 704. — Herc. F. 1250. Alc. 837.

V. 1019. καθήμεν ὤμοις] Horat. Epod. III. 17. nec munus humeris efficacis Herculis inarsit aestuosius. Aeschyl. Choeph. 485. Agam. 1353. 1570.

V. 1021. προσμαχθὲν] V. 750.

ἐκ μὲν — ἐκ δὲ] Oed. R. 27. 8. El. 713. Antig. 427. Virgil. Aen. VI. 438. 9. Supr. ad v. 547. Ceterum confer Herod. III. 36. al.

V. 1022. πνεύμονάς τ' ἀρτηρίας] Br. Membr. Ald. Harl. πλεύμονάς τ'. Iunt. 2. πλεύμονός τ'. Laur. A. πλεύμονός τ' ἀρτηρίας cum gl. τὰς γλέβας. Vat. Triclin. πνεύμονός τ'. Cicero vertit: pulmonum spiritus. V. Seidl. I. ad v. 976. c.

V. 1023. ξυνοικοῦν] Triclin. ξυνοικῶν. Cic. iam de colore sanguinem omnem exsorbuat. Schol. χλωρόν explicat νέον ἢ νεκρόν. Eur. Hec. 126. Musgr. ad Cyclop. 67.

V. 1024. πέπτωκεν] Sic Laur. A. Triclin. Male Br. Membr. Ald. Harl. πέπτωκεν.

διεφθαρμὶ δέμας] Hue videtur respexisse Lucianus Dial. Deor. XIII., ubi Aesculapius irridet Herculem: ὅτε πρῶν ἀνῆλθεσ ἡμίλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῇ σώματι, τοῦ χειῶνος καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. WAKEF.

V. 1025. ἀφράστῳ] Compede caeca. V. 1072.

V. 1026. κοῦ-οὔθ' V. 450. Eur. Med. 4. 1323. ibiq. Herm. Boeckh. ad Pind. Pyth. V. 48. nott. critt.

λόγῃ πεδιάς] Schol. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη· ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ πεδίῳ ἐμαχέσατο πρὸς Κενταύρους. Adhibet Plutarch. T. II. p. 813. E., ubi levi librariorum vitio verba sic corrupta sunt: οὐ ταῦτα λόγῃς πεδία.

V. 1027. στρατός] Cic. non terra edita moles Gigantum, non biformato impetu Centaurus. V. 538. Schol. θήρειος βία· λέοντος, ὕδρας, Κερβέρον, καὶ τῶν λοιπῶν. V. 38. Eur. Herc. Fur. 1271. ποίους ποτ' ἢ λέοντας ἢ τρισωμάτων Τυφῶνας ἢ Γίγαντας ἢ τετρασκελῆ κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα.

V. 1028. οὔθ' Ἑλλάς] Ἑλλάς, scilicet ἀνὴρ. Grammaticus in Bekkeri Anecd. I. p. 97. 4. Ἑλλάς, ὁ ἀνὴρ. Σοφοκλῆς Ἀλάντι Λοκρῶ. Eurip. Phoen. 1547. Vide Brunck. ad El. 682. Philoct. 223. HERM. Est vero Ἑλλάς non magis Ἑλλην, quam Ἀθηναί i. q. Ἀθηναῖοι, v. c. ap. Herod. VII. 8. p. 510. 45. πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἳ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. Eur. El. 1082. Iph. T. 338. al. Cat. ap. Gell. N. Att. III. 7. Liv. VIII. 11. IX. 41. ibiq. Gron. et de Pecun. Vet. II. 4. Gregor. Cor. p. 71. Longin. II. 7. Sect. XXIV. Neque prodest quidquam locus de Eur. Phoen. τίς Ἑλλάς, ἢ τίς βάρβαρος, ἢ τῶν πάροιθεν εὐγενετῶν ἕτερος. Schol. τίς Ἑλληνική γυνή ἢ βάρβαρος γυνή δηλονότι. Eur. Troad. 477. s. 492. Seidl. Hesych. Ἑλλάς, πό-

λεις ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τὸ ἔθνος ἡ Ἀχαιία καὶ αὐ-
τόθεν γυνή. Ceterum v. ad v. 197.

ἄγλωσσος] Aeschyl. Pers. 191. ἡ μὲν Ἑλλάδα κλή-
ρω λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον, nimirum
ἄγλωσσος i. q. βάρβαρος. Poll. I. 109. Hom. II.
β'. 867. Soph. Ai. 1263. Aristoph. Av. 200.

V. 1029. γαῖαν] Supr. οὗς δὴ πολλὰ μὲν ἐν πόν-
τῳ, κατὰ τε θρία πάντα καθαίρων, ὠλεσόμεαν
ὁ τάλας. De Accus. adi sis dicta ad v. 656. 7.

V. 1030. γυνὴ δέ, θῆλυς] Reisk. coni. θῆλυν σχοῦ-
σα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν. Mudg. ap. Heath. γυνὴ δὲ
θῆλυς, κοῦκ ἔχουσ' ἀνδρὸς φύσιν. Herm. et ante
eum iam Valcken. ad Herod. VIII. 38. p. 636. sq.
κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν. Ille tamen lectionem Lb. post-
ea servavit, neque intelligo equidem, cur ἀνδρὸς φύ-
σιν εἶναι magis displiceat, quam simplex φύσιν εἶ-
ναι, quod nemo unquam reprehendit. Nempe οὐκ
ἀνδρὸς φύσιν οἷσα idem est, quod οὐκ ἀνδρείαν
φύσιν οἷσα, i. e. omnino οὐκ ἀνδρεία οἷσα, neque
ἀνῆρ, ut male voluit Valckenarius, nam oppositum
est θῆλυς, neque γυνή, ut Soph. El. 997. Hom. II. ζ'.
180. ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων.
Aeschyl. Choeph. 495. θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γό-
νον. Synt. Gr. p. 119.

V. 1032. γενοῦ μοι] Schol. δεῖξον τοῖς ἔργοις,
ὅτι ἀληθῶς ἔξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος. Recte! Vv.
1097. 1126. Aliud enim significat γενοῦ, aliud γε-
γώς, quare Schaeferus non debebat contendere εἰμὶ
ὦν. Ac ne ea quidem satis recte conferes, quae vi-
dentur similia esse de Oed. R. 1168. 1393. Ai. 1299.
Conf. ad v. 649. Ai. 472. Eur. Iph. A. 407.

V. 1033. πρεσβεύσης] Suid. πρεσβεύεσθαι, πρέσβεις
πέμπετε καὶ πρεσβεύω παρὰ Σοφοκλεῖ. ὦ παῖ, γενοῦ μοι
παῖς ἐτήτυμος γεγώς, καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα

πρεσβεύσης πλέον. Ὁ Ἡρακλῆς φησι ψυχοῦργῶν.
Phot. πρεσβεύειν, προτιμᾶν. Εὐριπίδης (Hippol. 5.
interpr.). Hesych. πρεσβεύειν, προτιμᾶν, μεγαλύνειν.
Poll. II. 12. πρεσβεύειν, τὸ τιμᾶν παρὰ Πλάτῳ —
ibiq. Iungerm. et nott. ad Thom. M. p. 737. Cic. ne
me occidentem matris superet caritas.

V. 1036. εἰ-ῆ] Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 80.

τοῦμόν ἢ κείνης] Articulus non modo in compara-
tionibus et arctioribus omnino compositionibus, veluti
Theocr. II. 15. φάρμακα ταῦθ' ἐρδοῖσα χειρείονα
μήτε τι Κίρκας, μήτε τι Μηδείας, μήτε ξάνθας
Περιμήδας. Eur. El. 303. ἄγγελ' Ὀρέστη τὰ μὰ
καὶ κείνου κακὰ, verum etiam in oppositionibus in-
terdum omittitur. Plat. Gorg. 455. E. οἶσθα γὰρ δῆ-
πον, ὅτι τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων καὶ
ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς
γέγονε, τὰ δ' ἐκ τῆς Περικλέους, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν δη-
μιουργῶν. Doederl. ad Soph. Oed. Col. 584. Haack.
ad Thucyd. I. 71. Heindf. ad Plat. Soph. 26. p. 311.

V. 1039. οἰκτρὸν] Praecedat οἰκτεῖρον. Vv. 216. 7.
Eur. El. 672. οἰκτεῖρέ θ' ἡμᾶς, οἰκτρά γὰρ πε-
πόνθαμεν. Schol. ὅστις ὥς τις παρθένοιο. Ὁμη-
ρος· ἦ ὅτε κοῦρη νηπίη, ἥ θ' ἄμα μητρὶ κλαίουσ'
ἀνελέσθαι ἀνώγει. π'. 7. Sic male correxit schol.
secundum verba Sophoclis βέβρυχα κλαίων. Imita-
tus potius est Eur. Troad. 744. sqq.

V. 1040. οὐδ' ἂν εἰς ποτε] Hercules ap. Eur. Alc.
505. ἀλλ' οὐ τις ἐστίν ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον τρέ-
σαντα χεῖρα πολεμίων ποτ' ὄψεται. Distingues
autem inter οὐδὲ εἰς, μηδὲ εἰς et οὐδεὶς, μηδεὶς,
hoc enim nullus, illud vero ne unus quidem si-
gnificat. Plat. Polit. I. 353. D. Sympos. 216. E. Ari-
stoph. Vesp. 72. Eq. 570. Soph. Oed. R. 281. Elmsl.
Rev. of Pors. Hec. p. 76. *). Koen. ad Gregor. Cor. p.
56. Schaefer.

V. 1042. ἐσπόμην] Elmsl. ad Eur. Heracl. 634. e schol. Ai. 318. corr. εἰπόμην, sed iungenda sunt ἀστένακτος αἰέν.

V. 1043. γὺν δ' ἐκ τοιούτου] Supr. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον. Aristoph. Ran. 1043. ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας. Bernh. Synt. Gr. p. 227.

V. 1046. ἐκ καλυμμάτων] Hom. Il. ζ'. 130. ἐκ βελέων. Od. ι'. 7. ἐκ καπνοῦ. Aeschyl. Agam. 672. ἐκ τῶν ἀβροπῆων προκαλυμμάτων ἐπλευσε. Thom. M. p. 318. ἡ ἐξ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξω τίθεται. Bernh. Synt. Gr. p. 226. 10.

V. 1050. ἔθαλπεν - ὅδ' αὖ] In Lb. post ἀρτίως incisum et ὅδ' αὖ sequentibus adiunctum est. Trielin. ὅδ' αὖ. V. ad v. 802. Eur. Or. 35. ἐντεῦθεν ἀγρία ξυντακεῖς νόσῳ νοσεῖ τλήμων Ὀρέστις ὅδε πεσὼν ἐν δαμνίοις κεῖται, τὸ κ. τ. λ. Suppl. 21. Item ille dicitur latine. Buenem. ad Lactant. p. 568.

V. 1051. διῆξε πλευρῶν] V. 550. σιέρονων διεῖρξοίς τεν. V. ad v. 464. et Abresch. ad Aeschyl. Prom. 133.

V. 1053. ὦ ῥαῖ] Hunc et seq. versum in unum coniunxerunt Trielin. Valcken. ad Eur. Hippol. 1378. efflinxit adeo ὦ νύξ, αἰδοὶ δέξαι με, Αἰὼς ἀκτὶς πέσον.

V. 1055. βέλος-κεραυνῶ] Eleganti periphrasi βέλος κεραυνῶ appellari posse τὸν κεραυνόν, nemo, ut opinor, mihi negaverit: quum etiam βέλος aliquando sine adiectione, aliquando cum aliquo adiectivo s. epitheto nominari satis notum sit. Ut πολόεν βέλος in hoc pentametro: ὃν κτάνεν ὕψι μέδων Ζεὺς πολόεντι βέλει (Hom. Od. ψ'. 330. Pind. Nem. X. 133.), sic et Latini poetae fulmen appellant telum Iovis (Ov. Trist. IV. 9. 14.) vel telum igneum, aut telum trisuleum, aut plurali etiam numero tela trisulca: ut in hoc Nasonis versu: *excute irato tela*

trisulca Iovi (Amor. II. 5. 52.). Lubenter autem poetarum tragicos uti periphrasi in significando fulmine, ostendit et οὐρανία φλόξ apud Euripidem, et παλτόν πυρ apud hunc nostrum non semel. H. STEPH. Aeschyl. VII c. Theb. 449. Prom. 953. Soph. Antig. 131. Eur. Troad. 80. 92. 1102. Phoen. 189. Med. 144. Alc. 5. Bacch. 8. Suppl. 650. 944. Hom. Il. θ'. 75. 6. Valcken. ad Eur. Hippol. 438.

V. 1057. ἦνθηκεν, ἐξώρηκεν] V. 976. Antig. 960. Philoct. 259. Bernh. Synt. Gr. p. 378. Abresch. ad Aeschyl. Agam. 668. Pers. 46. Add. p. 653. — Ai. 60. El. 719. V. ad v. 769.

ὦ χέρες, χέρες] Neophr. Med. ap. Stob. p. 107. Grot. ὦ χέρες, χέρες, πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα. φεῦ τάλαινα τόλμης, ἡ πολὺν πόνον βραχεῖ διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνον. Soph. Oed. R. 1403. ὦ γάμοι, γάμοι. Nam et verba geminantur vel amplificandi gratia, ut occidi, occidi, non Sp. Maelium: alterum est enim, quod indicat, alterum quod affirmat; vel miserandi, ut Ah Corydon, Corydon. Verba sunt Quintilian. Institt. Or. IX. 3. 28. Theocr. XI. 72. Conf. ad v. 670. et Spanh. ad Aristoph. Plut. 114. Notatt. ad v. 1111.

V. 1058. ὦ νῶτα καὶ σιέρον] Ἐσθ' ὅπου προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλοῤῥημονέστερα καὶ αὐτῷ δοξοκομποῦντα τῷ ὅλῳ τοῦ ἀριθμοῦ. Longin. II. 7. Sect. XXIII.

βραχίονες] Eur. Hec. 15. Suppl. 738. Horat. III. Od. 4. 50.

V. 1059. ὑμεῖς ἐκεῖνοι] Laur. A. Iunt. 2. ὑμεῖς δὲ κεῖνοι.

V. 1060. βουκόλων ἀλάστορα] Trach. 1203. Oed. Col. 787. Vales. ad Harpocrat. Blomf. Gl. ad Aeschyl. Pers. 360.

V. 1061. ἀπλάτον - καὶ προσήγορον] Hes. Op. 147. Sc. 147. Lycophr. 569. Elmsl. ad Eur. Med. 149. 50. Virgil. Aen. III. 621. *nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.*

V. 1062. Αερναίαν θ' ὕδραν] Omittit θ' Cod. Par. Herm.

V. 1063. διφυῆ] Cic. haec bicorpore afflixit manum. Ael. V. H. IX. 16. Bochart. Hieroz. P. II. L. VI. 10.

ἄμικτον] Eur. Herc. F. 393. Cycl. 429. Valcken. ad Herod. III. 108. p. 251. 60.

ἵπποβάμονα] Aeschyl. Prom. 830. Suppl. 292.

V. 1064. θηρών] Hom. Il. α. 268. β. 743. Pind. Pyth. III. 8. Athen. XI. 476. B. Trach. 538. 662. 1130.

ὑπέροχον βίαν] Cdd. ὑπείροχον. Aeschyl. Prom. 436. Clark. ad Hom. Il. β. 426. Ceterum Par. Herm. βία. Par. B. T. βίη. V. ad v. 864. 5.

V. 1065. τὸν θ' ὑπὸ χθονός] Lb. τόνδ'. Ald. Triclin. τὸν δ'. Illud Vat.

V. 1068. ἐπ' ἐσχάτοις τόποις] Valcken. ad Eur. Hippol. 1053. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 426.

V. 1069. ἐγευσάμην] Eur. Herc. F. ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Hippol. 667. τῆς σῆς δὲ τόλμης εἶσομαι γεγευμένος. Accusativum regit verbum nonnisi in scriptis N. T., qua de re adi sis Heup. ad Marc. IX. 1. Moneo autem tironem, ne diversa misceat: quodsi supra ad v. 888. verbum ψαύειν Accusativum adsciscere in Soph. Antig. 857. negavi, cave opponas Antig. 961. Idem dictum sit de Antig. 546., cui loco non adhibebis Eur. Herc. F. 965. Minime enim diversa et casuum et verborum significatio negligenda est. Valcken. ad Herod. VII. 46. p. 532. 77. Interpr. ad Aristoph. Ran. 465.

V.

V. 1073. ὁ τῆς - ὁ τοῦ] Eur. Hec. 490. οὐχ ἤδ' ἀνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν; οὐχ ἤδε Ἡρι-άμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ; καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶς ἀνέστηκεν δορὶ, αὐτὴ δὲ δοῦλη, γρᾶς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ κεῖται, κύνει φύρουσα δύστηνον κᾶρα. Quintilian. Institt. Or. IX. 3. 30. et ab iisdem verbis plura acriter et instantanter incipiunt. Soph. El. 267. sqq. 300. sqq. 542. sqq. Philoct. 663. sqq. 989. sq. Antig. 296. sqq. 673. sq. Hom. Il. α. 287. sqq. β. 382. sqq. ζ. 450. sqq. η. 237. sqq. — Aliter Hercules loco alio: ἐμοὶ πατρίς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς· θεῶν δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυγν' Αἰόος. ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λείχος Ζεὺς, ὥς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο. — Hom. Il. φ. 109.

ὠνομασμένος] De Musgrav. ad Eur. Hec. 625. iudicabis ex dictis ad v. 718. Pind. Pyth. III. 118. 9.

V. 1074. κατ' ὕστρα] Eur. Phoen. 1020. μὰ τὸν μετ' ὕστρων Ζῆν'. Troad. 1001. Supr. ad v. 513.

V. 1075. ἀλλ' εὖ γέ τοι] Antig. 1064. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι. Trach. 1180. Explicat Hermannus certe quidem, wenigstens doch, doch wenigstens. Vig. p. 828. Pors. ad Eur. Hec. 598. Schaef. ad Soph. Ai. 1370.

κᾶν τὸ μηδὲν ᾧ, κᾶν] Lb. ut edidimus. Turn. in marg. ἔρπων. Schol. Rom. κᾶν τὸ μηδὲν ᾧ, κᾶν μηδὲν ἔρπων. ἀντὶ τοῦ, ᾧ παρόντες, κᾶν μηδὲν ἔρπων, καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακείμενος. Hinc Herm. rescripsit κᾶν τὸ μηδὲν ᾧν, κᾶν μηδὲν ἔρπων. Cic. Divin. Caecil. 15. *ipse nihil est, nihil potest.* Eur. Androm. 642. Rhes. 819. Iph. A. 945. Herodot. VIII. 106. p. 668. 87. ὅτε με ἀντ' ἀνδρὸς ἐποίησας τὸ μηδὲν εἶναι. Elmsl. ad Eur. Heracl. 168. Heindf. ad Plat. Soph. 2. p. 271. sq.

21

V. 1077. χειρώσομαι καὶ τῶνδε] Eur. Med. 460. ὁμῶς δὲ καὶ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις ἦκω. Androm. 1184. οὐτός τ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾷτ' ἄν, γέρον. Soph. Oed. R. 235. 282. Ai. 537. Contendit H. Stephanus ἐκ τῶν παρόντων et ὥς ἐκ τῶν παρόντων ap. Thucyd. VII. p. 260. (c. 77.) VI. p. 229. (c. 93.) VI. p. 220. (c. 70.) IV. p. 127. (c. 17.) Adde Hom. Il. d. 116. π'. 363. Od. 9'. 134. λ'. 104.

μόνον] Lb. μόνων. Vitium inde ortum, quod in iisdem καὶ τῶνδε non ad χειρώσομαι, sed ad seq. relatum est, id quod corr. Steph. Cant. Br. ex Par. T.

V. 1079. καὶ ζῶν] Similiter Phalar. Epist. XXIV. Lenn. τῆς μέντοι Πύθωνος εἰς ἐμμανιὸν δυσμενείας οὐ μόνον ζῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθανόν, ὃ πᾶσι συμβαίνει τοῖς τετελευτηκόσιν, ἐπιλαθοίμην. Gatak. ad Antonin. IV. 6.

V. 1083. νοσῶν ὁμῶς] Particula non ad antegressa pertinet, sed ad apodosin, ita ut cum participio societur, protasique insit. REISIG. ad Soph. Oed. Col. 659. p. XCVI. Eur. Or. 672. Soph. Oed. Col. 1529. Elmsl. ad Eur. Bacch. 787. Med. 1216.

V. 1085. μὴ τοσοῦτον ὥς] Mudgio auctore Br. Erf. Schaef. τοιοῦτον. Recte Nev. expedit: ὥς μὴ τοσοῦτον δάκνη, secus Herm. μὴ τοσοῦτον δόσοργος, ὥς θυμῷ δάκνη. Idem, quum Br. Membr. Harl. hunc versum omittant, si etiam praecedentem versum omitterent, inquit, vestigium hoc esse diversae recensionis putarem.

V. 1086. ἐν οἷς χαίρειν] Praepositionem illustret Hes. Sc. 272. τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. Cic. Fam. X. 12. 5. atque in his curis, quas contuli ad dignitatem tuam, cepi magnam voluptatem. Philipp. XI. 4. 9. deinde ea libidinum turpitudine, ut in hoc sit semper ipse laetatus, quod ea fa-

ceret, quae sibi obici ne ab inimico quidem possent verecundo. Heusing. ad Off. I. p. I. Hemsterh. ad Lucian. p. 441. V. ad v. 230. nl.

V. 1088. εἰπὼν ὃ χρηζεις λῆξον] Erf. λέξον. Schaef. praecide. Indignatur Hercules verbosam Hylli excusare matrem volentis προπαρασκευήν. Apte allegat Nevius Antig. 244. Oed. Col. 574. Conf. ad v. 404.

V. 1090. τῆς μητρὸς] Hom. Od. λ'. 174. 494. V. ad v. 910.

V. 1091. οἷς 9'] Harl. ἐν οἷς 9' e corr.

V. 1092. ὦ παγκάκιστε] Eur. Med. 466. Cycl. 689. Suppl. 523. Soph. Antig. 742. Trach. 1105.

καὶ] obiurgantis est in interrogatione. Antig. 726. 770. Matth. Gr. Gr. 620. c. et ad Cic. Manil. XIV. 42. Hor. Tursell. v. et 34. 5.

V. 1093. τῆς πατρογόντου μητρὸς] Ut Euripideum citat Eustathius ad Hom. Od. p. 1428. 21. comparans Herodoteum I. c. 5. ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Longi Pastor. III. p. 91. πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν recte tuetur Lobbeckius ad Ai. p. 274. SCHAEF. Lob. ad Phryn. p. 5. sq. Pell. III. 13. Supra v. 844. Κύπρις πράκτωρ. Eur. Iph. T. 586. οὐχὶ τὴν ἐμὴν φονέα νομίζων χεῖρα. In his minime negligitur ἀκρίβεια quaedam, ut visum est Dorvillio ad Charit. VI. 7. p. 550.; neque, quae vulgaris est opinio, substantivum aut pro adiectivo aut pro appositione habendum est. (Abresch. ad Aeschyl. II. 2. p. 257.) Ut taceam, neque illa ratione genus masculinum ullo modo excusari, illud tamen praeteriri non potest, vel acceptis substantivis pro adiectivis longe aliam evadere significationem, quam quae proprie esse debeat. Nimirum nominibus istis

per se nihil nisi notio exprimitur generalis, cui aptissimum fuit genus masculinum. (V. ad v. 197.) Hes. Op. 189. κακῶν ἑκτιῆρα καὶ ὕβριν ἀνέρα, i. e. ὕβρι-
στιν ἀνέρα. Theogon. 307. Eur. Phoen. 609. Pors.
Cic. Orat. III. 42. 168. Cavendum autem est, ne
vere adiectiva pro nominibus venditentur substan-
tivis. Albert. ad Hesych. Vol. I. p. 143. Hemsterh. ad
Poll. Vol. II. p. 1351. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 409.
add. p. 258.

V. 1095. τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις] Lb. signum
habent interrogationis post ἡμαρτημένοις et comma
post δῆτα omittunt. — Eur. Androm. 919. Suppl. 304.
1042. Or. 455. Matth. Gr. Gr. p. 730. Not. 2.

V. 1096. ἐφ' ἡμέραν] Thucyd. IV. 69. Herod. I. 32.
p. 16. 10. Soph. Oed. Col. 1455.

V. 1098. ἀρτίως νεοσφαγῆς] Wakef. illud prodigio-
sum esse ratus coni. ἀθλίως νεοσφαγῆς. Ai. 898.

V. 1099. τέρας τοι διὰ] Eur. Hel. 316. πόλλ' ἂν γέ-
νοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.

V. 1101. ὡς χοῆν, σφ'] Antig. 544. κασιγνήτη,
μ' —. Oed. Col. 979. οὐσης ὁμαίμου σῆς, μ' —. Phi-
loct. εὐχὴν δέδοικ', ὦ παῖ, με —. Sed tollenda inter-
punctio supra: ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει, ut Ai. 351.
ἴδεσθ' ἐμ' οἶον — Eur. Iph. A. 1436. παῦσαι με —.
Bacch. 504. αὐδῶ με μὴ δεῖν —. Matth. ad Eur.
Hec. 62.

V. 1102. καὶ σου] Lb. καὶ σου. Emendavit Schaef.
στραφεῖν] Br. Membr. Ald. Iunt. I. στραφοίη.

V. 1103. εἰπέ δ' ἦ] Cod. Par. Herm. εἰπέ δ' εἰ νοῖς.

V. 1104. ἅπαν τὸ χοῆμ' ἡμαρτε] Vulg. ἅπαν τὸ χοῆμ'
ἡμαρτε. — Inepte! V. ad v. 859.

μωμένη] Lb. μνωμένη. Oed. Col. 836. Illud coniecit
Heathius et confirmat, ut videtur, Helladius ap. Phot.
Bibl. p. 1582., nam καὶ μώμεναι ἢ μετοχὴ παρὰ

Σοφοκλεῖ haud dubie corrigendum est: καὶ μωμέ-
νη —. Hesych. μώμεθα ζητοῦμεν, ut gl. ad h. l. ζη-
τοῦσα et Schol. Aeschyl. Choeph. 43. Epicharm. ap.
Xenoph. Mem. II. 1. 20. Euphor. Fragm. CIX. Meinek.

V. 1106. στέργημα - προσβαλεῖν] V. 557. κηλητή-
ριον. V. 566. φίλτρα dixit Sophocles. De verbo
Abresch. ad Aeschyl. Prom. 950.

V. 1111. οἴχομαι τάλας, ὀλωλ'] Soph. Ai. 896. οἴ-
χωκ', ὀλωλα, διαπεπόρθηται, φίλοι. Eur. Iph. T.
154. ὀλόμαν, ὀλόμαν. Ridet Aristoph. Pac. 1009.
Seidl. ad Eur. Troad. 303. Nott. ad v. 1057.

V. 1116. κάλει δέ] Καὶ ταῦτα περιπαθῇ καὶ ἄν-
θρωπίνα· ὅρα γάρ ὅτι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῦ
θανάτου τὴν μητέρα μεταπέμπεται, ὅπου καὶ
πάνυ οἰκτιρῶς αὐτὴν ἀνακαλεῖ. Schol. ad Soph.
Ai. 849.

V. 1117. μάτην ἄχοιτιν] Eur. Herc. F. 339. ὦ Ζεῦ,
μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτεσάμην. Ovid. Amor.
III. 9. 21. quid pater Ismario, quid mater profuit Or-
pheo? ap. Wakef. Addat tiro Herodot. VII. 103. p.
551. 23. et scripta ad v. 799., ubi correctum Euripidis
locum non defendes ex Aristoph. Vesp. 924. (929.)
Schol. ad Plut. 25.

τελευταίαν] I. e. περὶ τῆς τελευτῆς s. τῆς τελευτῆς, ut
Liv. II. 1. III. 16. Aeschyl. VII c. Theb. 632. Agam.
9. al.

V. 1120. συμβέβηκεν ὥς' ἔχειν] Musgrav. secundum
Diodor. IV. 33. 34. interpretatur: pactum initum
est, Herm. iniiit pactum. Recte Schaef. ad Dionys.
Comp. Verb. p. 297. ἀλλ' ἐν Τίρουνθι τυγχάνει κατ-
οικοῦσα.

V. 1121. τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ'] Aristoph. Plut. 1080.
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβῶν τὴν μείρακα. Eccl.
1137. ὁμῶς δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἢ γυνή

ἄγειν σε καὶ ταςδὲ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας. Eur. Med. 275.

V. 1124. πρῶσσειν] Lb. πρῶττειν. Illud restituit Br. De seq. conf. v. 729. Ai. 1320. et nott. ad v. 68.

V. 1125. σὺ δ' οὖν] Vat. Par. Herm. σὺ νῦν (Dorvill. ad Charit. VIII. 6. p. 629.). Br. Erf. Schaeft. σὺ γοῦν. Soph. Ai. 114. El. 891. Oed. R. 310. Reisig. ad Oed. Col. 1439. p. CLXXV.

V. 1126. φανεῖς] Vulg. φανῆς. Illud Harl. Br. et cett. fere omnes.

ἔμος καλεῖ] Ai. 556. δειξίεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἴου τράφης, namque παισὶ κλέος τόδε κάλλι- στον, ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγὼς ἐς ταῦ- τὸν ἤλθε τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρόπους Eur. Hel. 941. Hom. Il. ζ. 477. Soph. Oed. Col. 1369. Trach. 1032. 1173. Ai. 547. Hom. Od. π'. 300. Aeque οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας, ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κάγαθοῦ πεφυκέναι. Eur. Heracl. 297.

V. 1128. πρὸς τῶν πνεόντων-ὑπο] Musgrav. Schaeft. θανεῖν ποτε. Br. θανεῖν ὑπο, ut sit ἀποθανεῖν (Matth. Gr. Gr. p. 1191.). Erf. τῶν ἐμπνεόντων. Perperam Nevius ad defendendam lectionem vulgatam excitat Philoct. 554. V. ad v. 473. 671. Eur. Troad. 55. μῶν ἐκ θεῶν τι καινὸν ἀγγέλλεις ἔπος, ἢ Ζηνός, ἢ καὶ δαιμόνων τινὸς πάρα; Hom. Il. ζ. 154. π'. 288.

V. 1129. πέλοι] Sic Par. B. Laur. A. Cett. πέλει. Respicit Lycophr. Cass. 50. ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἀξί- φω δόλω νέκυσ τὸν ἄδην δεξιούμενος πάλα.

V. 1131. ἔκτεινεν] Turn. Steph. Cant. ἔκτανεν.

V. 1134. ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν] De sede καὶ vo- culae adi. interpr. ad Antig. 591. — Hom. Il. π'. 234. ἀμ- φὶ δὲ Σέλλοι σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόπο- δες, χαμαιεῦναι. Valcken. Diatr. p. 171. A. Spanh. ad Callim. H. Del. 284. p. 496. sq. Mém. de l'Acad. d. Inscr. T. XXXV. p. 89. sqq.

V. 1135. Σέλλων ἐσελθὼν] Turn. in marg. Ἑλλῶν προς- ελθὼν. Hoc exhibet Cod. Par. Herm., illud notat scho- liastes, ad quem conferas Aristot. Meteor. I. 14. Strab. VII. p. 505. Schol. ad Hom. l. c. Hesych. Etym. M.

εἰσεγραψάμην] Elmsl. ad Eur. Iph. T. 559. corr. ἐξ- εγραψάμην. Synt. Gr. p. 256.

V. 1136. πολυγλώσσου δρυός] Hom. Od. ζ'. 328. ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο. Aeschyl. Prom. 857. αἱ προς- ἡγοροὶ δρυές, unde explices Lycophr. 1319. Schol. ἦτοι πολλὰ μαντευομένης καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ φθειρομένης. ἢ τῆς διαφύροις διαλέκτοις χρη- σμωδούσης πρὸς τὴν ἐκάστου τῶν μαντευομέ- νων γλώσσαν. Male! Valcken. ad Herodot. VIII. 135. p. 683. 52.

V. 1140. τὸ δ' ἦν ἄρ'] Hunc versum cum seq. alle- gat Stob. Serm. CXX. Ceterum vulg. τὸδ' ἦν. Plat. Polit. II. 357. A. τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἔοικε, προοί- μιον. IV. 443. C. τὸ δὲ γε ἦν ἄρα, ὡς Γλαύκων, δι' ὃ καὶ ὠφελεῖ, εἰδωλὸν τι τῆς δικαιοσύνης. Wyt- tenb. II. ad v. 402. cc.

V. 1143. δεῖ σ' αὖ - τῷδε ἰάνθρι σύμμαχον] Sic Laur. A. Par. B. T. Vulg. ξόμμαχον. Schol. Victor. ad Hom. Il. σ'. 100. T. VII. p. 798. Heyn. δεῖ σου γενέσθαι τῷ δὲ γ' ἀνθρι σύμμαχον. Elmsl. ad Oed. R. 815.

V. 1145. εἰκάθορτα] Al. secundum Elmsl. (ad Oed. Col. 1015.) εἰκαθόντα. Nihil prodest suffraganti Oed. Col. 1334. αἰτῷ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν. Plat. Gorg. 483. A. Herm. ad Oed. Col. 1019. Buttm. Gr. Gr. Vol. II. p. 36.

V. 1150. ὡς πρὸς τί-ἄγαι] Cant. ἄγαν γ'. Etym. M. v. ἄγαν. Eur. Androm. 955. Or. 307. — Oed. Col. 71. Oed. R. 1174.

V. 1151. οὐ θᾶσσον οἶσεις, μηδ'] Schol. γρ. προ- στήσεις ἐμοῖ, ἐναντιωθήσῃ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν

ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προσισταμένων. Contulit Elmsleius Soph. Ai. 75. οὐ σίγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; Oed. R. 637. οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας, καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; Eur. Hippol. 498. ὦ δεινὰ λέξας, οὐχὶ συγκλήσεις στόμα, καὶ μὴ μεθήσεις αὐθις αἰσχίστους λόγους; Hel. 437. τί πρὸς πύλαισιν; οὐκ ἀπαλλάξει δόμων, καὶ μὴ πρὸς αὐλείοισιν ἐστηκὼς πύλαις ὄχλον παρέξεις δεσπότηις; Aristoph. Eccl. 1144. οὐκ οὐν ἅπανσι δῆτα γενναίως ἐρεῖς καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν, ἀλλ' ἐλευθέρως καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίον; Conf. dicta ad vv. 957. 8. et Quintilian. Instt. Or. IX. 2. 11.

V. 1154. ἡ μὴν τί] Turn. in marg. καὶ τότ' ἐξειρήσεται. Hermanno auctore distinctio in versus finem tralata est. Vertit Vir Doctissimus: diceturne etiam hoc, quid me facturum iurare debeam? — Hom. Il. σ'. 425. 6. Od. ε'. 89. 90. — Verum quomodo apta sit haec sententia, nisi ipsum Hyllum finxeris ineptum, vix assequeris, quippe professus modo est: πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ — κοῦδὲν ἀντειρήσεται. V. ad v. 880.

V. 1156. ἐπώμοτον] Suid. τοῦ ὄρκου ἐγγυητήν.

V. 1157. εἰ δ' ἐκτός ἐλθοῖς] Schol. εἰ παραβαίης τοὺς ὄρκους. Eur. Iph. T. 750. Suppl. 1194. Abresch. ad Aeschyl. I. 15. p. 98.

V. 1158. οὐ μὴ λάβω] Mitte tandem adminicula ista: οὐ γόβος, οὐ δέδοικα, al. Lesbos. π. σχ. p. 187. Neque valet talis dictio idem, quod simplici exprimitur Futuro. Hom. Od. π'. 437. Est ista ratiocinantis potius et certo paene iudicantis ac definientis. Soph. Oed. Col. 450. 2. El. 42. 3. Quodsi Soph. dicit: οὐ γάρ σε μὴ γήρῃ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ', vix aliud ef-

fert Eur. El. 283. ἀλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἄν εἰς-ιδούσά νιν. Itaque Iph. T. 20. οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός, πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἀρτεμὶς λάβοι σφαγεῖσαν corrumpi non debebat. V. ad v. 2.

V. 1159. Οἴτης Ζηρός] Musgr. praetulit Οἴτη, uti in Philoct. 495. Εὐβοίᾳ pro Εὐβοίας, id quod male comprobavit Elmsl. ad Oed. Col. 220. Eur. Ion. init. Παλλάδος ὑπ' ὅχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονός. V. Bernh. Synt. Gr. p. 144. Matth. Gr. Gr. p. 629. 6. et de Ζηρός Soph. Oed. Col. 1655. Ludit Aristoph. Ran. 1181. τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν. Impeditiora huiusmodi invenies etiam in auctoribus Latinis. Liv. Praef. rerum gestarum memoriae principis terrarum populi. Caes. B. G. III. 8. huius civitatis — omnis orae maritimae regionum earum. V. ad v. 626.

V. 1164. πολλὸν δ' ἄρσεν — ἄγριον ἔλαιον] Eur. Phoen. 76. πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Heracl. 276. ἥξω δὲ πολλὴν Ἀρεος Ἀργείου λαβὼν πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. Ib. 1035. ὅταν μὲ λωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χειρὶ. — Hom. Il. θ'. 507. — Contendit Hermannus Ovid. Fast. IV. 741. ure mares oleas. Ceterum Elmsleius h. l. ad Eur. Bacch. 527. sic mutavit tacite: πολλὴν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἀγρίαν ἐλαίαν. Antig. 86. interpr.

V. 1167. γόον δὲ μηδὲν εἰσέτω δάκρυ] Conf. Enn. ap. Cic. Tusc. I. 49. 117.

V. 1170. καὶ νέρθεν ὦν ἀραιός] Suid. v. ἀραιός omittit ὦν. Schol. ἐπ' ἀραιός, τιμωρός δαίμων. Soph. Oed. R. 1291. Eur. Iph. T. 778. Med. 608.

V. 1171. τίν' εἶπας] Laur. A. τί εἶπας; Par. B. T. al. τί μ' εἶπας; Vat. Par. Herm. τοῦ' εἶπας; Br. Membr. Ald. Harl. Brubh. τίν' εἶπας; Eur. Phoen. 892. τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἐπη — ibiq. interpr.

V. 1174. οἶά μ' ἐκκαλεῖ] Harl. ἐκκαλεῖς ex emend.

V. 1175. παλαμναῖον] Schol. ἀλάστορα, μιαιφονον, αὐτόχειρα. Dorvill. ad Charit. II. 9. p. 327. sq.

V. 1176. ὧν ἔχω] Herm. adhibens Oed. R. 314. interpretatur: sed, quo modo possum, lenitorem solumque medicum meorum malorum. Eur. Iph. T. 631. ὧν γε δυνατόν. Soph. El. 1378. ἀφ' ὧν ἔχοιμι. Bernh. Synt. Gr. p. 141. Quamquam illud non ineptum dicimus, nos tamen simplicia simpliciter explicamus. Soph. El. 873. φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαντα ὧν πάροισιν εἶχες καὶ κατέστρες κακῶν. Satis nota autem sententia est, quam sic expressit Eur. Heracl. 595. 6. τὸ γὰρ θανεῖν κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται. Hippol. 1372. interpr.

V. 1179. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς] Laur. A. Par. B. Triclin. τὰλλα μ' ἔργασαι. Eur. Hel. 456. πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ; M. πρὸς τὰς πάροισιν συμφορὰς εὐδαίμονας. Soph. Oed. Col. 1119. μὴ θάυμαζε πρὸς τὸ λιπαρές. Item εἰς c. Acc. invenies, item solus dicitur Accusativus. V. ad vv. 286. 532. *) Reisig. ad Oed. Col. 796. 7. p. CXIV.

*) P. 220. add. Plat. Phaed. p. 84. E. ἀλλὰ φοβεῖσθε, μὴ δυσκολότερόν τι νῦν διακείμεαι (non enim est Coniunctivus, ut vel p. 93. A. monstrare debebat). Eur. Iph. A. 1536. ταρβοῦσα τέλημων κακπεπληγμένη φόβῳ, μὴ μοί τιν' ἄλλην συμφορὰν ἤκειε φέρων. Apollon. de Coniunct. p. 496. Trach. 166. φόβῳ — ταρβοῦσαν, εἴ με χρή μένειν πάντων ἀρίστου φωτός ἐστερημένην. Contendas porro Plat. Lach. p. 187. B. σκοπεῖν χρή, μὴ οὐ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύεται. Gorg. p. 452. C. σκοπεῖ δῆτα, ὦ Σώκρατες, εἰάν σοι πλούτου φανῇ τι μεῖζον ἀγαθὸν ὄν. Eur. Or. 1216. φέλασσε δ', ἦν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόβος, ἢ ξύμμαχος τις ἢ κασίγνητος πατρὸς ἰλθὼν εἰς οἴκους φθῇ. Ceterum pro Viger. p. 927. lege Viger. p. 810.

V. 1182. μὴ ποτιψαύων] Triclin. Par. Herm. μήποτε ψαύω. Viger. p. 130. Recte Lb. cett. μὴ ποτιψαύων. Oed. R. 347. Br. ad Antig. 1241. Valcken. ad Eur. Phoen. II. p. 7.

V. 1184. καὶ ταῦτα] Oed. Col. init. καὶ τόδ' ἐξαρχοῦν ἐμοί. Plat. Polit. VI. 506. D. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν καὶ οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλεθης. VIII. 548. D. ἐξαρχεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς. Apolog. 28. A. ἀλλ' ἱκανὰ καὶ ταῦτα. Heindf. ad Soph. II. p. 286.

V. 1185. χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς] Soph. Ai. 130. Excitat h. l. Dorvill. ad Charit. VI. 7. p. 549. c. Hemsterh. Lucian. T. I. p. 447. sq.

V. 1188. ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ] Par. Herm. ἀπεικάζειν. V. ad v. 131. Reisk. coni. ὥστε γ' εἰκάζειν, Schaeff. ὥς γ' ἀπεικάζειν, quod receperunt plurimi. Matth. Gr. Gr. p. 1069.

V. 1189. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκήπτω] Eur. Iph. T. 701. πρὸς δεξιὰς σε τῆςδ' ἐπισκήπτω τάδε. Ursin. ad v. 50. Matth. Gr. Gr. p. 772. sq.

V. 1194. λάβοι] Elmsl. ad Oed. R. 903. praefert λάβῃ.

V. 1196. πείθου] Br. Erf. Schaeff. πιθοῦ. Reisig. ad Oed. Col. 511. p. LXXXVI.

V. 1197. τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν] Harl. πάλαι pro πάρος. Br. al. ξυγχεῖ, quod confirmat praeter Elmsleium ad Eur. Med. 2. Bacch. 52. Reisig. Coniect. in Aristoph. p. 301. ubi priorem syllabam claudit σ, ἢ posuisse arbitror pro σ.

ἀπιστεῖν] Vv. 1151. 1192. 1208. Antig. 219. 381. 656. Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. p. 114. Heindf. ad Plat. Theaet. II. p. 275.

V. 1198. τὸ μὲν νοσοῦντι] Suid. v. οἷμοι haec et seq. allegans exhibet ut schol. Rom. τῷ μὲν νοσοῦντι —. Vix dignum, de quo litigetur, quippe nihil est nisi futilis quaedam correctio.

V. 1200. ὡς ἐργασίων] Philoct. 1001. Ai. 326. 585. Valcken. ad Eur. Phoen. 1214. N. T. p. 343. sqq.

V. 1203. τίς ταῦτ'] Horat. I. Sat. 2. 80. *nec magis huic inter niveos viridisque lapillos, sit licet hoc, Cerinthe, tuum, tenerum est femur aut crus rectius: atque etiam melius persaepe togatae est* —, sic enim legendum esse arbitror. Illud hoc igitur significat matronam inter niveos et viridis lapillos. Bernh. Synt. Gr. p. 281. Eur. Bacch. 454. ὡς ἐς γυναικας, ἐφ' ὅπερ ἐς Θήβας πάρει. Androm. 271. ἂν δ' ἐστ' ἐχιδνῆς καὶ πυρὸς περαιτέρω, οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς. Phoen. 361. ὅλοιτο τὰ δ', εἴτε σίδαρος, εἴτ' ἔρις, εἴτε πατήρ ὁ σὸς αἷτιος, εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα.

ἀλαστόρων] Schol. Eur. Phoen. 1550. ἀλάστορες λέγονται τινος ἢ οἱ κακοποιούντες αὐτὸν, ἢ οἱ δι' ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἐτέρους κακοποιούντες. V. ad v. 1060.

V. 1204. ἔλοιτο] Par. Herm. αἰροῖτο. Theocr. XI. 49.

V. 1206. ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμειν] Sic Lb. et editt. vett., nisi quod Iunt. I. Triclin. οὐ νέμει γ' ἐμοί. Br. Schaef. οὐ νεμεῖν, Erf. οὐ νεμεῖ πατρί. Schol. Rom. οὐ νέμειν γ' ἐμοί. Aeschyl. Pers. 194. 570. Cic. de Rep. I. 37. N. D. II. 37. Off. I. 7. Heindf. ad Plat. Soph. 105. p. 436. Phaedr. 128. p. 359. al. Nos Infinitivum illum Herculi tribuimus indignanti, quo ducit fere praecedens ἀνὴρ ὅδ', quod de persona altera non dicitur sine contemptus significatione. Soph. Oed. R. 1160. ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβύς ἐλθῆ. Philoct. 910. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν, προδοῦς μ' ἔοικε κακλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν. Eur. Phoen. 934. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν. Aristoph. Nub. 492. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὐτοσὶ καὶ βάρβαρος. Plat. Gorg. 467. B. 489. B. 505. C.

V. 1209. ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς, φράσεις] Herm. corr. φράσειν, quum illud auribus valde ingratum sit. Supra autem v. 57. τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν. Antig. 682. λέγειν φρονοῦντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι. Ibid. 556. ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις. Oed. Col. 642. διδοίης τοῖσι τοιούτοιςιν ἐδ. (Herodot. V. 1. p. 373. 21.) Oed. R. 1462. ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιον ἐμαῖν, αἶν —. Aristoph. Nub. 335. ὕγρᾶν νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν δάιον ὄρμαν. Hom. II. 6. 378. ἀράων ἀῖων Νηληϊάδαο. i. 477. λαθὼν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναικας. ω. 670. σήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας. ε. 474. οἶος, σὺν γαρβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν. Quintilian. Institut. Or. IX. 4. 36. *nonnunquam hiulca etiam decent faciuntque ampliora quaedam.*

Ceterum de sigmatismo haec iuvat adscribere: Oed. R. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἐμὰς χέρους. Ib. 1507. μηδ' ἐξισώσης τὰςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Oed. Col. 458. σὺν ταῖςδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς. Ib. 1342. ὥςτ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων. Philoct. 1388. γιγνώσκω σε, τοῖςδε τοῖς λόγοις. Ib. 1427. τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφίεις βίον. El. 341. δεινὸν γέ σ' οὔσαν πατρὸς, οὐ σὺ παῖς ἔφυσ. Eur. El. 443. Σδλ. ἀνά τε πρυμνὰς Ὀσσας ἱερὰς νάπας, Νυμφαίαις σκοπιῶς, κόρας μάτευσ'. Ion. 386. σὺ τ' οὐκ ἔσωσας τὸν σὸν, ὃν σῶσαι σ' ἐχρῆν. Horat. I. Od. 2. 1. *iam satis terris nivis.* Tacit. Ann. I. 24. *nullis satis certis mandatis.* V. Ernest. ad IV. 34. Wunderl. ad Tibull. I. 2. 52. Pors. Elmsl. ad Eur. Med. 463. 476.

V. 1210. ἀπ' εὐνασθέντος] Lb. ἀπεννασθέντος. Emen-davit Hermannus secundum schol. σὺ με, φησὶν, ἀναταράττεας ἀπὸ τοῦ καταπραῦνθέντος κακοῦ μὴ πειθόμενος.

V. 1211. ὥς ἐς πολλὰ τᾶπορεῖν] Harl. τᾶπορεῖν. Triclin. ἐς πολλὰ γ' ἐπαπορεῖν.

V. 1219. σοί γε πιστεύσας] V. 141. τότ' ἂν τις εἰς-
ἰδοίτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν προῤῥιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύν-
ομαι. Eur. Phoen. 515. ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς
ἀντολὰς καὶ γῆς ἔνεοθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τὰδε —,
i. e. εἰ δυναίμην etc., ut Hom. τούτου γ' ἐσπομέ-
ροιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰθρομένοιο ἄμφω νοστήσαιομεν. Prov.
Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

V. 1223. παῦλα] Th. Mag. p. 59. παῦλαν dicit
ἀδόκιμον εἶναι vultque ἀνάπανταν dici. Sed παῦ-
λα κακῶν invenitur saepissime, ut alia transeam. Plat.
Polit. V. 473. D. VI. 501. E. Epist. VII. 336. E. Ari-
stoph. Lys. 772. Wesselg. ad Diodor. V. 38. T. I. p.
360. 4. Valcken. Ep. Bat. ad Ernest. p. 146. Tittm.

V. 1224. αὐτῇ, τελευτῇ] Laur. A. τελευτῇ τοῦδ' ἄν-
δρός. Schol. μόνη γὰρ ἀνάπανσις τὸ παραθεῖναι με τῷ
πυρὶ καὶ τοιαύτῃ τελευτῇ χρήσασθαι. Male!

τελευτῇ ἰστάτη] Hom. Od. ad v. 798. Wopkens. Lectt.
Tull. p. 266.

V. 1227. ἀνακινῆσαι] Recte Herm. priusquam di-
utius morando denuo excites morbum. Male
enim Musgr. ἀνακινῆσαι pro ἀνακινῆσαι ἐαυτὴν di-
ctum censuit.

V. 1228. ὦ ψυχὴ σκληρὰ] Herc. ap. Eur. Alc. 837.
ὦ πολλὰ τλάσσει καρδίᾳ ψυχὴ τ' ἐμῇ. Med. 1237. Hom.
Od. v. 18. Seidl. ad Eur. Iph. T. 818. Ceterum de
collocatione verborum hodie nemo ambigit. Schaef. Mel.
Critt. p. 114. sq. Addidit Lobeckius ὦ πατρίλε Plat.
Soph. 230. C. ὦ Πάν φίλε Theocr. VII. 106. ὦ δαί-
μον ἀγαθὲ Aristoph. Eq. 108.

V. 1229. χάλκβος — παρέχουσ'] Herm. ferreum ex-
hibens saxorum frenum. Eur. Or. 1168. δοῦλον
παρασχῶν θάνατον. V. ad v. 258.

V. 1231. τελέως] Erf. coni. τελεοῖς. Al. τελέουσ
auctore Billerbeckio. Schol. ὥς εἰς ἐπίχαρτον ἔμα καὶ
ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα, τὴν πυράν. πῶς δὲ ἐπίχαρ-
τον καὶ ἀκούσιον; ἐπίχαρτον μὲν, ὅτι ἀπαλλάττεται τῆς νό-
σου· ἀκούσιον δὲ, ὅτι λυπεῖ πάντα ἢ ἀποστέρησις τοῦ βίου·
παρὰ τὸ ἐκὼν ἄχοντι γὰρ θυμῷ. Hom. Il. δ'. 43. π'.
857. V. ad vv. 861. 870. Si quid mutandum, scribam
equidem: ὥς ἐπὶ χαρτὸν τελέως ἀκούσιον ἔρ-
γον. Conf. Abresch. ad Aeschyl. Eum. 956.

V. 1232. αἶρετ', ὀπαδοὶ] Lb. omittunt praefixum
Hylli nomen. Exhibent iam Triclin.

V. 1234. θεοῖς ἀγνωμοσύνην] Harl. Ald. Flor. Herm.
θεῶν. Bernh. Synt. Gr. p. 78. Wesselg. ad v. 461.
Attende praeterea: συγγνωμοσύνην — ἀγνωμοσύ-
νην. Antig. 834. 5. Quintilian. Institt. Or. IX. 3.
76. Philoct. 1009. El. 1036.

V. 1237. ἐγορῶσι] Soph. El. 824. ποῦ ποτε κεραννοῖ
Διός, ἢ ποῦ φαέθων Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐγορῶντες κρύ-
πτουσιν ἐκχλοῖ. Reisig. ad Oed. Col. 1365. p. CLXVI.

V. 1238. ἐγορᾷ] Schol. περιτιτῇ ἢ πρόθεσις. —
El. 175. Antig. 184. — Ai. 1419. sq. Antig. 1160.

V. 1241. ἀνδρῶν πάντων] Laur. A. Vat. Par. B.
Iunt. 2. ἀπάντων. Harl. Flor. Herm. ἀνδρῶν θανάτους
ex v. 1244.

V. 1243. λείπον] Br. Membr. Ald. notant χορὸς ἢ
"Τλλος. Triclin. αἱ τοῦ χοροῦ πρὸς ἐαυτὰς τοῦτό φασι·
μηδὲ ἑμῆς περιλείπεσθε ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν οἰκῶν, ἀλλ' ἀκο-
λουθήσατε. Schol. ταῦτα λέγει ὁ χορὸς ἢ ὁ "Τλλος.
ἔοικε γὰρ, ὁ "Τλλος ἀποστραφεὶς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ λέγειν,
τοῦ μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν οἰκῶν, ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ
τῆς πυρᾶς. Recte omittunt priora schol. Laur., etenim
ipse chorus compellatur, quem ineptum est semet-
ipsum alloquentem fingere. Eur. Alc. 423. πάρεστε
κ. τ. λ.

ἀπ' οἴκων μεγάλους μὲν ἰδοῦσα —] Schol. τινὲς δὲ γρά-
φουσιν ἐπ' οἴκων, τουτέστι, μηδὲ ὑμεῖς περιλείπεσθε ἐν-
ταῦθα, ἀλλ' ἀκολουθήσατε. Receperunt Br. Erf. Schae-
f. Tuetur autem lectionem Lb. Hermannus, explicans
μὴ ἡμῶν λείπον, comitare nos, proseguere
funus a domo. Tu vero deleto post οἴκων com-
mate iunges: ἀπ' οἴκων μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέ-
ους θανάτους. Soph. Oed. Col. 293. Ai. 202. Philoct.
560. 1088. Antig. 412. Hom. Il. β. 457. ζ. 416. Virgil.
Georg. II. 243. *dulces a fontibus undae*. Lucret. II.
50. *fulgorem ab auro*. Terent. Andr. I. 1. 129. *ea pri-
mum ab illo animadvertenda iniuria est*. Iacobs. Anthol.
Gr. I. 1. p. 159. Anthol. Pal. p. 42. ad Athen. p.
321. sq. Notatt. ad v. 613. Locell. ad Xenoph. Ephes.
p. 21. 11.

V. 1245. καὶ καινοπαθῇ] Lb. πολλὰ δὲ πῆματα καινο-
παθῇ. Restituerunt καὶ Benth. Pors. Herm. ut Aeschyl.
Agam. 63. πολλὰ παλαισματα καὶ γυιοβαρῇ. Prae-
ter Elmsl. ad Eur. Med. 1376. vide quae scripsimus ad
vv. 983. 1014. Pro

καινοπαθῇ] Harl. Gl. Cdd. Schol. καινοπαγῇ, sed
vereor ipsum ne sit καινοπαγές.

COL-

COLLATIO NUMERORUM

PRAECIPUORUM EXEMPLARIUM.

BR.	MUS.	ERF.	HER.	AP.	BR.	MUS.	ERF.	HER.	AP.
10	10	10	10	10	361	365	363	360	350
20	20	20	20	20	372	376	373	371	360
30	30	30	30	30	382	386	383	381	370
40	40	40	40	40	392	396	393	391	380
50	50	50	50	50	402	406	403	401	390
60	60	60	60	60	412	417	413	411	400
70	70	70	70	70	422	428	423	421	410
80	80	80	80	80	432	439	433	432	420
91	91	91	91	90	442	449	443	442	430
102	103	102	102	100	452	459	453	452	440
115	117	115	115	110	462	469	463	462	450
128	130	128	128	120	472	479	473	472	460
140	143	141	139	130	482	489	483	482	470
150	153	151	149	140	492	499	493	492	480
160	163	161	159	150	503	511	504	502	490
170	173	171	169	160	515	525	517	514	500
180	183	181	179	170	528	537	529	525	510
190	193	191	189	180	538	547	539	535	520
200	203	201	199	190	548	557	549	545	530
210	214	211	209	200	558	567	559	555	540
221	225	222	220	210	568	577	569	565	550
231	235	232	230	220	578	587	579	575	560
241	245	242	240	230	588	597	589	585	570
251	255	252	250	240	598	607	599	595	580
261	265	262	260	250	608	617	609	605	590
271	275	272	270	260	618	627	619	615	600
281	285	282	280	270	628	637	629	625	610
291	295	292	290	280	638	648	640	635	620
301	305	302	300	290	648	660	651	645	630
311	315	312	310	300	658	671	661	655	640
321	325	322	320	310	668	681	671	665	650
331	335	332	330	320	678	691	681	675	660
341	345	342	340	330	688	701	691	685	670
351	355	352	350	340	698	711	701	695	680

22

BR.	MUS.	ERF.	HER.	AP.	BR.	MUS.	ERF.	HER.	AP.
708	721	711	705	690	993	1010	995	989	970
718	731	721	715	700	1004	1021	1007	1000	980
728	741	731	725	710	1014	1031	1021	1010	990
738	751	741	735	720	1026	1044	1032	1021	1000
748	761	751	745	730	1041	1059	1043	1031	1010
758	771	761	755	740	1052	1069	1053	1041	1020
768	781	771	765	750	1062	1079	1063	1051	1030
778	791	781	775	760	1072	1089	1073	1061	1040
788	801	791	785	770	1082	1099	1084	1072	1050
798	811	801	795	780	1092	1108	1094	1082	1060
808	821	811	805	790	1102	1118	1104	1092	1070
818	831	821	815	800	1112	1128	1114	1102	1080
828	841	832	825	810	1122	1138	1124	1112	1090
838	851	843	835	820	1132	1148	1134	1122	1100
848	861	853	845	830	1142	1158	1144	1132	1110
858	871	863	855	840	1152	1168	1154	1142	1120
868	881	873	865	850	1162	1178	1164	1152	1130
878	893	883	875	860	1172	1188	1174	1162	1140
888	904	890	884	870	1182	1198	1184	1172	1150
898	915	900	894	880	1192	1208	1194	1182	1160
908	925	910	904	890	1202	1218	1204	1192	1170
918	935	920	914	900	1212	1228	1214	1202	1180
928	945	930	924	910	1222	1238	1224	1212	1190
938	955	940	934	920	1232	1248	1234	1222	1200
948	965	950	944	930	1242	1258	1244	1232	1210
958	975	960	954	940	1252	1268	1254	1242	1220
970	987	972	966	950	1262	1278	1264	1252	1230
982	1000	984	978	960	1272	1288	1274	1262	1240

MENDA TYPOTHETICA.

IN TEXTU.

- Pag. 19 v. 268. pro Ζεύς leg. Ζεύς
 - 20 v. 294. - γ' - γ^ε
 - 24 v. 387. - γ' - γ'αν
 - 29 v. 495. - άπο - άπό.

IN ADVERSARIIS.

- Pag. 61 lin. 16. pro accessit leg. accessit
 - 107 - 14. - στρέσθαι. leg. στρέσθαι.
 - — - — - „Ipse leg. Ipse
 - 112 - 9. - 368. leg. 218.
 - 123 - 5. - λόγον leg. λόγων
 - 127 - 16. - si paucis leg. si a paucis
 - 141 - 5. add. Lambin. ad Hor. l. c.
 - 144 - 27. - Wex. ad S. Antig. 985.
 - 148 - 16. pro Ἡρακλείη leg. Ἡρακλειή
 - — - 18. - οἱ μὲν — οἱ δὲ leg. οἱ μὲν — οἱ δὲ
 - 154 - 30. - mirum, leg. mirum
 - 155 - 9. - κούρην, leg. κούρην
 - — - 17. - captivos, leg. captivos
 - 164 - 30. - οὐτάρα leg. οὐτάρα
 - 165 - 22. - Ομηρος leg. Όμηρος
 - 170 - 14. - ἦν leg. ἦν
 - 171 - 29. - ῥαπτὸς leg. ῥιπτὸς
 - 173 - 25. - etiamsi, leg. etiamsi
 - 176 - 17. - Oed. leg. Oed. Col.
 - — - 29. - ἄρ' leg. ἄρ'
 - 177 - 27. - περισσοῦ leg. περισσοῦ
 - 179 - 17. - ἄπο leg. ἀπό
 - 181 - 12. - Plut. leg. Plut.
 - — - 30. - possum leg. possum

Pag. 188	lin. 14.	pro	κρυψάμενον	leg.	κρυψάμενον
- 190	- 3.	-	forma	leg.	formae
- —	- 16.	-	quamquam	leg.	quamquam
- 193	- 6.	-	vim	leg.	vim non
- 194	- 27.	-	ὁ	leg.	ὁ
- 202	- 16.	-	nunquam	leg.	nunquam
- 225	- 24.	-	κληθήσεται	leg.	κληθήσεται
- 230	- 9.	-	σοφός	leg.	σοφός
- 234	- 5.	-	πρῶ	leg.	πρῶ
- 257	- 6.	-	XX.	leg.	XIX.
- 259	- 6.	-	Non	leg.	., Non
- 262	- 8.	-	πράως	leg.	πράως
- —	- 11.	-	καθεύδεις	leg.	καθεύδεις
- 264	- 26.	-	παρεῖδες	leg.	παρεῖδες
- 265	- 1.	-	σιγᾶς	leg.	σιγᾶς
- 266	- 34.	-	Χόρος	leg.	Χορός
- 270	- 18.	-	φρένας	leg.	φρένας
- 273	- 20.	-	μὲν τὰ	leg.	μὲν κ. τ. λ. τὰ
- 276	- 5.	-	προμάχου	leg.	λόγχα προμάχου
- —	- 34.	-	Ἰδίδης	leg.	Ἰδίδος
- 286	- 26.	-	qui	leg.	quis
- 288	- 23.	-	parituram	leg.	parituram
- 294	- 26.	-	οὐ	leg.	οὐ
- 305	- 31.	-	περάπτων	leg.	περάπτων
- 322	- 24.	post	δάκνη	leg.	(Thucyd. VI. 18.)
- 335	- 1.	pro	τελέονα	leg.	τελέονα
- —	- 29.	-	γὰρ	leg.	γὰρ

COLUMBIA UNIVERSITY

0032203268

P85W IE33
Sophocles
Trach.

